LISA WINGATE

www.virtual-project.eu

Înainte să fim ai voștri

BESTSELLER NEW YORK TIMES,
USA TODAY, WALL STREET JOURNAL

FICTION CONNECTION

TREI

LISA WINGATE

ÎNAINTE SĂ FIM AI VOŞTRI

Original: *Before We Were Yours* (2017)

Traducere din limba engleză şi note:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

— 2018 —

Pentru sutele care au dispărut şi pentru miile care nu.
Fie ca poveştile voastre să nu fie uitate.

Pentru cei care îi ajută pe orfanii de azi să-şi găsească un cămin pentru totdeauna.
Fie ca întotdeauna să recunoaşteţi valoarea muncii şi iubirii voastre.

„Ştiaţi că în acest tărâm al celor liberi şi cămin al celor bravi există o considerabilă piaţă de copii? Şi că titlurile care trec dintr-o mână într-alta… nu sunt nici pe departe doar nişte hârtiuţe cu timbru sec care să promită vreun dividend financiar, ci copilaşi vii, sănătoşi, în carne şi oase”.

– DIN ARTICOLUL „PIAŢA DE COPII”,
The Saturday Evening Post, 1 FERRUARIE 1930

„Sunt *tabula rasa,* a spus în repetate rânduri [Georgia Tann]. Se nasc nepătaţi şi, dacă îi adopţi când sunt mici şi îi înconjori cu frumuseţe şi cultură, vor deveni orice îţi doreşti să devină”.

BARBARA BISANTZ RAYMOND,
The Baby Thief (Hoaţa de copii)

Preludiu

Baltimore, Maryland

3 AUGUST 1939

Povestea mea începe într-o seară înăbuşitoare de august, într-un loc pe care n-o să-l mai văd niciodată. Încăperea prinde viaţă numai în imaginaţia mea. De cele mai multe ori când o invoc, camera e mare. Pereţii sunt albi şi curaţi, lenjeria de pat foşneşte ca frunzele toamnei. Rezerva privată are tot ce-i mai bun. Afară, adierea vântului e ostenită, iar cicadele tremură în copacii înalţi, în ascunzişurile lor înverzite aflate chiar sub tocurile geamurilor. Plasele de la geam flutură înăuntru, în timp ce ventilatorul de deasupra huruie, trăgând aerul umed care n-are nicio dorinţă să se mişte.

Adierea poartă înăuntru mireasma pinilor, iar ţipetele femeii ies pe geam, în vreme ce asistentele o ţintuiesc de pat. Sudoarea îi iese prin piele şi-i alunecă pe faţă, pe braţe şi pe picioare. Ar fi îngrozită dacă ar fi conştientă de asta.

E drăguţă. O fiinţă blândă şi plăpândă. Nu e genul care ar provoca intenţionat desfăşurarea catastrofală de evenimente care, în acest moment, abia începe. În mulţii mei ani de viaţă, am aflat că majoritatea oamenilor se descurcă pe cât de bine pot. N-au intenţia să facă rău nimănui. Acesta e doar un îngrozitor efect secundar al supravieţuirii.

Tot ce urmează să se petreacă după acea împingere finală, nemiloasă, nu-i vina ei. Face ultimul lucru pe care şi l-ar dori. Iese la iveală carnea tăcută – o fetiţă micuţă, blondă, drăgălaşă ca o păpuşă, totuşi vineţie şi nemişcată.

Femeia n-are de unde să ştie care e soarta copilului ei, sau dacă ştie, medicamentele vor face ca amintirea ei să nu mai fie până mâine decât o imagine înceţoşată. Îşi încetează zvârcolirea şi se lasă pradă narcozei superficiale,

domolită de dozele de morfină şi scopolamină, administrate ca s-o ajute să facă faţă durerii.

Ca s-o ajute să scape de tot, ceea ce va şi face.

În timp ce doctorii şi asistentele curăţă ce a mai rămas, au loc discuţii compătimitoare.

— E foarte trist când se întâmplă aşa. Aşa de anormal când o viaţă nu apucă să răsufle măcar o dată pe lumea asta.

— Stai şi te întrebi uneori… de ce… când un copil e aşa de mult dorit…

Se lasă un văl. Ochişorii micuţi sunt acoperiţi. Nu vor vedea niciodată.

Urechile femeii aud, dar nu pot pricepe. Totul vine şi se duce. Parcă ar încerca să prindă în mână valurile, iar ele i se scurg printre degetele încleştate şi până la urmă ajunge să plutească odată cu ele.

În apropiere aşteaptă un bărbat, probabil pe coridor, chiar în faţa uşii. E impunător şi are ţinuta mândră. Neobişnuit să fie aşa de neajutorat. Astăzi urma să devină bunic.

Anticiparea minunată s-a mistuit într-o tortură chinuitoare.

— Domnule, îmi pare îngrozitor de rău, spune doctorul, strecurându-se din cameră. Vă asigur că s-a făcut tot ce era omeneşte posibil ca să-i uşurăm fiicei dumneavoastră travaliul şi să salvăm copilul. Înţeleg cât de teribil de greu este. Vă rog să transmiteţi tatălui condoleanţele noastre când veţi reuşi să daţi de el în străinătate. După aşa de multe dezamăgiri, familia dumneavoastră avea probabil speranţe foarte mari.

— O să mai poată să aibă copii?

— Nu este recomandabil.

— Asta o s-o distrugă. Şi pe mama ei, când o să afle. Ştiţi, Christine e singurul nostru copil. Tropăitul picioruşelor… începutul unei noi generaţii…

— Înţeleg, domnule.

— Care sunt riscurile dacă…

— Viaţa ei. Şi este extrem de improbabil ca fiica

dumneavoastră să mai poată duce la termen vreo sarcină. Dacă ar încerca, rezultatele ar fi…

— Am înţeles.

Doctorul pune o mână liniştitoare pe bărbatul îndurerat, sau aşa se întâmplă în imaginaţia mea. Privirile li se împletesc.

Medicul se uită peste umăr, ca să se asigure că nu-l pot auzi asistentele.

— Domnule, pot să vă sugerez ceva? întreabă el încet, pe un ton grav. Ştiu despre o femeie din Memphis…

Capitolul 1

Avery Stafford

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

Când limuzina se opreşte uşor pe asfaltul încins, trag aer în piept, ţâşnesc pe marginea banchetei şi-mi îndrept haina. De-a lungul curbei aşteaptă dubele televiziunilor de ştiri, subliniind importanţa întâlnirii aparent inofensive din această dimineaţă.

Dar nicio clipă a acestei zile nu se va petrece întâmplător. Ultimele două luni petrecute în Carolina de Sud avuseseră ca unic scop să asigure că nuanţele sunt exact cele potrivite – modelarea implicaţiilor astfel încât *să sugereze,* dar nimic mai mult.

Nu se vor face declaraţii decisive.

Oricum, nu încă.

Nu pentru încă multă vreme, dacă iese aşa cum vreau eu.

Aş vrea să pot uita de ce am venit acasă, dar fie şi numai faptul că tatăl meu nu-şi citeşte notiţele sau nu verifică informarea de la Leslie, ultra-eficienta lui secretară de presă, este un memento incontestabil. N-am cum să scap de duşmanul care merge cu noi în maşină. E aici, pe bancheta din spate, ascunzându-se sub costumul gri făcut la comandă, care atârnă un pic prea larg pe umerii laţi ai tatălui meu.

Tati are privirea pierdută pe fereastră şi stă cu capul înclinat într-o parte. Şi-a exilat asistenţii şi pe Leslie în altă maşină.

— Te simţi bine?

Întind mâna să dau deoparte un fir lung de păr blond – al meu – de pe scaun, ca să nu i se prindă de pantaloni când coboară. Dacă ar fi aici, mama ar scoate repede o periuţă de scame, dar e acasă, pregătindu-se pentru al doilea eveniment al zilei – o fotografie de familie pentru

Crăciun care trebuie făcută cu câteva luni mai devreme… în eventualitatea în care prognosticul lui tati se înrăutăţeşte.

Se îndreaptă puţin şi ridică privirea. Electricitatea statică îi face părul cărunt şi des să se ridice. Vreau să i-l netezesc, dar n-o fac. Ar fi o încălcare a protocolului.

Dacă mama este profund implicată în aspectele minore ale vieţilor noastre, cum ar fi să se agite din cauza scamelor şi să adune toată familia în iulie pentru poza ca de Crăciun, tatăl meu e opusul ei. E distant – o insulă de masculinitate într-o gospodărie de femei. Ştiu că ţine foarte mult la mama, la cele două surori ale mele şi la mine, dar rareori dă glas sentimentului. Mai ştiu şi că sunt preferata lui, dar şi cea care-l nedumereşte cel mai tare. E produsul unei epoci în care femeile făceau facultatea doar ca să se poată mărita corespunzător. Nu e foarte sigur cum să se poarte cu o fiică de 30 de ani, care a absolvit prima din an Facultatea de Drept de la Columbia şi căreia îi place sincer lumea aspră a activităţii de procuror al Statelor Unite.

Din varii motive – sau poate doar pentru că locurile de *fiică perfecţionistă* şi de *fiică dulce* erau deja ocupate în familia noastră, eu am fost dintotdeauna *fiica genială.* Mi-a plăcut şcoala şi concluzia nespusă era că eu voi fi purtătorul de stindard al familiei, înlocuitorul de fiu, cea care îi va lua locul tatei. Cumva, mi-am închipuit dintotdeauna că o să fiu mai în vârstă când se va întâmpla asta şi că o să fiu pregătită.

Acum mă uit la tata şi mă întreb *Cum e posibil să nu vrei asta, Avery? Pentru asta a muncit el toată viaţa. Pentru numele lui Dumnezeu, pentru asta au trudit generaţii întregi ale familiei Stafford, de la Războiul de independenţă încoace.* Familia noastră a fost întotdeauna credincioasă liniei călăuzitoare a serviciului public. Tati nu face excepţie. De când a absolvit West Point şi a devenit pilot militar, dinainte să mă nasc eu, a păzit cu demnitate şi hotărâre numele familiei.

Bineînţeles că îţi doreşti, îmi spun eu. *Totdeauna ţi-ai*

dorit-o. Doar că nu te aşteptai să se întâmple încă, şi nu aşa. Asta-i tot.

În taină, mă agăţ din toate puterile de cel mai fericit scenariu. Inamicii vor fi spulberaţi pe ambele fronturi – politic şi medical. Tatăl meu se va vindeca, printr-o combinaţie între operaţia care l-a făcut să se întoarcă acasă înaintea încheierii sesiunii de vară a Congresului şi pompa elastomerică de chimioterapie pe care trebuie s-o poarte prinsă de picior odată la trei săptămâni. Revenirea mea acasă, la Aiken, va fi temporară.

Cancerul nu va mai face parte din vieţile noastre.

Poate fi învins. Au reuşit şi alţii şi, dacă e cineva care poate s-o facă, acela este senatorul Wells Stafford.

Nu există nicăieri un bărbat mai puternic sau mai bun decât tatăl meu.

— Gata? întreabă el, îndreptându-şi costumul.

E o uşurare când îşi netezeşte creasta din păr. Nu sunt pregătită să trec graniţa dintre fiică şi îngrijitoare.

— Sunt în spatele tău.

Aş face orice pentru el, dar sper că o să mai treacă mulţi ani până să fim obligaţi să inversăm rolurile de părinte şi copil. Am aflat cât de greu este acest proces urmărindu-l pe tatăl meu cum se chinuia să ia decizii pentru mama lui.

Bunica Judy, cândva ageră la minte şi dornică de distracţii, e acum doar umbra a ceea ce a fost. Oricât de dureros ar fi, tati nu poate vorbi cu nimeni despre asta. Dacă presa obţine vreun indiciu că am mutat-o într-un *centru de îngrijire*, mai ales unul de lux, aflat pe o proprietate minunată la nici cincisprezece kilometri de-aici, o să ajungem într-o situaţie din care nu am avea decât de pierdut din punct de vedere politic. Dat fiind scandalul în plină floare legat de o serie de decese prin neglijenţă care au implicat instituţii private de asistenţă pentru bătrâni din statul nostru, inamicii politici ai lui tati fie ar arăta că numai cine are bani îşi poate permite o îngrijire de calitate, fie l-ar acuza că a aruncat-o acolo pe mama lui pentru că e un bădăran fără inimă căruia nu-i pasă de bătrâni. Ar zice că e dispus să închidă ochii la nevoile celor

neajutoraţi dacă din asta au de câştigat prietenii şi donatorii pentru campania lui.

Adevărul este că alegerile lui pentru bunica Judy nu sunt sub nicio formă politice. Suntem exact ca orice altă familie. Toate căile disponibile sunt pavate cu vinovăţie, mărginite cu durere şi pline de cicatricile ruşinii. Suntem jenaţi pentru bunica Judy. Ne temem pentru ea. Suntem chinuiţi de felul în care s-ar putea sfârşi această alunecare chinuitoare spre demenţă. Înainte s-o mutăm la azil, bunica le-a scăpat îngrijitorilor şi celor din personalul casei. A chemat un taxi şi a dispărut o zi întreagă înainte să fie găsită în cele din urmă rătăcind printr-un complex de birouri care fusese cândva mall-ul ei favorit. E un mister cum a reuşit aşa ceva când nu-şi poate aduce aminte nici cum ne cheamă.

În dimineaţa asta port una dintre bijuteriile ei preferate. Sunt vag conştientă de prezenţa ei la încheietura mâinii când mă strecor pe uşa limuzinei. Mă amăgesc că am ales brăţara cu libelule în onoarea ei, dar adevărul este că reprezintă un memento al faptului că femeile Stafford fac ce trebuie făcut, chiar şi atunci când nu vor. Locul unde se petrece evenimentul din dimineaţa asta mă face să mă simt stingherită. Nu mi-au plăcut niciodată azilurile.

Nu-i decât un eveniment de socializare, îmi spun. *Presa a venit să relateze evenimentul, nu să pună întrebări.* O să strângem mâini, o să facem turul clădirii şi o să fim alături de locatari la celebrarea zilei de naştere a unei femei care împlineşte o sută de ani. Soţul ei are nouăzeci şi nouă de ani. E o mare realizare.

Înăuntru, coridorul miroase de parcă cineva le-ar fi dat drumul tripleţilor soră-mii cu nişte sprayuri cu dezinfectant la ei. Aerul e saturat de aroma artificială de iasomie. Leslie strănută, apoi încuviinţează din cap în timp ce ne încadrează, împreună cu un fotograf şi câţiva stagiari şi asistenţi. La această apariţie suntem fără bodyguarzi. Fără îndoială că s-au dus înainte să pregătească întâlnirea de după-amiază de la primărie. De-a lungul anilor, tatăl meu a fost ameninţat cu moartea de

grupuri extremiste şi miliţii populare, precum şi de o mulţime de trăsniţi care susţineau că sunt lunetişti, bioterorişti şi răpitori. Rareori ia în serios ameninţările astea, spre deosebire de cei care-i asigură securitatea.

După ce trecem de colţ, suntem întâmpinaţi de directoarea azilului şi de două echipe de ştiri, cu camere de luat vederi. Facem turul, iar ei filmează. Tata îşi sporeşte farmecul personal. Strânge mâini, pozează pentru fotografi, nu se grăbeşte şi stă de vorbă cu oamenii, se apleacă peste scaune cu rotile şi le mulţumeşte asistentelor pentru munca dificilă şi solicitantă în care se implică zi de zi.

Îl urmez şi fac şi eu acelaşi lucru. Un domn în vârstă fermecător, cu melon, flirtează cu mine. Cu un accent britanic încântător, îmi spune că am nişte ochi albaştri minunaţi.

— Dacă am fi acum cincizeci de ani, te-aş fermeca şi te-aş convinge să accepţi o întâlnire, mă tachinează el.

— Cred că deja aţi reuşit, îi răspund eu şi râdem împreună. Una dintre asistente mă avertizează că domnul McMorris e un Don Juan cărunt. El îi face cu ochiul asistentei, doar ca să confirme.

În timp ce o luăm pe coridor îndreptându-ne spre aniversarea de o sută de ani, îmi dau seama că de fapt mă distrez. Lumea de aici pare mulţumită. Nu e la fel de luxos ca la centrul de îngrijire al bunicii Judy, dar nici nu se compară cu instituţiile prost administrate pomenite de reclamanţi în recentul val de procese. Foarte probabil, niciunul dintre reclamanţi n-o să vadă vreun ban, indiferent de ce fel de despăgubiri le acordă tribunalele. Finanţatorii din spatele lanţurilor de aziluri folosesc reţele de holdinguri şi corporaţii-fantomă pe care le pot băga fără probleme în faliment ca să evite plata despăgubirilor. Şi de-asta descoperirea legăturilor dintre unul din aceste lanţuri şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatei, unul dintre marii donatori pentru campania lui, ar fi putut fi atât de zdrobitoare. Tatăl meu e o figură foarte vizibilă, asupra căreia pot fi îndreptate şi nemulţumirea publică, şi

acuzaţiile politice.

Furia şi acuzaţiile sunt arme puternice. Iar opoziţia o ştie.

În sala comună a fost amenajat un mic podium. Mă aşez într-o parte, lângă însoţitorii noştri, care stau lângă uşile de sticlă ce dau spre grădina umbroasă, unde e o bogăţie de plante înflorite, în pofida caniculei îngrozitoare.

Pe una dintre aleile adăpostite ale grădinii stă singură o femeie. Cu faţa în direcţia opusă, nu pare conştientă de petrecere în timp ce priveşte în depărtare. Mâinile i se odihnesc pe un baston. Poartă o rochie simplă de bumbac crem şi un pulover alb, în ciuda zilei călduroase. Părul cărunt şi des e împletit şi răsucit în jurul capului, ceea ce, împreună cu rochia fără culoare, o face să pară aproape fantomatică, o relicvă dintr-o vreme demult apusă. O adiere de vânt face să foşnească spalierele cu glicină, dar pe ea nu pare s-o afecteze, ceea ce întăreşte iluzia că nu se află cu adevărat aici.

Îmi îndrept atenţia spre directoarea centrului. Le urează tuturor bun venit, anunţă motivul adunării de azi – la urma urmelor, nu celebrezi în fiecare zi un secol de viaţă. E chiar mai ieşit din comun să fi fost căsătorit în cea mai mare parte a acestei perioade şi să-l ai încă alături de tine pe cel pe care-l iubeşti. Este, într-adevăr, un eveniment demn de vizita unui senator.

Ca să mai nu pomenim de faptul că acest cuplu s-a numărat printre susţinătorii tatei încă de pe vremea când era în administraţia de stat a Carolinei de Sud. Practic, îl cunosc de mai mult timp decât mine, şi îi sunt aproape la fel de devotaţi. Sărbătorita noastră şi soţul ei îşi ridică mâinile subţiri în aer şi aplaudă cu pasiune când este pomenit numele tatei.

Directoarea spune povestea îndrăgostiţilor adorabili aşezaţi la masa din mijloc. Luci se născuse în Franţa pe vremea când străzile încă erau străbătute de trăsuri trase de cai. E greu şi numai să-ţi imaginezi. A colaborat cu Rezistenţa franceză în cel de-al Doilea Război Mondial. Soţul ei, Frank, pilot de vânătoare, a fost doborât în luptă.

Povestea lor e parcă desprinsă dintr-un film – o poveste de dragoste copleşitoare. Membră a unei reţele de evadare, Luci a dat o mână de ajutor când, după ce a fost rănit, Frank a fost deghizat şi scos clandestin din ţară. După război, s-a întors s-o caute. Luci stătea la aceeaşi fermă împreună cu familia, refugiaţi într-un beci, singura parte a casei care mai rămăsese în picioare.

Mă minunau evenimentele cărora le făcuseră faţă cei doi. Asta se poate întâmpla când dragostea e reală şi puternică, atunci când oamenii sunt devotaţi unul altuia, atunci când ar sacrifica totul pentru a fi împreună. Asta-mi doresc pentru mine, dar uneori mă întreb dacă e posibil pentru generaţia noastră modernă. Suntem aşa de distraşi, aşa de… ocupaţi.

Aruncând o privire la inelul meu de logodnă, mă gândesc *Elliot şi cu mine avem ce ne trebuie pentru a reuşi. Ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt. Totdeauna am fost alături unul de celălalt…*

Sărbătorita se ridică încet din scaun, luându-i braţul cavalerului său. Merg împreună, gârboviţi, încovoiaţi şi aplecaţi. Imaginea lor e duioasă şi mişcătoare. Sper să ajungă şi părinţii mei la această vârstă. Sper să aibă parte de o bătrâneţe îndelungată… într-o bună zi… peste *ani de zile,* când tatăl meu va hotărî în cele din urmă s-o lase mai uşor. Boala asta nu-l poate lua la cincizeci şi şapte de ani. E prea tânăr. Este o nevoie disperată de el, şi acasă, şi în lume. Încă mai are multe de făcut şi, după aceea, părinţii mei merită o bătrâneţe cu anotimpuri care trec liniştite şi timp de petrecut împreună.

În piept mi se cuibăreşte un sentiment de duioşie şi alung toate gândurile acestea. *Fără manifestări copleşitoare de emoţie în public* – îmi aduce frecvent aminte Leslie. *Femeile nu-şi permit aşa ceva în lumea asta. Se consideră a fi incompetenţă, slăbiciune.*

De parcă n-aş şti deja. O sală de judecată nu-i foarte diferită. Avocatele sunt întotdeauna puse la încercare în multe feluri. Trebuie să jucăm după alte reguli.

Tata îl salută pe Frank când se întâlnesc lângă podium.

Bărbatul se opreşte, se îndreaptă şi-i răspunde cu precizie militară. Li se întâlnesc privirile, iar momentul e sincer. Poate că arată perfect pe cameră, dar nu e pentru camere. Buzele tatei se strâng într-o linie subţire. Încearcă să nu lăcrimeze.

Nu-i genul lui să ajungă aşa de aproape să se dea în vileag.

Îmi înăbuş încă un val de emoţie. O răsuflare îmi tremură pe buze. Îmi trag umerii în spate, îndepărtez privirea şi îmi îndrept atenţia spre fereastră, cercetând-o pe femeia din grădină. Încă mai stă acolo, privind în gol. Cine e? După ce se uită?

Refrenul gălăgios de la „La mulţi ani” se strecoară prin geam şi o face să se întoarcă încet spre clădire. Simt atracţia cântecului. Ştiu că probabil la un moment dat camerele o să se îndrepte spre mine şi o să par distrasă, dar nu mă pot împiedica să privesc fix aleea. Vreau măcar să văd chipul femeii. O să fie senin cum e cerul verii? E doar confuză şi rătăceşte sau a evitat dinadins festivităţile?

Leslie mă trage de jachetă din spate, iar eu îmi revin imediat, ca o şcolăriţă surprinsă că vorbeşte în careu.

— La mulţi… *Fii atentă,* îmi cântă ea în ureche, iar eu încuviinţez în timp ce ea se mută ca să aibă un unghi mai bun pentru pozele pe care le face cu telefonul şi care vor ajunge pe contul de Instagram al tatei.

Senatorul e la zi în toate reţelele sociale, chiar dacă nu ştie cum să folosească niciuna dintre ele. Managerul lui de social media e un maestru.

Ceremonia continuă. Se aprind bliţurile. Membrii familiilor, fericiţi, îşi şterg lacrimile şi fac filmuleţe când tatăl meu prezintă o scrisoare de felicitare înrămată.

E adus tortul, cu o sută de lumânări aprinse.

Leslie e încântată. Fericirea şi emoţia se revarsă în încăpere, umflând-o ca pe un balon cu heliu. Încă puţină bucurie şi o să ne luăm zborul de-a dreptul.

Cineva îmi atinge mâna şi încheietura, degetele prinzându-mă aşa de neaşteptat, încât mă smucesc, apoi mă abţin, ca să nu provoc o scenă. Strângerea e rece şi

osoasă şi tremurătoare, dar surprinzător de puternică. Mă întorc şi o văd pe femeia din grădină. Îşi îndreaptă spatele cocoşat şi mă priveşte lung cu ochii de culoarea hortensiilor de acasă, de la Drayden Hill – un albastru şters, limpede, cu o uşoară pâclă la colţuri. Buzele cutate îi tremură.

Înainte să-mi revin, apare o asistentă s-o ia de-acolo şi o prinde hotărât.

— May, spune ea, aruncându-mi o privire de scuze. Haide. N-ar trebui să-i necăjeşti pe oaspeţi.

În loc să-mi dea drumul, bătrâna se ţine strâns de încheietura mea. Pare disperată, de parcă are nevoie de ceva, dar nu-mi pot imagina despre ce e vorba.

Îmi cercetează chipul, întinzându-se.

— Fern? şopteşte ea.

Capitolul 2

May Crandall

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

Câteodată, zăvoarele din mintea mea parcă ar fi ruginite şi uzate. Uşile se deschid şi se închid după voie. O privire aruncată aici. Un spaţiu gol acolo. Un loc întunecos unde mi-e frică să mă uit.

Nu ştiu niciodată ce-o să găsesc.

N-ai cum să prezici când o să se deschidă larg o barieră, sau de ce.

Declanşatoare. Aşa le zic psihologii în emisiunile de televiziune. Declanşatoare… de parcă impactul ar aprinde praf de puşcă şi ar trimite un proiectil răsucindu-se prin ţeava unei puşti. E o metaforă potrivită.

Chipul ei declanşează ceva.

O uşă deschide larg calea spre trecut. La început, mă împiedic fără să vreau trecând prin ea, întrebându-mă ce-ar putea fi închis în încăperea asta. Imediat ce-i spun Fern, ştiu că nu la Fern mă gândesc. Am ajuns şi mai departe. Queenie e cea pe care o văd.

Queenie, mama noastră cea puternică, cea care ne-a dat tuturor minunatele ei bucle aurii. Tuturor, în afară de bietei Camellia.

Mintea îmi pluteşte uşoară ca pana peste vârful copacilor şi de-a lungul văilor. Călătoresc până la un mal jos al fluviului Mississippi, către ultima dată când am văzut-o pe Queenie. Aerul cald şi plăcut al acelei nopţi de vară din Memphis se învolburează peste mine, dar noaptea e înşelătoare.

Nu e blândă. Nu iartă.

După noaptea asta, nu va mai fi cale de întoarcere.

La doisprezece ani, încă slabă şi noduroasă ca stâlpul prispei, stau cu picioarele atârnate sub balustrada casei noastre plutitoare, aşteptând să sclipească ochiul vreunui

aligator în lucirea de chihlimbar a felinarului. Aligatorii n-ar trebui să rătăcească aşa de sus pe Mississippi, dar umblă vorba că ar fi fost zăriţi pe-aici în ultima vreme. De-asta, căutatul e un fel de joc. Copiii caselor plutitoare se distrează cu tot ce găsesc.

În momentul ăsta, avem nevoie mai mult ca de obicei de amuzament.

Lângă mine, Fern se caţără pe balustradă şi cercetează pădurea în căutare de licurici. La aproape patru ani, învaţă să-i numere. Întinde un deget butucănos şi se apleacă, fără să-i pese de aligatori.

— Am văzut unul, Rill! L-am ’ăzut, strigă ea.

O prind de rochie ca s-o trag înapoi.

— O să cazi şi nu sar după tine de data asta.

Adevărul e că probabil nu i-ar fi stricat să cadă. Ar fi învăţat o lecţie. Barca e legată într-un golfuleţ drăguţ, peste râu de Mud Island[1]. Apa îmi ajunge doar până la şold lângă pupa *Arcadiei.* Fern poate să atingă fundul apei dacă stă în vârful picioarelor, dar oricum înotăm toţi cinci ca nişte mormoloci, până şi micul Gabion, care încă nu poate să spună o propoziţie întreagă. Când te naşti pe râu, te înveţi cu el la fel de firesc precum respiri. Îi ştii sunetele şi căile şi creaturile. Pentru nişte şobolani de râu cum suntem noi, apa e acasă. Un adăpost.

Dar acum e ceva în aer… ceva care nu e în regulă. Mi se face pielea de găină pe braţe şi simt cum mă înţeapă obrajii. Totdeauna, înăuntrul meu, am ştiut lucruri. N-am spus nimănui pe lume despre asta, dar, chiar şi aşa, e acolo. Mă străbate un fior rece în noaptea de vară încremenită. Deasupra, cerul e greu, iar norii sunt încărcaţi ca nişte pepeni galbeni care stau să pocnească. Vine o furtună, dar ce simt eu e mai mult de atât.

Înăuntru, gemetele uşoare ale lui Queenie se îndesesc acum, fără să ţină cont de glasul gros ca melasa al moaşei:

— Acu’, coană Foss, tre’ să nu mai împingi, şi acu’ tre’ să te opreşti. Copilu’ ăsta nu vine pe partea care trebe’, şi

[1] Peninsulă în dreptul oraşului Memphis, delimitată de fluviul Mississippi la vest şi de golful râului Wolf la est.

n-o să fie mult pe lumea asta, nici tu. Asta-i acu'. Te potoleşti. Uşor.

Queenie scoate un sunet gros, chinuitor, ca o cizmă pe care o tragi din noroiul gros al fluviului. Ne născuse pe toţi cinci dintr-o răsuflare, dar de data asta dura mult mai mult. Îmi şterg transpiraţia rece de pe braţe şi am senzaţia că în pădure se află ceva. Ceva malefic. Se uită spre noi. De ce-i acolo? A venit după Queenie?

Vreau s-o iau la fugă pe pasarelă, să alerg pe mal şi să ţip: „Pleacă acu'! Pleacă d'aici! Nu poţi s-o iei pe mama!"

M-aş duce. Nu mi-e teamă că ar fi aligatori pe-acolo. În schimb, stau nemişcată ca un prundăraş în cuib. Ascult vorbele moaşei. Vorbeşte destul de tare, parcă aş fi înăuntru.

— Ah, glie! Ah, Doamne. N-are doar unu' în ea. Mai are!

Tati mormăie ceva ce nu pot să aud. Cizma lui păşeşte peste podea, ezită, păşeşte din nou.

— Dom' Foss, n-am ce-i face, spune moaşa. Dacă nu duci muierea la doctor acu', pruncii ăia nu fac ochi pe lumea asta şi mama moare şi ea.

Briny nu răspunde imediat. Loveşte tare cu pumnii în perete, şi ramele pozelor lui Queenie zdrăngăne. Se slăbeşte ceva şi se aude un clinchet de metal pe lemn, iar eu ştiu ce e după locul unde cade şi cum se aude. Văd, în mintea mea, crucea de tablă cu bărbatul trist pe ea, şi vreau să intru şi s-o înşfac şi să îngenunchez lângă pat şi să şoptesc cuvinte poloneze misterioase, aşa cum face Queenie în nopţile furtunoase când Briny nu e pe barcă, iar apa de ploaie curge pe acoperiş şi valurile lovesc carena.

Dar nu ştiu limba ciudată şi stridentă pe care Queenie a învăţat-o de la familia pe care a părăsit-o când a fugit pe râu cu Briny. Puţinele cuvinte poloneze pe care le ştiu ar fi o grămadă de aiureli dacă le-aş lega unul de altul. Chiar şi aşa, dacă aş putea lua în mână crucea lui Queenie chiar acum, i le-aş spune omului de tinichea pe care îl sărută Queenie când vine furtuna.

Aş încerca aproape orice ca să se termine naşterea şi s-o văd pe Queenie zâmbind din nou.

De cealaltă parte a uşii, cizmele lui Briny râcâie scândurile şi aud crucea zdrăngănind pe podea. Briny se uită pe fereastra înceţoşată luată de la ferma pe care o demolase ca să construiască barca încă dinainte să mă nasc eu. Cu mama lui Briny pe patul de moarte şi recoltele atinse de secetă pentru încă un an, bancherul avea să ia oricum casa. Briny se gândise că râul e locul ideal. Şi avea şi dreptate. Când a lovit Criza, el şi Queenie erau bine mersi pe apă. *Nici chiar Criza nu poate seca râul,* zice el de câte ori spune povestea. *Râul are magia lui. Are grijă de ai lui. Totdeauna o să aibă.*

Dar astă-seară magia se întorsese împotriva lor.

— Domnu'! M-auzi ce zic io?

Moaşa devine răutăcioasă.

— Io nu vreau sângele lor pe mână. Du muierea la spital. O duci acu'.

În spatele geamului, chipul lui Briny se încordează. Ochii i se închid strâns. Îşi trage un pumn în frunte şi-l lasă să se lovească de perete.

— Furtuna…

— Nu-mi pasă nici dacă joacă dracu' însuşi p'aici, dom' Foss. Nu po' să fac ni'ca pentru fata asta. Ni'ca. Nu vreau pe mâna mea, nu, coane.

— N-a avut… probleme… niciodată… nu cu ceilalţi. A…

Queenie ţipă tare şi ascuţit, sunetul învârtejindu-se în noapte ca o chemare de pisică sălbatică.

— Dac' n-ai uitat să-mi zici ceva, nici n-a făcut doi copii deodată pân'acu'.

Mă ridic repede în picioare, o apuc pe Fern şi o aşez pe prispă cu Gabion, care are doi ani, şi cu Lark, care are şase. Camellia îmi aruncă o privire de unde stă şi se uită fix pe geamul din faţă. Închizând poarta pasarelei, îi blochez pe toţi pe prispă şi-i zic Camelliei să nu-i lase să sară gardul. Camellia răspunde cu o încruntătură. La zece ani, are trăsăturile de animal ciut ale lui Briny, dimpreună cu părul şi ochii negri. Nu-i place să i se spună ce să facă. E încăpăţânată ca o buturugă de chiparos şi uneori de două ori mai greu de citit. Dacă şi cei mici o să se plângă,

o să fim într-o belea şi mai mare decât acum.

— O să fie în regulă, le promit eu, şi-i bat uşor pe capetele lor mătăsoase şi aurii, de parcă ar fi pui de căţel. Queenie are un necaz, atâta tot. Nu-i nevoie s-o bată nimeni la cap. Staţi cuminţi. Bătrânu' pricolici e la vânătoare astă-seară, l-am auzit suflând acu' o clipă. Nu-i sigur să staţi afară.

Acum, că am doisprezece ani, nu cred în pricolici, monştri şi Jack Nebunul, căpitanul piraţilor de pe fluviu. Oricum, nu prea tare. Camellia mă îndoiesc că a înghiţit vreodată poveştile fanteziste ale lui Briny.

Duce mâna spre zăvorul uşii.

— Nu, şuier eu. Mă duc eu.

Ni s-a spus să nu intrăm, ceea ce Briny nu spune niciodată dacă nu vorbeşte serios. Dar în momentul ăsta, Briny pare să n-aibă habar ce să facă şi sunt îngrijorată pentru Queenie şi frăţiorul sau surioara mea ce trebuie să vină. Am aşteptat cu toţii să vedem ce o să fie. Totuşi, n-ar fi trebuit să vină încă. E devreme, mai devreme chiar decât la Gabion, care era foarte mititel şi care a venit pe lume înainte să apuce Briny să ajungă cu barca la mal şi să găsească vreo femeie care să ajute la naştere.

Bebeluşul ăsta nou nu prea pare dispus să uşureze lucrurile. Poate că o să semene cu Camellia când o să iasă şi o să fie exact la fel de încăpăţânat.

Prunci, îmi reamintesc eu. Îmi dau seama că nu e doar unul, e ca la căţei, şi asta nu-i normal. Pe jumătate ascunse de draperia patului, pe care Queenie a cusut-o din saci frumoşi de făină Golden Heart, se află trei vieţi. Trei trupuri încearcă să se desprindă unul de altul, dar nu pot.

Deschid uşa, iar moaşa sare pe mine înainte să mă pot hotărî dacă să intru sau nu. Mâna i se strânge pe braţul meu. Am senzaţia că mâinile ei mi-ar putea înconjura braţele de două ori. Cobor privirea şi văd cercul de piele neagră pe pielea mea albă. Poate să mă frângă în două dacă îşi pune în minte. De ce nu-l poate salva pe frăţiorul sau surioara mea? De ce nu-l poate smulge din corpul mamei şi nu-l poate aduce pe lumea asta?

Queenie strânge în mână draperia şi ţipă şi se zvârcoleşte, arcuindu-se în sus pe pat. Se smulg vreo şase cârlige de sârmă. Văd chipul mamei, părul ei lung, blond, ca mătasea de porumb, încurcat pe piele, ochii ei albaştri, ochii ăia frumoşi, albastru-deschis, pe care ni i-a dat tuturor în afară de Camellia, larg deschişi. Pielea de pe obraji se întinde aşa de tare, că e străbătută de vene dantelate ca nişte aripi de libelulă.

— Tati?

Şoapta mea se aude la capătul urletului lui Queenie, dar tot pare să tulbure aerul din încăpere. Nu-i spun niciodată tati lui Briny sau mami lui Queenie decât dacă e ceva cu adevărat în neregulă. Erau aşa de tineri când m-au avut pe mine, încât nu cred că s-au gândit măcar să mă înveţe cuvintele *mami* sau *tati.* Totdeauna a fost de parcă am fi fost prieteni de aceeaşi vârstă. Dar din când în când am nevoie ca ei să fie tătic sau mămică. Ultima dată a fost acum câteva săptămâni, când am văzut bărbatul spânzurat în copac, mort, cu trupul umflat.

Oare aşa o să arate şi Queenie dacă moare? O să piară întâi ea şi după aia şi copiii? Sau o să fie invers?

Mi se strânge stomacul aşa de tare, că nici măcar nu mai simt mâna aia mare în jurul braţului. Poate că mă bucur chiar că e acolo, ţinându-mă pe picioare, ţinându-mă pironită în loc. Mi-e frică să mă apropii mai mult de Queenie.

— Spune-i tu!

Moaşa mă scutură ca pe o păpuşă de cârpe, şi doare. Dinţii îi sclipesc albi în lumina felinarului.

Tunetul huruie nu prea departe şi o rafală de vânt loveşte peretele tribordului, iar moaşa se împleticeşte în faţă, trăgându-mă şi pe mine după ea. Privirea lui Queenie o întâlneşte pe a mea. Se uită la mine aşa cum s-ar uita un copil mic, de parcă îşi închipuie că o pot ajuta şi mă imploră s-o fac.

Înghit cu greutate şi încerc să-mi regăsesc graiul.

— T-tati? mă bâlbâi din nou, iar el se holbează în continuare drept în faţă.

E încremenit ca un iepure când simte pericolul pe-aproape.

Prin fereastră o văd pe Camellia cu faţa strivită de geam. Copiii s-au căţărat pe bancă, să se uite înăuntru. Lark are lacrimi mari care se rostogolesc pe obrăjorii ei bucălaţi. Urăşte să vadă orice fiinţă vie suferind. Aruncă toţi peştişorii de momeală înapoi în râu dacă reuşeşte. De câte ori împuşcă Briny oposumi, sau raţe, sau veveriţe, sau căprioare, se plânge de parcă i-ar fi fost ucis chiar în faţa ochilor cel mai bun amic.

Se aşteaptă s-o salvez pe Queenie. Toţi se aşteaptă.

Se vede o sclipire de fulger undeva, în depărtare. Acoperă lucirea galbenă a petrolului lampant, apoi se stinge. Încerc să număr secundele până aud tunetul, ca să ştiu cât de departe e furtuna, dar sunt prea năucită.

Dacă Briny n-o duce repede pe Queenie la doctor, o să fie prea târziu. Ca de obicei, suntem ancoraţi pe ţărmul pustiu. Memphis e tocmai de cealaltă parte a fluviului Mississippi, cel lat şi întunecat.

Înghit un nod şi-mi înţepenesc gâtul ca să nu vină înapoi.

— Briny, tre’ s-o duci peste râu.

Încet, se răsuceşte către mine. Chipul îi e tot lipsit de expresie, dar pare că asta aştepta – să-i spună şi altcineva în afară de moaşă ce să facă.

— Briny, tre’ s-o duci cu barca acum, înainte să vină furtuna.

Ar dura prea mult să mişte din loc toată casa plutitoare, ştiu. Briny şi-ar da şi el seama, dacă ar putea gândi limpede.

— Spune-i tu! mă îmboldeşte moaşa.

Se repede spre Briny, împingându-mă înaintea ei.

— Dacă n-o duci pe muiere de pe barcă, mama copilei ăsteia n-o duce pân’ dimineaţă.

Capitolul 3

Avery Stafford

AIKEN, CAROLINA DE SUD, ÎN PREZENT

— Avery! Avem nevoie de tine aici!

Nimic nu te aduce de la treizeci la treisprezece ani mai repede decât glasul mamei răsunând pe scări ca o minge de tenis după o lovitură oblică de forehand.

— Vin! Vin imediat.

Elliot chicoteşte la celălalt capăt al liniei. Sunetul e şi familiar, şi liniştitor. Mă duce cu gândul la amintiri care merg până în copilărie. Cu mama lui Elliot şi a mea scrutându-ne cu ochi de vultur, n-avuseserăm nicio ocazie să ne facem de cap, cu atât mai puţin să facem genul de ticăloşii de care se făceau vinovaţi *alţi* adolescenţi. Eram mai mult sau mai puţin sortiţi să fim buni. Împreună.

— Se pare că eşti *solicitată,* scumpo.

— Poza de familie pentru Crăciun.

Aplecându-mă spre oglindă, îmi perii cârlionţii de pe faţă, doar ca să mă trezesc cu ei căzând la loc. Plimbarea mea rapidă până la grajduri, după ce mă întorsesem de la evenimentul de la azil, dăduse la iveală buclele bunicii Judy. Ştiam că aşa o să se întâmple, dar aseară fătase o iapă de prăsilă şi nu pot rezista în faţa unui mânz nounăscut. Acum plătesc preţul. Nicio placă de îndreptat părul de pe lumea asta nu face faţă brizei încărcate cu apă care vine dinspre râul Edisto.

— Poze de Crăciun în iulie?

Elliot tuşeşte şi îmi reaminteşte cât de dor îmi e de el. Povestea asta cu statul aşa de departe unul de altul e dificilă, şi abia au trecut două luni.

— E îngrijorată de chimioterapie. I-au zis că lui tati n-o să-i cadă părul cu tipul ăsta de chimioterapie, dar ei îi e teamă că o să se întâmple.

Realmente nu există niciun doctor pe lumea asta care s-

o poată linişti pe mama mea în legătură cu diagnosticul de cancer de colon al lui tati. Mama a fost întotdeauna cea care controlează lumea şi era decisă să nu renunţe acum. Dacă ea spune că lui tati o să i se răărească părul, probabil că aşa o să se întâmple.

— Sună ca ceva ce-ar face mama ta.

Elliot râde din nou. Ştie despre ce-i vorba. Bitsy, mama lui, şi mama mea sunt croite după acelaşi calapod.

— E doar speriată de moarte să nu-l piardă pe tati.

Mi se frânge glasul puţin la ultimul cuvânt. Ultimele câteva luni ne măcinaseră, lăsându-ne pe toţi să sângerăm tăcut pe dinăuntru.

— Bineînţeles că e speriată.

Elliot tace o clipă care pare o eternitate. Aud zgomotul tastaturii. Îmi aduc aminte că are de condus o firmă de brokeraj care abia se pune pe picioare şi că succesul ei înseamnă totul pentru el. N-are nevoie să-l sune logodnica fără niciun motiv în toiul unei zile de muncă.

— E bine că eşti acolo, Aves.

— Sper să ajute. Uneori mă gândesc că mai degrabă sporesc stresul decât să-l reduc.

— Trebuie să fii acolo. Îţi trebuie anul ăsta în Carolina de Sud ca să-ţi confirmi domiciliul… pentru orice eventualitate.

Elliot îmi aduce aminte acelaşi lucru de câte ori purtăm această conversaţie – de câte ori mă lupt cu dorinţa de a mă urca într-un avion spre Maryland şi de a mă întoarce în bârlogul meu de la procuratura federală, unde nu trebuie să-mi fac griji pentru tratamente de cancer, poze de Crăciun făcute cu luni în avans, alegători şi oameni ca femeia aceea care arăta disperată şi care mă prinsese de braţ la azil.

— Hei, Aves, stai o clipă. Scuze. E nebunie pe-aici în dimineaţa asta.

Elliot mă pune în aşteptare ca să răspundă la un alt apel, iar gândurile îmi alunecă spre ce se întâmplase dimineaţă. O văd pe femeie – *May* – în picioare în grădină, purtând puloverul ei alb. Apoi e lângă mine, cu faţa abia

ajungându-mi până la umăr, cu mâinile slabe strânse pe încheietura mea şi bastonul legănându-i-se pe braţ. Privirea din ochii ei e de neuitat, chiar şi acum, când mă uit în urmă. Un sentiment aşa de puternic de recunoaştere. E sigură că ştie cine sunt.

Fern?

Poftim?

Fernie, eu sunt.

Lacrimile îi cuprind ochii.

Ah, scumpo, ce dor mi-a fost de tine. Mi-au zis că nu mai eşti. Ştiam eu că n-o să încalci niciodată promisiunea noastră.

Pentru o clipă, vreau să fiu Fern, doar ca s-o fac fericită – să-i ofer un răgaz în care să nu mai stea singură privind în gol spre glicină. Părea foarte singură acolo. Pierdută.

Scap de nevoia de a-i spune că nu sunt persoana pe care o caută. Intervine însoţitoarea, roşie la faţă şi în mod evident fâstâcită. *Îmi cer scuze,* îmi şopteşte ca s-o aud doar eu. *Doamna Crandall e nou-venită.* Îşi pune hotărât braţul în jurul umerilor doamnei Crandall şi îi trage mâna de pe încheietura mea. Bătrâna e surprinzător de puternică. Cedează pas cu pas, iar asistenta spune încet *Haide, May. Te duc înapoi în cameră.*

O privesc plecând şi am senzaţia că ar trebui să fac ceva ca s-o ajut, dar nu ştiu ce.

Elliot revine la telefon, iar mintea mea se întoarce în prezent.

— Oricum, fruntea sus. Poţi să te descurci. Te-am văzut luptându-te cu avocaţii apărării de la oraş. Aiken nu poate să fie aşa o problemă.

— Ştiu, oftez eu. Îmi pare rău că te bat la cap. Doar că… aveam nevoie să te aud, cred.

Roşeaţa îmi urcă pe gât. De obicei n-am atâta nevoie de sprijin. Poate că e un efect secundar al crizei de sănătate a tatei şi al problemelor cu bunica Judy, dar mă urmăreşte o senzaţie dureroasă de mortalitate. E apăsătoare şi stăruitoare ca negura de pe râu. Nu pot decât să bâjbâi prin ea, fără să văd nimic din ce ar putea să mă pândească.

Am dus o viaţă privilegiată. Poate că n-am înţeles niciodată până acum.

— Nu fi aşa de dură cu tine.

Glasul lui Elliot devine blajin.

— Ai multe pe cap. Ai puţină răbdare. Nu poţi să rezolvi nimic dacă îţi faci griji înainte să ştii despre ce e vorba.

— Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate.

— Îmi dai în scris?

Gluma lui Elliot mă face să râd.

— Niciodată.

Îmi iau geanta de pe birou, căutând ceva cu care să-mi strâng părul. Odată răsturnată pe pat, scoate la iveală două agrafe argintii. O să meargă. O să strâng la spate părul din faţă şi o să fac o pieptănătură cu bucle pentru poză. Bunicii Judy o să-i placă atunci când o să vadă poza. La urma urmelor, cu părul *ei* am de-a face, iar ea îl purta întotdeauna cu bucle.

— Aşa, Aves.

Elliot salută pe cineva care tocmai a intrat în biroul lui şi ne luăm grăbit la revedere, în timp ce-mi strâng părul şi arunc o ultimă privire în oglindă, netezindu-mi rochia verde dreaptă cu care m-am îmbrăcat pentru poză. Sper că stilista mamei n-o să-i verifice eticheta. Rochia e produsă în serie, de la un magazin din mall. Până la urmă, părul arată chiar acceptabil. Până şi stilista o să fie de acord… dacă e acolo… şi probabil că e. Ea şi Leslie sunt de acord că mai e *un pic de lucrat* la mine, cum spun ele.

Se aude o bătaie la uşă, doar una uşoară.

— Nu intra. Am o caracatiţă închisă în dulap! avertizez eu.

Nepoata mea în vârstă de zece ani, Courtney, îşi bagă pe uşă capul cu bucle blonde. Şi ea e bucăţică ruptă din bunica Judy.

— Data trecută ai zis că ai un urs grizzly, se plânge ea, dându-şi ochii peste cap ca să-mi transmită că, deşi glumiţa asta o fi fost drăguţă când avea nouă ani, e penibilă acum, când a atins deja oficial vârsta de zece ani.

— Un urs grizzly mutant *metamorfic,* mulţumesc frumos,

spun eu, ironizând jocul video de care e mult prea obsedată.

Cu un set de tripleţi-surpriză care ocupă locuinţa, Courtney rămâne cea mai mare parte a timpului cu dispozitivele ei. Pe ea nu pare s-o deranjeze libertatea proaspăt câştigată, dar eu îmi fac griji pentru ea.

Îşi pune mâna în şold şi mă provoacă.

— Dacă nu cobori, o să ai nevoie de ursul ăla grizzly, pentru că Honeybee o să pună câinii pe tine.

Honeybee e numele de alint al tatei pentru mama.

— Ahhhh, acum chiar mi-e frică.

Terierii scoţieni de la Drayden Hill sunt aşa de alintaţi, încât probabil că se aşteaptă ca un intrus să vină dotat cu bunătăţi de marcă de la cofetăria pentru căţei.

Îi ciufulesc părul lui Courtney şi mă strecor pe lângă ea.

— Allison! strig în josul scărilor şi o iau la fugă. Fata ta ne întârzie poza de familie!

Courtney ţipă şi ne întrecem până la palierul de jos. Câştigă ea, pentru că e o fetiţă sprintenă şi eu port tocuri. N-am nevoie să par mai înaltă, dar mama nu s-ar bucura dacă apar cu pantofi fără toc în fotografia de Crăciun.

În camera de primire oficială, personalul şi fotograful au o misiune. Ca urmare, rezultă nebunia pozei de Crăciun. Până să terminăm cu şedinţa foto, adolescenţii surorii mele mai mari sunt exasperaţi, iar mie îmi vine să trag un pui de somn. În loc de asta, iau un ţânc şi încep un război cu gâdilături pe canapea. Ceilalţi ni se alătură repede.

— Avery, pentru numele lui Dumnezeu! protestează mama. Te şifonezi toată, şi ar trebui să pleci în douăzeci de minute cu tata.

Leslie mă priveşte cu atenţie, demonstrându-şi abilitatea de iguană de a se concentra în două direcţii în acelaşi timp. Face semn cu degetul spre rochia verde.

— E prea formală pentru întâlnirea de la primărie, iar ţinuta de azi-dimineaţă nu este destul de formală. Pune-ţi costumul albastru cu broderie pe margini. Foarte senatorial, dar nu exagerat. Ştii la care mă refer?

— Da.

Aş prefera să mă lupt cu tripleţii sau să stau de vorbă cu copiii lui Missy despre planurile lor să se facă supraveghetori de tabără, dar nu-mi oferă nimeni variantele astea.

Îmi sărut de rămas-bun nepoatele şi nepoţii şi dau fuga sus să mă schimb. În scurt timp, mă aflu iar într-o călătorie cu limuzina împreună cu tata.

Îşi scoate telefonul şi caută informarea înregistrată despre evenimentele de după-amiază. Cu Leslie, numeroşii consultanţi şi stagiari, cu personalul de aici şi de la Washington şi cu ziarele, e totdeauna bine informat. Are nevoie să fie informat. În actualul climat politic, există un pericol real de modificare a echilibrului din Senat în cazul în care lupta lui cu cancerul l-ar obliga să se retragă. Tati ar ajunge mai degrabă pe patul de moarte decât să permită să se întâmple aşa ceva. Perioada cât a refuzat să ia în seamă simptomele şi a rămas la Washington pentru sesiunea din Senat e o dovadă, ca şi faptul că am fost adusă acasă pentru instruire şi confirmarea domiciliului, *pentru orice eventualitate,* cum a spus Elliot.

În Carolina de Sud, numele Stafford a depăşit întotdeauna divizările politice, dar publicitatea legată de scandalul azilurilor i-a făcut pe toţi să asude ca turiştii într-o după-amiază de vară în Charleston. În fiecare săptămână apare o nouă ştire – pacienţi care au murit din cauza escarelor lăsate netratate, instituţii de îngrijire cu personal neautorizat, instituţii departe de a respecta reglementările federale care impun cel puţin 1,3 ore de îngrijire pe zi pentru fiecare pacient, dar cărora li se permite totuşi să factureze pentru Medicare şi Medicaid. Familii distruse care au crezut că-i lăsaseră pe cei dragi în mâini competente. E sfâşietor şi cumplit, iar legătura vagă cu tatăl meu le-a oferit adversarilor lui politici o rezervă inepuizabilă de muniţie cu încărcătură emoţională. Vor ca toată lumea să creadă că, dacă ar fi vorba de suficient de mulţi bani, tatăl meu şi-ar folosi influenţa ca să ajute un prieten să profite de suferinţa umană şi să scape de urmărirea penală.

Toţi cei care-l cunosc pe tata ştiu că nu e aşa. Nu are cum să insiste ca susţinătorii şi donatorii să-şi prezinte bilanţurile şi, chiar dacă ar putea s-o facă, adevărul ar fi ascuns sub straturi după straturi de corporaţii care arată bine la prima vedere.

— Mai bine să ne punem la punct, spune tata şi apasă butonul de pornire a înregistrării audio.

Ţine telefonul între noi şi se apleacă spre mine şi, dintr-odată, am din nou şapte ani. Simt exuberanţa şi căldura pe care le simţeam de fiecare dată când mă ducea mama pe holurile sacre ale Capitoliului, se oprea în faţa uşii tatei şi mă lăsa să intru singură. În tăcere, cu multă solemnitate, mergeam până la biroul secretarei şi anunţam că am o întâlnire cu senatorul.

— Ah, bine, stai să confirm, spunea de fiecare dată doamna Dennison, ridicând o sprânceană şi reţinându-şi zâmbetul în timp ce ridica intercomul. Domnule senator, a venit o… domnişoară Stafford să vă vadă. S-o trimit înăuntru?

După ce reuşeam să fiu primită, tata mă saluta cu o strângere de mână, se încrunta şi spunea:

— Bună dimineaţa, domnişoară Stafford. Ce frumos că aţi venit! Sunteţi pregătită să ieşiţi şi să salutaţi publicul azi?

— Da, domnule!

Ochii îi sclipeau întotdeauna cu mândrie când mă răsuceam ca să arăt că m-am îmbrăcat special pentru eveniment. Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poate face un tată pentru fiica lui este să-i arate că i-a confirmat aşteptările. Tata a făcut-o pentru mine şi niciun efort pe care-l fac eu nu poate achita pe deplin această datorie. Aş face orice pentru el şi pentru mama.

Acum stăm unul lângă altul, ascultând detalii despre activităţile care au mai rămas pentru azi, subiecte care trebuie abordate şi probleme care trebuie evitate. Ni se dau răspunsuri atent interpretate pentru întrebări legate de abuzurile din aziluri şi procese eşuate şi corporaţii-fantomă care intră miraculos în faliment înainte să poată fi

achitate despăgubirile. Ce are de gând să facă tata în legătură cu asta? A făcut presiuni asupra oamenilor, protejând donatori politici şi prieteni vechi de braţul lung al justiţiei? O să-şi folosească acum funcţia ca să ajute mii de adulţi în vârstă care se străduie să găsească îngrijire de calitate? Dar cei care încă mai stau în casele lor, luptându-se cu distrugerile recentelor inundaţii-record, obligaţi să aleagă între reparaţii, mâncare, plata facturii la curent şi continuarea tratamentului? Ce crede tata că ar trebui făcut ca să-i ajute?

Şi întrebările tot curg. Fiecare vine cu cel puţin un răspuns bine formulat. Multe au câteva opţiuni pe care le putem folosi în funcţie de context, plus posibile variante de combatere a lor. Întrunirea din această după-amiază va fi un eveniment de presă atent controlat, dar există totdeauna o posibilitate redusă să se strecoare la microfon vreo cârtiţă. Situaţia s-ar putea încinge.

Ni se spune chiar şi cum să răspundem dacă reuşeşte cineva să dezgroape problema bunicii Judy. De ce plătim pentru o instituţie care costă de peste şapte ori mai mult decât suma zilnică alocată de Medicaid pentru pensionarii cu venituri reduse?

De ce? Pentru că doctorul bunicii Judy a recomandat Magnolia Manor drept cea mai bună variantă, ţinând cont de cât de bine ştie bunica locul ăsta. Înainte să fie transformat, acolo stătuse una dintre prietenele ei din copilărie, iar pentru ea era ca şi cum s-ar duce acasă. Vrem să aibă parte de orice îi poate aduce mângâiere, dar suntem preocupaţi şi de siguranţa ei. Şi noi, ca multe alte familii, ne confruntăm cu o problemă complexă şi dificilă, pentru care nu există niciun răspuns simplu.

Problemă complexă şi dificilă… niciun răspuns simplu…

Reţin cuvânt cu cuvânt, în caz că sunt întrebată. Mi-ar fi mai bine dacă n-aş încerca să improvizez când e vorba de subiecte atât de profund personale.

— Bun evenimentul de azi-dimineaţă de la centrul de îngrijire, Wells, comentează Leslie când se strecoară în maşină, în timpul unei pauze de cafea la câteva străzi de

locul de întâlnire.

— Suntem pe cale să înăbuşim în faşă chestia asta.

E chiar mai înflăcărată ca de obicei.

— Lasă-i pe Cal Fortner şi echipa lui să stoarcă povestea asta cu îngrijirea bătrânilor. Nu fac decât să-şi lungească funia cu care o să-i spânzurăm.

— O lungesc o grămadă.

Gluma tatei nu amuză pe nimeni. Tabăra opoziţiei are un plan de atac bine gândit, o strategie sistematică prin care-l prezintă pe tatăl meu drept un elitist rupt de realitate, un iniţiat în cercurile de la Washington, care, din cauza zecilor de ani petrecuţi în capitală, nu mai vede nevoile oamenilor din statul lui.

— Cu atât mai mult avem cu ce lucra, răspunde Leslie încrezătoare. Ascultaţi, mică schimbare de planuri. O să intrăm în clădire prin spate. E un protest vizavi de intrare.

Îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Avery, te aducem pe scenă de data asta. Facem întrunirea cu senatorul aşezat faţă în faţă cu moderatorul, ca să dăm un aer neoficial. Tu o să fii lângă tatăl tău pe canapea, în dreapta lui, fiica îngrijorată care s-a întors acasă să aibă grijă de el şi să se ocupe de interesele de afaceri ale familiei. Tu eşti cea care e necăsătorită şi nu are de crescut copii; ai o nuntă de planificat aici, în Aiken, etcetera, etcetera. Ştii ce ai de făcut. Nimic prea politic, dar să nu-ţi fie teamă să arăţi că ştii problemele şi ramificaţiile juridice. Vrem un ton destins, neregizat, aşa că poate apărea ocazia să filtrezi cum vrei o întrebare de natură mai personală. O să fie de faţă numai presa *locală,* ceea ce înseamnă că e ocazia perfectă să apari în public fără prea mare presiune.

— Bineînţeles.

Îmi petrecusem ultimii cinci ani cu jurii care-mi examinau fiecare mişcare şi avocaţi ai apărării suflându-mi în ceafă. Participanţii la o întrunire cu cetăţenii atent monitorizată nu mă speriau.

Sau cel puţin aşa îmi spun. Nu ştiu de ce, dar pulsul îmi bate nebuneşte şi am gâtul uscat şi aspru.

— Intră în joc, puştoaico.

Tati face spre mine ceva ce uneori numim „clipitul de un milion de dolari”. Radiază o încredere ca mierea caldă, profundă şi irezistibilă.

Ce bine-ar fi să am măcar jumătate din carisma tatei!

Leslie continuă cu informarea despre eveniment, încă mai vorbeşte când ajungem la sală. Spre deosebire de apariţia de mai devreme de la azil, de data asta sunt şi forţe de ordine, inclusiv poliţişti de la departamentul de siguranţă publică. Aud agitaţia din faţă, iar în capătul aleii e parcată o maşină de patrulă.

Leslie arată de parcă e gata să lase lat pe cineva când suntem scoşi în grabă din maşină. O sudoare nervoasă mi se strânge pe sub costumul bleumarin conservator.

— Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta! se aude strigătul unui protestatar, pe deasupra larmei.

Îmi vine s-o iau la dreapta, să cotesc şi să-i pun la locul lor pe oamenii ăştia. Cum îndrăznesc aşa ceva!

— Fără lagăre de concentrare pentru bătrâni!

Acesta ne urmăreşte când intrăm pe uşă.

— Ce-i cu oamenii ăştia? Sunt *nebuni*? mormăi eu, iar Leslie mă avertizează din priviri, apoi ridică din umeri pe furiş spre poliţişti.

Mi se spune să-mi ţin părerile pentru mine când sunt în public, mai puţin când sunt aprobate dinainte. Dar acum văd roşu în faţa ochilor… ceea ce s-ar putea să fie un lucru bun. Pulsul îmi încetineşte ferm şi simt cum mi se aşază pe faţă expresia impenetrabilă.

În clipa când se închide uşa, se face linişte. Ne întâmpină Andrew Moore, coordonatorul de program pentru gazdele întâlnirii de astăzi – un comitet de acţiune politică pentru drepturile persoanelor vârstnice. Andrew pare surprinzător de tânăr pentru o astfel de funcţie. N-are cum să aibă mai mult de 25 de ani. Costumul gri bine călcat, combinat cu cravata puţin strâmbă şi gulerul cămăşii strâns neglijent îl fac să arate ca un băieţel căruia i-a pregătit cineva hainele de dimineaţă, dar a fost nevoit să se îmbrace singur. Ne spune că a fost crescut de bunici,

care au făcut sacrificii uriaşe ca să-l întreţină. Acesta e felul lui de a se revanşa. Când cineva pomeneşte că am fost procuror federal, se uită la mine şi spune în glumă că şi comitetul lui ar avea nevoie de un avocat bun.

— O să ţin minte, glumesc eu.

Mai pălăvrăgim un pic cât aşteptăm. Pare plăcut, cinstit, energic şi hotărât. Încrederea mea că urmează o discuţie onestă despre subiecte reale sporeşte.

Au loc rapid şi alte prezentări. Facem cunoştinţă cu reporterul local care va fi moderator. Ne strecurăm microfoanele sub sacouri, le prindem de revere şi ne agăţăm transmiţătoarele de betelie.

Aşteptăm pe margine când iese pe scenă gazda, le mulţumeşte organizatorilor, apoi le reaminteşte tuturor formatul întrunirii de astăzi, înainte să ne prezinte şi pe noi în cele din urmă. Mulţimea aplaudă, iar noi urcăm pe scenă, făcând vesel semne publicului. Toată lumea e bine-crescută, deşi, privind grupul de spectatori, văd câteva feţe care par preocupate, sceptice şi oarecum neprietenoase. Alţii se uită la senator cu o expresie care ar putea fi caracterizată drept veneraţie în faţa unui erou.

Tata se descurcă rezonabil răspunzând unor întrebări simple şi abătând câteva la care nu se poate răspunde pe scurt. Nu există soluţii simple pentru problema finanţării anilor de pensie, care se prelungesc mult mai mult decât în cazul generaţiilor anterioare, sau pentru subiectul familiilor destrămate şi al tendinţei culturale în favoarea îngrijirii profesionale în detrimentul îngrijirii rudelor vârstnice la domiciliu.

În pofida răspunsurilor atent plănuite, îmi dau seama că azi nu e chiar cum trebuie. Ezită puţin când un tânăr îl întreabă:

— Domnule, aş vrea să aud care este răspunsul dumneavoastră la acuzaţia lui Cal Fortner, potrivit căreia obiectivul lanţurilor de centre de îngrijire a vârstnicilor deţinute de corporaţii este de a-i instituţionaliza pe bătrâni cu cel mai mic cost cu putinţă, astfel încât să crească profitul, iar faptul că aţi acceptat în repetate rânduri

contribuţii de campanie de la L.R. Lawton şi partenerii lui de investiţii arată sprijinul pe care-l acordaţi acestui model de profit, în detrimentul oamenilor. Recunoaşteţi că în aceste instituţii vârstnicii sunt îngrijiţi de angajaţi plătiţi cu salariul minim, cu pregătire redusă sau chiar inexistentă, asta în situaţiile în care îngrijitorii există măcar? Adversarul dumneavoastră lansează un apel în favoarea unei legislaţii federale care să considere pe oricine obţine profituri dintr-o instituţie de îngrijire sau companii asociate acesteia, responsabil pentru îngrijirea acordată în aceste instituţii, precum şi pentru orice fel de despăgubiri acordate în urma unor procese. Fortner cere şi impozite pentru persoanele bogate, aşa cum sunteţi dumneavoastră, pentru a finanţa o creştere a drepturilor sociale pentru cei mai săraci dintre cetăţenii vârstnici. Ţinând cont de ultimele evenimente, aţi susţine aceste măsuri în Senat, şi de ce da sau nu?

Aproape că pot s-o aud pe Leslie scrâşnind din dinţi în spatele cortinei. Aceste întrebări nu se află niciunde în scenariu şi fără îndoială că nu sunt nici pe fişa pe care o ţine în mână individul.

Tata ezită, părând să fie derutat o clipă. *Haide,* mă gândesc eu. Mi se scurge transpiraţia pe spate. Mi se încordează muşchii şi strâng braţul fotoliului ca să nu mă foiesc.

Tăcerea e chinuitoare. Par să treacă minute întregi, dar ştiu că n-a durat aşa de mult.

Tata se lansează până la urmă într-o explicaţie pe larg a reglementărilor federale existente privind azilurile, precum şi a celor privind impozitele şi fondurile fiduciare care finanţează Medicaid. Pare competent şi netulburat. Se află din nou la cârmă. Demonstrează limpede că nu se află în situaţia de a modifica de unul singur finanţarea Medicaid, codul fiscal şi situaţia curentă a sistemului de îngrijire a vârstnicilor, însă că aceste subiecte se vor bucura de cea mai mare atenţie din partea lui în următoarea sesiune a Senatului.

Întrunirea revine apoi la un scenariu mult mai

acceptabil.

Până la urmă, mi se adresează şi mie o întrebare, iar gazda mă priveşte cu indulgenţă. Dau răspunsul stabilit dinainte la întrebarea dacă sunt pregătită pentru fotoliul din Senat al tatei. Nu spun da, şi nu spun *Nici într-o mie de ani.* În schimb, închei cu „În orice caz, este prematur fie şi să ne gândim la aşa ceva… doar dacă nu vreau să candidez chiar împotriva lui. Şi cine-ar fi atât de nebun s-o facă?”

Publicul chicoteşte, iar eu închei cu clipirea caracteristică, moştenită de la tata. E aşa de mulţumit, că pare să aibă trei metri înălţime când mai răspunde la câteva întrebări simple, iar discuţia se încheie.

Când coborâm de pe scenă, mă pregătesc pentru o bătaie pe spate din partea lui Leslie. În loc de asta, îmi aruncă o privire îngrijorată şi se apleacă spre mine când ieşim pe uşă.

— Au sunat de la centrul de îngrijire. Se pare că ai pierdut o brăţară acolo.

— Ce? O brăţară?

Îmi aduc aminte brusc că mi-am pus o brăţară azi-dimineaţă. Pe încheietură nu se mişcă nimic şi da, brăţara nu mai e.

— Au găsit-o la o pacientă. Directoarea s-a uitat la pozele pe care le-a făcut la eveniment cu telefonul şi a stabilit că era a ta.

Femeia de la azil… cea care m-a prins de mână…

Acum îmi aduc aminte picioruşele de aur ale celor trei libelule zgâriindu-mi încheietura când o trăseseră de lângă mine pe May Crandall. Probabil că bijuteria mea rămăsese la ea.

— Ahhhh, ştiu ce s-a întâmplat.

— Directoarea nu mai contenea cu scuzele. Pacienta e nouă şi are probleme de adaptare. A fost găsită acum două săptămâni într-o casă de pe malul râului, cu trupul surorii ei moarte şi vreo duzină de pisici.

— Ah, ce îngrozitor.

Mintea mi-o ia la goană şi văd scena groaznică şi înfiorătoare, deşi nu vreau.

— Sunt convinsă că a fost un accident… chestia cu brăţara, vreau să zic. M-a prins de mână când îl ascultam pe tati. Asistenta a cam trebuit s-o tragă de lângă mine.

— N-ar fi trebuit să se întâmple.

— E în regulă, Leslie. Nu-i nicio problemă.

— O să trimit pe cineva s-o ia.

Îmi aduc aminte ochii albaştri ai lui May Crandall, disperarea profundă cu care mă privise. Mi-o imaginez trezindu-se cu brăţara mea, cercetând-o singură în camera ei, punându-şi-o la încheietură şi admirând-o cu încântare.

Dacă n-ar fi fost o moştenire, aş fi lăsat-o s-o păstreze.

— Ştii ceva? Cred că o să mă duc şi o s-o iau eu. Brăţara a fost a bunicii.

Conform programului zilei, tata şi cu mine ne despărţim aici. El o să rămână puţin la birou, înainte să ia cina cu unul dintre alegătorii lui, în timp ce mama e gazda unei întâlniri DAR[2] la Drayden Hill.

— E cineva care să mă ducă până acolo? Sau pot să iau eu una dintre maşini?

Ochii lui Leslie aruncă flăcări. Mi-e teamă că suntem cât pe ce să ne luăm la harţă, aşa că adaug o scuză mai convingătoare.

— Trebuie să dau o fugă şi să iau ceaiul cu bunica Judy dacă tot am ceva timp. O să se bucure să vadă brăţara.

Întrunirea m-a lăsat cu un sentiment de vinovăţie că n-am mai fost în vizită la bunica mea de aproape o săptămână.

Maxilarul lui Leslie zvâcneşte, arătând clar că toana mea prostească i se pare tulburător de neprofesionistă.

Nu mă pot abţine. Încă mă mai gândesc la May Crandall şi-mi aduc aminte de puzderia de ştiri despre abuzurile din aziluri. Poate că vreau doar să mă asigur că May n-a venit la mine pentru că are vreo problemă.

Poate curiozitatea mi-a fost stârnită de povestea ei tristă, macabră. *A fost găsită acum două săptămâni într-o*

[2] Daughters of the American Revolution (Fiicele Revoluţiei Americane) – organizaţie a descendentelor patrioţilor din perioada Războiului de Independenţă american.

casă de pe malul râului, cu trupul surorii ei moarte...

Oare pe sora ei o chema Fern?

Capitolul 4

Rill Foss

MEMPHIS, TENNESSEE, 1939

Queenie e palidă ca laptele smântânit şi are corpul înţepenit şi rigid când Briny o aşază pe marginea prispei şi se duce după schit, care e legat de grind în aval. Queenie plânge şi ţipă, ieşită din minţi, cu obrazul strivit de lemnul neted şi ud.

Lark se trage în umbrele nopţii lângă peretele cabinei, dar cei mici, Fern şi Gabion, se furişează mai aproape târându-se în patru labe. N-au mai văzut niciodată un adult purtându-se aşa.

Gabion se apleacă să vadă, de parcă n-ar fi sigur că forma aia din rochia înflorată a lui Queenie e chiar ea. Queenie e lumină, şi râs, şi toate cântecele vechi pe care le cântă cu noi când mergem împreună dintr-un oraş de pe râu într-altul. Femeia asta cu dinţii dezgoliţi şi blesteme pe buze şi gemete şi suspine *nu poate* să fie ea, dar este.

— Wiw, Wiw! Spune Gabion, pentru că, la doi ani, nu-mi poate rosti numele, Rill.

Mă prinde de poala bluzei, trăgând de ea când îngenunchez să-i ţin capul lui Queenie.

— Keenie auuu?

— Taci din gură!

Camellia îi plesneşte pe cei mici peste mânuţe, în timp ce Fern se întinde să mângâie buclele lungi aurii ale lui Queenie. E părul care i-a atras atenţia la început lui Briny şi l-a făcut să pună ochii pe ea. *N-arată mami a ta ca o prinţesă din cărţile cu basme?* mă întreabă el câteodată. *Regina regatului Arcadia, asta-i mami a ta. Asta sigur înseamnă că tu eşti o prinţesă, nu?*

Dar mami a mea nu-i frumoasă acum, nu cu chipul brăzdat de sudoare şi gura schimonosită de durere. Copiii o sfâşie pe dinăuntru. Burta i se strânge şi se umflă pe sub

rochie. Se prinde de mine şi se ţine, iar în cabină moaşa se şterge pe mâini, adunându-şi instrumentele pentru naştere într-un coş de iarbă.

— Tre’ s-o ajuţi! ţip eu. Moare aici.

— Nu mai am de-a face ni’ca cu povestea asta, spune femeia, iar trupul ei greoi clatină barca şi face felinarul să se legene şi să sfârâie. Gata. Gunoi de râu, neghiob.

E furioasă ca un câine de ghetou pentru că Briny nu-i plăteşte bani gheaţă. Briny spune că i-a promis că-i aduce pe lume copilul, ceea ce n-a făcut, iar ea trebuie să se bucure că o lasă să ia doi somni graşi pe care i-a scos din paragate mai devreme, plus nişte petrol lampant pentru felinarul cu care umblă. S-ar răzbuna pe noi dacă ar putea, dar tot e mai neagră ca smoala, iar noi suntem albi, şi ea ştie ce s-ar putea întâmpla dacă ne face necazuri.

Somnul ar fi trebuit să fie cina noastră, ceea ce înseamnă că nouă nu ne mai rămâne nimic în afară de o turtiţă de mălai pentru toţi cinci. Mi se învârte şi asta prin cap, dimpreună cu vreo şase alte lucruri.

Ar trebui să strâng nişte haine pentru Queenie? Peria de păr? Pantofii?

Are Briny destui bani să plătească un doctor adevărat? Ce o să se întâmple dacă n-are?

Şi dacă îl ajunge legea? Odată, când făceam bani prin sălile de joc din oraşele de pe râu, l-au prins. Briny e un escroc bun. Nimeni nu-l poate bate la biliard şi poate să cânte la un pian dintr-o sală de jocuri destul de bine ca să-l plătească lumea, dar Criza asta face ca banii să vină greu. Acum, joacă mai mult biliard, şi joacă pe lucruri pe care le poate schimba apoi ca să facem rost de ce ne trebuie.

Există bani ascunşi pe undeva? Să-l întreb pe Briny când se întoarce? Să-i aduc aminte că s-ar putea să aibă nevoie de ei?

Cum o să treacă el râul pe întuneric, cu furtuna care deja ridică berbeci pe apă?

Moaşa se întoarce într-o parte ca să iasă pe uşă, cu coşul lovind-o din spate. De deasupra atârnă ceva roşu, şi ştiu ce e, chiar şi în lumina slabă – pălăria drăguţă de catifea a lui

Queenie, cu pene deasupra, cea pe care a câştigat-o Briny la biliard într-o văgăună care se cheamă Boggyfield.

— Pune aia la loc! spun. E a lu' mama!

Ochii întunecaţi i se îngustează pe chip şi îşi ridică bărbia spre mine.

— Stătui aici toată ziua şi n-o să iau doi peşti. Am peşte destul. Iau pălăria asta.

Se uită în jur ca să vadă unde e Briny şi apoi o ia spre pasarela aflată într-o parte a prispei.

Vreau s-o opresc, dar nu pot. În poala mea, Queenie ţipă, zvârcolindu-se. Capul îi ajunge pe punte cu un bufnet sec, ca un pepene. O prind cu ambele mâini.

Camellia se repede în faţa femeii şi se întinde peste poartă, cu braţele subţiri întinse dintr-o parte în cealaltă.

— Nu iei niciunde pălăria lu' mami.

Femeia mai face încă un pas, dar, dacă ar şti-o pe Camellia, nu l-ar face. Poate că sora mea n-are decât zece ani, dar nu s-a ales doar cu părul negru şi des al lui Briny; s-a ales şi cu temperamentul lui. Când se înfurie, Briny e *orbit de furie,* cum zice bătrânul Zede. *Furia oarbă e aia care o să te omoare pe râu.* Zede i-a atras atenţia lui tati nu doar o dată, când bărcile noastre erau legate una lângă alta, şi multe dăţi au fost. Zede e prieten cu Briny de când a luat-o Briny prima dată pe râu. L-a învăţat cum merg lucrurile.

— Obrăznicătură mică ce eş' tu. Gură spurcată.

O mână mare şi neagră se strânge peste braţul Camelliei, iar femeia o smuceşte în sus, însă Camellia se agaţă aşa de tare de balustradă, încât mi se pare că o să-i iasă umărul din încheietură.

Nu trec nici două clipe până când Camellia se răsuceşte brusc şi îşi înfige dinţii. Femeia urlă şi se poticneşte în spate, zgâlţâind barca.

Queenie ţipă.

Tunetele bubuie în depărtare.

Fulgeră, iar noaptea se schimbă în zi, apoi îşi trage la loc vălul negru.

Unde-i Briny? De ce durează aşa de mult?

Îmi trece prin cap un gând urât. Dacă s-a desprins schitul şi Briny nu poate să-l găsească? Dacă s-a dus să împrumute altul de la cineva din tabăra de case plutitoare? Măcar de data asta, mi-aş dori ca Briny să nu fie aşa de puţin comunicativ. Nu leagă niciodată barca în taberele de pe râu, iar lumea care ne ştie barca ştie şi că nu e cazul să vină neinvitată. Briny spune că pe râu există oameni buni şi oameni în care nu poţi să ai încredere şi cel mai bine e să-ţi dai seama de la distanţă care cum e.

Queenie dă din picioare şi-l răstoarnă pe Gabion, care se loveşte la braţ şi scoate un urlet ascuţit şi prelung. Lark ţâşneşte în cabină să se ascundă, acum, că moaşa a ieşit de-acolo. Queenie moare chiar în braţele mele. Asta trebuie să fie.

În capul pasarelei, Camellia nu se clinteşte. Rânjetul de pe chipul ei o provoacă pe femeie s-o mai pună o dată la încercare. Camellia începe să se lupte cu orice imediat ce pune ochii pe el. Prinde şerpi cu mâinile goale şi se ciondăneşte cu băieţii din oraşele de pe râu şi nu se gândeşte de două ori.

— Laşi aici pălăria lu' mami! ţipă ea acoperind urletul lui Gabion. Şi nu-ţi trebuie nici peştele. Dă-te jos de pe barca noastră înainte să ne ducem şi să găsim poliţia şi să zicem că o femeie de culoare a încercat s-o omoare pe mami şi să ne fure fără milă. O să te atârne într-un copac, aşa o să facă.

Îşi lasă capul să atârne şi scoate limba, iar eu simt un bolovan în stomac. Chiar acum două săptămâni, miercuri, văzusem un bărbat spânzurat în copac mai jos pe râu. Un negru mare în salopetă. Nu era nicio casă kilometri întregi în jur, şi era acolo de destulă vreme ca să se ocupe uliii de el.

Numai Camelia putea să folosească aşa ceva ca să încerce să obţină ce vrea. Mie mi se face rău doar când mă gândesc.

Poate de-asta are Queenie probleme acum, îmi şopteşte o voce în cap. *Poate totul e pentru că Briny n-a oprit să-l dea jos pe bărbatul ăla şi să-i găsească familia, ca să-l*

îngroape cum se cuvine. Poate că el se uită acu' din pădure.

Queenie l-a implorat pe Briny să se ducă la mal şi să aibă grijă de cadavru, dar Briny n-a vrut. *Îi pune pe copii pe gânduri, Queen,* spusese el. *N-ai cum să ştii cine i-a făcut-o sau cine se uită. Mai bine mergem în jos pe râu.*

Moaşa smulge din coş pălăria roşie a lui Queenie, o aruncă pe jos şi o calcă în picioare, greutatea ei zgâlţâind puntea când coboară clătinându-se pe pasarelă, apoi ridică felinarul pe care l-a lăsat pe mal. Ultimul lucru pe care-l face e să ia funia cu cei doi somni. Apoi se îndepărtează, blestemându-ne până la capăt.

— Şi diavolul poate să vină să te ia şi pe tine! o îngână Camellia, atârnată peste balustrada verandei. Asta capeţi pentru furtişag!

Aproape că repetă cuvintele de ocară ale femeii. Camellia a fost pedepsită aşa de des pentru gura ei spurcată, că i-a ieşit pe nas. Practic, a stat mai mult pedepsită în cei zece ani ai ei. E o minune că mai poate respira.

— Vine cineva. Gura, Gabion.

Trăgându-l pe Gabby şi punându-i mâna la gură, ascultă în noapte. Aud şi eu sunetul unui motor.

— Du-te să vezi dacă-i Briny, îi spun lui Fern, iar ea sare în picioare, însă Camellia îl aruncă pe Gabby spre ea.

— Fă-l să tacă.

Camellia traversează prispa, se apleacă peste balustrada dinspre apă şi, pentru prima dată, aud uşurare în glasul ei.

— Se pare că l-a adus pe Zede.

Uşurarea mă învăluie ca o plapumă. Dacă e cineva care poate îndrepta lucrurile, acela e bătrânul Zede. Nici măcar nu ştiam că e pe-aici, pe-aproape de Mud Island, dar probabil că Briny ştia. Într-un fel sau altul, ştiu totdeauna unul de altul pe râu. Ultima dată când auzisem de el, Zede era pe uscat, avea grijă de o soră care trebuise să se mute la sanatoriu pentru că se îmbolnăvise de tuberculoză.

— A venit Zede, îi şoptesc lui Queenie, aplecându-mă aproape de ea.

Pare să audă, poate se şi linişteşte un pic. Zede o să ştie ce-i de făcut. O să îmblânzească sălbăticia lui Briny, o să alunge norii din ochii tăticului meu şi o să-l facă să gândească.

— A venit Zede, Queenie. O să fie bine. O să fie bine…

Repet întruna, până îi aruncă parâma Camelliei şi urcă pe pasarelă.

Briny traversează prispa din doi paşi, se lasă în genunchi lângă Queenie şi o ridică, lăsându-şi capul lângă al ei. Simt cum greutatea ei mă părăseşte, cum căldura i se mistuie de pe pielea mea. Umezeala nopţii se apropie şi, dintr-odată, mi-e frig. Mă ridic, fac flacăra felinarului mai mare şi îmi strâng braţele pe lângă mine.

Zede se lasă pe vine, se uită în ochii lui Queenie, dă puţin deoparte cearşaful şi peste tot e numai sânge. Îi pune o mână pe burtă, unde iese la iveală o pată roşie apoasă pe rochie.

— Coană Foss?

Are glasul calm şi limpede.

— Coană Foss? M-auzi?

Queenie scoate ceva ce ar putea fi un *da,* însă sunetul se stinge în spatele dinţilor încleştaţi, iar ea îşi îngroapă faţa la pieptul lui Briny.

Gura lui Zede devine fioroasă în barba lui deasă cenuşie. Ochii tiviţi cu roşu sunt calmi în orbite. Trage aerul prin nările largi şi păroase, apoi îl scoate printre buzele strânse. Mirosul de whisky şi tutun e puternic, dar e o mângâiere. Este singurul lucru care e ca de obicei în seara asta.

Îi prinde privirea lui Briny şi clatină puţin din cap.

— Queenie, fetiţo, o să te ducem de pe barcă, m-auzi? Tre’ să te ducem la spital cu *Jenny.* Drum greu, peste apă. O să fii fată curajoasă pentru mine, m-auzi?

Îl ajută pe Briny s-o ridice de pe jos, iar ţipetele ei sfâşie noaptea cum îşi sfâşie femeile din New Orleans vălurile funerare. Se lasă moale în braţele lui Briny înainte să apuce măcar s-o pună în barcă.

— Ţine-o tu acum, îi spune Zede lui Briny şi apoi se uită

la mine, întinzând degetul strâmb pe care şi-l rupsese în Războiul din Spania. Îi duci p'ăştia mici în cabină şi-i bagi pe toţi în pat, surioară. Staţi înăuntru. Urc înapoi aici pân' dimineaţă, dacă stă furtuna, şi dacă nu, *Lizzy Mae* e legată un pic mai jos pe apă. Schiful vost' i-acolo. Am un băiat pe *Lizzy* cu mine. Arată rău acum… a vrut să se plimbe fără bani cu trenul şi s-au luat după el copoii de la calea ferată. Totuşi n-o să-ţi facă nimic. I-am zis să vină dimineaţă dacă nu-i trimit altă vorbă.

Dă la manivela motorului Waterwitch, care porneşte hodorogind, iar eu mă holbez la nămolul care se învolburează în lucirea felinarului. Nu vreau să văd ochii lui Queenie închişi şi gura lăsată moale aşa.

Camellia aruncă parâma, care cade direct la prova bărcii cu fundul lat.

Zede îndreaptă degetul spre Camellia.

— O asculţi pe sor-ta, scuipăcioasă mică. Nu faci nimica dacă n-o întrebi întâi pe Rill. Pricepuşi?

Nasul Camelliei se încreţeşte aşa de tare, că pistruii de pe obraji i se lipesc unii de alţii.

— Pricepuşi? întreabă iar Zede.

Ştie care dintre noi riscă cel mai tare s-o ia razna şi să dea de belea.

— Mellia!

Supărarea lui Briny se limpezeşte o clipă.

— Da, domnule, aprobă ea, dar nu se bucură.

După aceea Briny se întoarce spre mine, dar parcă s-ar ruga de mine, nu mi-ar spune doar.

— Vezi de copii, Rill. Ai grijă de toată lumea până ne întoarcem – Queenie şi cu mine.

— O să fim cuminţi. Promit. O să am grijă de toată lumea. Nu plecăm nicăieri.

Zede roteşte mânerul echei şi porneşte regulatorul, iar Waterwitch-ul o poartă pe mami în beznă. Ne repezim toţi cinci la balustradă şi stăm acolo, unii lângă alţii, privind până când bezna o înghite cu totul pe *Jenny.* Ascultăm în timp ce carena loveşte valurile înspumate, ridicându-se şi căzând, iar motorul mugeşte şi tace şi mugeşte din nou. Se

aude fluierul unui nostrom. Latră un câine.

Noaptea devine tăcută.

Fern se agaţă ca o maimuţă de piciorul meu, iar Gabby se plimbă prin cabină cu Lark, pentru că ea e preferata lui. Până la urmă, nu mai e nimic de făcut, decât să intrăm şi să ne gândim la ce o să mâncăm. N-avem decât turta de mălai şi nişte pere pe care le-a luat Briny la troc în Wilson, Arkansas, unde am stat trei luni şi ne-am dus la şcoală până a venit vacanţa de vară. Până la vremea aia, pe Briny îl mâncau deja tălpile să plece. Era gata să se întoarcă pe apă.

În mod normal, nu ne-ar fi adus niciodată la mal lângă un oraş mare cum e Memphis, dar Queenie se plânsese de crampe încă de alaltăieri. Deşi era mai devreme decât îşi imaginase ea după ce făcuse cinci copii, ştia că e mai bine să legăm barca la mal şi să stăm într-un loc.

Intraţi în cabina *Arcadiei,* toţi sunt plângăreţi, şi îngrijoraţi, şi încinşi, şi supărăcioşi. Camellia se plânge că am închis uşa în loc să trag doar plasa, şi e zăpuşeală, chiar şi cu geamurile deschise.

— Taci din gură, şuier eu, după care pregătesc cina şi ne aşezăm în cerc pe podea, toţi cinci, pentru că nu pare corect să stăm la masă cu două locuri libere în capăt.

— Mi-e ’oame.

Buzele lui Gabion se ţuguiază după ce se termină mâncarea. Mănâncă mai repede decât o pisică vagaboandă.

Rup o bucată din felia mea de turtă de mălai şi i-o învârt pe lângă gură.

— Ai hăpăit-o pe-a ta prea repede.

Deschide gura ca o păsărică de câte ori mă apropii şi în cele din urmă îi bag dumicatul în gură.

— Mmmmm, spune el şi-şi freacă burtica.

Se joacă la fel şi Fern cu el, dar şi Lark. Până se termină, Gabby a primit cea mai mare parte a mâncării. Cu excepţia Camelliei, pentru că ea îşi mănâncă toată porţia.

— O să verific dimineaţă paragatele, spune ea, de parcă asta i-ar scuza purtarea egoistă.

— Zede ne-a zis să stăm pe loc, răspund eu.

— Când se întoarce Zede. Sau când vine băiatul. Atunci o să mă duc.

Nu poate să scoată paragatul singură, şi o ştie.

— Nici măcar nu-i schiful aici. Briny s-a dus cu el până la barca lui Zede.

— O să fie mâine.

— Mâine o să se întoarcă Briny. Şi Queenie cu copilaşii.

Şi atunci ne uităm una la alta – doar Camellia şi cu mine. Le simt pe Lark şi Fern privindu-ne, dar numai noi două înţelegem destul de mult ca să ne împărtăşim îngrijorarea. Camellia se uită spre uşă, şi la fel fac şi eu. Ştim amândouă că n-o să intre nimeni pe uşă astă-seară. N-am mai stat niciodată singuri pe întuneric. Totdeauna a fost aici Queenie, chiar şi când Briny era plecat să vâneze, sau să facă bani prin sălile de biliard, sau să prindă broaşte cu harponul.

Gabion se prăbuşeşte pe covorul împletit al lui Queenie, cu ochii închişi şi genele lui lungi, blond-castaniu, atingându-i obrajii. Tot mai trebuie să-i pun un scutec peste noapte, dar o s-o fac după ce adoarme adânc, aşa cum face Queenie. Acum, că foloseşte oliţa în timpul zilei, se înfurie dacă ne apropiem de el cu un scutec.

Afară bubuie tunetele şi strălucesc fulgerele, iar cerul începe să reverse ceaţă. *Oare Zede şi Briny au reuşit să treacă apa cu mama?* mă întreb. *E undeva unde doctorii pot s-o facă bine, aşa cum au făcut-o pe Camellia când i s-a umflat apendicele?*

— Propteşte ferestrele dinspre râu. N-are rost să intre ploaia, îi spun Camelliei, iar ea nici măcar nu protestează.

Pentru prima dată în viaţă, e pierdută. Nu e sigură ce-i mai bine. Problema e că nici eu.

Lui Gabion i se deschide gura şi începe să sforăie. Măcar *unul* dintre copii n-o să facă gălăgie în seara asta. Cu Lark şi Fern e altă poveste. Ochii mari, albaştri, ai lui Lark se umplu de lacrimi şi şopteşte:

— O vre-e-au pe Queenie. Mi-e friiică.

Şi eu o vreau pe Queenie, dar nu pot să le spun şi lor.

— Linişte, gata. Ai şase ani. Nu mai eşti bebeluş. Închide ferestrele înainte să înceapă să bată vântul şi pune-ţi cămaşa de noapte. O să facem patul mare şi o să dormim acolo, cu toţii. Ca atunci când nu-i Briny acasă.

Am corpul lipsit de oase şi obosit, dar mintea goneşte înnebunită. Nu pot să gândesc nimic limpede; mi se învârt prin cap doar cuvinte fără înţeles, ca un Waterwitch care învârtejeşte bălţile, agitând frunze şi crengi şi râme şi nămol.

O ţine tot aşa, prin urmare nu aud toate smiorcăielile şi tânguielile şi chicotelile şi pufniturile şi pe Camellia zgândărindu-i când o face pe Fern toantă şi pe Lark bebeluş şi încă un cuvânt pe care nici măcar n-ar fi trebuit să-l rostească.

Ultimul lucru pe care-l fac, după ce sunt toţi în patul mare şi sting felinarele, e să iau crucea omului de tinichea de pe podea şi s-o atârn la loc pe perete, unde-i e locul. Lui Briny nu-i foloseşte, dar lui Queenie, da, iar în seara asta e singurul rămas aici să ne vegheze.

Lăsându-mă în genunchi înainte să mă urc în pat, şoptesc toate cuvintele în poloneză pe care le ştiu.

Capitolul 5

Avery

— Nu stau decât puţin, îi spun lui Ian, stagiarul lui Leslie, când parchează sub porticul de la azil.

Se opreşte pe jumătate ieşit pe uşa şoferului.

— A… în regulă. Atunci cred că o să stau aici şi o să mă ocup de nişte e-mailuri.

Pare dezamăgit că nu am nevoie de însoţitor. Îi simt privirea curioasă urmărindu-mă când cobor din maşină şi mă îndrept spre hol.

Directoarea mă aşteaptă în biroul ei. Brăţara bunicii Judy e aşezată pe birou. Ochii din pietre preţioase ai libelulelor strălucesc când îmi strecor comoara pierdută pe încheietura mâinii.

Vorbim puţin despre evenimentul de azi înainte ca directoarea să se scuze pentru deranjul pe care mi l-a provocat.

— Am avut ceva probleme cu doamna Crandall, recunoaşte ea. Sărăcuţa. În cea mai mare parte a timpului nu vorbeşte cu nimeni. Doar… se plimbă pe holuri şi pe-afară până se închid uşile seara. După aceea stă în camera ei, doar dacă nu sunt aici voluntari care să cânte la pian. Pare să-i placă muzica, dar nici când sunt cântece de grup nu reuşim s-o convingem să participe alături de alţi pacienţi. Durerea şi schimbarea locului pot fi adesea mai mult decât pot suporta mintea şi trupul.

Pe loc, îmi imaginez pe cineva spunând acelaşi lucru despre bunica Judy. Mă doare sufletul pentru biata femeie, pentru May.

— Sper că nu e necăjită. Sunt convinsă că n-a luat intenţionat brăţara. Aş fi lăsat-o s-o păstreze, numai că se află în familia noastră de foarte multă vreme.

— O, Dumnezeule, nu. Cel mai bine e s-o dea înapoi. Unul dintre lucrurile pe care pacienţii noştri le înţeleg uneori cu greutate este că multe dintre lucrurile lor n-au

venit aici, cu ei. Au tendinţa să vadă diverse obiecte prin clădire şi să creadă că le-a luat cineva lucrurile. Înapoiem bunuri furate destul de des. Doamna Crandall încă se adaptează după ce şi-a părăsit casa. E dezorientată şi tulburată în momentul acesta, dar e firesc.

— Ştiu că e o tranziţie dificilă.

Locuinţa bunicii de pe Lagniappe Street e încă închisă, cu toate lucrurile în ea. Nu eram încă pregătiţi să hotărâm ce ar trebui să se întâmple cu amintirile de-o viaţă şi nenumăratele moşteniri de familie de acolo. Până la urmă, casa va reveni generaţiei următoare, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna. Să sperăm că se va muta acolo una dintre surorile mele, iar cele mai multe dintre antichităţi vor putea rămâne pe loc.

— Doamna Crandall are familie care să vină s-o viziteze?

Nu menţionez intenţionat povestea despre sora moartă. Oricum mă simt vinovată că vorbesc despre femeia asta de parcă ar fi vreun fel de… studiu de caz. E o *persoană,* ca bunica Judy.

Directoarea clatină din cap, încruntându-se.

— Nu în apropiere. Băiatul ei a murit cu mulţi ani în urmă. Are nepoţi, dar e o familie formată dintr-o a doua căsătorie şi cu copii din ambele familii şi nu locuieşte nimeni pe-aproape, aşa că e complicat. Fac şi ei ce pot şi, ca să fiu sinceră, doamna Crandall nu uşurează deloc situaţia. Iniţial, a fost dusă la un centru de îngrijire mai aproape de casă şi a încercat să plece. Familia a mutat-o aici crezând că o distanţă un pic mai mare ar putea fi de ajutor. A încercat să plece de-aici de trei ori în două săptămâni. Pentru pacienţii nou-veniţi nu e ceva neobişnuit să sufere o oarecare dezorientare şi să aibă ceva dificultăţi. Să sperăm că situaţia o să se îmbunătăţească după ce se adaptează puţin. N-aş vrea s-o văd transferată la Secţia pentru Alzheimer, dar…

Strânge din buze pe finalul frazei, părând să-şi dea seama că n-ar trebui să-mi spună toate astea.

— Îmi pare aşa de rău…

Nu pot să n-am senzaţia că am înrăutăţit o situaţie deja

dificilă.

— Pot s-o văd… doar să-i mulţumesc că mi-a dat înapoi brăţara?

— N-a dat-o înapoi… de fapt. A găsit-o asistenta la ea.

— Aş vrea măcar să-i spun că apreciez că am recuperat-o.

În principal, sunt doar îngrijorată că directoarea pare aşa de… rece în legătură cu toată povestea. Dacă i-am făcut probleme lui May?

— Brăţara a fost una dintre favoritele bunicii mele.

Cobor privirea spre libelulele de aur cu lucrătură ornamentală, cu ochii lor din granate şi ţepi multicolori.

— Nu restricţionăm vizitele la pacienţii noştri, dar ar fi mai bine dacă n-aţi face-o. Oricum, cel mai probabil doamna Crandall nu va vorbi cu dumneavoastră. O să-i transmitem că brăţara a fost înapoiată şi totul e în regulă.

Încheiem discuţia cu câteva vorbe despre petrecerea aniversară de mai devreme şi apoi ne despărţim în uşa biroului directoarei. În drum spre ieşire, trec pe lângă un panou cu nume şi numere de cameră, aşezate ordonat în lăcaşuri metalice.

MAY CRANDALL, 107. Cotesc pe coridor.

Camera 107 se află în capătul culoarului. Uşa e deschisă. Patul din partea din faţă a camerei e gol, iar draperia din mijloc a fost trasă. Intru şi şoptesc:

— Bună ziua. Doamnă Crandall?

Aerul are un iz stătut şi luminile sunt stinse, dar aud sunetul aspru al răsuflării cuiva.

— Doamnă Crandall?

Încă un pas şi zăresc nişte picioare sub păturile de pe celălalt pat. Picioarele sunt zbârcite şi răsucite. De parcă n-ar fi fost folosite de multă vreme. Probabil că nu e ea.

Cercetez zona care aparţine, fără îndoială, doamnei Crandall. E mică şi anostă şi oarecum deprimantă. În timp ce mini-apartamentul bunicii Judy are o canapea, un scaun şi o masă de joc şi e împodobit cu cât de multe dintre pozele ei preferate am reuşit să înghesuim acolo, camera asta arată de parcă ocupantul n-are intenţia să stea aici.

Pe noptieră se află un singur obiect personal – o ramă de fotografie cu un suport de catifea decolorată şi prăfuită pe spate.

Ştiu că n-ar trebui să-mi bag nasul, dar încă o mai văd pe May uitându-se la mine cu ochii ei albastru-verzui, părând să *aibă nevoie* de ceva. Cu disperare. Şi dacă a încercat să fugă de-aici pentru că o maltratează cineva? Ca procuror federal, nu poţi să nu fii conştient de cazuri îngrozitoare de abuzuri asupra bătrânilor. Când sunt implicate infracţiuni federale de genul fraudelor prin telemarketing, furt de identitate şi însuşirea cecurilor de pensie, cazurile sunt de jurisdicţia noastră. Sunt prea multe situaţii în care tinerii abia aşteaptă să pună mâna pe banii celor mai bătrâni. Doamna Crandall poate că o avea nepoţi absolut minunaţi, dar e greu de imaginat de ce-ar lăsa-o singură aici, în situaţia asta, în loc s-o mute undeva unde unul dintre ei ar putea verifica cum e îngrijită.

Vreau doar să mă asigur, îmi spun. În adâncul meu sălăşluieşte simţul datoriei caracteristic familiei Stafford. Mă face să mă simt responsabilă pentru bunăstarea unor străini, mai ales a celor care sunt neajutoraţi şi marginalizaţi. Operele de caritate sunt a doua slujbă, cu normă întreagă şi neoficială, a mamei.

Din nefericire, rama ornamentată e întoarsă spre perete. A fost turnată din genul de celuloid ivoriu perlat care s-ar fi asortat cu borcanele de pudră şi periile, pieptenii şi cârligele pentru nasturi ale doamnelor din anii ’30 şi ’40. Nu pot să văd poza nici chiar dacă mă aplec peste ea.

În cele din urmă, o fac pur şi simplu. Întorc rama. Cu nuanţe de sepia şi alb îngălbenit în jurul marginilor, imaginea e un instantaneu cu un cuplu tânăr pe malul unui lac sau iaz. Bărbatul poartă o pălărie de fetru ponosită şi ţine în mână o undiţă. Chipul e greu de distins – ochi întunecaţi, păr închis. E chipeş, iar felul cum stă cu un picior rezemat de un buştean căzut, cu umerii înguşti traşi pe spate, arată încredere – aproape sfidare. Parcă l-ar provoca pe fotograf să-l prindă în poză.

Femeia e însărcinată. Vântul îi flutură rochia înflorată,

conturând un abdomen care pare prea mare ca să fie dus pe picioarele ei lungi şi subţiri. Părul blond şi des cade în bucle lungi aproape până în talie. Partea din faţă e trasă pe spate într-o fundă şifonată, ca a unei fetiţe. Ăsta-i primul lucru care mă frapează la ea – arată ca o adolescentă costumată pentru un rol într-o piesă şcolară. *Fructele mâniei,* poate.

Al doilea lucru care-mi trece prin minte e că îmi aduce aminte de bunica. Clipesc, mă aplec mai aproape, mă gândesc la fotografiile pe care le-am agăţat cu grijă, nu cu mult timp în urmă, în camera bunicii Judy. Una în mod special – o poză din excursia ei de absolvire a liceului. Stă pe un chei în Coney Island, zâmbind spre aparatul foto.

Probabil că doar îmi închipui asemănarea. Judecând după îmbrăcăminte, fotografia asta e prea veche ca să fie a bunicii Judy. Bunica mea, totdeauna modernă, nu s-ar fi îmbrăcat niciodată aşa, dar în momentul ăsta, când privesc încordată prin sticlă, nu mă pot gândi decât că *ar putea fi ea.* Văd şi asemănarea cu nepoata mea Courtney şi, desigur, cu mine.

Scot repede telefonul şi încerc să focalizez camera în lumina slabă.

Reticulul camerei tremură. Fac poza. E neclară. Mă întorc spre pat, mai încerc o dată. Nu ştiu de ce, mi se pare că ar fi inacceptabil să aprind lampa şi, dacă folosesc bliţul, n-o să facă decât să se reflecte din sticlă. Dar vreau o poză. Poate că tata ar putea să-mi spună dacă îi recunoaşte pe oamenii ăştia… sau, poate, după ce ajung acasă şi mă mai uit o dată, o să-mi dau seama că exagerez asemănarea. Fotografia e veche şi nu-i chiar aşa de clară.

— E nepoliticos să invadezi spaţiul cuiva fără să fii invitat.

Mă îndrept cu o smucitură înainte să mai apuc să fac o poză. Şi scap şi telefonul din mână. Se rostogoleşte iar eu sunt ca un personaj de desene animate care se mişcă cu încetinitorul, încercând să respire.

May Crandall intră pe uşă în timp ce îmi scot telefonul de sub pat.

— Îmi pare foarte rău. Voiam doar…

Nu există nicio explicaţie rezonabilă pentru aşa ceva. Niciuna.

— Ce pui la cale, mai exact?

Când mă întorc, se trage înapoi, surprinsă. Bărbia i se retrage spre gât, apoi iese încet afară.

— Te-ai întors.

Trece cu privirea peste rama pozei, sugerându-mi că ştie că a fost mutată.

— Eşti una dintre *ei?*

— Ei?

— Oamenii ăştia.

Face un semn cu mâna în aer, referindu-se la personalul centrului de îngrijire. Întinde gâtul şi mai mult.

— M-au închis aici.

Mă gândesc la povestea pe care mi-a spus-o Leslie – casa, trupul surorii moarte. Poate că aici nu e vorba doar de durere şi dezorientare. Chiar nu ştiu nimic despre femeia asta.

— Văd că porţi brăţara mea. Arată spre încheietura mea.

Îmi vin în minte cuvintele directoarei. *În cea mai mare parte a timpului, nu vorbeşte cu nimeni. Doar… se plimbă pe holuri şi pe-afară…*

Dar vorbeşte *cu mine.*

Mă surprind trăgând mai aproape brăţara cu libelule, ţinând mâna deasupra ei, ţintuind-o la piept.

— Îmi pare rău. Brăţara era a mea. Probabil că a alunecat când m-ai ţinut de încheietură azi… mai devreme… la petrecerea aniversară?

Clipeşte spre mine de parcă habar n-ar avea despre ce vorbesc.

Poate a şi uitat de petrecere?

— Ai avut şi tu una la fel? întreb eu.

— O petrecere? Nu, sigur că nu. Indignarea clocoteşte în ea aproape vizibil, viguroasă şi acidă. Poate că directoarea azilului a subestimat problemele femeii ăsteia? Am auzit că demenţa şi boala Alzheimer se pot manifesta prin paranoia şi agitaţie; doar că n-am avut niciodată de-a face cu acest

comportament. Bunica Judy e dezorientată şi uneori dezamăgită de ea însăşi, dar e la fel de dulce şi de bună la inimă ca întotdeauna.

— De fapt, voiam să zic, ai avut vreo brăţară ca asta?

— Păi, da, am avut… până ţi-au dat-o ţie.

— Nu. O purtam când am venit aici azi-dimineaţă. E un cadou de la bunica mea. A fost una dintre preferatele ei. Altfel, te-aş fi…

Mă opresc înainte să spun *Altfel, te-aş fi lăsat s-o păstrezi.* Pare că ar fi lipsit de respect, de parcă aş trata-o ca pe un copil.

Se uită lung la mine. Dintr-odată, pare perfect lucidă, chiar ageră.

— Poate că m-aş putea întâlni cu bunica ta şi putem pune lucrurile la punct. Stă pe-aproape?

În atmosfera din încăpere se produce o schimbare bruscă. O simt, şi n-are nicio legătură cu curentul care bate pe deasupra. Vrea ceva de la mine.

— Mă tem că nu este posibil. Aş vrea să se poată, dar nu se poate.

De fapt, n-aş lăsa-o niciodată pe scumpa mea bunică în faţa acestei femei ciudate şi ranchiunoase. Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât e mai uşor să ţi-o imaginezi pitindu-se lângă cadavrul surorii ei.

— Deci e moartă?

Dintr-odată, pare demoralizată, vulnerabilă.

— Nu. Dar a trebuit să se mute de-acasă într-un centru de îngrijire.

— De curând?

— Cam acum o lună.

— Ah… ah, ce păcat. Măcar e fericită acolo?

Cuvintele sunt urmate de o privire rugătoare, disperată, iar pe mine mă copleşeşte o tristeţe pătrunzătoare pentru May. Cum a fost viaţa ei? Unde sunt prietenii, vecinii, colegii… oamenii care ar trebui să vină s-o vadă acum, măcar dintr-un sentiment al datoriei, dacă nu de altceva? Bunica Judy are cel puţin un musafir în fiecare zi, uneori câte doi sau trei.

— Cred că da. Ca să fiu sinceră, era cam singură acasă. Acum, că e acolo, are cu cine să stea de vorbă, şi sunt zile când se organizează jocuri şi petreceri la care se poate duce. Fac proiecte de lucru manual şi au şi o bibliotecă plină de cărţi.

Fără îndoială, oferă şi aici unele dintre opţiunile astea. Poate că pot să obţin ceva de la May Crandall – s-o încurajez să acorde o şansă reală noii ei vieţi şi să înceteze să se mai războiască aşa cu personalul. Schimbarea de direcţie a conversaţiei noastre mă face să bănuiesc că nu-i chiar aşa de confuză pe cât susţine.

Îmi ignoră elegant sugestia şi schimbă subiectul.

— Cred că am cunoscut-o. Pe bunica ta. Cred că mergeam la acelaşi club de bridge.

Îndreaptă spre mine încheietura unui deget încovoiat şi osos.

— Semeni cu ea destul de bine.

— Aşa spune lumea. Da. Am părul ei. Surorile mele, nu, dar eu, da.

— Şi ochii.

Lucrurile devin personale. Priveşte prin mine, până în măduva oaselor.

Ce se întâmplă aici?

— O să… o s-o întreb despre tine când o văd. Dar s-ar putea să nu-şi aducă aminte. Are zile bune şi zile proaste.

— Nu aşa suntem cu toţii?

Buzele lui May zvâcnesc în sus, iar eu mă surprind chicotind nervos.

Trăgându-mă într-o parte, lovesc cu cotul lampa de pe noptieră, apoi o prind, dărâmând de data asta rama. O prind înainte să cadă, o ţin în mână şi încerc să mă abţin să mă uit mai bine.

— Tot timpul dau peste ea. Fetele astea de-aici.

— Pot s-o pun pe măsuţa de toaletă.

— Vreau s-o am aproape.

— Ah… în regulă.

Mi-aş dori să-i pot face încă o poză cu telefonul. Din unghiul ăsta, geamul nu luceşte, iar chipul pare să semene

şi mai mult cu al bunicii. Ar putea să fie ea… poate îmbrăcată pentru un rol? *A fost* preşedinta clubului de teatru în şcoala pregătitoare.

— De fapt, asta mă întrebam când ai intrat.

Acum, că suntem în termeni mai prieteneşti, pare acceptabil să întreb.

— Femeia din fotografie mă duce puţin cu gândul la bunica mea.

Îmi bâzâie telefonul, cu soneria încă oprită de la întrunirea de mai devreme. Îmi aduce aminte că l-am lăsat pe Ian să aştepte în maşină până acum. Totuşi, mesajul e de la mama. Vrea s-o sun.

— Acelaşi păr, aprobă cu blândeţe May. Dar nu-i chiar aşa de neobişnuit.

— Nu, presupun că nu.

Nu oferă nicio altă informaţie. Fără tragere de inimă, pun rama la loc pe noptieră.

May se uită la telefonul meu care bâzâie a doua oară, SMS-ul mamei care solicită un răspuns. Ştiu bine că nu e cazul să nu răspund.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

Încerc să mă scuz.

— Trebuie să pleci?

— Mă tem că da. Dar o s-o întreb pe bunica dacă îi spune ceva numele tău.

Îşi umezeşte buzele, scoţând un mic cloncănit când le depărtează.

— O să te întorci, şi atunci o să-ţi spun povestea fotografiei.

Răsucindu-se cu o agilitate surprinzătoare şi fără să-şi folosească bastonul, porneşte spre uşă, adăugând:

— Probabil.

Dispare înainte să apuc să răspund.

Fac o poză mai bună a fotografiei din ramă şi apoi plec în grabă.

În hol, Ian se uită printre e-mail-urile de pe telefon. Se pare că a renunţat să mai aştepte în maşină.

— Îmi pare rău că a durat atâta, îi spun.

— A, hei, nicio problemă. Am avut ocazia să-mi pun în ordine inbox-ul.

Directoarea trece pe lângă noi şi se încruntă, probabil întrebându-se de ce mai sunt încă aici. Dacă n-aş fi fost o Stafford, fără îndoială că s-ar fi oprit şi m-ar fi luat la întrebări. Ţinând însă cont de circumstanţe, întoarce demonstrativ privirea şi trece mai departe. Şi după două luni de când m-am întors în Carolina de Sud, tot mai e bizar să fiu tratată ca un star rock doar datorită numelui meu de familie. În Maryland, de multe ori oamenii îşi dau seama că tata e senator când mă cunosc deja de luni de zile. Era plăcut să am ocazia să mă impun ca fiind *eu însămi.*

Plec spre maşină împreună cu Ian şi suntem curând prinşi în traficul aglomerat de lucrările de construcţie, aşa că profit şi o sun pe mama. N-o să am cum să obţin vreun răspuns de la ea acasă, cu întrunirea DAR găzduită acolo. După ce se termină, o să fie ocupată, asigurându-se că fiecare farfurie de porţelan şi fiecare pahar de punci ajunge înapoi la locul său de drept. Asta-i Honeybee. E o maestră a organizării.

Şi nici nu uită vreodată un nume.

— Cunoaştem vreo May Crandall? o întreb după ce mă roagă să „trec pe la" întrunirea DAR, adică să apar, să strâng mâini şi să marchez nişte puncte în faţa soţiilor potrivite.

Câştigă femeile, şi o să câştigi voturile, spune întotdeauna tata. *Doar bărbaţii nesocotiţi le subestimează puterea.*

— Nu cred, se gândeşte mama. Crandall… Crandall…

— May Crandall. E cam de vârsta bunicii Judy. Poate că au jucat bridge împreună?

— O, Doamne, nu. Femeile cu care joacă bridge bunica Judy sunt *prietene.*

Prin *prietene,* înţelege cunoştinţe vechi de familie, în majoritate cu legături care durează de mai multe generaţii. Oameni din cercul nostru social.

— Lois Heartstein, Dot Greeley, Mini Clarkson… le

cunoşti pe toate deja.

— În regulă.

Poate că May Crandall este de fapt doar o bătrână confuză cu capul plin de amintiri învălmăşite, care n-au decât o asemănare parţială cu realitatea. Asta nu explică totuşi fotografia de pe noptieră.

— De ce?

— Niciun motiv serios. Am cunoscut-o azi la azil.

— Ei, ce drăguţ. A fost frumos din partea ta să stai de vorbă cu ea. Oamenii ăştia ajung să fie foarte singuri. Probabil că ştie *de* noi, Avery. Mulţi ştiu de noi.

Mă ruşinez şi sper că Ian nu poate să audă şi ce spune mama. E jenant.

Problema fotografiei încă mă mai macină.

— Cine se duce s-o vadă diseară pe bunica Judy?

— Aveam de gând să mă duc eu. După întâlnirea DAR, dacă nu e prea târziu.

Mama oftează.

— Tatăl tău n-o să reuşească să ajungă.

Fără greş, Honeybee preia responsabilităţile de familie când slujba îl împiedică pe el s-o facă.

— Ce-ar fi să rămâi acasă şi să te odihneşti după întâlnire? îi sugerez. Mă duc eu.

— Dar treci întâi pe la întrunire? insistă mama. Bitsy s-a întors din excursia de la lacul Tahoe. Abia aşteaptă să te vadă.

Dintr-odată, am sentimentul îngrozitor, disperat, pe care îl trăieşte probabil un animal când se închide uşa cuştii. Nu mă mir că mama vrea să vin la adunarea ei DAR. S-a întors Bitsy în oraş. Ţinând cont de participanţii la petrecere, pot conta pe un interogatoriu complex – dacă Elliot şi cu mine am stabilit data nunţii, dacă am ales modelele de porţelanuri şi argintărie, dacă am discutat despre loc şi anotimp… înăuntru, afară, iarnă, primăvară.

Bitsy nu vrea să audă *Nu ne grăbeşte nimeni. Suntem amândoi foarte ocupaţi în momentul ăsta. Aşteptăm doar să vedem cum ni se pare bine.* Odată ce ea şi doamnele din DAR mă încolţesc, n-o să mă lase să plec până nu-şi

folosesc tot arsenalul ca să obţină răspunsurile pe care le vor.

Am o senzaţie copleşitoare că până la urmă n-o să ajung la Magnolia Manor în seara asta ca s-o întreb pe bunica Judy despre poză.

Capitolul 6

Rill

În visul meu, plutim liberi pe fluviu. Motorul Model T pe care l-a fixat Briny în spatele bărcii ne duce uşor în susul apei, ca şi cum n-am avea deloc greutate. Queenie stă în capul oaselor deasupra cabinei, de parcă ar călări un elefant. Are capul lăsat pe spate, iar părul i se revarsă de sub pălăria roşie cu pene. Îngână un cântec pe care l-a învăţat de la un irlandez bătrân dintr-una din taberele de case plutitoare.

— Nu-i drăguţă ca o regină? întreabă Briny.

Soarele e cald, şi vrăbiile îşi cântă cântecele, şi bibanii graşi sar din apă. Un stol de pelicani albi zboară în forma unei mari săgeţi vechi îndreptate spre nord, ceea ce înseamnă că încă mai avem înaintea noastră o vară întreagă. În zare nu se vede niciun vas cu zbaturi, nicio mahonă, niciun remorcher sau vreo barjă. Fluviul e al nostru.

Doar al nostru.

— Şi atunci tu ce eşti? mă întreabă Briny în vis.

— Prinţesa Rill din Regatul Arcadia! strig eu.

Briny îmi pune pe cap o coroniţă din flori de caprifoi şi mă declară ca atare, exact ca regii din cărţile cu poveşti.

Când mă trezesc dimineaţă, încă mai am un gust dulce în gură. Durează până deschid ochii şi mă gândesc de ce suntem toţi cinci în patul lui Queenie şi al lui Briny, culcaţi de-a curmezişul saltelei ca prada pescarului, asudaţi şi lunecoşi.

Queenie nu-i aici. Abia îmi trece gândul prin cap, când îmi dau seama ce m-a smuls din vis.

Bate cineva la uşă.

Îmi sare inima, iar eu sar deodată cu ea, trăgându-mi unul dintre şalurile lui Queenie peste cămaşa de noapte în timp ce traversez podeaua cabinei. De cealaltă parte a uşii e Zede şi, chiar şi prin sticla ferestrei, îmi dau seama că

faţa lui cu mustăţi albe e lungă şi tristă. Mi se strâng măruntaiele.

Afară, furtuna a trecut. O să fie o zi frumoasă. Aerul dimineţii e cald şi umed, dar deschid uşa şi ies şi simt frigul direct prin cămaşa de noapte veche de bumbac pe care Queenie a cusut un volănaş, pentru că mă înălţasem aşa de tare. Queenie zicea că o fată de vârsta mea n-ar trebui să-şi arate aşa de mult picioarele.

Strâng mai tare şalul peste piept, nu din cauza lui Zede sau pentru că aş avea vreo parte femeiască de ascuns – Queenie zice că o să se întâmple când o să vină vremea, şi încă n-a venit vremea – ci pentru că în barca lui cu fundul plat se află un băiat. E o arătare costelivă, dar înaltă. Are pielea întunecată, ca a unui cajun sau a unui indian. N-aş zice că e chiar bărbat încă dar e mai mare ca mine. Poate vreo 15 ani sau pe-acolo. Zede ia mereu pe câte cineva sub aripa lui. E bunicuţul întregului fluviu.

Puştiul îşi ascunde faţa sub o şapcă jerpelită de vânzător de ziare, privind spre fundul bărcii, nu spre mine. Zede trece peste prezentări.

Ştiu ce înseamnă, dar aş vrea să nu ştiu.

Simt mâna lui Zede grea pe umăr. Ar trebui să aducă mângâiere, dar eu vreau să fug de ea, s-o şterg undeva pe mal, cu picioarele gonind aşa de repede, încât abia să lase urme în nisipul ud.

Lacrimile îmi urcă în gât şi înghit adânc. Faţa lui Fern se striveşte de fereastra din spatele meu. Pesemne că s-a trezit şi s-a ţinut după mine. Niciodată nu mă lasă să ajung prea departe.

— Copiii lui Queenie n-au supravieţuit.

Zede nu-i genul care să se învârtă în jurul cozii când vorbeşte.

În mine moare ceva – un frăţior sau o surioară pe care aveam de gând să-i ţin în braţe ca pe nişte păpuşi noi de porţelan.

— Niciunul dintre ei?

— Doctorul zice că nu. Nu l-a putut scăpa pe niciunul. Cică degeaba o ducea Briny pe maică-ta la spital mai

repede. Copiii nu erau sortiţi pentru lumea asta, atâta tot.

Scutur tare din cap, încercând să-mi scot din urechi cuvintele alea aşa cum scuturi apa după ce înoţi. Nu poate fi adevărat. Nu în Regatul Arcadia. Fluviul e magia noastră. Briny a promis mereu că râul o să aibă grijă de noi.

— Ce-a zis Briny?

— E destul de terminat. L-am lăsat acolo, cu mama ta. Au de semnat nişte acte la spital şi alte alea. Ei nu i-au zis încă de copii. Socot că o să-i zică Briny când se trezeşte de-a binelea. O să se facă bine, a zis doctorul.

Dar o ştiu eu pe Queenie. N-o să se facă bine. Nimic n-o face mai fericită decât să dezmierde un copil dulce, proaspăt venit pe lume.

Zede îmi spune că se gândeşte că-i mai bine să se întoarcă la spital. Briny nu era bine azi-dimineaţă.

— M-am dus să văd dacă nu-i vreo femeie în tabăra de pe râu să vină să vadă de voi, ăştia mici, da' n-am prea avut de unde-alege. O fo' ceva belele cu poliţia şi mai tot poporul din cocioabe s-a dus pe râu în jos. L-adusei pe Silas să vadă de voi până pot să vi-l aduc pe tati acasă.

Face o mişcare spre băiatul din barcă, iar acesta ridică privirea, surprins. Nu ştia că Zede are de gând să-l lase aici, bănuiesc.

— Putem să avem grijă de noi şi singuri.

Cel mai tare, vreau să vină acasă Queenie şi Briny şi să ne ducă pe râu în jos. Vreau aşa de tare, că mă doare până în străfundul ghemului din măruntaie.

— N-avem nimic să-i dăm de mâncare.

Camellia a ajuns acum în uşă, dându-şi şi ea cu părerea.

— Ei bine, bună dimineaţa, domnişoară Rază de Soare Trandafirie.

Aşa îi zice mereu Zede Camelliei, tocmai fiindcă e exact invers.

— Voiam să mă duc să trag nişte broaşte în harpon, declară ea, de parcă fusese numită căpitanul *Arcadiei.*

— Ba nu te duci, îi spun. N-ar trebui să plecăm de pe barcă. Niciunul dintre noi.

Zede întinde un deget spre sora mea.

— Staţi cuminţi, copii.

Mijeşte un ochi în spate spre râu.

— Nu ştiu ce i-a speriat pe băieţii din tabăra de la Mud Island. E bine că sunteţi în golfuleţul ăsta singuri, oricum. Doar staţi liniştiţi. Nu atrageţi atenţia sau mai ştiu eu ce.

Pe piept mă apasă ceva nou. Ceva greu. Îngrijorarea îmi râcâie un punct sensibil şi începe să se cuibărească. Nu vreau să plece Zede.

Fern se apropie cu paşi şovăitori ca să mi se agaţe de picior. O ridic şi-mi lipesc bărbia de buclele ei rebele. E o alinare.

Iese şi Gabion şi-l iau şi pe el în braţe, iar greutatea lor mă ţintuieşte de podea. Şalul lui Queenie mi se înfăşoară strâns peste umeri şi-mi intră în carne.

Zede mă instalează iar la comandă şi-l aduce pe băiat, pe Silas, pe *Arcadia.* Când se îndreaptă, Sillas e mai înalt decât credeam. E slab ca o scândură, dar ar fi chipeş dacă n-ar avea buza spartă şi ochiul vânăt. Dacă într-adevăr mergea pe şest cu trenul, cum a zis Zede, are noroc că nu l-au caftit mai rău copoii de la calea ferată.

Se caţără pe balustrada verandei, de parcă acolo are de gând să stea.

— Ai grijă tu de ei de-acu', îi spune Zede.

Silas încuviinţează, dar e destul de limpede că nu se bucură. Pe deasupra trece un uliu în căutare de pradă, iar Silas se uită la el cum zboară, apoi rămâne cu faţa îndreptată spre Memphis.

Zede lasă de mâncare – un sac de mălai, o legătură de morcovi, zece ouă şi nişte peşte sărat.

Silas se uită la Zede cum se urcă în barcă şi dispare.

— Ţi-e foame? îl întreb.

Se întoarce către mine şi atunci îmi aduc aminte că sunt în cămaşă de noapte. Simt aerul lipicios atingându-mi pielea unde mi se lasă în jos decolteul sub greutatea copiilor de pe şolduri.

Silas întoarce privirea, ca şi cum ar fi observat.

— Socot că da.

Are ochii întunecaţi ca miezul nopţii pe apă. Reflectă tot ce priveşte cu ei – un stârc care pescuieşte pe-aproape, crengile care se apleacă dintr-un copac pe jumătate rupt, cerul dimineţii cu norii lui de spumă albă… pe mine.

— Găteşti?

O spune într-un fel care sugerează că a decis deja că nu pot.

Împing bărbia în faţă şi-mi îndrept umerii. Şalul lui Queenie intră şi mai adânc în carne. Nu cred că-mi place prea tare Silas.

— Mda. Pot să gătesc.

— Pppfff! scuipă Camellia.

— Tu taci din gură.

Îi pun jos pe cei mici şi-i împing spre ea.

— Şi vezi de ei. Unde-i Lark?

— Încă în pat.

— Vezi şi de ea.

Lark poate s-o şteargă rapid şi tăcut ca o şoaptă. Odată, se întinsese într-o poieniţă lângă un pârâu şi adormise buştean şi ne trebuise o zi întreagă şi jumătate de noapte până s-o găsim. O scosese din minţi de spaimă pe Queenie.

— Cre’că mai bine am grijă să nu dai foc la toată casa, bodogăneşte Silas.

Mă hotărăsc pe loc: nu-mi place deloc băiatul ăsta.

Dar când intrăm pe uşă se uită spre mine şi buza spartă se ridică într-o jumătate de zâmbet, iar eu mă gândesc că poate că nu-i chiar aşa de rău.

Aprindem focul în sobă şi pregătim mâncarea cât putem de bine. Nici Silas, nici eu nu ştim prea multe. Soba e teritoriul lui Queenie, iar pe mine nu mă interesase niciodată. Preferam să stau afară şi să mă uit la râu şi la animalele lui şi să-l ascult pe Briny depănând poveşti despre cavaleri, şi castele, şi indieni din vest, şi locuri îndepărtate. Briny văzuse toată lumea, din câte puteam eu să-mi dau seama.

Şi Silas văzuse câte ceva. În timp ce gătim şi ne aşezăm să mâncăm, spune poveşti despre cum a mers cu trenul şi a făcut autostopul prin cinci state, şi cum a încropit

mâncare în taberele vagabonzilor, şi cum a trăit din roadele pământului ca un indian sălbatic.

— Tu de ce n-ai o mamă? întreabă Camellia când termină ultima bucată dintr-o turtă de mălai care e doar un pic arsă pe margini.

Lark încuviinţează, pentru că şi ea vrea să ştie, dar e prea timidă ca să întrebe.

Silas flutură o furculiţă de argint elegantă pe care a dezgropat-o Briny de lângă epava unei bărci de pe râu.

— Am avut mamă. Mi-a plăcut, până am făcut nouă ani. Atunci am plecat şi n-am mai văzut-o după aia.

— Cum aşa?

Mă uit atent la el, ca să văd dacă glumeşte. La cât de dor îmi e deja de Queenie, nu-mi pot imagina cum e să stai intenţionat departe de mama ta.

— S-a măritat cu unu' căruia-i plăcea să bea şi să dea cu biciul. Am îndurat un an de-aşa ceva, şi-am zis că mai bine îmi văd de drumul meu.

Scânteia îi dispare din ochi o clipă, şi acolo nu mai rămâne nimic, doar întuneric. Dar la fel de repede ridică din umeri şi zâmbeşte, iar în obraji îi apar din nou gropiţele.

— Am pornit-o cu o echipă de culegători care trecea pe-acolo. Am mers direct în Canada, la cules de mere şi cu combina la grâu. După ce s-a terminat, am luat-o iar spre sud.

— Când aveai doar zece ani? Camellia plescăie din buze, ca să-i arate că nu crede nicio vorbă. Ai făcut toate astea? Sunt convinsă. Agil ca o pisică, Silas se răsuceşte pe scaun, îşi ridică poalele cămăşii decolorate şi ne arată cicatricele de pe spate. Toţi cinci ne tragem de la masă. Nici măcar Camellia nu mai are acum vreun răspuns obraznic.

— Să fiţi fericiţi dacă aveţi o mămică şi un tătic buni. Silas se uită urât la ea. Nici măcar să nu vă treacă prin cap să-i părăsiţi, dacă sunt buni cu voi. Unii sigur nu-s. Rămânem toţi tăcuţi un minut, iar în ochii lui Lark se strâng lacrimi. Silas culege ultimul rest de ou şi bea hulpav

o gură de apă. Se uită la noi peste gura cănii de tablă şi se încruntă de parcă nu-şi poate da seama de ce avem toţi feţele aşa de lungi.

— Ia zi, micuţo – se întinde şi o ciupeşte pe Lark de nas, iar ea bate din gene ca din aripile unui fluture – ţi-am povestit despre seara când i-am cunoscut pe Banjo Bill şi pe câinele lui dansator, Henry?

Dintr-odată, trece la altă poveste şi după aceea, la alta. Timpul se scurge pe nesimţite în vreme ce terminăm de mâncat şi facem curat.

— Nu găteşti chiar aşa de rău.

Silas se linge pe buze după ce am terminat de spălat vasele în ciubărul de pe prispă.

În timpul ăsta, Fern şi-a pus rochia pe dos, pentru că s-a schimbat singură de cămaşa de noapte, iar Gabion aleargă pe jumătate despuiat, căutând pe cineva să-l spele după ce s-a furişat singur la buda din spate. E bine că n-a căzut direct în râu. Buda de pe barcă n-are fund, dedesubt e doar apă.

Îi spun Camelliei să-l ducă pe prispă şi să-l bage cu fundul în râu şi după aia să-l şteargă. Aşa-i cel mai simplu.

Camelliei i se dilată nările. Singurul lucru care o înspăimântă pe lumea asta e rahatul. Şi ăsta-i exact motivul pentru care o pun să-l spele pe Gabby. O merită. N-a pus mâna să ajute cu nimic toată dimineaţa.

— Mellia! Mellia! se bucură frăţiorul nostru în timp ce picioruşele lui dolofane îl duc împleticit spre uşă, cu fundul gol. Sunt mu’dar!

Soră-mea rânjeşte batjocoritor la mine, apoi deschide brusc plasa şi-l trage pe Gabion afară, ridicându-l de braţ, astfel că ajunge să stea în vârful picioarelor.

— Mă ocup eu, şopteşte Lark, sperând să pună capăt sfezii.

— Las-o pe Camellia. Tu nu eşti destul de mare.

Silas şi cu mine ne privim, iar el zâmbeşte puţin.

— N-ai de gând să te îmbraci până la urmă?

Mă uit în jos şi-mi dau seama că de fapt n-am apucat să mă schimb şi nici n-am apucat să mă mai gândesc la asta,

aşa de prinsă fusesem de poveştile lui Silas.

— Cred că aş face bine, spun eu şi râd de mine, îmi iau rochia din cui, iar apoi rămân cu ea în mână. Trebuie să ieşi, totuşi. Şi să nu tragi cu ochiul.

Mi-a trecut prin cap un gând amuzant cât găteam şi aveam grijă de copii împreună. Mă jucasem prefăcându-mă că eu eram mama şi Silas era tata şi aici era casa noastră. Mă ajutase să nu mă gândesc că Briny şi Queenie erau tot plecaţi.

Dar sub nicio formă n-o să mă dezbrac în faţa lui, sau a altcuiva. Am crescut destul de mare în ultimul an ca să mă îmbrac în spatele draperiei din cocioabă, aşa cum face şi Queenie. N-aş accepta să mă vadă cineva dezbrăcată, aşa cum n-aş lăsa pe nimeni să mă biciuiască pe spinare şi să-mi lase cicatrici.

— Ce naiba, răspunde Silas şi-şi dă ochii peste cap, de ce să mă uit? Nu eş' decât un copil.

Mi se înfierbântă pielea din cap până în picioare, iar obrajii îmi dau în clocot.

Dincolo de uşa de plasă, Camellia râde.

Roşesc şi mai tare. Dacă aş putea, în clipa asta i-aş arunca în apă şi pe ea, şi pe Silas.

— Şi ia-i şi pe ăştia mici cu tine, mă răstesc la el. Femeile au nevoie de intimitate.

— Şi tu de unde ştii aşa ceva? Nu eş' femeie. Eşti doar o păpuşică Kewpie[3] cu buclişoare, mă necăjeşte Silas, dar mie nu mi se pare amuzant, mai ales când poate să audă şi Camellia.

Stă pe prispă lângă Fern şi Lark, bucurându-se de spectacol.

Mi se încordează toţi muşchii din corp. Nu mă înfurii uşor, dar, când o fac, parcă ar arde un foc în mine.

— Păi, nici tu nu eşti decât un… un băţ! Un băţos. Nici nu trebuie să încetinească vântul ca să bată în jurul tău. Aşa de slăbănog eşti.

Mă îndrept ca să-l înfrunt, cât de antipatică se poate, şi-mi pun mâinile în şold.

[3] Marcă de păpuşi cu obrajii roşii şi o buclă de păr în vârful capului.

— Măcar eu n-am păr de să ştergi podeaua cu el.

Îşi ia pălăria din cui şi iese pe uşă cu paşi apăsaţi. De undeva de lângă pasarelă, strigă:

— Ar trebui să pleci cu circul. Asta ar trebui să faci. Ai putea să fii clovn!

Mă privesc în oglinda de pe perete şi văd bucle blonde zburlite în toate părţile, iar faţa mi-e roşie cum e capul ciocănitorii. Înainte să apuc măcar să-mi dau seama cum arăt, dau fuga la uşă să răcnesc:

— Păi, cale bătută, Silas… Silas… şi cum te-o mai chema, dacă te mai cheamă cumva. Oricum n-avem nevoie de tine, şi…

Ajuns pe mal, se lasă dintr-odată pe vine şi dă din mână spre mine. Nu-i pot distinge chipul sub pălărie, dar e destul de clar că sunt probleme. A văzut ceva în pădure.

Fierbinţeala de pe piele îşi schimbă direcţia şi se trage spre înăuntru.

— Mda, cale bătută! strigă Camellia, băgându-se şi ea în ciondăneală. Pleacă de pe barca noastră, băţosule!

Silas aruncă o privire, împingând din nou mâna spre noi. Tufărişul se închide în urma lui când se repede spre pădure.

— Nu te ascunzi! Te văd!

— Şşşş, Camellia!

Deschid uşa de plasă şi le trag înăuntru pe Fern şi pe Lark.

Camellia se încruntă pieziş la mine. E aplecată peste balustradă, ţinându-l pe Gabion spânzurat de braţe. Funduleţul i se roteşte în apă, iar el dă din picioare şi chicoteşte. Camellia se preface că-l scapă, apoi îl prinde iar de braţe, şi Gabion scoate un ţipăt ascuţit până să apuc eu să ajung la ei.

— Haideţi înăuntru.

Aplecându-mă în afară, mă întind după braţul frăţiorului meu, dar Camellia mă pocneşte şi-l lasă pe Gabby să se legene ţinut într-o singură mână.

— Îi place. Şi înăuntru e cald.

Părul negru şi des îi cade în faţă, iar vârfurile îi ajung în

apă, colorând-o ca o pată de cerneală.

— Vrei să mergem să înotăm? îl întreabă pe Gabby.

O clipă, mă gândesc că o să coboare în apă cu el.

La ţărm, Silas iese din tufăriş şi-şi duce degetul la buze, încercând să ne facă să tăcem.

— E ceva în neregulă.

Îl prind de mână pe Gabion şi-l legăn ca pe un iadeş, ridicând-o şi pe soră-mea odată cu el.

— Auuu!

Se înfurie când se loveşte cu cotul de balustradă.

— Intraţi!

În josul ţărmului, frunzişul tremură şi văd ceva negru – poate pălăria cuiva.

— E cineva acolo.

Camellia pufneşte.

— Nu vrei decât să se întoarcă băiatul ăla.

Nu poate să-l vadă pe Silas, dar probabil că e la nici trei metri de locul unde trosneşte o creangă şi îşi ia zborul un corb, croncănind în semn de protest.

— Acolo. Vezi?

Camellia zăreşte pata neagră. Vine cineva, asta-i sigur, dar, în loc să intre pe uşă, Camellia se strecoară spre cealaltă parte a bărcii.

— O să mă furişez prin spate să văd cine e.

— Nu, şuier eu, dar adevărul e că nu sunt sigură ce să fac.

Vreau să arunc parâmele şi să scot *Arcadia* din nisip şi să plec pe râu. Apa e nemişcată şi liniştită în dimineaţa asta, aşa că ar fi uşor s-o scoatem, doar că n-aş îndrăzni să încerc. Numai cu Camellia şi cu mine şi, poate, cu Silas, nevoiţi să împiedicăm *Arcadia* să lovească vreun grind sau să fie lovită de vreo barjă sau vas cu zbaturi, n-aveam cum să ştim ce ni s-ar putea întâmpla pe râu.

— Hai să intrăm, spun. Poate o să creadă că nu e nimeni pe barcă şi o să-şi vadă de treabă.

Dar cine ar avea treabă în golfuleţul ăsta unde nu-i nimic de jur împrejur?

— Poate că e doar cineva care a ieşit la vânătoare de

veveriţe, spune Camellia plină de speranţă. Poate că ne dă şi nouă una pentru cină, dacă ne purtăm frumos.

Ştie cum să fie drăguţă când vrea, când are cineva de dat zahăr candel sau de împărţit gogoşi în jurul unui foc de tabără.

— Zede ne-a zis să stăm liniştiţi. Şi Briny ne-ar trage o bătaie bună dacă ar afla.

Briny nu ne-a tras niciunuia dintre noi vreo bătaie, dar câteodată ne ameninţă. Ideea o sperie pe Camellia destul cât să dea fuga împreună cu mine peste prispă şi să intrăm.

Zăvorâm uşile, ne urcăm în patul mare, tragem draperia, apoi aşteptăm şi ascultăm. Mi se pare că pot să-l aud pe bărbat mergând pe mal. După aceea, mi se pare că trebuie să fi plecat. Poate că era doar un vânător sau un vagabond…

— Heeiiii, barcă!

— Ş-ş-ştttt.

Îmi tremură vocea. Ochi mari, speriaţi, se întorc spre mine. Creşti pe râu, ştii să fii tot timpul atent la străini. Râul e un loc unde se duc uneori oamenii când fug de lucrurile rele pe care le-au făcut în altă parte.

Camellia se apleacă spre mine.

— Ăsta nu-i Zede.

Şoapta ei îmi zburleşte perişorii de pe gât.

Carena se leagănă puţin. Cineva încearcă pasarela.

Lark se trage mai aproape, iar Fern mi se târăşte în poală, împingându-mă cu obrazul în dreptul inimii.

Arcadia se lasă spre mal, aplecată sub greutatea bărbatului. E mare. Indiferent cine e, Silas nu se poate compara cu el.

Îmi duc un deget la buze. Toţi cinci încremenim ca nişte pui de cerb când îi lasă cerboaica singuri şi pleacă să mănânce.

Bărbatul e pe prispă acum.

— Heii, barcă! spune el din nou.

Pleacă… Nu-i nimeni aici.

Încearcă uşa şi mânerul se răsuceşte încet.

— ’Eii, în barcă?

Uşa se loveşte de zăvor şi nu se poate deschide mai mult.

O umbră pluteşte în pătratul de lumină pe care-l lasă geamul pe podeaua cabinei. Capul unui bărbat, conturul unei pălării. Are în mână un băţ sau o bâtă. Bate cu ea în sticlă.

Un poliţist? Mă tem că da. Poliţia vine când are chef după cei care locuiesc pe apă. Fac raiduri în tabere, îi bat pe şobolanii de râu, iau ce vor, ne trimit în legea noastră. E unul dintre motivele pentru care ne oprim la mal singuri, dacă Briny n-are un motiv anume să caute alţi oameni.

— Pot să vă ajut, domnule poliţist?

Glasul lui Silas îl opreşte pe străin în timp ce trece spre cealaltă fereastră, ca să se uite înăuntru. Umbrele lor se lungesc împreună pe podea, un cap mai lung decât celălalt.

— Aici stai, fiule?

— Nu. Am ieşit doar la vânat. Tata-i colo-şa.

— Stau ceva copii pe-aici?

Vocea nu e răuvoitoare, dar e foarte serioasă. Şi dacă Silas o să fie arestat pentru că a minţit?

— N-aş zice că ştiu. Abia acum văd locul ăsta.

— Nu, zău? Crezi că poţi să-mi vinzi gogoşi mie, şobolan mic ce eşti tu? Te-am auzit vorbind cu cineva de pe barca asta.

— Nu, domnule.

Silas pare cât se poate de sigur.

— I-am văzut c-au plecat cu schiful… ah… acu’ câteva ore poate. Poate că-i auzi acu’ pe ăia din tabăra de pe râu. Sunetul se-aude de departe pe apă.

Bărbatul face un pas grăbit spre Silas.

— Nu-mi spune mie de râu, băieţaş. Ăsta-i râul *meu,* şi-i vânez pe copiii ăştia de juma’ de zi deja. Fă-i să iasă, să-i duc în oraş la mămica şi tăticul lor.

Fiindcă Silas nu răspunde, poliţistul se apleacă spre el, iar umbrele li se unesc în dreptul feţei.

— Băieţaş, sigur n-aş vrea să te văd că intri în belea cu

legea. Şi oricum, cum te-ai ales cu ochiul ăla vânăt? Te-ai băgat în ceva în ce nu trebuia? Are cineva grijă de tine sau eşti vagabond?

— Unchiul meu, Zede. El are grijă de mine.

— Parcă ai zis că ai ieşit la vânătoare cu tăticu'.

— Şi el.

— Minţi un poliţist, ajungi la puşcărie, şobolan de râu ce eşti tu.

— Nu mint.

Acum aud şi alte voci în apropiere. Bărbaţi strigând în pădure şi un câine care latră.

— Zi-le copiilor să iasă. Mămica şi tăticul lor ne-au trimis după ei.

— Atunci, cum îl cheamă pe tăticul lor?

Camellia şi cu mine ne uităm una la alta. Are ochii mari cât nişte nuci. Clatină din cap. Se gândeşte la ce mă gândesc şi eu: *Briny n-ar trimite poliţia aici şi, dacă i-a trimis el, ar fi ştiut exact unde să găsească barca.*

Ce vrea omul ăsta de la noi?

Ne holbăm prin deschizătura perdelei în vreme ce umbra masivă o ridică pe cea mai mică de gulerul cămăşii. Silas tuşeşte şi se îneacă.

— Nu fi obraznic *cu mine,* băiete. Nu după tine am venit, dar mai fă-mi tu probleme şi te luăm cu noi. O să vezi unde ajung haimanalele sfrijite ca tine în oraşul ăsta.

Mă ridic din pat înainte să apuce Camellia să mă prindă şi să mă oprească.

— Nu! Rill, nu!

Mă apucă de cămaşa de noapte, dar îi scapă printre degete.

Când deschid uşa, primul lucru pe care-l văd sunt picioarele lui Silas bălăbănindu-se la 15 centimetri deasupra punţii. Are faţa vineţie. Încearcă să dea cu pumnul, dar poliţistul nu face decât să râdă.

— Te dai la mine, băiete? Ce-ar fi să te băgăm sub apă vreo două minute, să te răcorim?

— Stai! Nu!

Aud cum vin şi alţii. Unii sunt pe ţărm, iar lângă tribord

huruie motorul unei bărci. Nu ştiu cu ce-am greşit – altceva în afară de faptul că suntem nomazi pe râu –, dar cu siguranţă că ne-au prins. N-ar ajuta cu nimic să fie şi Silas ucis sau ridicat împreună cu noi.

Poliţistul îi dă drumul brusc lui Silas, care cade peste peretele cabinei şi se loveşte tare la cap.

— Haide, Silas, spun eu, dar glasul îmi tremură aşa de tare, încât cuvintele abia se aud. Du-te acasă de-acum. Nici n-ar trebui să fii aici. *Vrem* să mergem să-i vedem pe mami şi pe tati.

Îmi închipui că o să fie mai bine dacă o să cooperăm. De una singură, aş fi în stare să sar de pe prispă şi să fug în pădure înainte să mă prindă, dar cu surorile mele şi cu Gabion n-are cum să meargă. Ce ştiu sigur e că Briny ar vrea să rămânem împreună, orice s-ar întâmpla.

Îmi îndrept spatele, mă uit la poliţist şi încerc să fiu cât de matură pot.

Poliţistul zâmbeşte.

— Uite ce fată cuminte.

— Tăticul meu e bine?

— Sigur că da.

— Şi mama?

— Foarte bine. A zis să veniţi s-o vedeţi.

Nici nu trebuie să mă uit în ochii lui ca să ştiu că e o minciună. Lui Queenie n-are cum să-i fie foarte bine în momentul ăsta. Oriunde ar fi, suferă cumplit după copilaşi.

Înghit adânc şi simt cum coboară saliva, ascuţită ca o bucată de gheaţă proaspăt desprinsă dintr-un bloc.

— Îi aduc şi pe ceilalţi copii.

Poliţistul se apropie şi mă prinde de braţ de parcă ar vrea să mă oprească.

— Ia uite ce jeg de râu mic şi drăguţ!

Limba i se strecoară printre dinţi şi, pentru prima dată, e destul de aproape ca să-i văd chipul pe sub borul lucios al pălăriei. Are ochii cenuşii, şi sunt răi, dar nu sunt aşa de reci pe cât îmi închipuiam eu. Sunt interesaţi, atâta doar că nu ştiu de ce. Îşi mută privirea de pe faţa mea în jos, pe gât, spre umărul care acum iese din cămaşa de noapte.

— Cineva tre’ să te fi hrănit bine.

În spatele lui, Silas se ridică în picioare clătinându-se, clipeşte şi se împleticeşte. Pune mâna pe toporul de lângă stiva de lemne.

Nu, încerc să spun fără să spun. Nu-i aude pe bărbaţii de pe mal şi motorul bărcii care se apropie?

Dinăuntrul cabinei, se aude un scârţâit uşor şi ascuţit, destul de puternic ca să-l aud. Uşa budei. Camellia încearcă să se strecoare prin spate.

Fă ceva.

— Fră… frăţiorul meu tocmai s-a ridicat de pe oliţă. Trebuie să-l spăl înainte să plecăm, că altfel o să fie rahat peste tot. Doar dacă nu… nu vrei să-l speli du-dum-neata.

E singurul lucru la care pot să mă gândesc. Bărbaţilor nu le plac copiii murdari. Briny n-ar fi atins aşa ceva decât ca să-l înmoaie în râu dacă nu eram acolo Queenie sau Camellia sau eu.

Poliţistul strâmbă din buze, îmi dă drumul şi se întoarce să asculte ceva peste umăr. Silas îşi smuceşte mâna de lângă topor şi rămâne cu pumnii strânşi la capătul braţelor lui subţiri.

— Fă bine şi grăbeşte-te.

Buzele poliţistului se întind într-un zâmbet care n-are nicio urmă de bunătate în el.

— Te aşteaptă mămica.

— Du-te acum, Silas. Du-te de-aici.

Mă opresc în pragul uşii şi mă uit lung la el, gândindu-mă *Du-te. Fugi!*

Poliţistul îşi întoarce privirea de la mine la Silas. Întinde mâna spre curea, spre armă, bâtă şi brăţările negre de metal. Ce-are de gând să facă?

— Haide, du-te! strig eu şi-i dau un brânci lui Silas. Briny şi Zede n-ar vrea să fii aici!

Privirile ni se întâlnesc. El clatină puţin din cap. Eu încuviinţez. Îşi coboară genele foarte încet, apoi le ridică, se întoarce şi o ia la fugă pe pasarelă.

— E unul în apă! strigă un alt poliţist, aflat pe mal.

Bărbaţii din barcă răcnesc, iar motorul accelerează.

Camellia! Mă răsucesc şi dau fuga înăuntru, cu paşii grei ai poliţistului în urma mea. Mă îmbrânceşte şi cad lângă sobă, iar el se năpusteşte în spate, unde a rămas deschisă uşa de la pupa. Fern, Lark şi Gabion sunt strânşi la un loc de-a lungul balustradei. Bărbatul îi aruncă înăuntru, iar ei cad grămadă ţipând şi plângând.

— Mellia! Mellia! hohoteşte Gabion şi arată spre budă, unde sora noastră a alunecat prin gaura privatei direct în râu.

Înaintează cu greu spre mal, cu cămaşa de noapte udă agăţându-i-se de picioarele lungi şi bronzate. Un poliţist fuge după ea, iar bărbaţii din barcă îl urmează pe râu.

Camellia urcă un grind, rapidă şi sprintenă ca o cerboaică.

Gabion scoate un ţipăt ascuţit.

Poliţistul de pe prispa din spate îşi trage pistolul din toc.

— Nu!

Încerc să mă arunc înainte, dar Fern m-a prins de picioare. Cădem pe podea, răsturnând-o şi pe Lark odată cu noi. Scoate un strigăt ascuţit şi, înainte să-mi blocheze vederea lada cu lemne de foc, ultimul lucru pe care-l văd e un bărbat aflat pe mal care sare peste o creangă, întinde o mână şi o prinde pe Camellia de părul ei lung şi negru.

Când mă ridic, se luptă ca nebuna, lovind cu picioarele, ţipând şi mârâind. Braţele şi picioarele i se mişcă necontrolat, în timp ce poliţistul o ţine la distanţă de el.

Indivizii din barcă îşi dau capetele pe spate şi râd ca beţivii la bătăile din sălile de biliard.

E nevoie de trei dintre ei ca s-o ducă pe soră-mea în barcă şi de doi ca s-o ţină după ce o urcă în barcă. Când trag lângă *Arcadia,* au ţintuit-o pe Camellia de fundul bărcii. Sunt plini de noroi şi furioşi pentru că miroase ca un fund de latrină şi a împrăştiat duhoarea pe toată lumea.

Poliţistul de pe *Arcadia* se opreşte în pragul uşii, încrucişându-şi braţele şi rezemându-se, ca şi cum i-ar fi bine acolo.

— Acum te schimbi frumuşel… chiar aici, unde pot să te văd. Nu mai lăsăm pe nimeni să fugă.

N-am de gând să mă îmbrac în faţa lui, aşa că mă ocup întâi de Gabion, Lark şi Fern. La sfârşit, îmi trag pur şi simplu rochia peste cămaşa de noapte, chiar dacă e mult prea cald pentru aşa ceva.

Poliţistul râde.

— Foarte bine, dacă aşa vrei tu. Acum veniţi frumos şi liniştit, şi o să vă ducem să-i vedeţi pe mămica şi pe tăticul.

Fac ce spune şi ies după el din cabină, trăgând uşa în urma noastră. Nu pot să înghit, sau să răsuflu, sau să gândesc.

— Bine că n-au fost la fel de încăpăţânaţi şi ceilalţi patru, spune unul dintre poliţişti.

O ţine pe Camellia îngrămădită pe puntea bărcii, cu braţele ţintuite la spate.

— Asta-i o pisică sălbatică.

— Miroase mai degrabă a câine sălbatic, glumeşte celălalt poliţist din barcă.

Ne ajută să ne aşezăm, trăgându-i în barcă pe Gabion, şi apoi pe Fern şi apoi pe Lark şi spunându-le să se aşeze pe jos. Camellia îmi aruncă o privire răutăcioasă când fac şi eu la fel.

Crede că e vina mea, că ar fi trebuit să mă împotrivesc şi să opresc cumva toate astea.

Poate că ar fi trebuit.

— O să-i placă sigur ăştia, răcneşte unul dintre bărbaţi când porneşte motorul şi ne duce de lângă *Arcadia.*

Îşi pune mâna mare pe capul lui Lark, iar ea se lasă în jos, târându-se lângă mine. Fern face la fel. Doar Gabion nu ştie destule ca să fie speriat.

— Îi plac blonzii, nu?

Poliţistul care urcase pe *Arcadia* râde.

— Nu sunt sigur ce-o să vrea ea să facă cu putoarea asta mică de-aici.

Face semn cu bărbia spre Camellia, care îşi adună saliva şi-l scuipă. Poliţistul ridică mâna ca şi cum ar vrea s-o pocnească, dar după aceea râde şi-şi şterge mizeria de pantaloni.

— Tot la depozitul Dawson? întreabă bărbatul care se

ocupă de motor.

— Aşa am auzit ultima dată.

Nu ştiu câtă vreme am mers pe apă. Traversăm râul, apoi ne îndreptăm spre canalul unde se varsă Wolf în Mississippi. Când ocolim vârful Mud Island, începe să se vadă Memphis. Clădirile mari se înalţă spre cer ca nişte monştri care aşteaptă să ne înghită cu totul. Mă gândesc să sar în apă. Mă gândesc să fug. Mă gândesc să mă bat.

Privesc bărcile care trec pe lângă noi – remorchere, şi vase cu zbaturi, şi bărci de pescuit, şi barje. Chiar şi o casă plutitoare. Mă gândesc să ţip şi să dau din mâini şi să cer ajutor.

Dar cine să ne ajute?

Oamenii ăştia sunt poliţişti.

Ne duc la închisoare?

Pe umăr mi se lasă o mână, de parcă cineva mi-ar fi citit gândurile. Rămâne acolo până tragem într-un final la mal. În susul dealului, zăresc şi alte clădiri.

— Acum o să fii foarte cuminte şi o să ai grijă de fratele şi surorile tale, să nu facă probleme, îmi şopteşte la ureche poliţistul de pe *Arcadia.*

După aceea le spune celorlalţi să mai ţină o clipă pisica sălbatică, până ne vede *ea* pe ceilalţi patru.

Mergem pe pasarelă în şir, eu ducându-l pe Gabion sprijinit de şold. Mă lovesc zăngănitul şi şuierul maşinăriilor şi mirosul de smoală încinsă şi nu mai simt miresmele râului. Traversăm o stradă şi aud o femeie cântând, un bărbat strigând, un ciocan lovind în metal. Scamele scăpate din baloturile de bumbac plutesc prin aer ca zăpada.

Într-un tufiş micuţ de la marginea unei parcări, o pasăre-cardinal îşi strigă cântecul ascuţit. *Uip, uip, uip.*

Alături e o maşină. O maşină mare. Din ea coboară un bărbat în uniformă, ocoleşte până la uşa din spate şi o deschide, ca să lase o femeie să se ridice de pe banchetă. Femeia rămâne pe loc uitându-se la noi şi mijind ochii în lumina soarelui. Nu e o femeie tânără sau o femeie bătrână, ci e undeva între. E îndesată şi greoaie, cu corpul

având colaci pe sub rochia înflorată. Are părul scurt. O parte e cenuşiu şi o parte e castaniu.

Chipul ei mă duce cu gândul la un stârc. Aşa se uită în timp ce ne aliniază poliţiştii. Ochii cenuşii i se mişcă rapid şi sacadat, urmărind tot ce se petrece.

— Trebuia să fie cinci, spune ea.

— Vine şi cealaltă, domnişoară Tann, răspunde unul dintre poliţişti. A făcut puţintel mai multe probleme. A încercat să scape pe râu.

Limba femeii se loveşte de dinţi, *ţ, ţ, ţ.*

— Voi n-aţi face aşa ceva, nu?

Îşi trece degetul peste bărbia lui Fern şi se apleacă până când nasurile le ajung aproape la acelaşi nivel.

— N-o să fii fetiţă rea, nu?

Ochii albaştri ai lui Fern se măresc, iar ea clatină din cap.

— Ce grupuleţ încântător de copii abandonaţi, spune femeia – *domnişoara Tann.* Cinci blonzi scumpi şi cârlionţaţi. Ce minunat.

Îşi bate palmele şi şi le împreunează sub bărbie. I se încreţeşte coada ochilor, iar gura i se strânge, astfel încât zâmbeşte, dar buzele nu i se mai văd.

— Doar patru.

Poliţistul face semn cu capul spre Camellia, care vine dinspre râu cu un poliţist ţinând-o de ceafă. Nu ştiu ce i-au spus, dar nu se mai zbate.

Domnişoara Tann se încruntă.

— Păi… *asta* nu seamănă cu restul familiei, nu? E destul de banală. Presupun că o să găsim un amator, totuşi. Găsim aproape întotdeauna.

Se trage înapoi, ducându-şi o mână la nas.

— Dumnezeule! Ce-i cu mirosul ăsta?

Domnişoara Tann nu se bucură când vede de-aproape ce murdară e sora mea. Le spune poliţiştilor s-o ducă pe Camellia pe podeaua maşinii şi pe noi, ceilalţi, pe banchetă. Pe podea se află deja încă doi copii – o fetiţă blondă cam de vârsta lui Lark şi un băiat care e un pic mai mare decât Gabion. Ambii se uită la mine cu ochi căprui,

mari şi speriaţi. Nu scot nicio vorbă şi nu se mişcă niciun centimetru.

Domnişoara Tann încearcă să mi-l ia pe Gabion din braţe când urc. Se încruntă când nu-i dau drumul.

— Vezi cum te porţi, spune ea, iar eu îi dau drumul băiatului.

Odată ce ne-am urcat cu toţii în maşină, îl ţine pe Gabion în braţe, ridicându-l în picioruşe ca să poată să vadă pe geam. El sare şi arată cu degetul şi gângureşte, entuziasmat. N-a mai mers niciodată cu maşina până acum.

— Vai, vai, uită-te la buclele astea.

Îşi trece degetele peste capul frăţiorului meu, trăgându-i în sus părul ca mătasea de porumb, făcându-i creste, ca păpuşelelor de la bâlci.

Gabion arată pe geam, bucurându-se.

— Şiio! Şiio!

A zărit o fetiţă care-şi face poze pe un ponei bălţat alb cu negru, în faţa unei case mari.

— Trebuie doar să dăm jos de pe tine duhoarea de râu, nu-i aşa? Şi atunci o să fii un băieţel drăguţ.

Domnişoara Tann îşi încreţeşte nasul.

Mă întreb ce vrea să spună. Cine o să ne spele şi de ce?

Poate că spitalul n-o să ne primească aşa, îmi spun eu. *Poate că trebuie să ne spălăm întâi... ca s-o vedem pe Queenie?*

— Îl cheamă Gabion, zic eu, ca să ştie cum să-i spună. Gabby, pe scurt.

Capul femeii se răsuceşte brusc, aşa cum face o pisică atunci când vede un şoarece în cămară. Se uită la mine de parcă ar fi uitat că eram în maşină.

— Abţine-te să mai răspunzi dacă nu eşti întrebată.

Braţul ei, cărnos şi alb, se încolăceşte şi o înconjoară pe Lark, trăgând-o spre ea.

Cobor privirea spre cei doi copii speriaţi, ghemuiţi unul într-altul pe podea, şi apoi la Camellia. Ochii surorii mele îmi spun că şi-a dat seama de ceea ce eu ştiam deja, chiar dacă nu voiam.

Nu mergem la spital să-i vedem pe mămica şi pe tăticul.

Capitolul 7

Avery

Căminul este scăldat în lumina blândă a dimineţii. Chiar şi cu parcarea recent adăugată, pe un teren care înainte fusese o peluză întinsă, Magnolia Manor sugerează o eră trecută – a eleganţei ceaiurilor de după-amiază, şi a balurilor de prezentare în societate, şi a cinelor formale la masa lungă de mahon care încă se mai află în sufragerie. Ţi-o poţi lesne închipui pe Scarlett O'Hara făcându-şi vânt cu un evantai sub stejarii îmbrăcaţi în muşchi, care umbresc veranda cu coloane albe.

Ţin minte locul ăsta dintr-o altă viaţă, chiar dacă doar un pic. Când aveam nouă sau zece ani, mama m-a adus aici la o petrecere înaintea naşterii unui copil. Pe drum, mi-a spus o poveste despre un cocktail important organizat aici, în cinstea unui văr care candida pentru funcţia de guvernator al Carolinei de Sud. Pe atunci studentă, mama nu se gândea decât la politică. Nu ajunsese nici de jumătate de oră la Magnolia Manor, când îl observase pe tata, în cealaltă parte a camerei. Îşi propusese să afle cine era. Când aflase că e un Stafford, încercase să-i atragă atenţia.

Iar restul se ştie. O căsătorie între dinastii politice. Înainte să se pensioneze, bunicul mamei fusese membru al Camerei Reprezentanţilor din partea Carolinei de Nord, iar tatăl ei era în funcţie în momentul în care avusese loc nunta.

Povestea mă face să zâmbesc când urc treptele de marmură ale conacului şi bat codul pe tastatura ridicol de modernă de lângă uşa din faţă. Aici încă mai locuiesc persoane importante. Nu poate să intre oricine. Din păcate, nici nu poate să iasă oricine. În spatele conacului, terenul întins a fost înconjurat cu grijă cu fier forjat prea înalt ca să poată fi sărit. Porţile sunt încuiate. Lacul şi piscina pot fi privite, dar nu se poate ajunge la ele… sau cădea în ele.

Mulţi dintre locatari trebuie feriţi de ei înşişi. Ăsta-i tristul adevăr. Pe măsură ce decad, se mută dintr-o aripă într-alta, îndreptându-se încet către niveluri mai avansate de îngrijire asigurată cu delicateţe. Nu poţi nega că Magnolia Manor e mult mai luxos decât căminul unde stă May Crandall, dar ambele se confruntă cu aceeaşi provocare de bază – cum să asiguri demnitate, îngrijire şi confort când viaţa ajunge în momente critice.

Urc spre secţia de îngrijire a pacienţilor cu probleme de memorie – aici, nimănui nu i-ar trece prin cap să-i spună grosolan Secţia de Alzheimer. Trec printr-o altă uşă încuiată şi intru într-un salon, unde la televizor rulează în reluare *Gunsmoke,* dat tare.

O femeie aflată la fereastră se uită în gol în direcţia mea când trec. Dincolo de geam, trandafirii căţărători sunt plini de rouă şi proaspeţi, roz şi plini de viaţă.

Trandafirii de la fereastra bunicii Judy sunt de un galben vesel. Când intru, bunica îi admiră stând într-un fotoliu cu spătar. Mă opresc la un pas după prag şi mă pregătesc psihic înainte să-i atrag atenţia de la plante.

Mă pregătesc să se uite la mine la fel cum s-a uitat adineauri femeia din salon – fără niciun semn că mă recunoaşte.

Sper să nu fie aşa. N-ai de unde să ştii niciodată.

— Bună, bunică Judy!

Cuvintele se aud clar, şi tare, şi vesel. Chiar şi aşa, le trebuie o clipă până să provoace o reacţie.

Se întoarce încet, răsfoieşte printre paginile răvăşite ale minţii, şi apoi spune, în felul ei normal şi plăcut:

— Bună, scumpo. Cum îţi merge în după-amiaza asta?

E dimineaţă, bineînţeles. Cum prevăzusem, întâlnirea DAR se prelungise aseară şi, oricât aş fi vrut, nu putusem să scap de interogatoriul despre nuntă. Fusesem ca o lăcustă ghinionistă aruncată într-un coteţ de găini. Acum am capul plin de sugestii, date pe care n-ar trebui să le includ în planificare pentru că vreo persoană importantă o să fie plecată din oraş şi oferte de împrumutat porţelanuri, argintărie, cristale şi feţe de masă.

— Minunat, mulţumesc, îi răspund bunicii Judy şi mă duc spre ea s-o îmbrăţişez, sperând că momentul de apropiere o să-i stârnească vreo amintire.

Pentru o clipă, chiar aşa şi pare. Mă priveşte adânc în ochi, după care oftează şi spune:

— Eşti aşa de drăguţă! Ce păr minunat ai!

Atingându-l, zâmbeşte.

Tristeţea îmi cuprinde pieptul. Am venit sperând să obţin răspunsuri despre May Crandall şi fotografia veche de pe noptiera ei. Acum, pare foarte puţin probabil să reuşesc.

— Era o fetiţă, care avea o bucliţă, chiar în mijlocul frunţii.

Bunica îmi zâmbeşte. Degete reci, cu pielea ca hârtia, îmi mângâie obrazul.

— Şi, când era cuminte, era foarte, foarte cuminte, adaug eu.

În copilărie, bunica Judy mă întâmpina totdeauna cu poezioara asta când mă duceam în vizită la ea pe Lagniappe Street.

— Şi, când era rea, era groaznică, încheie ea şi zâmbeşte, şi face cu ochiul, şi râdem amândouă.

E exact ca pe vremuri.

Mă aşez pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Totdeauna mi-a plăcut când mă necăjeai cu rima asta.

Acasă la Honeybee, fetiţele ar fi trebuit să fie oricum, numai groaznice nu, însă se ştia dintotdeauna că bunica Judy avea o latură îndrăzneaţă care se apropia de limita necuviinţei. Vorbise deschis despre subiecte ca drepturile civile sau educaţia pentru femei cu mult înainte să fie acceptabil ca femeile să aibă opinii.

Întreabă dacă l-am văzut pe Welly-boy, numele ei de alint pentru tatăl meu, Wells.

Îi povestesc despre evenimentul de presă de ieri şi despre întâlnirea cu cetăţenii, şi apoi despre mult, mult prea lunga întrunire DAR de la Drayden Hill. Desigur, sar peste pălăvrăgeala despre nuntă.

Bunica Judy dă din cap aprobator în timp ce vorbesc,

îngustând un ochi şi făcând comentarii viclene despre întâlnirea cu cetăţenii.

— Wells n-ar trebui să-i lase să-şi facă de cap cu el. Ce le-ar mai plăcea să prindă un Stafford amestecat în mocirlă, dar n-o să se întâmple.

— Fireşte că nu. S-a descurcat foarte frumos, aşa cum face întotdeauna.

Nu-i pomenesc cât de obosit părea sau despre aparenta scăpare mentală pe care o avusese în timpul întrebărilor.

— Sunt mândră de el. E un băiat foarte bun. Nu ştiu cum a putut să crească o fată care poate să fie groaznică.

— Pppfff! Bunico!

Îmi pun mâna peste a ei şi o strâng. Chiar face glume şi conexiuni între noi. *Chiar este o* zi bună.

— Cred că partea asta a sărit peste o generaţie.

Mă aştept la o ripostă isteaţă. În schimb, spune fără haz:

— Ah, multe lucruri sar.

Se lasă la loc pe spate în fotoliu, trăgându-şi mâna dintr-a mea. Simt cum se pierde momentul.

— Bunico Judy, voiam să te întreb ceva.

— Ah?

— Am cunoscut ieri o femeie. Mi-a spus că te cunoaşte. May Crandall. Îţi sună cunoscut?

De multe ori, îşi aduce aminte cu uşurinţă numele prietenilor şi ale cunoştinţelor vechi. Cartea amintirilor ei pare să fi căzut deschisă, iar un vânt insistent smulge întâi paginile mai noi. Cu cât sunt mai vechi amintirile, cu atât au mai multe şanse să rămână intacte.

— May Crandall…

Când repetă numele, îmi dau seama imediat că îl recunoaşte. Întind deja mâna după telefon ca să-i arăt poza, când spune:

— Nu… nu-mi spune nimic.

Ridic privirea dinspre geantă, iar ea mă priveşte foarte direct, cu genele albe subţiri lăsate peste ochii ca apa mării, care par dintr-odată ciudat de pătrunzători. Mi-e teamă că suntem pe punctul de a avea unul dintre momentele acelea când se opreşte în mijlocul discuţiei şi,

fără niciun avertisment, o ia de la capăt de la începutul vizitei, cu ceva de genul *Nu ştiam că vii azi. Ce-ai mai făcut?* În schimb, îmi spune:

— Ai vreun motiv să întrebi?

— Am cunoscut-o ieri… la cămin.

— Da, asta ai zis. Dar multă lume ştie *despre* familia Stafford, draga mea. Trebuie să fii atentă tot timpul. Lumea caută scandalul.

— Scandal?

Cuvântul mă zguduie.

— Bineînţeles.

Simt brusc telefonul rece între degete.

— Nu ştiam că avem secrete ruşinoase.

— Doamne sfinte! Sigur că *nu* avem.

Caut poza şi privesc chipul tinerei care îmi aduce aminte şi mai mult de bunica mea acum, când stau faţă în faţă cu ea.

— Avea fotografia asta. Ştii cine e persoana de-aici?

Poate că sunt nişte rude nelegitime? Oameni pe care bunica nu vrea să-i recunoască drept parte a arborelui genealogic? Fiecare clan trebuie să aibă câteva astfel de rude. Poate că era vreo verişoară care a fugit cu bărbatul nepotrivit şi a rămas însărcinată?

Întorc ecranul spre ea şi-i urmăresc reacţia.

— Queen… şopteşte ea, întinzând mâna să tragă mai aproape telefonul. Ah…

I se umezesc ochii. Lacrimile se strâng şi se revarsă, lăsându-i urme pe obraji.

— Bunică Judy?

E la un milion de kilometri depărtare.

Nu kilometri, *ani.* Cu ani în urmă. Îşi aduce aminte ceva. Ştie cine e în poză. *Queen.* Ce înseamnă asta?

— Bunică Judy?

— Queenie.

Vârful degetului trece încet peste imagine. Apoi se întoarce spre mine cu o concentrare care mă ţintuieşte de scaun.

— Nu trebuie să lăsăm lumea să afle… spune ea, cu glas

scăzut.

Aruncă o privire spre uşă, se apleacă mai aproape, apoi adaugă în şoaptă:

— Nu trebuie să se afle niciodată despre *Arcadia.*

Durează o clipă până să pot răspunde. Mintea mi se învârtejeşte. *Am mai auzit-o vreodată pomenind cuvântul ăsta?*

— Ce? Bunică Judy… ce-i Arcadia?

— Sssst!

Şuieră aşa de energic, încât împrăştie stropi fini peste masă.

— Dacă află vreodată…

— Cine? *Cine* să afle?

Mânerul uşii zăngăneşte, iar ea se reazemă de spătarul scaunului şi-şi strânge mâinile atent una peste alta. O sclipire în ochii ei mă pune să fac şi eu la fel.

Mă prefac că mă relaxez, dar în cap mi se îngrămădesc posibilităţi – totul de la o muşamalizare de tip Watergate în care e implicat bunicul până la vreo societate secretă de neveste de politicieni care acţionau ca spioni în Războiul Rece. În ce fusese băgată bunica mea?

O însoţitoare prietenoasă intră cu cafea şi fursecuri. La Magnolia Manor, locatarii nu primesc doar masa, ci şi gustări şi băuturi între mese.

Bunica face un semn tainic cu dosul mâinii spre telefon, în timp ce întoarce capul spre femeie.

— Ce doreşti?

Însoţitoarea nu e tulburată de primirea neobişnuit de ţâfnoasă.

— Cafeaua de dimineaţă, doamnă Stafford.

— Da, desigur.

Bunica Judy îmi arată iar tainic să pun telefonul deoparte.

— O să bem o ceaşcă, sigur.

Arunc o privire la ceas. E mai târziu decât credeam. Ar trebui să mă alătur tatei la un prânz şi o tăiere de panglică în Columbia. *O ocazie importantă să fii văzută printre oameni în statul natal,* cum spusese Leslie. O să fie acolo şi

presa, la fel şi guvernatorul. După recentele nemulţumiri legate de privilegiaţii de la Washington şi politicienii de carieră, aceste evenimente locale contează. *Înţeleg* asta, dar nu vreau decât să stau cu bunica Judy destul de mult ca să văd dacă pot să clarific vreun pic povestea asta cu May Crandall şi să aflu ce legătură are cu Arcadia.

Poate că se referă la un loc? Arcadia, California? Arcadia, Florida?

— Chiar trebuie să plec, bunico. Am în program să-l însoţesc pe tati la o tăiere de panglică.

— Dumnezeule, atunci n-ar trebui să te reţin.

Însoţitoarea intră şi toarnă totuşi două ceşti de cafea.

— Pentru orice eventualitate, spune ea.

— Poţi s-o iei cu tine pe drum, glumeşte bunica.

Cafeaua e într-o ceaşcă de porţelan.

— Cred că am băut suficientă în dimineaţa asta. O să fiu ca pe ace. Trecusem doar să te întreb despre May…

— Ţst!

Un şuierat şi un deget ridicat mă împiedică să termin de spus numele.

Îmi aruncă o privire cu ochii mijiţi, de parcă aş fi fluierat în biserică.

Îngrijitoarea îşi strânge înţeleaptă căruţul şi iese din cameră.

Bunica Judy şopteşte:

— Ai grijă, Rill.

— C-ce?

Intensitatea momentului este din nou surprinzătoare. Ce se petrece în mintea ei? *Rill.* E un nume?

— Sunt peste tot urechi, spune bunica Judy, arătând spre ale ei.

La fel de repede, dispoziţia i se schimbă. Oftează, înclină carafa mică de porţelan şi-şi toarnă o picătură de lapte în cafea.

— Lapte?

— Nu pot să stau.

— Ah, îmi pare foarte rău. Mi-aş dori să fi avut timp să stai în vizită. Drăguţ din partea ta că ai trecut puţin pe

aici.

La momentul respectiv, stătusem deja de vorbă jumătate de oră. Uitase deja. Arcadia, orice o fi, se mistuise în ceaţă.

Îmi adresează un zâmbet la fel de lipsit de expresie ca o tablă proaspăt ştearsă. E absolut sincer. Nu e sigură cine sunt, dar încearcă să fie politicoasă.

— Să mai vii când nu trebuie să te grăbeşti aşa de tare.

— O să vin.

O sărut pe obraz şi ies din cameră fără răspunsuri şi cu şi mai multe întrebări.

N-am cum să las baltă povestea asta acum. Trebuie să aflu cu ce am de-a face. Va trebui să dezgrop altă sursă de informaţii şi ştiu de unde am de gând să încep săpăturile.

Capitolul 8

Rill

Umbra casei mari şi albe trece peste maşină, înghiţind-o cu totul. Drumul e mărginit de magnolii înalte, cu trunchiul gros, adunate într-un zid de frunziş verde care-mi aduce aminte de castelul Frumoasei Adormite. Ne ascunde de stradă, unde sunt copii care se joacă în curţi şi mame care împing cărucioare pe trotuar. Pe veranda din faţă a casei e un căruţ. E vechi şi-i lipseşte o roată, aşa că stă într-o parte. Probabil că bebeluşul ar cădea dacă l-ai pune în el.

Un băieţel stă ghemuit ca o maimuţă într-una dintre magnolii. E cam cât Lark – poate cinci sau şase ani. Se uită la noi când intrăm cu maşina, dar nu zâmbeşte, nici nu face semn cu mâna şi nici nu se mişcă. Iar când maşina se opreşte, dispare printre frunze.

În clipa următoare, îl văd dându-se jos din copac şi făcându-se mic sub un gard înalt de fier care înconjoară curtea din spate a casei şi terenul din jurul ei. Căsuţa mică de alături arată ca o fostă şcoală sau biserică. Câţiva copii se joacă pe-acolo în scrâncioburi şi leagăne, dar uşile şi ferestrele sunt bătute în cuie, iar pe lemn abia dacă mai sunt urme de vopsea. Pe veranda din faţă cresc rugi de mur, care mă fac să mă gândesc din nou la Frumoasa Adormită.

Camellia se întinde de pe podea ca să vadă.

— Ăsta-i spitalul?

Îi aruncă domnişoarei Tann o privire ca să-i transmită că n-o crede nici pe departe. Sora mea s-a odihnit în timpul drumului şi e pregătită pentru o nouă bătălie.

Domnişoara Tann se întoarce spre ea şi-l mută pe Gabion, care a adormit buştean la ea în braţe. Îi atârnă o mânuţă, cu degetele dolofane strângându-se şi desfăcându-se. Buzele i se mişcă de parcă ar săruta pe cineva în vis.

— Nu puteţi să mergeţi la spital aşa cum arătaţi acum, nu? Puţind a râu şi infestaţi cu paraziţi? O să se ocupe

doamna Murphy de voi şi, *dacă* sunteţi foarte, foarte cuminţi, atunci o să mai vedem cu spitalul.

O scânteie de speranţă încearcă să se aprindă în mine, dar nu-i pot găsi prea multă iască. Se stinge cu totul când domnişoara Tann se uită spre mine.

Fern mi se târăşte pe piept, lovindu-mă cu genunchii în burtă.

— Vreau la Briny, scânceşte ea şoptit.

— Hai. E vremea să intrăm. O să vă fie bine aici, ne spune domnişoara Tann. *Dacă* sunteţi cuminţi. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă, încerc eu să răspund pentru toţi, dar Camellia nu se lasă aşa de uşor.

— Unde-i Briny?

Nu-i place deloc toată povestea asta şi se îndreaptă către o criză de furie oarbă. O simt ca pe o furtună care se apropie.

— Taci, Camellia! mă răstesc eu. Fă ce ţi se spune.

Domnişoara Tann zâmbeşte puţin.

— Foarte bine. Vezi? Totul poate fi destul de simplu. O să se ocupe doamna Murphy de voi.

Aşteaptă să vină şoferul şi să deschidă uşa. Apoi coboară ea prima, luându-l pe frăţiorul meu şi trăgând-o de mână pe Lark, care se uită la mine cu ochii mari, dar, ca de obicei, nu se opune. E tăcută ca un pisoiaş ascuns în fân.

— Acuma tu.

Femeia mă vrea pe mine, iar eu ies în grabă, lovindu-i cu genunchii pe băiatul cu ochi căprui şi pe fata de pe podea. Fern îşi încolăceşte mâinile de gâtul meu aşa de strâns, că abia mai pot respira.

— Acuma, voi doi.

Copiii care erau deja în maşină când ne-am urcat noi coboară pe alee.

— Acum, *tu.*

Vocea domnişoarei Tann coboară când se uită la Camellia. Mi-i dă mie pe Gabion şi pe Lark şi rămâne chiar în uşa maşinii, cu picioarele depărtate şi corpul blocând ieşirea. Nu-i o femeie scundă. Mă domină şi pare

puternică.

— Vino, Camellia.

O implor să fie cuminte, iar ea ştie ce-i cer. Până acum, nu s-a mişcat niciun centimetru. Şi-a dus mâna la spate şi mă tem că are de gând să încerce cealaltă uşă. La ce i-ar folosi? Nu ştim unde suntem sau cum să ajungem înapoi la râu sau cum să găsim spitalul. Singura noastră speranţă e că, dacă o să fim cuminţi, aşa cum spune domnişoara Tann, o să ajungem într-adevăr să-i vedem pe Briny şi Queenie.

Sau că o să le spună Silas ce s-a întâmplat şi o să vină să ne caute.

Umărul Camelliei se smuceşte puţin şi aud cum ţăcăneşte mânerul portierei. Nu se deschide, iar nările Camelliei se dilată. Se întoarce să împingă, iar domnişoara Tann oftează şi se apleacă înăuntru.

Când se trage greoi afară, o târăşte pe Camellia de haine.

— Încetează cu *asta!* O să te cuminţeşti şi o să te porţi frumos.

— Camellia, termină! ţip eu.

— Mellia, nu, nu!

Glasul lui Fern e ca un ecou.

Gabion îşi dă capul pe spate şi urlă, sunetul ricoşând din pereţii casei şi plutind printre copaci.

Domnişoara Tann îşi răsuceşte mâna ca s-o ţină bine pe Camellia.

— Ne-am înţeles?

Obrajii ei rotunzi sunt roşii şi asudaţi. Ochii cenuşii ies din orbite în spatele ochelarilor.

Când Camellia strânge din buze, mă gândesc că domnişoara Tann ar putea s-o pocnească şi să-i şteargă expresia aia de pe faţă, dar n-o face. În schimb, şopteşte ceva aproape de urechea Camelliei, apoi se îndreaptă.

— Acum o să fie totul în regulă, nu?

Gura Camelliei tot mai arată de parcă ar fi supt o lămâie.

Momentul rămâne suspendat ca o sticlă pe marginea punţii *Arcadiei,* aşteptând să cadă şi să fie luată de apă.

— *Nu-i aşa*? repetă domnişoara Tann.

Ochii negri ai Camelliei aruncă flăcări, dar încuviinţează.

— Foarte bine, atunci.

Domnişoara Tann ne încolonează, iar Camellia urcă treptele împreună cu noi. De dincolo de gardul de fier, privesc băieţi şi fete de toate vârstele. Niciunul dintre ei nu zâmbeşte.

Înăuntru, casa cea mare miroase. Peste tot sunt trase draperiile şi e întunecos. În holul din faţă e o scară largă, iar pe treapta de sus stau doi copii. Unul dintre ei mă duce cu gândul la Silas, dar mai mare, cu excepţia părului care e roşu ca blana vulpii. Băieţii ăştia nu seamănă deloc cu copiii din curte sau cu băiatul din copac. N-au cum să fie toţi fraţi şi surori.

Cine sunt? Câţi sunt? Stau aici? Sunt cu toţii aici ca să se spele şi să-şi poată vedea mămicile şi tăticii la spital?

Ce *este* locul ăsta?

Suntem duşi într-o cameră unde aşteaptă o femeie, în spatele unui birou. E scundă în comparaţie cu domnişoara Tann şi are braţele aşa de subţiri, că i se văd oasele şi venele. Nasul îi iese de sub ochelari, coroiat cum e ciocul unei bufniţe. Se încreţeşte când se uită la noi. Apoi zâmbeşte, se ridică şi o întâmpină pe domnişoara Tann.

— Ce faci, Georgia?

— Foarte bine, mulţumesc, doamnă Murphy. A fost o dimineaţă destul de productivă, aş zice.

— Văd că da.

Trecându-şi degetele de-a lungul biroului, doamna Murphy lasă urme în praf în timp ce se îndreaptă spre noi. Buza i se ridică într-o parte şi scoate la iveală un canin.

— Doamne Dumnezeule. De unde i-ai dezgropat pe vagabonzii ăştia mici?

Copiii se strâng lângă mine, chiar şi cei pe care nu-i cunosc. O ţin pe Fern pe un şold şi pe Gabion pe celălalt, încep să-mi amorţească braţele, dar nu le dau drumul.

— Nu-i aşa că sunt o ceată jalnică? întreabă domnişoara Tann. Cred că i-am extras chiar la timp. Ai loc pentru toţi?

Ar fi cel mai simplu. Mă aştept să-i mutăm pe câţiva dintre ei destul de repede.

— Uită-te la părul ăsta…

Doamna Murphy se apropie, iar domnişoara Tann vine după ea. Corpul masiv i se clatină dintr-o parte într-alta când merge. Pentru prima dată, observ că are un picior ţeapăn.

— Da, e ceva deosebit, nu-i aşa? Patru blonzi cu părul ondulat în aceeaşi familie şi… asta.

Pufneşte şi îi aruncă o privire Camelliei.

— A, *asta* sigur nu-i din acelaşi lot.

Doamna Murphy se uită la mine.

— E sora ta?

— D-da, doamnă, spun eu.

— Şi o cheamă cum?

— C-Camellia.

— Ce nume fantezist pentru ceva aşa de banal. Şi toţi pistruii ăia tâmpiţi. Parcă te-ar fi lepădat barza în cuibul greşit.

— Nu-i genul care să coopereze, o avertizează domnişoara Tann. Am avut deja probleme cu ea. Oaia neagră, din mai multe puncte de vedere.

Ochii doamnei Murphy se îngustează.

— Măi să fie. Păi, în casa asta *ne aşteptăm* la bună purtare. Cine *nu* îmi îndeplineşte aşteptările *nu* o să aibă voie să stea sus cu ceilalţi copii.

Îşi trece limba peste dinţi.

Mă ia cu frig. Fern şi Gabion îşi strâng şi mai tare braţele de gâtul meu. E destul de clar ce vrea să spună doamna Murphy. În cazul în care Camellia o scoate din sărite, o s-o ia şi o s-o ducă… în altă parte.

Camellia încuviinţează, dar îmi dau seama că nu-i deloc de acord.

— Ăştilalţi doi cu păr blond murdar au fost… găsiţi pe drum.

Domnişoara Tann îi cuprinde pe băiatul şi fata care au mers pe podeaua maşinii cu Camellia. Ambii au părul castaniu şi drept ca paiul şi ochi căprui mari. După cum se

agaţă băieţelul de fată, sunt sigură că e sora lui mai mare.

— Tot jeguri de pe râu, bineînţeles, deşi tabăra de-acolo era aproape goală. Probabil că au aflat cumva.

— Ce feţe drăgălaşe.

— Da, aşa e. Ăştia cu bucle sunt aproape angelici. Prevăd că o să fie foarte ceruţi.

Doamna Murphy se trage într-o parte.

— Dar, Doamne Dumnezeule! Put a râu. E clar că nu putem să ţinem aşa ceva în casa mea. Trebuie să stea afară până la ora de baie.

— Nu-i lăsa afară până nu eşti sigură că au înţeles *pe deplin* regulile de-aici.

Domnişoara Tann îşi lasă o mână pe umărul Camelliei, al cărei cap zvâcneşte aşa de tare, încât îmi dau seama că degetele femeii intră adânc în carne.

— Asta e o fugară. A încercat s-o şteargă tocmai din maşină. Vacile alea de pe râu ştiu cum să-i facă, dar nu şi cum să-i înveţe să se poarte. Lotul ăsta o să aibă nevoie de ceva muncă.

— Sigur că da. Nu-i la fel cu toţi?

Doamna Murphy încuviinţează. Îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea.

— Şi pe tine te cheamă?

— Rill. Rill Foss.

Nu încerc să mai spun nimic, dar se revarsă. Nu pot să înţeleg despre ce vorbesc ele, iar inima îmi bate nebuneşte. Genunchii îmi tremură sub greutatea frăţiorului şi a surioarei mele, dar nu-i ăsta singurul motiv. Sunt speriată de moarte. Domnişoara Tann are de gând să ne lase aici? Cât timp?

— Când putem să ne ducem să-i vedem pe mami şi tati? Sunt la spital. Mama a născut şi…

— Taci, spune doamna Murphy. Le luăm în ordine. Tu duci copiii în hol şi-i pui pe podea de-a lungul peretelui de la casa scării, de la cel mai mic la cel mai mare. Staţi acolo şi mă aştept să *nu* aud niciun sunet şi să nu faceţi prostii. Înţeles?

— Dar…

De data asta, domnişoara Tann îmi pune mie o mână pe umăr. Degetele i se strâng în jurul osului.

— *Nu* mă aştept să am probleme cu *tine.* Sigur eşti mai deşteaptă decât soră-ta.

Durerea mă fulgeră pe braţ şi simt cum îmi alunecă din braţe Gabion.

— D-da, doamnă. Da, doamnă.

Îmi dă drumul. Îl ridic la loc pe Gabby. Vreau să-mi frec umărul, dar n-o fac.

— Şi… *Rill.* Ce fel de *nume* e ăsta?

— E de pe râu. Tati mi l-a dat. Spune că sună frumos ca un cântec.

— O să-ţi dăm un nume potrivit. Un nume *adevărat* pentru o fată adevărată. *May* ar merge. May Weathers.

— Dar eu sunt…

— *May.*

Mă goneşte pe uşă afară, cu ceilalţi copii târându-se după mine. Camellia este din nou avertizată să nu facă altceva decât să stea cuminte în hol.

Cei mici se văicăresc şi scâncesc ca nişte căţei când încerc să-i dau jos şi să-i aşez. Cei doi băieţi din capul scării au dispărut. Undeva, afară, nişte copii joacă Ţară, ţară, vrem ostaşi. Ştiu jocul de la şcolile la care am mers. În timpul anului şcolar, Queenie şi Briny încearcă de obicei să tragă barca undeva pe lângă un oraş de pe râu, ca să putem merge la şcoală Camellia şi cu mine, şi acum şi Lark. În restul timpului, citim cărţi şi Briny ne învaţă aritmetică. Putem să rezolvăm aproape orice problemă de aritmetică. Iar Camellia e maestră la numere. Chiar şi Fern ştie deja alfabetul, şi ea e încă prea mică să meargă la şcoală. La toamnă, o să înceapă şi Lark clasa întâi…

Lark ridică acum privirea spre mine, cu ochii ei mari de şoricel, iar în mine clocoteşte o senzaţie de rău, ca un vârtej de apă plină de taninuri. N-are unde să se ducă. Se învârte doar în cerc.

— Ne duc la închisoare? şopteşte fetiţa – cea căreia nu-i ştiu nici măcar numele.

— Nu. Sigur că nu, spun eu. Nu duc la închisoare copii

mici.

Sau da?

Ochii Camelliei se îndreaptă pieziş spre uşa din faţă. Se întreabă dacă poate s-o ia la fugă de-aici şi să scape.

— *Nu,* şuier eu în surdină.

Doamna Murphy ne-a spus să nu facem gălăgie. Cu cât suntem mai cuminţi, cu atât avem mai multe şanse să ne ducă unde vrem să ajungem, bănuiesc.

— Trebuie să stăm împreună. Briny o să vină să ne ia imediat ce află că nu suntem pe *Arcadia.* Imediat ce-i spune Silas ce s-a întâmplat. Trebuie să fim la un loc când vine. Auzi ce-ţi spun?

Parcă aş fi Queenie când vine gheaţă pe apă şi nu ne lasă să ne agăţăm de balustradă, în caz că ar lovi vreun sloi barca şi ne-ar trânti în râu. În astfel de situaţii, vrea să ştim că vorbeşte serios când spune nu. Nu face aşa prea des.

Toată lumea încuviinţează, mai puţin Camellia. Până şi fetiţa şi băieţelul dau din cap.

— Mellia?

— Mmmm-hmm.

Cedează, îşi trage genunchii în sus şi-şi încrucişează braţele, lipindu-şi faţa peste ele şi lăsându-şi capul să cadă suficient de tare ca să se asigure că ştim că nu-i place deloc.

Îi întreb pe ceilalţi copii cum îi cheamă, dar niciunul nu scoate nicio vorbă. Pe obrajii băiatului se scurg lacrimi mari, iar sora lui îl strânge în braţe.

O pasăre zboară în uşa de sticlă din faţă şi o loveşte cu o bufnitură, iar noi tresărim cu toţii. Mă întind să văd dacă s-a ridicat şi şi-a luat zborul. E o pasăre-cardinal destul de mică. Poate că e cea pe care am auzit-o pe râu şi ne-a urmat până aici. Acum se clatină, cu penele lucind în soarele după-amiezii leneşe, care aruncă umbre lungi. Aş vrea s-o pot ridica înainte să ajungă vreo pisică la ea – am văzut cel puţin trei prin tufişuri pe drum încoace –, dar mi-e teamă. Domnişoara Tann o să creadă că încerc să fug.

Lark se ridică în genunchi să se uite, cu buza tremurând.

— O să fie bine, îi şoptesc. Stai jos. Fii cuminte.

Face ce i se spune.

Pasărea se clatină spre trepte, aşa că trebuie să mă târăsc un pic de lângă zid ca s-o văd.

Zboară, îi zic în gând. *Grăbeşte-te. Zboară înainte să te prindă.*

Dar nu face decât să stea acolo, cu ciocul atârnând deschis şi tot trupul zvâcnind.

Zboară de-aici. Du-te acasă.

Mă uit în continuare. Dacă vine vreo pisică, poate că o pot speria prin geam.

Pe sub uşile de peste hol se strecoară cuvinte. Mă ridic cu mare grijă şi mă apropii în vârful picioarelor.

Prind frânturi din ceea ce spun domnişoara Tann şi doamna Murphy, dar nimic n-are nicio noimă.

— …documentele de renunţare la drepturile părinteşti chiar la spital pentru cei cinci fraţi. Simplu şi direct. Cea mai uşoară cale să rupi legăturile. Cel mai greu a fost să găsim locul exact unde era barca, de fapt. Poliţia mi-a zis că era amarată de una singură peste râu de Mud Island. Pistruiata aia mică a încercat să fugă înot prin budă. Nu doar damful râului l-ai simţit.

Se aude un râs nervos, dar e strident ca un croncănit de corb.

— Şi ceilalţi doi?

— I-am găsit culegând flori lângă o colonie de scursori de pe bărci. O să le obţinem documentele destul de repede. Cu siguranţă n-o să fie nicio problemă. Par şi destul de bine crescuţi. Hmmm… Sherry şi Stevie. Astea ar merge ca nume. Mai bine să începem să-i învăţăm cu ele imediat. Sunt scumpi, nu-i aşa? Şi mici. N-ar trebui să stea prea mult. Avem o petrecere de vizionare programată pentru luna viitoare. Mă aştept să fie gata.

— A, o să fie.

— May, Iris, Bonnie… Beth… şi Robby pentru ceilalţi cinci, cred. *Weathers* ar trebui să meargă ca nume de familie. May Weathers, Iris Weathers, Bonnie Weathers… sună bine.

Râsul revine. Devine puternic şi ascuţit, aşa că mă face să mă îndepărtez de uşă.

Ultimele cuvinte pe care le aud sunt ale doamnei Murphy.

— O să mă ocup eu. Să fii sigură că o să fie pregătiţi cum se cuvine.

Până să iasă din încăpere, am dat fuga la locul meu şi am verificat să fie toţi aliniaţi frumos de-a lungul peretelui. Până şi Camellia saltă capul şi stă turceşte, aşa cum facem la şcoală.

Aşteptăm, nemişcaţi ca nişte statui, în timp ce doamna Murphy o conduce pe domnişoara Tann la uşă. Doar ochii ni se întorc să le vadă discutând pe verandă.

Pasărea-cardinal a ţopăit până pe scară, dar stă acolo neajutorată. Niciuna dintre ele n-o observă.

Zboară de-aici.

Mă gândesc la pălăria roşie a lui Queenie. *Du-te până la Queenie şi spune-i unde să ne găsească.*

Zboară.

Domnişoara Tann face câţiva paşi şchiopătând şi aproape că dă peste pasăre. Răsuflarea mi se îngreunează, iar Lark icneşte. Apoi domnişoara Tann se opreşte să mai spună ceva.

Când porneşte din nou, pasărea îşi ia în cele din urmă zborul.

O să-i spună lui Briny unde suntem.

Doamna Murphy se întoarce înăuntru, dar nu zâmbeşte. Intră în camera din cealaltă parte a holului şi închide uşa.

Ne aşezăm şi aşteptăm. Camellia îşi îngroapă din nou faţa în braţe.

Fern se lasă pe umărul meu. Fetiţa – *Sherry* i-a spus domnişoara Tann – îl ţine de mână pe frăţiorul ei.

— Mi-e ’oame, şopteşte el.

— Mi-e fomică, îngână şi Gabion, mult prea tare.

— Şşştttt.

Îi simt părul moale când îl mângâi pe cap.

— Trebuie să tăcem. Ca la v-aţi ascunselea. Ca un joc.

Închide gura şi face tot ce poate. Pentru că are doar doi

ani, nu e inclus niciodată în jocurile noastre de pe *Arcadia* în care ne prefacem că suntem altcineva, aşa că se bucură să joace de data asta.

Aş vrea să fie un joc bun. Aş vrea să ştiu regulile şi cu ce ne alegem dacă o să câştigăm.

În momentul ăsta, tot ce putem face e să stăm şi să aşteptăm orice urmează.

Stăm, şi stăm, şi stăm.

Pare să treacă o veşnicie până iese doamna Murphy. Şi mie mi-e foame, dar îmi dau seama după faţa ei că mai bine nu punem întrebări.

Stă în picioare dominându-ne, cu pumnii strânşi pe lângă corp şi oasele şoldului ieşite prin rochia neagră înfloratã.

— Încă şapte… spune ea, încruntându-se şi uitându-se în susul scărilor.

Expiră, iar aerul pe care-l scoate se mistuie ca o ceaţă. Miroase urât.

— Păi, n-avem *de ales,* din cauză că părinţii voştri nu sunt în stare să aibă grijă de voi.

— Unde-i Briny? Unde-i Queenie? izbucneşte Camellia.

— Să *taci!*

Doamna Murphy se leagănă pe picioare apropiindu-se de şirul nostru, iar acum ştiu ce miros am simţit când a ieşit pe uşă. Whisky. Am fost prin destule săli de biliard ca să-l recunosc.

Doamna Murphy împunge cu degetul spre Camellia.

— *Tu* eşti motivul pentru care trebuie să *stea* toată lumea aici în loc să iasă să se *joace.*

Pleacă tropăind pe coridor, paşii ei lăsând o urmă şerpuită.

Rămânem aşezaţi. Cei mici adorm în cele din urmă, iar Gabion cade lat pe podea. Pe lângă noi trec alţi câţiva copii – mai mari şi mai mici, băieţi şi fete. Majoritatea poartă haine care le sunt prea mari sau prea mici. Nici măcar unul dintre ei nu se uită către noi. Trec de parcă nici n-ar băga de seamă că suntem acolo. Femei în rochii albe şi cu şorţuri albe merg în grabă în susul şi-n josul holului. Nici

ele nu ne văd.

Îmi pun degetele în jurul gleznelor şi strâng tare, ca să mă asigur că mai sunt acolo. Aproape cred că m-am transformat în Omul Invizibil, cum a scris despre el domnul H. G. Wells. Lui Briny îi place povestea aia. Ne-a citit-o şi nouă de multe ori, iar Camellia şi cu mine o jucăm cu copiii din taberele de pe râu. Nimeni nu-l poate vedea pe Omul Invizibil.

Închid ochii şi mă prefac o vreme.

Fern are nevoie la oliţă şi, înainte să-mi dau seama ce să fac, face pe ea. O femeie cu părul negru şi uniformă albă trece pe lângă noi şi vede mizeria curgând pe podea. O trage pe Fern în sus de braţ.

— Nu se face aşa ceva aici. O să foloseşti baia cum se cuvine.

Trage un şervet din şorţ şi-l aruncă peste mizerie.

— Curăţă acolo, îmi spune. Doamna Murphy o să facă o criză.

O ia pe Fern cu ea, iar eu fac ce mi-a zis. Când se întoarce, Fern are izmenele şi rochia spălate şi puse pe ea ude. Doamna ne spune celorlalţi că putem merge şi noi la baie, dar să ne grăbim şi după aceea să ne aşezăm la loc lângă scară.

Nu trece mult după ce ne-am întors şi cineva suflă într-un fluier afară. Aud copii tropăind prin jur. Mulţi copii. Nu vorbesc, dar paşii lor răsună dincolo de uşa din capătul coridorului. Stau o vreme acolo şi apoi urmează o larmă de parcă ar urca în grabă nişte scări, dar nu cele de lângă noi.

Deasupra, scândurile scârţâie şi gem ca bordajul şi copastia de pe *Arcadia.* E un sunet familiar şi închid ochii ca să ascult şi să mă prefac că pot să ne duc prin forţa dorinţei înapoi pe bărcuţa noastră ferită.

Dorinţa mea seacă destul de repede. O femeie în rochie albă se opreşte lângă noi şi spune:

— Veniţi încoace.

Ne ridicăm ca s-o urmăm. Camellia merge prima şi-i ţinem pe copii între noi, chiar şi pe Sherry şi Stevie.

Doamna ne duce printr-o uşă din capul coridorului şi

totul arată foarte diferit acolo. E simplu şi vechi. Pe pereţi atârnă bucăţi de hârtie şi tifon. Într-o parte e o bucătărie, unde două negrese se ocupă de un ceainic aflat pe sobă. Sper să mâncăm în curând. Mi se pare că stomacul mi s-a strâns până a ajuns cât o alună.

Şi numai *gândul* ăsta îmi face poftă de alune.

În cealaltă parte a bucătăriei urcă o scară largă. Cea mai mare parte a vopselei s-a jupuit, ca şi cum ar fi foarte umblată. Jumătate din barele balustradei lipsesc. Câteva bare slăbite atârnă în afară ca dinţii ştirbi care se văd când zâmbeşte bătrânul Zede.

Femeia în uniformă albă ne duce sus şi ne aşază în picioare în lungul unui perete al coridorului. Lângă noi sunt alţi copii care stau în rând şi aud apa curgând într-o cadă pe undeva.

— Fără vorbă, spune femeia. Aşteptaţi în linişte aici până vă vine rândul la baie. Acum vă scoateţi hainele şi le împăturiţi ordonat în teanc la picioare. *Toate* hainele.

Sângele îmi furnică pielea fierbinte şi lipicioasă, iar când mă uit în jur văd că toţi ceilalţi copii, mari şi mici, fac deja ce li s-a spus.

Capitolul 9

Avery

— May Crandall. Eşti sigură că nu ţi-e cunoscut numele? Stau în limuzină împreună cu mama şi cu tata, în drum spre ceremonia de tăiere a panglicii din Columbia.

— Ea e cea care mi-a găsit brăţara la cămin ieri.

Spun *găsit* pentru că sună mai bine decât *mi-a luat-o chiar de la încheietură.*

— Modelul Greer, cu libelule de granat… cea pe care mi-a dat-o bunica Judy. Cred că femeia a recunoscut-o.

— Bunica ta purta frecvent brăţara aia. Oricine a văzut-o şi-ar putea aduce aminte de ea. E destul de specială.

Mama caută prin amintiri, cu buzele perfect rujate strângându-se.

— Nu. Chiar nu-mi aduc aminte numele ăsta. Să fie poate unul dintre Crandallii din Asheville? În tinereţe ieşeam cu un băiat din familia aia… înainte de tatăl tău, bineînţeles. Ai întrebat-o din ce familie e?

Pentru Honeybee, ca şi pentru toate femeile sudiste de familie bună din generaţia ei, e o întrebare firească atunci când fac cunoştinţă. *Mă bucur de cunoştinţă. Ce zi minunată! Acum, spuneţi-mi, din ce familie sunteţi?*

— Nu m-am gândit să întreb.

— Sincer, Avery! Ce ne facem cu tine?

— Mă puneţi la colţ?

Tata chicoteşte, ridicând privirea din servieta plină de documente pe care le citea.

— Ei, Honeybee, *eu* am ţinut-o ocupată. Şi nimeni nu poate să indexeze ca tine toate detaliile astea.

Mama îl atinge în joacă.

— Ah, mai taci.

Tata îi prinde mâna şi i-o sărută, iar eu sunt ţintuită la mijloc. Mă simt de parcă aş avea 13 ani.

— Îââhhh. Afecţiune în public, voi ăştia.

De când m-am întors acasă, am adoptat din nou expresii ca *voi, ăştia,* pe care mi le eliminasem din vocabular cât

stătusem în nord. Sunt cuvinte bune, am decis acum. Ca şi modestele arahide fierte, sunt foarte utile în multe situaţii.

— Wells, îţi aduci aminte de o May Crandall… o prietenă de-a mamei tale?

Honeybee reia conversaţia noastră.

— Nu cred.

Tata ridică mâna să se scarpine în cap, apoi îşi aduce aminte că are o grămadă de fixativ în păr. Evenimentele în exterior necesită pregătiri adiţionale. Nu-i nimic mai rău decât să ajungi în ziar arătând ca o salată. Leslie s-a asigurat că mi-am strâns părul la spate. Honeybee şi cu mine ne asortăm, de fapt. E ziua cocurilor franţuzeşti.

— Arcadia, trântesc eu, doar ca să văd dacă stârnesc vreo reacţie. Era vreunul dintre cluburile bunicii Judy… sau poate un cerc de bridge… sau cunoştea pe cineva care stătea în Arcadia?

Nici mama, nici tata nu par să aibă vreo reacţie neobişnuită la cuvântul ăsta.

— Arcadia, Florida? vrea să ştie mama.

— Nu sunt sigură. A apărut în discuţia despre grupurile ei de bridge.

Nu-i spun că felul cum a rostit bunica Judy cuvântul mă făcuse să mă simt stingherită.

— Cum aş putea să aflu mai multe?

— Eşti îngrozitor de preocupată de chestia asta.

Aproape că-mi scot telefonul ca să-i arăt poza. Aproape. Mâna mi se opreşte în drum spre geantă şi, în schimb, îmi netezesc bluza. Pe chipul mamei sunt clar vizibili tăciunii unei noi îngrijorări. Nu-i mai trebuie încă un motiv de stres. Dacă îi arăt poza, o să fie convinsă că se pune la cale un plan abject şi că May Crandall vrea ceva de la noi. Mama e profesionistă la capitolul îngrijorări.

— Nu sunt chiar preocupată, mami. Eram doar curioasă. Femeia părea foarte singură.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar bunica Judy nu i-ar prea putea ţine companie, chiar dacă s-au cunoscut cândva. A trebuit pur şi simplu să le cer doamnelor de luni să nu se mai ducă la Magnolia Manor. Prea mulţi prieteni

vechi care trec pe-acolo o agită pe bunica ta. E jenată că nu-şi poate aminti numele şi feţele. E mai greu când nu e vorba de familie. Îşi face griji că vorbeşte lumea despre ea.

— Ştiu.

Poate că ar trebui s-o las baltă. Dar întrebarea mă sâcâie. Îmi şopteşte şi mă bate la cap şi mă necăjeşte. N-o să-mi dea pace toată după-amiaza. Stăm de vorbă; facem conversaţie; aplaudăm când taie tata panglica. Rămânem o vreme în salonul VIP al clubului local, socializăm cu guvernatorul şi discutăm cu directori din corporaţii. Reuşesc chiar şi să ofer nişte sfaturi juridice gratuite legate de disputa privind exploatarea gazelor de şist şi legislaţia în curs de adoptare care ar fi permis aplicarea ei în Carolina de Nord. Economie versus mediu – aceste două subiecte majore ajung adesea să se strecoare în arena opiniei publice şi, bineînţeles, în legislaţia care urmează să fie adoptată.

Chiar şi când discut subiecte legate de raportul cost-beneficii, de care sunt sincer interesată, în fundal mă gândesc la telefonul din geantă şi la reacţia bunicii Judy când a văzut fotografia.

Ştiu că a recunoscut-o pe femeie. *Queen… sau Queenie.*

Nu e o coincidenţă. N-are cum să fie.

Arcadia. Arcadia… ce?

Pe drumul de întoarcere spre biroul din Aiken al tatei, prezint câteva scuze cu aparenţă nevinovată ca să mă strecor puţin de lângă părinţi – comisioane şi fleacuri. Adevărul e că mă duc s-o văd din nou pe May Crandall. Dacă se *petrece* ceva aici, mai bine să ştiu despre ce e vorba. După aceea, pot să hotărăsc ce e de făcut.

Tati pare de fapt puţin dezamăgit că ne despărţim. Are o şedinţă de strategie cu consilierii înainte să se ducă în sfârşit acasă pentru cină. Spera că o să vin şi eu.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Wells. Avery *are voie* să aibă o viaţă personală, se bagă mama. Are un tânăr logodnic chipeş cu care trebuie să ţină legătura, ţii minte?

Ridică din umerii ei subţiri şi-mi adresează un zâmbet conspirativ.

— Şi o nuntă de planificat. N-au cum să *planifice* dacă nu stau niciodată de vorbă.

Finalul frazei e rostit cu vocea mai ridicată, o intonaţie plină de anticipare. Mă bate pe genunchi şi se apropie. Îmi aruncă o privire plină de înţelesuri. *Hai să-i dăm drumul,* spun ochii ei. Îşi face de lucru cu geanta, lasă să treacă o clipă, apoi se preface că schimbă nepăsător subiectul.

— Grădinarul a adus zilele trecute un soi nou de resturi vegetale… pentru azalee… la recomandarea arhitectului peisagist al lui Bitsy. Ei l-au pus toamna trecută, iar azaleele lor sunt de două ori mai dese ca ale noastre. La primăvară, grădinile de la Drayden Hill o să fie obiectul admiraţiei… mă rog… tuturor. Cam pe la sfârşitul lui martie. Ar trebui să fie de-a dreptul… divin.

Expresia *perfect pentru o nuntă* e suspendată, chiar dacă nespusă, în aer. Când ne-am anunţat logodna, Elliot le-a pus pe Bitsy şi pe Honeybee să promită că n-o să dea năvală şi n-o să deturneze procesul de decizie. Ceea ce le ucide de-a dreptul. Ar fi dat gata toată povestea dacă nu le-am fi stat noi în cale, dar suntem decişi să ne facem planurile în ritmul nostru, aşa cum credem noi că e mai bine. În momentul ăsta, tata şi Honeybee ar trebui să-şi îndrepte toată atenţia asupra sănătăţii tatei, nu să-şi facă griji pentru aranjamentele de nuntă.

Totuşi, nu-i poţi spune aşa ceva lui Honeybee.

Mă prefac că nu pricep aluzia.

— Cred că Jason ar fi în stare să crească trandafiri şi în deşert.

Jason se ocupă de grădinile de la Drayden Hill de dinainte să plec eu la colegiu. Ar fi încântat să aibă ocazia să le etaleze. Dar Elliot n-o să fie niciodată de acord cu o idee legată de nuntă ce venea de la mamele noastre. Elliot o iubeşte pe mama lui, dar, fiind singurul copil, e extenuat de atenţia exclusivă şi constantă pe care ea o acordă planificării vieţii lui.

Să le luăm pe rând, îmi spun eu. *Tati, cancer, politică.* Astea sunt cele trei subiecte mari în momentul ăsta.

Oprim în faţa biroului. Şoferul ne deschide uşa, iar eu

mă strecor afară, fericită că sunt liberă.

O ultimă aluzie voalată mă urmăreşte pe uşă:

— Spune-i lui Elliot să-i mulţumească mamei lui pentru sugestia cu azaleele.

— Îi spun, promit eu, apoi plec în grabă spre maşina mea, de unde îl sun pe Elliot.

Nu răspunde. Probabil că e în vreo şedinţă, deşi e trecut de ora cinci. Are clienţi cu probleme financiare în toată lumea, aşa încât solicitările apar la orice oră.

Las un mesaj scurt despre azalee. O să se distreze, iar el are de multe ori nevoie de aşa ceva la sfârşitul unei zile stresante.

Un cvartal mai încolo, mă sună sora mea mijlocie, Allison.

— Bună, Allie. Ce-i? spun eu.

Allison râde, dar pare extenuată. Tripleţii se ciondănesc în fundal.

— Există vreo şansă… *oricât de mică,* s-o iei pe Courtney de la lecţia de dans? Băieţii sunt bolnavi şi am schimbat deja trei rânduri de haine azi şi… mda. Iar suntem dezbrăcaţi. Toţi patru. Court stă probabil în faţa studioului şi se întreabă pe unde naiba sunt.

Întorc din scurt spre Miss Hannah's, unde pe vremuri fusesem o catastrofă la lecţiile de balet şi parade. Din fericire, Court are un talent real. La recitalul din primăvară, fusese uluitoare.

— Sigur. Bineînţeles că mă duc. Nici măcar nu sunt departe. Pot ajunge s-o iau în zece minute.

Allison răspunde cu un oftat prelung de uşurare.

— Mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa. Azi, tu eşti sora mea preferată.

Asta era o glumă permanentă încă din copilărie, întrebarea despre cine e preferata lui Allison. Fiind sora mijlocie, putea să aleagă. Missy era mai mare şi mai interesantă, dar eu eram mai mică şi putea să-mi spună ce să fac.

Râd puţin.

— Păi, asta categoric merită o plimbare suplimentară

prin oraş.

— Şi te rog nu-i spune lui mami că băieţii sunt bolnavi. O să vină încoace şi nu vreau să risc să îl expun pe tati la ce virus o fi ăsta. Las-o pe Courtney acasă la Shellie. Îţi dau SMS cu adresa. Am sunat-o deja pe mama lui Shellie. E de acord să rămână la ei peste noapte.

— În regulă, aşa fac.

Dintre noi trei, Allison seamănă cel mai tare cu Honeybee. Funcţionează ca un general de patru stele, dar, de când au apărut băieţii, a fost cotropită de o armată invadatoare.

— Aproape am ajuns la studio. Îţi dau mesaj după ce ţi-am salvat fata.

Închidem şi, după câteva minute, parchez la Miss Hannah's. Courtney stă în faţă. Se luminează la faţă când vede că n-a fost abandonată.

— Bună, mătuşă Aves! spune ea în timp ce se strecoară în maşină.

— Bună şi ţie.

— Iar m-a uitat mama?

Îşi dă ochii peste cap şi-şi lasă capul moale într-o parte, mişcare care o face să arate cu mult peste cei zece ani ai ei.

— Nu… Tânjeam eu după compania ta. Mă gândeam că poate stăm puţin împreună, mergem în parc, ne dăm pe tobogan, ne jucăm în fortul de jucărie, chestii de-astea.

— Pe bune, *serios,* mătuşă Aves…

Mă deranjează că respinge aşa de repede ideea. E prea matură pentru binele ei. Parcă abia ieri mă trăgea de piciorul pantalonilor şi se ruga de mine să mă caţăr cu ea în copaci la Drayden Hill.

— În regulă, m-a sunat mama ta să te iau, dar doar pentru că băieţii sunt bolnavi. Ar trebui să te duc acasă la Shellie.

I se luminează chipul şi se îndreaptă pe locul pasagerului.

— A, grozav!

Mă uit cu dezaprobare la ea, şi atunci adaugă:

— Nu că sunt băieţii bolnavi, vreau să zic.

Propun o oprire pentru îngheţată, activitatea noastră favorită cândva, dar îmi spune că nu-i e foame. N-are ochi decât pentru casa lui Shellie, aşa că pornesc GPS-ul şi o luăm într-acolo.

Îşi scoate telefonul ca să-i dea un mesaj lui Shellie, iar gândurile mele schimbă direcţia. Arcadia şi May Crandall umbresc junghiurile de durere pe care le simt privind-o pe nepoata mea cum goneşte năvalnic spre adolescenţă. Care va fi răspunsul lui May când o s-o întreb despre cuvântul acela, *Arcadia?*

Pare tot mai puţin probabil să aflu azi. Până o s-o las pe Courtney, o să fie ora cinei la cămin. Personalul o să fie ocupat, ca şi May.

Ies de pe drumul principal şi cotesc pe străzi pline de copaci, cu case impunătoare, de sfârşit de secol, înconjurate de peluze şi grădini perfect tunse. Am mers deja câteva cvartale până să-mi dau seama de ce drumul spre casa lui Shellie îmi dă o senzaţie aşa de familiară. Casa de pe Lagniappe Street a bunicii Judy nu e departe de-aici.

— Hei, Court. Vrei să vii cu mine acasă la bunica Judy înainte să te las la Shellie?

Nu-mi place ideea să mă duc singură, dar tocmai mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca unele răspunsuri să fie de găsit printre lucrurile bunicii Judy.

Courtney lasă telefonul jos, aruncându-mi o privire năucită.

— E cam sinistru, mătuşă Aves. Nu-i nimeni acolo, în schimb sunt toate lucrurile bunicii.

Buza de jos i se împinge în afară. Ochii mari albaştri mă privesc cu sinceritate. Pentru copii e greu să accepte schimbarea rapidă a bunicii Judy. E primul lor contact real cu mortalitatea.

— Vin cu tine dacă *chiar* ai nevoie.

— Nu, e în regulă.

Trec de intersecţie. N-are niciun rost s-o implic pe Courtney. O să trec pe la Lagniappe după ce o las pe Court

la prietena ei.

E vizibil uşurată.

— În regulă. Mulţumesc că m-ai luat azi, mătuşă Aves.

— Oricând, fetiţă.

După câteva minute, fuge pe aleea spre casa lui Shellie, iar eu mă îndrept spre Lagniappe Street şi înspre trecut.

Când trag pe alee şi cobor din maşină mă loveşte o jale zdrobitoare. Oriunde mă uit, e câte o amintire. Trandafirii pe care o ajutam pe bunica să-i îngrijească, salcia unde mă jucam cu o fetiţă de pe stradă, ferestrele ca de palat de la etaj, veranda adâncă, folosită ca decor pentru fotografiile de absolvire, grădina acvatică, unde peştii *koi* multicolori săreau din apă după firimituri de biscuiţi.

Aproape că o *simt* pe bunica prin colonada din lateralul casei. Urcând treptele, aproape că mă aştept să fie aici. E dureros să-mi dau seama că nu e. N-o să mai vin niciodată aici şi să fiu întâmpinată de bunica mea.

În curtea din spate, sera miroase a aer stătut şi praf. Mireasma de pământ reavăn a dispărut, iar rafturile şi ghivecele au fost scoase. Fără îndoială că mama le-a dat cuiva căruia îi sunt de folos.

Cheia ascunsă e chiar acolo unde a fost dintotdeauna. Luceşte într-o rază de soare de după-amiază târzie când scot o cărămidă slăbită din fundaţie. De aici, e destul de uşor să mă strecor înăuntru şi să dezactivez alarma. După aceea, rămân în sufragerie întrebându-mă *Şi mai departe?*

Scândurile podelei trosnesc sub mine şi mă fac să tresar, deşi este un zgomot vechi, cunoscut. Courtney avea dreptate. Casa pare pustie şi sinistră, nu mai e o a doua casă a mea, cum fusese întotdeauna. De la 13 ani, stătusem aici în timpul anului şcolar de câte ori erau plecaţi părinţii în D.C., ca să pot să continui şcoala la Aiken împreună cu prietenii mei.

Acum mă simt ca un hoţ.

Oricum, e o prostie. Nici măcar nu ştii ce cauţi.

Fotografii, poate? O fi femeia de pe noptiera lui May Crandall în vreunul dintre albumele vechi cu poze? Bunica Judy fusese întotdeauna istoricul familiei, custodele

obârşiei familiei Stafford, cea care bătea la vechea ei maşină de scris etichete şi le punea pe diverse lucruri. În casa asta nu există nicio piesă de mobilier, niciun tablou, nicio operă de artă sau fotografie pe care să nu fie însemnate cu grijă originea şi proprietarii anteriori. Lucrurile ei personale – toate cele importante – sunt depozitate la fel. Brăţara cu libelule a ajuns la mine într-o cutie uzată, cu un bilet îngălbenit lipit de fund.

Iulie 1966. Cadou. Piatra-lunii pentru primele fotografii trimise de pe lună de naveta de explorare americană Surveyor. Granate pentru dragoste. Libelule pentru apă. Safire şi onix pentru amintire. Concepţie de Greer Designs, Damon Greer, designer.

Dedesubt, adăugase:

Pentru Avery,

Fiindcă tu eşti cea care visează vise noi şi deschide noi poteci. Fie ca libelulele să te ducă în locuri dincolo de imaginaţia ta.

– Bunica Judy

E ciudat, îmi dau seama acum, că n-a spus de la cine era cadoul. Mă întreb dacă pot să aflu din agendele ei. Nu trecea niciodată o săptămână în care să nu descrie cu grijă detaliile fiecărei zile, ţinând socoteala celor cu care se văzuse, ce purtase şi ce se servise la masă. Dacă ea şi May Crandall erau prietene sau făceau parte din acelaşi cerc de bridge, probabil că numele lui May ar fi acolo.

Într-o bună zi, o să citeşti astea şi o să-mi afli toate secretele, îmi spusese odată, când o întrebasem de ce era aşa de meticuloasă când venea vorba de scris totul.

Comentariul mi se pare acum un fel de permisiune, dar pe măsură ce trec prin casa întunecoasă, mă sâcâie vinovăţia. Doar bunica mea n-a murit. Încă mai e aici. Ce

fac eu e un fel de băgat nasul, şi totuşi nu pot să scap de senzaţia că bunica *vrea* să înţeleg ceva, că e important, cumva, pentru amândouă.

Ultima ei agendă încă se mai află pe masa din birouaşul de lângă bibliotecă. Pagina e deschisă la ziua în care a dispărut timp de opt ore şi a ajuns, rătăcită şi tulburată, la fostul mall. O zi de joi.

Scrisul de mână e abia lizibil. Tremură şi o ia în jos. Nu seamănă deloc cu scrisul minunat şi rotunjit al bunicii mele. *Trent Turner, Edisto* este singura însemnare din ziua aceea.

Edisto? Asta se întâmplase când dispăruse? Cumva, credea că se duce la cabana de pe insula Edisto să… se vadă cu cineva? Poate că visase ceva peste noapte şi se trezise crezând că e real? Poate că retrăia vreun eveniment din trecut?

Cine e Trent Turner?

Răsfoiesc mai multe pagini.

Printre activităţile sociale ale bunicii din ultimele luni nu e nicio referire la May Crandall. Totuşi, într-un fel, May mi-a dat impresia că se văzuseră de curând.

Cu cât merg mai mult în urmă, cu atât mai clar devine scrisul. Mă simt cufundându-mă în rutinele familiare printre care o urmam odată pe bunica mea – evenimente la Clubul Federaţiei Femeilor, consiliul bibliotecii, DAR, Clubul grădinarilor de primăvară. E dureros să-ţi dai seama că, acum câteva luni, înainte de degradarea asta rapidă, încă mai funcţiona destul de bine, încă îşi mai respecta calendarul social, deşi una sau două prietene le spuseseră părinţilor mei că *Judy a avut nişte căderi.*

Mai răsfoiesc nişte pagini, minunându-mă, aducându-mi aminte, gândindu-mă la anul ăsta de cumpănă. Viaţa se poate răsturna într-o clipită. Agenda îmi întăreşte noua înţelegere a acestui fapt. Ne planificăm zilele, dar nu le putem controla.

Însemnările din ianuarie ale bunicii încep cu o singură linie mâzgălită la întâmplare pe margine chiar înainte de Anul Nou. *Edisto* şi *Trent Turner,* scrisese ea din nou.

Dedesubt, e scris în grabă un număr de telefon.

Poate că vorbea cu cineva pentru ceva lucrări la cabană? E greu de crezut. Secretara personală a tatei se ocupase de problemele bunicii Judy încă de când murise bunicul, acum şapte ani. Dacă ar fi fost de făcut ceva aranjamente, s-ar fi ocupat ea.

Presupun că există o cale să aflu.

Îmi iau telefonul şi formez numărul.

Telefonul sună o dată, de două ori.

Încep să mă întreb ce-o să spun dacă răspunde cineva. *Hmmm… Nu ştiu sigur de ce sun. V-am găsit numele într-o agendă veche acasă la bunica mea, şi…*

Şi… ce?

Răspunde un robot. „Agenţia imobiliară Turner. Sunt Trent. În momentul acesta nu poate răspunde nimeni la telefon, dar, dacă lăsaţi un mesaj…”

Agenţie imobiliară? Sunt şocată. Bunica Judy se gândea oare să vândă casa de pe insula Edisto? E greu de înţeles. Cabana fusese a familiei încă de dinainte să se mărite ea cu bunicul. O iubeşte.

Părinţii mi-ar fi spus dacă ar fi fost vorba să renunţăm la locul ăla. Trebuie să existe o altă explicaţie, dar, pentru că n-am cum să aflu, mă întorc la scotocit.

În dulap, găsesc şi restul agendelor, depozitate într-un corp de bibliotecă uzat, exact acolo unde erau dintotdeauna. Sunt aşezate în ordine, din anul în care s-a măritat cu bunicul şi până acum. În joacă, o scot pe cea mai veche. Coperta de piele lăptoasă e uscată şi străbătută de o reţea de crăpături fine maronii, astfel că arată ca o bucată de porţelan antic. Înăuntru, scrisul de mână e rotunjit şi copilăresc. Paginile sunt pline de însemnări despre petreceri ale clubului de fete, examene la colegiu, petreceri ale burlăciţelor, modele de porţelanuri şi serile când avea întâlniri cu bunicul.

Pe marginea unei pagini, exersase semnătura cu numele de căsătorie care avea să fie curând al ei, înfloritura literelor stând mărturie a beţiei primei iubiri.

În vizită la părinţii lui Harold la Drayden Hill, spune una

dintre însemnări. *Călărie. Am lovit câteva garduri. Harold spune să nu-i zic mamei lui. Ne vrea întregi pentru nuntă. Mi-am găsit prinţul. Nici cea mai vagă urmă de îndoială.*

Simt emoţia în gât. E dulce-amăruie.

Nici cea mai vagă urmă de îndoială.

Chiar aşa simţea? Chiar… *ştia* că era ce trebuie când l-a cunoscut pe bunicul meu? Ar fi trebuit şi Elliot şi cu mine să trăim vreun fel de… moment fulgerător, mai degrabă decât trecerea relaxată de la aventurile copilăriei la prietenia matură, la ieşit împreună, la logodnă, pentru că, după şase ani de când ieşim împreună, pare să fi venit momentul? E ceva în neregulă cu noi pentru că nu ne-am aruncat cu capul înainte, pentru că nu ne grăbim?

Îmi sună telefonul şi pun mâna pe el, dorindu-mi să fie el.

Vocea de la celălalt capăt al firului e bărbătească şi prietenoasă, dar nu e a lui Elliot.

— Bună, sunt Trent Turner. Am primit un apel de pe numărul acesta. Îmi pare rău că n-am putut să răspund. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ah… ah…

Îmi fug din minte toate posibilele formule de spart gheaţa şi izbucnesc:

— V-am găsit numele în agenda bunicii.

Se aude răsfoit de pagini în fundal.

— Avem vreo întâlnire stabilită aici, pe Edisto? Să vă uitaţi la vreo cabană sau altceva? Sau e vorba despre închiriat?

— Nu ştiu despre ce e vorba. De fapt, speram să-mi puteţi spune dumneavoastră. Bunica mea a avut nişte probleme de sănătate. Încerc să înţeleg ceva din însemnările din programul ei.

— Pentru ce zi era stabilită întâlnirea?

— Nu sunt sigură că stabilise ceva. Mă gândeam că poate v-a sunat în legătură cu vânzarea unei proprietăţi. Vila Myers.

Pe-acolo nu e ceva neobişnuit ca o locuinţă să fie cunoscută după numele celor care au deţinut-o cu zeci de

ani în urmă. Părinţii bunicii construiseră casa de pe Edisto ca loc unde să fugă de verile fierbinţi şi umede de pe continent.

— Stafford. Judy Stafford.

Mă pregătesc pentru schimbarea de ton care urmează aproape invariabil după nume. Oriunde pe cuprinsul statului, oamenii fie ne iubesc, fie ne urăsc, dar de obicei ştiu cine suntem.

— Staff… for… Stafford, mormăie el.

Poate că nu-i de pe-aici? Dacă stai să te gândeşti, accentul lui n-are nicio urmă de Charleston. Nu-i din Lowcountry[4], dar are un fel de tărăgănare. Texas, poate? Pentru că în copilărie mi-am petrecut atâta timp socializând cu copii din alte zone, mă descurc bine cu accentele, şi străine, şi din ţară.

Urmează o pauză ciudată. Are tonul mult mai reţinut după aceea.

— Nu sunt aici decât de nouă luni, dar credeţi-mă pe cuvânt că n-a sunat nimeni niciodată în legătură cu vânzarea sau închirierea vilei Myers. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult.

Dintr-odată, încearcă să scape de mine. *De ce?*

— Dacă a fost înainte de 1 ianuarie, probabil că ar fi vorbit cu bunicul meu, Trent Senior. Dar a murit acum şase luni.

— Ah. Condoleanţe.

Simt brusc o înrudire care trece dincolo de prezenţa lui într-un loc pe care l-am iubit dintotdeauna.

— Aveţi idee *de ce* a luat bunica mea legătura cu el?

Urmează o altă pauză incomodă, de parcă şi-ar cântări cu atenţie cuvintele.

— De fapt, da. Avea nişte documente pentru ea. Asta-i chiar tot ce pot să vă spun.

Avocatul din mine scoate capul. Simt un martor necooperant, care ascunde informaţii.

— Ce fel de documente?

[4] Zonă geografică şi culturală aflată de-a lungul coastei statului Carolina de Sud, care include şi insulele din apropierea ţărmului.

— Îmi pare rău. I-am promis bunicului.

— Ce i-aţi promis?

— Dacă o să vină personal aici, pot să-i dau plicul pe care l-a lăsat pentru dânsa.

În cap aud o sonerie de alarmă. Ce naiba se petrece?

— Nu poate să călătorească.

— Atunci nu vă pot ajuta. Îmi pare rău.

Şi îmi închide, pur şi simplu.

Capitolul 10

Rill

Începerea e tăcută şi miroase a umezeală. Deschid ochii, îi închid foarte strâns, îi las să se deschidă încet la loc. Mă învăluie pâcla somnului, aşa că nu pot să văd prea limpede. De parcă negura de pe râu a venit târându-se peste noapte prin geamurile casei plutitoare.

Nimic nu e unde ar trebui să fie. În locul uşilor şi ferestrelor *Arcadiei,* sunt ziduri groase de piatră. Aerul miroase ca în compartimentele închise unde ţinem lăzile cu provizii şi combustibil. Duhoarea mucegaiului şi a mizeriei umede mi se târăşte în nas şi rămâne acolo.

O aud pe Lark scâncind în somn. În loc de foşnetul uşor al saltelelor de paie unde dorm Lark şi Fern, se aude scârţâitul îmbinărilor.

Clipind, ridic privirea şi disting o ferestruică aflată chiar lângă tavan. Lumina dimineţii trece prin ea, dar e mohorâtă şi neclară.

Un tufiş zgârie sticla. Crengile scot un scârţâit uşor. În jos atârnă un trandafir roz frânt, pe jumătate rupt.

Îmi aduc aminte totul dintr-odată. Îmi amintesc că m-am culcat pe patul care mirosea a mucegai, holbându-mă pe fereastră în timp ce trandafiriul zilei se stingea, iar fratele şi surorile mele răsuflau tot mai prelung şi mai rar în jurul meu.

Îmi aduc aminte de supraveghetoarea în rochie albă care ne-a adus pe scările spre subsol şi ne-a condus pe lângă cazanul de încălzire şi grămezile de cărbuni, până în cămăruţa asta.

O *să dormiţi aici până ne lămurim dacă rămâneţi definitiv. Fără zgomot şi fără hărmălaie. Trebuie să fiţi liniştiţi. Nu trebuie să vă daţi jos din pat.* Ne-a arătat cinci paturi pliante, cum sunt cele pe care le folosesc uneori soldaţii în taberele de antrenament de pe râu.

După aceea, a plecat şi a închis uşa în urma ei.

Ne-am ghemuit în liniște pe paturi, până şi Camellia. Cel mai mult mă bucuram că suntem singuri din nou, numai noi cinci. Fără supraveghetoare, fără copii care să se uite cu ochi curioşi, ochi îngrijoraţi, ochi trişti, ochi răutăcioşi, ochi pustii care sunt reci şi duri.

Tot ce s-a petrecut ieri mi se desfăşoară în cap ca un film. Văd *Arcadia,* poliţia, pe Silas, maşina domnişoarei Tann, coada de sus, de la baie. Mă cuprinde greaţa, din cap până în picioare. Mă înghite ca un vârtej de apă stătătoare, fierbinte în soarele verii, otrăvită de tot ce a căzut în ea.

Mă simt murdară dinăuntru spre afară. N-are nimic de-a face cu apa de baie tulbure care era maronie de la nisipul şi săpunul tuturor copiilor care o folosiseră înaintea mea, inclusiv surorile mele şi Gabion.

În schimb, o văd pe supraveghetoare stând deasupra mea când păşesc în cadă, întorcându-mi umărul ca să mă ascund.

— Spală-te.

Arată spre săpun şi cârpă.

— N-avem timp de prosteli. Oricum, voi, jegurile de pe râu, nu sunteţi chiar nişte mironosiţe, nu?

Nu ştiu ce vrea să spună sau cum să-i răspund. Poate că nici n-ar trebui.

— Spală-te, am zis! urlă ea. Crezi că am toată ziua la dispoziţie?

Ştiu cu siguranţă că nu. Am auzit-o deja ţipând acelaşi lucru la ceilalţi copii. Am auzit smiorcăieli şi scâncete şi bolboroseli când erau băgate sub apă capetele ca să se clătească. Din fericire, niciunul dintre copiii Foss n-are probleme să stea sub apă. Copiii şi chiar şi Camellia trec prin coada de la baie fără prea mari probleme. Vreau să fac şi eu la fel, dar femeia pare să-mi fi pus gând rău, poate pentru că sunt cea mai mare.

Mă fac mică deasupra apei, pentru că e murdară şi rece.

Se mişcă să mă vadă mai bine şi se zgâieşte într-un fel care-mi face pielea de găină.

— Văd că până la urmă nu eşti prea măricică să stai cu

fetiţele. N-o să dureze mult, totuşi, şi o să trebuiască să te mutăm în altă parte.

Întorc şi mai mult umărul şi mă spăl cât pot de repede.

Dimineaţă, încă mă simt murdară pentru că s-a uitat cineva la mine aşa. Sper că o să fim plecaţi de-aici până să mai vină vremea pentru altă baie.

Vreau să dispară trandafiraşul roz de-afară. Vreau să se schimbe fereastra, zidurile să se prefacă în lemn, podeaua de ciment să se schimbe şi să se topească şi să dispară. Vreau scândurile vechi tocite de picioarele noastre şi râul care să se legene sub paturile noastre şi sunetul blând făcut de Briny când cântă la muzicuţă pe prispă.

M-am trezit de cel puţin zece ori peste noapte. Puţin după miezul nopţii, Fern se înghesuise lângă mine, iar pânza groasă lăsată a patului ne trage aşa de aproape una de alta, că e de mirare că poate să respire, darmite să doarmă.

De câte ori mă las cuprinsă de somn, sunt din nou pe *Arcadia.* De fiecare dată mă trezesc aici, în locul ăsta, şi încerc să înţeleg.

O să dormiţi aici până ne lămurim dacă rămâneţi definitiv…

Ce înseamnă asta… *definitiv?* Nu ne duc la spital să-i vedem pe Briny şi Queenie acum, după ce am rămas aici peste noapte şi am fost spălaţi? Mergem toţi sau doar unii dintre noi? Nu pot să-i las aici pe copii. Dacă le fac rău oamenii ăştia?

Trebuie să-mi apăr fraţii şi surorile, dar nu pot să mă apăr nici pe mine.

Lacrimile îmi fac gura lipicioasă. Mi-am spus să nu plâng. N-aş face decât să-i sperii pe cei mici. Le-am promis că totul o să fie bine şi, până acum, mă şi cred, chiar şi Camellia.

Închid ochii, mă ghemuiesc în jurul lui Fern şi las lacrimile să curgă şi să i se prelingă în păr. Suspinele mi se ridică prin stomac şi mă împing în piept şi le înghit ca pe sughiţuri. Fern doarme netulburată. Poate că în vis crede că e doar râul care-i leagănă patul.

Nu adormi, îmi spun. Trebuie s-o duc pe Fern înapoi în patul ei înainte să vină careva. Nu pot să ne bag în belea. Doamna ne-a spus să nu ne dăm jos din pat.

Doar un minut – două. Doar un minut – două, după aia mă ridic şi mă asigur că toată lumea e unde ar trebui să fie.

Aţipesc şi mă trezesc şi aţipesc şi mă trezesc. Inima îmi loveşte puternic în coaste când aud pe cineva răsuflând lângă noi – nu unul dintre noi, cineva mai mare. Un bărbat. Poate că e Briny.

Imediat ce-mi trece gândul prin cap, în încăpere pătrund miresme de vaselină veche şi iarbă verde şi praf de cărbune şi sudoare. Nu e Briny. El miroase a apă de râu şi a cer. A negură de dimineaţă vara şi a gheaţă şi fum de lemne iarna.

Mintea mi se limpezeşte şi ascult. Nişte picioare se târăsc câţiva paşi în uşă, apoi se opresc. Nu e mersul lui Briny.

Trag pătura peste capul lui Fern şi sper să nu se trezească şi să se mişte chiar acum. Încă e destul de întuneric, prin fereastră strecurându-se aceeaşi lumină neclară. Poate că n-o să observe că Fern nu e în patul ei.

Când întorc capul, abia pot să-l văd cu coada ochiului. E mare, mult mai înalt şi mai gras decât Briny, dar asta-i tot ce pot să disting. Bărbatul e o umbră, care stă într-un loc. Nu se mişcă şi nu spune nimic. Doar stă şi se uită.

Îmi curge nasul de atâta plâns, dar nu-l suflu şi nici nu mi-l trag. Nu vreau să ştie că sunt trează. Ce caută aici?

Camellia se răsuceşte în pat.

Nu, mă gândesc. *Şşştttt.* Se uită la el? Oare el poate să vadă dacă are ochii deschişi?

Bărbatul intră în cameră. Se mişcă, apoi se opreşte, apoi se mişcă, apoi se opreşte. Se apleacă peste patul lui Lark, îi atinge perna. Se clatină un pic şi loveşte cadrul de lemn.

Mă uit cu ochii abia mijiţi. După aceea vine lângă patul meu şi se uită în jos o clipă. Perna îmi foşneşte lângă cap. O atinge de două ori, foarte uşor.

Apoi se opreşte la celelalte paturi şi în cele din urmă

pleacă şi închide uşa.

Scot aerul pe care-l ţineam în piept şi inspir din nou şi simt miros de mentă. Când dau deoparte păturile şi o trezesc pe Fern, pe pernă sunt două bombonele albe. Mă fac să mă gândesc pe loc la Briny. Când face bani la o sală de biliard sau lucrează pe vreun teatru plutitor tras la mal, totdeauna se întoarce pe *Arcadia* cu un pachet de bomboane mentolate în buzunar. Sunt din cele mai bune. Briny ne spune ghicitori şi, dacă nimerim răspunsurile, primim o bomboană. *Dacă sunt două păsări-cardinal într-un copac şi una jos şi trei mierle albastre într-un tufiş şi patru pe jos şi o cioară mare pe gard şi o bufniţă în despărţitura hambarului, câte păsări sunt pe jos?*

Cu cât eşti mai mare, cu atât mai grele devin întrebările. Cu cât sunt mai grele întrebările, cu atât mai gustoase sunt bomboanele.

Mirosul de mentă mă face să-mi doresc să fug la uşă şi să mă uit afară şi să văd dacă e Briny aici. Dar bomboanele astea de mentă sunt altfel. Nu se simt cum trebuie în pumn când le iau şi o duc pe Fern în patul ei.

Lângă uşă, Camellia o bagă pe a ei în gură şi o clefăie.

Mă gândesc să las bomboanele de mentă pe pernele copiilor dar, în loc de asta, hotărăsc că e mai bine să le iau. Dacă vin supraveghetoarele, mi-e teamă că s-ar putea să dăm de bucluc pentru că le avem.

— Hoaţo!

Camellia vorbeşte pentru prima dată de la coada la baie de aseară. Stă în capul oaselor în pat, cu umărul unei cămăşi de noapte prea mari atârnându-i până la jumătatea braţului. După baie, una dintre supraveghetoare a cotrobăit printr-un morman şi ni le-a dat pe astea.

— Ne-a dat *fiecăruia* câte o bomboană. Nu poţi să le iei tu pe toate. Nu-i corect.

— Şşşttt!

Vorbeşte aşa de tare, că aproape că mă aştept să se deschidă uşa şi să dăm toţi de bucluc.

— Le păstrez pentru toţi pentru mai târziu.

— Furi.

— Ba nu.

Cum era de aşteptat, Camellia şi-a revenit azi, dar, ca de obicei dimineaţa, are o dispoziţie proastă. Nu se trezeşte uşor, nici chiar cu bomboane de mentă. De cele mai multe ori, mă contrez cu ea, dar în momentul ăsta sunt prea obosită pentru aşa ceva.

— Le păstrez până mai târziu, am zis. Nu vreau să dăm de belea.

Umerii osoşi ai soră-mii se lasă.

— Am dat *deja* de belea.

Părul negru îi cade în laţe, ca o coadă de cal.

— Ce-o să *facem,* Rill?

— O să fim cuminţi, ca să ne ducă oamenii ăştia la Briny. Nu mai poţi încerca să fugi, Camellia. Nu poţi să te lupţi cu ei, în regulă? Dacă-i supărăm, n-o să ne mai ducă.

Se uită pătrunzător la mine, cu ochii căprui mijiţi, astfel că seamănă cu chinezii care spală rufe în oraşele de pe râu în cazane mari, clocotite, pe ţărm.

— Crezi că o să ne ducă, sigur? Azi?

— Dacă suntem cuminţi.

Sper să nu fie o minciună, dar poate că e.

— De ce ne-au adus aici?

Întrebarea o sugrumă.

— De ce nu ne-au lăsat în pace?

Mintea îmi goneşte, încercând să priceapă. Trebuie să-mi explic şi mie, şi Camelliei.

— Cred că e o greşeală. Probabil că şi-au închipuit că Briny nu se întoarce să aibă grijă de noi. Dar Briny o să le spună imediat ce află că am dispărut. O să le spună că e greşeala foarte mare a cuiva, şi o să ne ducă acasă.

— Azi, totuşi?

Îi tremură bărbia şi-şi împinge mult în afară buza de jos, o răsuceşte cum face atunci când e cât pe ce să-i caute râcă vreunui băiat.

— Pun pariu că azi. Pun pariu că azi, sigur.

Îşi trage nasul şi îşi şterge mucii cu braţul.

— Nu le las pe muierile alea să mă bage iar în cada aia, Rill. Nu le las.

— Ce ţi-au făcut, Camellia?

— Nimic.

Bărbia îi iese în afară.

— Doar că nu mă mai bagă acolo iar, asta-i tot.

Întinde o mână spre mine şi o desface.

— Dacă nu le dai la toţi bomboane, dă-mi-le mie. Mor de foame.

— Le păstrăm pe celelalte pentru mai târziu… Dacă ieşim afară, unde erau copiii ieri, le scot atunci.

— Ai zis că vine Briny mai târziu.

— Nu ştiu *când.* Ştiu doar că o să vină.

Îşi strâmbă gura într-o parte, de parcă n-ar crede nicio clipă, apoi se întoarce spre uşă.

— Poate că ne ajută bărbatul ăla să plecăm. Cel care ne-a adus bomboanele de mentă. E prietenul nostru.

M-am gândit deja la asta. Dar cine *era* bărbatul? De ce a venit aici? *Vrea* să fie prietenul nostru? E primul care a fost drăguţ cu noi în casa doamnei Murphy.

— O să-l aşteptăm pe Briny, spun. Trebuie doar să fim cuminţi până atunci, asta-i…

Mânerul uşii zdrăngăneşte. Camellia şi cu mine ne aruncăm în paturi în acelaşi timp şi ne prefacem că dormim. Inima îmi bate cu putere pe sub pătura aspră. Cine-i acolo? E noul nostru prieten sau altcineva? Ne-au auzit vorbind?

N-apuc să mă întreb prea multă vreme. Intră o doamnă cu părul castaniu, îmbrăcată într-o rochie albă. Mă uit la ea printr-un loc unde pătura e rărită. E solidă ca un tăietor de lemne şi rotundă la mijloc. Nu-i niciuna dintre cele pe care le-am văzut ieri.

În uşă, se încruntă şi apoi se uită spre paturi, după care la cheile din mână.

— Toată lumea, jos din cat.

Vorbeşte ca familia din Norvegia care a avut barca legată mai jos de a noastră o lună vara trecută. *Pat* sună la fel cu *cat,* dar ştiu ce vrea să zică. Nu pare furioasă de-adevăratelea, doar obosită.

— În picioare şi împăturiţi păturile.

Ne târâm din paturi toţi, mai puţin Gabion. Trebuie să-l trag jos, iar el se clatină şi cade în fund în timp ce mă ocup de pături.

— A mai fost *altcinefa* în camera asta peste noapte, ta?

Ţine o cheie prinsă între degete.

Să-i spunem despre bărbatul cu bomboanele? Poate că n-ar fi trebuit să fie în camera noastră? Poate că o să dăm de bucluc dacă află că nu spunem.

— Nu, doamnă. Nimenea. Doar noi, răspunde Camellia înainte să apuc eu.

— Şi *tu* eşti aia zurbagie, am auzit.

Spre sora mea îşi îndreaptă o privire pătrunzătoare, iar ea se face mică.

— Nu, doamnă.

— N-a intrat nimeni.

Trebuie să mint şi eu. Ce altceva aş putea face acum, că a spus deja Camellia gogoşi?

— Doar dacă nu s-a întâmplat cât dormeam.

Femeia trage de lanţul becului de deasupra. Pâlpâie, iar noi clipim şi mijim ochii.

— Uşa asta trebuia să fie încuiată. Era, ta?

— Nu ştim, se bagă Camellia. Am fost în paturile noastre toată noaptea.

Femeia se uită la mine, iar eu încuviinţez, după care mă apuc să fac ordine în cameră. Vreau să scap de bomboane, dar mi-e prea frică, aşa că le ţin îngrămădite în mână şi din cauza asta mi-e greu să strâng păturile, dar doamna nu observă. În principal, se grăbeşte să ne scoată de-aici.

Când ieşim din cameră, îl văd pe bărbatul masiv stând acolo, în subsol, rezemându-se de coada unei mături lângă cazanul mare negru cu stinghii care-l fac să arate ca gura unui dovleac de Halloween. Bărbatul ne priveşte trecând. Camellia îi zâmbeşte, iar el îi răspunde. Are dinţii tociţi şi urâţi, iar părul castaniu rar îi atârnă în jurul feţei în şuviţe asudate şi totuşi e plăcut să-i vezi zâmbetul.

Poate că până la urmă chiar avem un prieten aici.

— Domnule Riggs, tacă nu afeţi *nimic* altceva care trebuie făcut aici, fedeţi de craca aia care a căzut în curte

în timpul nopţii, înainte să iasă copiii afară, spune femeia.

— Da, doamnă Pulnik.

Buzele bărbatului se ridică puţin în colţurile gurii, iar el mişcă niţel mătura când începe să urce doamna Pulnik, însă nu mătură nimic.

Camellia se uită peste umăr, iar el îi face cu ochiul. Făcutul cu ochiul mă duce cu gândul la Briny, aşa că poate că-l plac un pic pe domnul Riggs.

Sus, doamna Pulnik ne duce la spălătorie şi ne dă nişte lucruri dintr-un morman. Le spune haine de joacă, dar de fapt nu-s decât nişte cârpe. Ne zice să ne îmbrăcăm şi să folosim baia şi aşa şi facem, iar micul dejun seamănă foarte tare cu cina pe care ne-au dat-o aseară după baie – un polonic mic de terci de mălai. Ajungem târziu la masă. Ceilalţi copii au ieşit deja la joacă. După ce ne-am lins castroanele, ni se spune să ieşim şi noi şi să nu încercăm să plecăm din curtea din spate sau din curtea bisericii, că altfel *vedem noi.*

— Şi să nu fă apropiaţi de gart.

Doamna Pulnik le trage de braţ pe Camellia şi Lark înainte să ieşim pe uşă. Se apleacă deasupra noastră cu obrajii ei roşii rotunzi şi lucioşi de sudoare.

— Un păiat a săpat pe tetesubt ieri. Toamna Murphy i-a dat *teparaua.* Să ţi se tea *teparaua* e foarte, foarte rău. În tepara e *întuneric.* Aţi înţeles?

— Da, doamnă, spun eu răguşit, luându-l pe Gabby şi întinzând mâna spre Lark, ca s-o iau de-acolo.

Stă nemişcată ca o buturugă, fără să se clintească deloc şi cu lacrimi mari curgându-i pe obraji.

— O să mă asigur că respectă regulile până putem să mergem să-i vedem pe mămica şi pe tăticul.

Buzele mari ale doamnei Pulnik se apropie şi se arcuiesc.

— Pun, spune ea. E o tecizie înţeleaptă pentru foi. Pentru foi *toţi.*

— Da, doamnă.

Ieşim pe uşă cât putem de repede. Soarele pare dumnezeiesc, cerul se întinde larg între plopi şi arţari, iar

pământul gol din capul scărilor este rece şi moale. Siguranţă. Închid ochii şi ascult frunzele vorbind şi păsările cântându-şi trilurile de dimineaţă. Le disting glasurile, unul câte unul, pitulicea, pasărea-cardinal, mugurarul mexican. Aceleaşi păsări care erau şi ieri dimineaţă când m-am trezit pe bărcuţa noastră.

Fetiţele mă trag de rochie, iar Gabby mi se lasă pe braţe, încercând să coboare, şi Camellia se plânge că stăm degeaba acolo. Deschid ochii, iar ea se uită la gardul înalt de fier negru care înconjoară curtea. În cea mai mare parte, pe gard cresc caprifoi, ilice spinoase şi azalee dese, până mai sus de capetele noastre. Nu pot să văd decât o singură poartă, care duce la locul de joacă din spatele casei parohiale părăginite de alături. Şi asta are acelaşi gard în jurul ei.

Camellia e mult prea mare ca să se strecoare pe dedesubt, dar se pare că acum caută cel mai bun loc pe unde să încerce.

— Hai să mergem măcar la leagăne, scânceşte ea. Putem să ne uităm la drum de-acolo… pentru când vine Briny să ne ia.

Traversăm curtea, Gabion la mine în braţe şi surorile mele într-un grup compact în urma mea, chiar şi Camellia, care de obicei se ia la harţă la toate şcolile unde mergem mai repede decât apuci să spui *scuipat.* Copiii ne măsoară din priviri pentru că suntem noi. Ne prefacem că nu observăm. De obicei, ne descurcăm bine cu jocul ăsta – nu te purta prea prietenos; ai grijă de ceilalţi; dă-le de înţeles că, dacă se leagă de unul dintre voi, ar face bine să fie în stare să se bată cu toţi. Dar de data asta e altfel. Nu ştim regulile locului. Nu-i niciun profesor care să supravegheze. Nu se vede niciun adult. Nimeni în afară de copii, toţi oprindu-se din joacă, din sărit coarda sau Ţară, ţară, vrem ostaşi ca să se holbeze la noi.

N-o văd pe fetiţa care a venit ieri cu noi de la râu. Frăţiorul ei – cel căruia domnişoara Tann îi spusese Stevie – stă în noroi cu un camion de tablă care a rămas fără vopsea şi o roată.

— Unde-i sora ta?

Mă ghemuiesc lângă el, greutatea lui Gabion dezechilibrându-mă, aşa că trebuie să pun o mână pe jos ca să nu cad.

Umerii lui Stevie se ridică şi se lasă, iar ochii lui mari, căprui se umezesc.

— Poţi să vii cu noi, îi spun.

Camellia mârâie:

— El nu-i problema noastră.

Îi spun să tacă.

Stevie îşi răsuceşte o buză bosumflată şi ridică ambele braţe. Pe unul dintre ele e o urmă mare de muşcătură, iar eu mă întreb cine i-a lăsat-o. Îl prind şi mă ridic în picioare. E mai mare decât Gabion, dar are cam aceeaşi greutate. E un băieţel mic şi slab.

Două fete care se jucau cu nişte farfurii de tablă înfundate se uită spre noi. Greblaseră frunzele uscate şi îşi făcuseră un locşor la umbra fântânii, cum făceam uneori eu şi Camellia în pădure.

— Vreţi să vă jucaţi? întreabă una dintre ele.

— Vezi-ţi de treabă, se răsteşte Camellia. N-avem timp. Ne ducem în curtea bisericii să vedem dacă vine tati.

— N-ar trebui.

Fetele se întorc la jocul lor, iar noi trecem mai departe.

La poartă, de după ilice, apare un băiat mare. Acum văd că au un tunel printre tufişuri. Sunt patru sau cinci acolo, cu un pachet de cărţi de joc. Unul dintre ei ciopleşte o suliţă cu briceagul. Se uită chiorâş la mine şi încearcă vârful ascuţit cu degetul.

Băiatul masiv cu păr roşcat stă în poartă, cu braţele încrucişate la piept.

— Tu vino încoace, spune el, de parcă ar avea autoritate asupra mea. Ei pot să se ducă la joacă.

E destul de clar ce vrea să spună. Vrea să mă caţăr cu ei pe sub tufişurile de-aici. Altfel, fratele şi surorile mele nu se pot duce în curtea bisericii.

Mă înroşesc la faţă. Simt cum îmi urcă sângele în obraji. *Ce are de gând?*

Camellia spune exact ce-mi trece mie prin minte.

— Nu ne ducem cu tine niciunde.

Îşi îndepărtează picioarele şi-şi împinge bărbia în faţă, aducând-o aproape la nivelul pieptului lui.

— Nu eşti tu şeful nostru.

— Nu vorbeam cu tine, şopârliţă. Eşti urâtă ca un baset. Ţi-a zis cineva vreodată? Vorbesc cu frumuşica de sor-ta.

Camelliei îi ies ochii din cap. E pe cale să se înfurie de-a binelea.

— Nu la fel de urâtă ca tine, morcoveaţă. Maică-ta a plâns când te-ai născut? Bag mâna-n foc că da!

I-l dau pe Gabby lui Fern. Micul Stevie nu vrea să-mi dea drumul. Îşi ţine braţele strânse de gâtul meu. Dacă e să ne batem, n-am nevoie de un copil agăţat de mine. Roşcatul e probabil mai mult decât putem duce Camellia şi cu mine şi, dacă vin şi amicii lui, chiar avem probleme serioase. Tot nu se vede niciun supraveghetor, iar unul dintre urâţii ăia are cuţit.

Nările roşcatului se dilată, iar el îşi desface braţele. Acum e-acum. Camellia a pus un pariu pe care nu-l putem câştiga de data asta. Băiatul e cu cel puţin 15 centimetri mai înalt ca mine, iar eu sunt înaltă.

Mintea îmi goneşte ca o veveriţă într-o zi de primăvară, sărind din ram în ram. *Gândeşte-te. Gândeşte-te la ceva.*

Foloseşte-ţi întotdeauna creierul, Rill, îmi spune Briny în minte, *şi o să scapi din orice belea cât ai clipi.*

— Am bomboane de mentă, mă scap eu şi duc mâna la buzunarul rochiei mele de împrumut. Puteţi să le luaţi pe toate, dar trebuie să ne lăsaţi să trecem.

Băiatul îşi trage capul înapoi şi mijeşte ochii la mine.

— De unde ai tu bomboane?

— Nu’s mincinoasă.

Abia pot scoate cuvintele, pentru că Stevie se ţine de mine aşa de strâns.

— Ne lăsaţi sau nu să trecem?

— Îmi dai bomboanele.

Ceilalţi huligani se caţără deja din ascunzătoare, ca să-şi înhaţe partea.

— Sunt ale noastre! susţine Camellia.

— Taci din gură.

Scot bomboanele. Sunt puţin murdare pentru că le-am ţinut strâns în mână azi-dimineaţă, dar nu mi se pare că băieţilor le-ar păsa.

Roşcatul desface mâna şi las să cadă bomboanele în mâna lui. O ridică aşa de aproape de faţă, încât începe să se uite cruciş şi pare şi mai tâmpit ca înainte. Pe buze i se întinde încet un zâmbet răutăcios.

— Le ai de la bătrânul Riggs?

Nu vreau să-i fac probleme bărbatului din subsol. E singurul care a fost drăguţ cu noi până acum.

— Nu-i treaba ta.

— E *prietenul* nostru.

Camellia nu-şi poate ţine gura. Poate se gândeşte că băieţii o să se sperie dacă ştiu că bărbatul masiv ne place.

Dar roşcovanul nu face decât să rânjească. Se apleacă la urechea mea, destul de aproape ca să-i simt răsuflarea puturoasă şi căldura pe piele.

— Nu-l lăsa pe Riggs să te prindă singură. Nu-i genul de prieten pe care ţi-l doreşti.

Capitolul 11

Avery

Muşchiul spaniol[5] atârnă din copaci, răsucit la fel de gingaş precum dantela unui văl de mireasă. Un stârc albastru se avântă din mlaştina sărată, tulburat de trecerea maşinii mele. La început zboară stângaci, de parcă ar avea nevoie de o clipă să se adapteze în aer, să-şi găsească aripile. Bate tare din aripi şi, în cele din urmă, pluteşte în depărtare, fără nicio grabă să revină pe pământ.

Cunosc senzaţia. Timp de două săptămâni am încercat să mă strecor şi să mă duc până pe insula Edisto. Cu întâlnirile şi evenimentele de presă deja programate şi o complicaţie neaşteptată cu starea de sănătate a tatei, fusese imposibil.

Petrecusem ultimele şase zile în cabinete medicale, ţinând-o pe mama de mână în timp ce încercam să pricepem de ce, după ce cancerul şi hemoragia intestinală ar fi trebuit să fie rezolvate în urma operaţiei, tati era din nou anemic şi aşa de slăbit că abia se putea ţine pe picioare. După analize interminabile, se părea că a fost găsită cauza. Soluţia era simplă – o intervenţie laparoscopică pentru sudarea vaselor de sânge sparte din aparatul digestiv, o problemă care n-avea legătură cu cancerul. Ambulatoriu. Rapid şi simplu.

Atâta doar că nimic nu e simplu când încerci să te ascunzi de lumea întreagă, iar tati insistă să nu spunem nimănui că a avut o problemă minoră de sănătate. Leslie e întru totul de acord cu asta. Anunţă că tata a avut

[5] Tillandsia usneoides L. - Specie cu flori mici, nesemnificative, galbene, verzi. Frunze înguste, lungi de până la 10 cm, aşezate rar, acoperite cu solzi cenuşii. Plantă epifită, în tinereţe dezvoltă câteva rădăcini. Tulpina dezvoltă mulţi stoloni subţiri, sârmoasă, răsucită, acoperită cu solzi cenuşii. (Dicţionar dendrofloricol, Editura Didactică şi Pedagogică, 1989).

intoxicaţie alimentară urâtă; o să-şi reia în câteva zile activităţile programate.

Sora mea mai mare, Missy, a intervenit ca să se ocupe de apariţii la câteva evenimente de caritate ce nu puteau fi anulate.

— Pari extenuată, Aves, mi-a zis ea. De ce nu pleci puţin, dacă Leslie tot a eliberat programul? Du-te să te vezi cu Elliot. Allison şi cu mine putem să avem grijă de ce se întâmplă la Drayden Hill.

— Mersi… dar… Păi, eşti sigură?

— *Du-te.* Discutaţi planurile pentru nuntă. Poate reuşeşti să-l convingi să cedeze presiunilor mamei.

Nu i-am spus că, în afară de câteva vorbe pe fugă, Elliot şi cu mine nu discutasem nici măcar ideile generale pentru nuntă. Avem prea multe pe cap.

— Elliot trebuie să se ducă la Milano să se vadă cu un client, dar cred că o să mă duc la casa de pe Edisto. A mai fost cineva pe-acolo în ultima vreme?

— Scott şi cu mine am dus copiii acolo câteva zile… hmm… cred că primăvara trecută. Serviciul de administrare menţine casa într-o formă minunată. Ar trebui să fie totul pregătit. Ia-ţi o vacanţă scurtă.

Îmi făceam deja bagajele înainte să apuce să mă roage să salut plaja din partea ei. Pe drum spre ieşirea din oraş, am făcut o vizită îndelung amânată la căminul lui May Crandall. O îngrijitoare mi-a spus că May fusese internată în spital cu o infecţie respiratorie. Nu ştia cât de grav era sau când ar urma să se întoarcă.

Ceea ce înseamnă că documentele misterioase de pe Edisto erau singura mea pistă posibilă, cel puţin momentan. Trent Turner nu-mi mai răspundea la telefon. Punct. Singura opţiune era să-l înfrunt în persoană. Plicul pe care-l păstra începuse să mă bântuie în fiecare moment în care nu dormeam. Devenisem puţin obsedată, imaginându-mi poveşti în care el juca roluri diferite în fiecare scenă. Uneori e un şantajist care a descoperit un adevăr teribil despre familia mea şi a vândut informaţia adversarilor tatei; de-asta nu-mi răspunde la telefon.

Alteori, el e bărbatul din fotografia lui May Crandall. Femeia însărcinată pe care o ţine îmbrăţişată e bunica mea, care a avut un fel de viaţă ascunsă înainte să se mărite cu bunicul meu. O aventură de adolescentă. Un scandal care a fost tăinuit timp de mai multe generaţii.

A renunţat la copil, care a trăit pe undeva. Iar acum moştenitorul deposedat vrea o parte din banii familiei, *altfel, vedem noi.*

Toate scenariile mele par nebuneşti, dar nu sunt complet nefondate. Am aflat câte ceva citind printre rânduri în agendele bunicii. Brăţara mea cu libelule are un fel de poveste mai profundă pe Edisto. *Un dar încântător pentru o zi încântătoare pe Edisto,* spune însemnarea. *Doar noi.*

Partea cu *doar noi* mă macină. Cu doar o pagină înainte, notase că primise o scrisoare de la bunicul meu, care plecase la munte cu copiii la pescuit pentru o săptămână.

Doar noi…

Cine? Cine îi cumpăra cadouri pe Edisto în 1966?

Bunica venise de multe ori singură aici de-a lungul anilor, dar de multe ori nu era singură după ce ajungea pe insulă. Cel puţin asta era evident din agende.

E posibil să fi avut o aventură?

Stomacul mi se agită când îmi apare în faţa ochilor podul Dawhoo. Nu poate fi vorba de aşa ceva. În pofida presiunii unei vieţi publice, familia mea a fost dintotdeauna cunoscută pentru căsniciile solide ca stânca. Bunica îl iubea profund pe bunicul. În afară de asta, bunica Judy e unul dintre cei mai oneşti oameni pe care-i cunosc. E un stâlp al comunităţii şi o obişnuită a bisericii metodiste. *Niciodată* n-ar ţine ceva secret faţă de restul familiei.

Doar dacă secretul ar fi ceva care să ne facă rău.

Şi exact asta e ce mă sperie.

Şi e şi motivul pentru care nu pot să las să se plimbe Dumnezeu ştie pe unde un plic cu numele bunicii pe el şi vreun fel de informaţie secretă în el.

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata, şoptesc în aerul sărat.

Ce treabă aveai tu cu bunica mea, Trent Turner?

Cât am stat în ultimele câteva săptămâni în maşini şi săli de aşteptare la doctori, am încercat să aflu mai multe despre Trent Turner Sr. şi Trent Turner Jr., bunicul şi tatăl lui Trent cel cu care vorbisem la telefon, care e Trent Turner III. Am căutat legături politice, caziere penale sau orice ar fi putut să explice legăturile cu bunica. Am folosit toate trucurile mele preferate de procuror. Din nefericire, nu exista nimic evident. Potrivit unui necrolog publicat acum şapte luni în ziarul din Charleston, Trent Turner Sr., locuise toată viaţa în Charleston şi pe insula Edisto şi fusese proprietarul Agenţiei imobiliare Turner. Un om obişnuit. Pur şi simplu. Fiul său, Trent Turner Jr. e căsătorit şi stă în Texas, unde deţine o agenţie imobiliară.

Trent Turner III nu pare să fie nici el o persoană deosebită. A jucat baschet la Clemson şi era destul de bun. A activat până de curând pe piaţa imobiliară comercială, în principal în New York. Un comunicat de presă local publicat acum câteva luni arată că a plecat din oraş ca să preia afacerea de pe Edisto a bunicului.

De ce se mută brusc într-un loc izolat ca Edisto un om care a intermediat tranzacţii cu clădiri de birouri şi începe să se ocupe de cabane pe plajă şi case de vacanţă de închiriat? nu pot să nu mă întreb eu.

O să aflu destul de curând. I-am căutat adresa de la birou. Într-un fel sau altul, am de gând să plec de la sediul Agenţiei imobiliare Turner cu plicul bunicii şi conţinutul lui integral, indiferent ce o fi în el.

Cu toată nervozitatea care mă tulbură, Edisto începe să-şi dezvăluie magia când cobor de pe pod şi merg mai departe pe autostradă, trecând pe lângă locuinţe micuţe, decolorate de aerul de mare, şi câteva sedii de firmă ascunse printre pini şi stejari. Deasupra, cerul are o nuanţă perfectă de albastru.

Locul ăsta seamănă încă mult cu ce-mi aduc eu aminte. Îţi dă o senzaţie de pace, de eleganţă, de loc necălcat. E unul dintre motivele pentru care locuitorii i-au spus Edi*stop.* Stejarii străvechi se apleacă peste drum, de parcă ar

încerca să-l ferească de lumea din afară. Copacii încărcaţi de muşchi aruncă umbre întunecate peste micul SUV pe care l-am făcut nevăzut din hambarul de la Drayden Hill pentru drumul ăsta. Drumurile secundare de pe Edisto pot fi puţin accidentate şi, în plus, nu părea o idee bună să-mi fac apariţia într-un BMW, ţinând cont de faptul că mă întreb dacă plicul are ceva de-a face cu şantajul.

Sediul Agenţiei imobiliare Turner e uşor de găsit. E elegant, dar nu neapărat impresionant – genul de clădire care nu vrea să fie altceva decât e, o căsuţă albastră ca apa mării, aflată pe Jungle Road, la doar câteva străzi de ţărm. Odată ajunsă aici, pare vag familiară, dar în copilărie sigur n-avusesem niciun motiv să şi intru.

Când opresc şi traversez parcarea presărată cu nisip, sunt invidioasă o clipă pe bărbatul cu care am venit să mă întâlnesc. Aş putea lucra şi eu într-un loc ca ăsta. Ba chiar aş putea să stau aici. În fiecare dimineaţă, încă o zi în Rai. De undeva, nu foarte de departe, se aud râsete şi sunetul plajei. Pe deasupra copacilor plutesc zmeie colorate, ţinute în aer de briza marină statornică.

Pe stradă aleargă două fetiţe, cu panglici roşii lungi prinse de nişte beţe. Trei femei merg pe biciclete, râzând. Încă o dată, sunt invidioasă şi apoi mă gândesc *De ce nu vin mai des aici? De ce nu le sun niciodată pe surorile mele şi pe mama să le spun „Hei, hai să mergem şi să stăm puţin la soare. Ne-ar prinde bine să stăm o vreme între fete, nu?”*

De ce nu vin niciodată aici cu Elliot?

Răspunsul e amar, aşa că nu mă gândesc prea mult la el. Programele noastre sunt întotdeauna pline de alte lucruri. De-aia.

Cine ne face programele astea? Noi, cred.

Deşi, de multe ori, pare că n-ai de ales. Dacă nu zugrăvim tot timpul cu vopsea proaspătă toate bastioanele, vântul şi vremea se vor strecura înăuntru şi vor eroda realizările multelor generaţii ale familiei. Viaţa bună impune o grămadă de muncă de întreţinere.

Urcând treptele verandei de la Agenţia imobiliară

Turner, trag în piept o gură de aer înviorătoare. Plăcuţa spune INTRAŢI. E DESCHIS… Aşa că intru. Un clopoţel îmi anunţă sosirea, dar la recepţie nu-i nimeni.

Încăperea din faţă e o zonă de aşteptare cu scaune colorate de vinilin aliniate pe margini. Un răcitor de apă aşteaptă cu pahare de hârtie lângă el. Stativele expun nenumărate broşuri. Un aparat de făcut floricele îmi aduce aminte că am sărit peste prânz. Pe pereţi sunt înşirate fotografii frumoase ale insulei. Baza pupitrului din cealaltă parte a încăperii e decorată cu desene făcute de copii şi fotografii cu familii fericite care pozează în faţa noilor lor case de vacanţă. Expoziţia amestecă la întâmplare trecutul şi prezentul. Unele dintre pozele alb-negru par să fie încă din anii ’50. Stau şi le cercetez, căutând-o pe bunica. Nu se vede nicio urmă.

— Bună ziua? îndrăznesc eu, pentru că nu pare să se materializeze nimeni din încăperile de pe coridor. Bună ziua?

Poate au ieşit un pic? Toată casa e complet tăcută.

Îmi chiorăie stomacul, plângând după floricele.

Sunt cât pe ce să atac aparatul, când se deschide uşa din spate. Las jos punga de floricele şi mă întorc.

— Bună! Nu ştiam că e cineva aici.

Îl recunosc pe Trent Turner III dintr-o fotografie online, dar poza fusese făcută de la distanţă, o imagine în picioare în faţa clădirii. Purta şapcă de baseball şi avea barbă. Nu-l avantaja. Acum e proaspăt bărbierit. Îmbrăcat în pantaloni kaki, mocasini prăfuiţi, fără şosete, şi un tricou polo care îi cade bine, pare că locul lui e la o măsuţă cu umbrelă pe undeva… sau într-o reclamă pentru viaţa relaxată. E blond şi are ochii albaştri, iar părul e zburlit doar cât să spună indirect *E momentul să stau pe plajă.*

Vine spre mine pe coridor, jonglând cu câteva pungi cu mâncare la pachet şi o băutură. Mă surprind uitându-mă pofticios la pradă. Stomacul protestează din nou zgomotos.

— Îmi pare rău… nu era nimeni aici.

Arăt cu degetul peste umăr, în direcţia uşii.

— Am dat o fugă să-mi iau ceva de mâncare.

Punând mâncarea pe blatul recepţiei, caută în jur un şerveţel, apoi se mulţumeşte să şteargă cu o bucată de hârtie din imprimantă sosul scurs din salata de fructe de mare. Strângerea de mână e lipicioasă, dar prietenoasă.

— Trent Turner, spune el degajat. Cu ce pot să te ajut?

Zâmbetul lui mă face să *vreau* să-l plac. E genul de zâmbet care pleacă de la premisa că lumea chiar îl *place.* Pare… cinstit, cred.

— Am sunat acum câteva săptămâni.

N-are niciun rost să încep cu numele.

— Închiriere sau cumpărare-şi-vânzare?

— Cum?

— Casa. Am discutat despre închiriere sau o proprietate scoasă la vânzare?

Caută prin memorie, e clar. Dar simt ceva mai mult decât un interes superficial. Simt o scânteie de… ceva.

Mă surprind zâmbindu-i şi eu.

Imediat începe să mă roadă vina. Oare aşa ar trebui să reacţioneze o femeie logodită – fie şi una care se simte singură? Poate e din cauză că în ultimele aproape două săptămâni Elliot şi cu mine abia dacă am vorbit. A fost la Milano. Diferenţa de fus orar e dificilă. El se concentrează asupra serviciului. Eu mă concentrez asupra problemelor de familie.

— Nici una, nici alta.

Presupun că n-are rost să mai amân. Faptul că tipul ăsta arată bine şi e atrăgător nu schimbă situaţia.

— Am sunat în legătură cu ceva ce am găsit acasă la bunica mea.

Proaspăta mea prietenie cu Trent Turner e fără îndoială sortită să aibă viaţă scurtă.

— Sunt Avery Stafford. Mi-ai spus că ai un plic adresat bunicii mele, Judy Stafford? Am venit să-l iau.

Purtarea i se schimbă pe loc. Antebraţele musculoase se încrucişează peste un piept puternic, iar tejgheaua devine masă de negociere. O negociere ostilă.

Pare nemulţumit. Foarte.

— Îmi pare rău că ai bătut drumul. Ţi-am spus, nu pot da

aceste documente nimănui în afară de persoanele cărora le sunt adresate. Nici chiar membrilor familiei.

— Sunt împuternicita ei.

Scot deja împuternicirea din geanta mea supradimensionată. Fiind avocatul familiei, cu mama şi tata preocupaţi de problema de sănătate, eu sunt cea desemnată să se ocupe de actele bunicii Judy. Desfac împuternicirea şi întorc foile cu faţa înspre el, în timp ce el ridică mâna în semn de protest.

— Nu e în măsură să se ocupe de propriile afaceri. Sunt autorizată să…

Turner respinge propunerea fără să se uite măcar la documente.

— Nu e o chestiune juridică.

— Este, dacă e vorba de corespondenţa *ei.*

— Nu este corespondenţă. E vorba mai degrabă… de încheiat treburile neterminate din dosarele bunicului.

Îşi mută privirea şi se uită la palmierii care se leagănă afară, evitându-mi privirea.

— Atunci, e vorba despre vila de pe Edisto?

Ăsta *este* un birou imobiliar, la urma urmelor, dar de ce să păstrezi un asemenea secret în legătură cu nişte documente legate de proprietăţi imobiliare?

— Nu.

Răspunsul e dezamăgitor de scurt. De obicei, când te adresezi unui martor cu o ipoteză falsă, martorul răspunde oferindu-ţi fără să vrea măcar o parte din cea corectă.

E evident că Trent Turner a trecut prin multe negocieri până acum. De fapt, am senzaţia că a mai trecut chiar prin *această* negociere până acum. A spus *documente* şi *persoanele,* deci *mai multe.* Mai sunt ţinute ostatice şi alte familii?

— *Nu* plec de-aici până nu aflu adevărul.

— Avem floricele.

Încercarea lui de a glumi nu face decât să-mi zgândărească focul care mă arde pe dinăuntru.

— Nu glumesc.

— Îmi dau seama.

Pentru prima dată, pare uşor înţelegător faţă de situaţia mea neplăcută. Îşi desface braţele. O mână îi trece apăsat prin păr. Genele castanii şi dese i se lasă peste ochi. La coada ochilor se formează riduri, sugerând o viaţă care a fost odată mult mai stresantă decât cea de-acum.

— Uite ce e, i-am promis bunicului… pe patul de moarte. Şi, crede-mă… e mai bine aşa.

N-am încredere în el. Asta-i problema.

— O să le solicit pe cale legală, dacă trebuie.

— Dosarele bunicului?

Un râs sardonic arată că nu primeşte foarte bine ameninţările.

— Succes. Erau proprietatea lui. Acum, sunt proprietatea mea. Va trebui să te mulţumeşti cu asta.

— Nu şi dacă asta îmi poate afecta familia.

Expresia de pe chipul lui îmi spune că m-am apropiat de adevăr. Mi se face rău. Familia mea *are* un secret adânc, întunecat. Oare ce e?

Trent oftează adânc.

— E doar… Chiar e cel mai bine aşa. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

Sună telefonul, iar Trent răspunde, părând să spere că întreruperea o să mă facă să plec. Interlocutorul are un milion de întrebări despre casele de închiriat pe plaja de pe Edisto şi activităţile de pe insulă. Trent nu se grăbeşte şi discută despre toate, de la locurile pentru pescuit corvină neagră până la plajele unde se găsesc fosile de mastodont şi capete de săgeţi. Îi dă interlocutorului o lecţie încântătoare de istorie despre familiile bogate care au locuit pe Edisto înaintea Războiului Civil. Vorbeşte despre crabul-scripcar şi mâlurile mişcătoare şi culesul stridiilor.

Aruncă în gură creveţi prăjiţi şi-i savurează cât ascultă. Întorcându-se cu spatele la mine, se reazemă de tejghea.

Mă întorc la scaunul de lângă uşă pe care stătusem la început, mă cocoţ pe marginea lui şi îi privesc cu atenţie spinarea cât înşiră o poliloghie nesfârşită despre Botany Bay. Pare să descrie centimetru cu centimetru rezervaţia

de 16 kilometri pătraţi. Dau din picior şi bat darabana cu degetele. Se preface că nu observă, dar îl surprind aruncându-mi o privire cu coada ochiului.

Îmi scot telefonul şi verific e-mail-ul. În cel mai rău caz, o să mă uit şi pe Instagram sau o să-mi pierd timpul cu ideile de nuntă la care vor mama şi Bitsy să mă uit pe Pinterest.

Trent se apleacă deasupra unui computer, caută o informaţie, vorbeşte despre închirieri şi date.

Clientul se hotărăşte în cele din urmă la o perioadă şi un loc pentru vacanţa ideală. Trent mărturiseşte că nu e el cel care se ocupă de înregistrarea rezervărilor pentru închirieri. Secretara lui e acasă, cu copilul bolnav, dar o să-i dea un e-mail şi o să se ocupe ea de confirmări.

În cele din urmă, după o pălăvrăgeală care pare să fi durat cel puţin 30 de minute, se îndreaptă cât e de înalt şi se uită spre mine. Rezultă o confruntare din priviri. Bărbatul ăsta este, foarte posibil, la fel de încăpăţânat ca şi mine. Din nefericire, probabil că el poate rezista mai mult. Are mâncare.

Închizând telefonul, îşi duce un deget la gură, clatină din cap şi oftează.

— N-are importanţă cât stai aici. N-o să se schimbe nimic.

Începe să i se arate frustrarea. Ajung undeva. L-am zgâlţâit.

Mă duc calmă spre aparatul de floricele şi răcitorul de apă şi mă servesc.

Echipată astfel pentru protest, mă îndrept spre locul meu.

Turner îşi trage un scaun la calculator, se aşază şi dispare în spatele unui fişet cu patru sertare.

La prima gură de floricele, stomacul meu scoate un chiorăit nepotrivit de tare.

Pe marginea tejghelei apare brusc coşuleţul cu creveţi. Nişte degete bărbăteşti îl împing înspre mine, dar Turner nu scoate nicio vorbă. Amabilitatea mă face să mă simt vinovată, cu atât mai mult cu cât, cu o bufnitură hotărâtă,

adaugă şi o cutie nedesfăcută de suc. Fără îndoială, îi distrug ziua perfectă.

Mă servesc cu câţiva creveţi şi mă întorc la locul meu. Se dovedeşte că vinovăţia şi creveţii pe grătar merg foarte bine împreună.

Tastatura computerului ţăcăneşte. Din spatele dulapului se aude încă un oftat. Mai trece o vreme. Scaunul de birou protestează strident, de parcă Turner s-ar legăna pe el.

— În familia Stafford n-aveţi nişte *oameni* care să se ocupe de genul ăsta de lucruri în locul vostru?

— Uneori. Dar nu în cazul ăsta.

— Sunt convins că sunteţi obişnuiţi să obţineţi ce vreţi.

Insinuarea lui ustură. Cu asta m-am luptat toată viaţa – ideea că singurele mele însuşiri sunt un cap blond drăguţ şi numele Stafford. Acum, cu speculaţiile tot mai intense despre viitorul meu politic, sunt incredibil de sătulă s-o tot aud. Nu numele familiei m-a ajutat să termin Facultatea de Drept de la Columbia cu rezultate deosebite.

— Muncesc pentru ceea ce obţin, mulţumesc frumos.

— Pfff!

— Nu cer favoruri speciale şi nici nu mă aştept să le primesc.

— Deci pot să chem poliţia şi să te scot din sala mea de aşteptare, aşa cum aş face cu oricine altcineva care pune stăpânire pe ea şi nu pleacă atunci când i se cere?

Creveţii şi floricelele se amestecă şi formează un bulgăre chiar sub osul pieptului. N-ar… sau ar? Îmi închipui doar relatările de presă. Leslie m-ar spânzura cu mâna ei.

— Se întâmplă des?

— Doar dacă dă cineva pe gât ceva mai multe beri pe plajă. Şi Edisto nu-i chiar genul ăla de loc. N-avem prea mult antren pe-aici.

— Da, ştiu. Şi am senzaţia că ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-o să vrei să implici poliţia.

— Unul dintre motive?

— Mă îndoiesc că nu eşti conştient că există persoane care n-ar fi ezitat să-mi ameninţe familia cu informaţii care

ar putea-o afecta… dacă ar exista astfel de informaţii. Şi genul ăsta de comportament este ilegal.

Trent s-a ridicat într-o clipită de pe scaun, iar eu m-am ridicat de pe al meu. Ne înfruntăm unul pe altul ca nişte generali aflaţi faţă în faţă în sala de consiliu.

— Eşti la câţiva milimetri de o întâlnire cu poliţia din Edisto Beach.

— Ce voia bunicul tău de la bunica mea?

— Nu era şantaj, dacă acolo baţi. Bunicul meu era om cinstit.

— De ce a lăsat un plic pentru ea?

— Aveau interese de afaceri comune.

— *Ce* afaceri? De ce n-a spus ea nimănui nimic?

— Poate s-a gândit că aşa e mai bine.

— Venea aici să se… vadă cu cineva? A aflat bunicul dumneavoastră ceva despre asta?

Se trage înapoi, cu buza arcuindu-se.

— Nu!

— Atunci *spune-mi!*

Sunt în regimul de funcţionare de tribunal, concentrată asupra unui singur lucru – să aflu adevărul.

— Dă-mi plicul!

Trânteşte o mână pe tejghea, zgâlţâie tot ce e pe ea, apoi o ocoleşte în grabă. Din câţiva paşi, suntem faţă în faţă. Stau cât de dreaptă pot, dar tot e mai înalt ca mine. Refuz să mă las intimidată. Rezolvăm chestia asta. Chiar aici. Chiar acum.

Se aude clopoţelul de la uşă, dar abia îl înregistrez la început. Sunt concentrată asupra ochilor albaştri tiviţi cu alb şi a dinţilor încleştaţi.

— Ei, poftim! Cald rău afară. Ai floricele azi?

Când arunc o privire peste umăr, în prag stă un bărbat îmbrăcat într-o uniformă oficială – un angajat de la Serviciul Parcurilor sau poate un pădurar – privind de la Trent Turner la mine.

— A… nu ştiam că nu eşti singur.

— Intră şi trage-ţi sufletul, Ed.

Trent îi face semn nou-venitului cu entuziasm

prietenesc, care dispare rapid când se întoarce din nou spre mine şi adaugă:

— Avery tocmai pleca.

Capitolul 12

Rill

Trec două săptămâni până să aflu că toţi copiii de-aici sunt sub tutela Societăţii Casa de Copii din Tennessee. Când o aud prima dată pe doamna Murphy spunând-o la telefon, nu ştiu ce înseamnă *tutelă.* Nu pot nici să întreb, pentru că n-ar trebui să ascult. Mi-am imaginat că dacă mă caţăr sub tufele de azalee de pe lângă casă, pot să ajung destul de aproape ca să aud prin plasele de la ferestrele biroului ei.

— Sigur, toţi copiii sunt sub tutela Societăţii Casa de Copii din Tennessee, Dortha. Înţeleg situaţia dificilă a nurorii tale. Când sunt nefericiţi, mulţi bărbaţi se apucă de băutură şi… flirturi. E foarte dificil pentru o soţie. Aducerea unui copil în casă până la urmă ar putea foarte bine să însenineze atmosfera şi să rezolve toată problema. Paternitatea are tendinţa să schimbe un bărbat. Sunt convinsă că n-o să fie nicio problemă, ţinând cont că puteţi plăti taxele. Da… da… repede, bineînţeles. O surpriză pentru aniversarea lor. Ce drăguţ. Dacă ţi-aş putea *da* unul dintre ăştia, Dortha, cu siguranţă că aş face-o. Am chiar acum nişte îngeraşi scumpi. Dar domnişoara Tann controlează toate deciziile. Sunt plătită doar să-i găzduiesc şi hrănesc pe copii şi…

Din discuţie, mi-am dat seama destul de repede ce înseamnă – cuvântul nou. *Sub tutelă* înseamnă că părinţii copiilor ăstora n-o să mai vină după ei. Copiii de aici spun că, dacă părinţii nu vin să te ia, domnişoara Tann te dă altcuiva, care te ia acasă. Uneori, oamenii ăştia te ţin şi alteori, nu. Mi-e frică să pun prea multe întrebări, pentru că n-ar trebui să vorbim despre asta, dar am senzaţia că de-asta n-a mai apărut sora mai mare a lui Stevie din ziua când am ajuns aici. Domnişoara Tann a dat-o cuiva. Sherry era sub tutelă.

Avem noroc că nu suntem şi noi aşa. Noi suntem ai lui

Briny, şi el o să vină să ne ia, imediat ce se face bine Queenie. Durează mai mult decât credeam şi de aceea am început să ascult sub fereastra doamnei Murphy. Speram să aud ceva despre Briny. Când le întreb pe supraveghetoare, nu-mi spun decât să am grijă cum mă port, că altfel o să stăm aici mai mult. Nu pot să mă gândesc la nimic mai rău de-atât, aşa că fac tot ce pot să am grijă să fim cuminţi cu toţii.

Risc venind aşa sub fereastră, şi o ştiu. N-avem voie să ne apropiem deloc de straturile de flori ale doamnei Murphy. Dacă ar şti că îi ascultam convorbirile la telefon şi discuţiile cu lumea pe veranda din faţă… am câteva idei despre ce mi s-ar putea întâmpla.

Vine la plasa de la geam şi, printre frunzele de azalee, văd cum iese fumul de ţigară. Rămâne în aerul umed ca un duh plutind deasupra lămpii lui Aladin, iar mie îmi vine să strănut. Îmi plesnesc palma peste faţă, iar creanga se mişcă. De coaste mi se izbeşte pe dinăuntru un ciocan.

— Doamnă Pulnik! strigă ea. Doamnă Pulnik!

Îmi îngheaţă pielea. *Nu fugi. Nu fugi,* îmi spun.

Paşi repezi intră de pe culoar.

— Ce s-a întâmplat, toamnă Murphy?

— Spune-i lui Riggs să pună otravă sub azalee astă-seară. Iepurii ăia diabolici au intrat iar în straturile mele de flori.

— Îl pun imetiat la treapă.

— Şi pune-l să cureţe curtea din faţă şi să smulgă buruienile. Zi-i să-i folosească pe băieţii mai mari, oricum i se pare lui potrivit. Vine mâine domnişoara Tann. Trebuie să avem locul prezentabil, că altfel…

— Da, toamnă Murphy.

— Ce s-a întâmplat cu cei de la infirmerie? Ţâncul cu ochii violet închis, în mod special. Domnişoara Tann vrea să-l vadă. L-a promis pentru o comandă la New York.

— E letargic, mă tem că trepuie să spun. Şi e slap. Înghite puţin terci de mălai. Nu cred că o să călătorească pine.

— Domnişoara Tann *nu* o să fie mulţumită. Nici *eu* nu

sunt mulţumită. Ai zice că, dacă au fost crescute pe străzi dosnice şi prin canale, haimanalele astea ar fi mai rezistente.

— E atevărat, ta. Fata de la infirmerie slăpeşte şi ea. Te două zile, refuză să mănânce. Toctorul n-ar trebui chemat, da?

— Nu, sigur că nu. Pentru Dumnezeu, de ce să chem doctorul pentru un pic de cufureală? Copiii au *totdeauna* cufureală. Dă-i nişte ghimbir. Ar trebui să-i ajungă.

— Cum toriţi.

— Cum merge micuţul Stevie? *E* cam cât băiatul de la infirmerie. Mai mare, dar asta se poate schimba. Ce culoare au ochii?

— Căprui. Dar s-a făcut încăpăţânat şi face şi pe el. Şi nu spune niciun cuvânt. Nu cret că un client ar fi mulţumit de el.

— *Nu* merge. Leagă-l de pat şi lasă-l acolo toată ziua dacă mai face pe el. O băşică-două o să-l înveţe minte. În orice caz, ochii căprui nu acoperă comanda asta. Albaştri, verzi sau violet. Au fost solicitaţi în mod special. Nu căprui.

— Robby?

Mi se pune un nod în gât. Robby îi spun ele frăţiorului meu. Nu mai e alt Robby în casă.

— Mă tem că nu. Cei cinci sunt păstraţi pentru o vizionare specială.

Înghit arsura din gât şi o împing până în stomac. *O vizionare specială.* Cred că ştiu ce vrea să spună. Am văzut de câteva ori venind părinţi. Aşteaptă pe verandă, iar supraveghetoarele le aduc copiii, curaţi şi îmbrăcaţi şi cu părul pieptănat. Părinţii aduc cadouri şi-i îmbrăţişează pe copii şi plâng când trebuie să plece. Asta trebuie să fie vizionarea.

Briny vine să ne vadă în curând.

Dar asta mă şi îngrijorează. Săptămâna trecută, a apărut un bărbat să-şi viziteze băieţelul, iar doamna Murphy i-a spus că băiatul nu e aici. *A fost plasat pentru adopţi. Îmi pare foarte rău.* Aşa spusese.

Trebuie să fie aici, protestase bărbatul. *Lonnie Kemp. E*

al meu. Nu l-am înscris pentru adopţie. Casa de copii îl găzduieşte doar până mă pun din nou pe picioare.

Doamna Murphy nu păruse îngrijorată, deşi bărbatul se prăbuşise şi plânsese. *Cu toate acestea, nu mai e. Instanţa pentru minori a considerat că aşa e mai bine. A fost luat de părinţi care îl pot întreţine foarte bine.*

Dar e fiul meu.

N-ar trebui să fiţi egoist, domnule Kemp. Ce-a fost, a fost. Gândiţi-vă la copil. Va primi ceea ce dumneavoastră nu i-aţi putea oferi niciodată.

E fiul meu…

Bărbatul căzuse în genunchi şi plânsese chiar acolo, pe verandă.

Doamna Murphy intrase pur şi simplu în casă şi închisese uşa. După o vreme, domnul Riggs îl ridicase pe bărbat, îl dusese în stradă şi-l urcase în camionul lui. Rămăsese acolo toată ziua privind spre curte, uitându-se după băiatul lui.

Mă tem că Briny ar putea veni şi ar putea avea aceeaşi problemă. Numai că Briny n-ar sta acolo să plângă. Ar da năvală înăuntru şi s-ar întâmpla ceva îngrozitor. Domnul Riggs e masiv. Domnişoara Tann îi ştie pe poliţişti.

— Să ai cea mai mare grijă de micuţul de la infirmerie, spune doamna Murphy acum. Fă-i o baie fierbinte bună şi dă-i nişte îngheţată. Poate un biscuit cu ghimbir. Încurajează-l un pic. O s-o întreb pe domnişoara Tann dacă poate să amâne comanda cu o zi sau două. Vreau să fie destul de bine ca să poată să călătorească. Înţelegi?

— Ta, toamnă Murphy.

Cuvintele doamnei Pulnik şuieră printre dinţii încleştaţi, ceea ce îmi spune că sigur nu vreau să fiu prinsă azi sub tufele de azalee. Când e în dispoziţia *asta,* e mai bine s-o iei la goană şi să te ascunzi bine, pentru că îşi caută pe cineva pe care să-şi verse nervii.

Ultimul lucru pe care-l aud e doamna Murphy traversând camera şi ţipând pe hol:

— Şi nu uita de otrava pentru iepurii ăia!

Ridic o creangă ruptă şi încep să afânez frunzele unde

au rămas urme de la genunchi, astfel încât domnul Riggs să nu poată să vadă că am fost acolo. N-aş vrea să-i spună doamnei Pulnik.

Dar nu asta mă sperie cel mai tare. Ce mă sperie cel mai tare e să ştie domnul Riggs că a fost cineva aici. Ca să ajungi în tufele de azalee, trebuie să te strecori pe lângă uşile pivniţei. Riggs le ţine deschise şi, dacă poate, îi prinde pe copii înăuntru cu el într-un fel sau altul. Nimeni nu vorbeşte despre ce se întâmplă acolo, nici măcar băieţii mari. *Riggs te prinde şi-ţi frânge gâtul şi spune că ai căzut dintr-un copac sau te-ai împiedicat pe treptele verandei. După aia îţi duce cadavrul cu căruţul în mlaştini şi te dă la aligatori şi nu mai ştie nimeni de tine vreodată.*

James, băiatul masiv cu păr roşcat, e aici de destulă vreme, a văzut cum s-a întâmplat. Noi îi dăm bomboane cu mentă şi el ne spune ce trebuie să ştim ca să supravieţuim în casa doamnei Murphy. Nu suntem prieteni, dar bomboanele îţi cumpără o grămadă de lucruri pe-aici. În fiecare dimineaţă, când ne trezim, pe sub uşa camerei noastre e băgat un pachet de bomboane. Noaptea, îl aud pe domnul Riggs venind. Încearcă mânerul, dar e încuiat, iar supraveghetoarele iau întotdeauna cheile când ne duc la culcare. Mă bucur. Uneori, după ce trece pe lângă camera noastră, îl aud urcând scările spre casă. Nu ştiu unde se duce, dar mă bucur că noi suntem în pivniţă. E frig, iar paturile pliante sunt aspre şi miros, şi trebuie să folosim o oală de noapte, dar măcar nu poate să ajungă nimeni la noi cât suntem aici.

Sper că Briny o să vină înainte să se elibereze destule paturi ca să ne mute sus.

Riggs tocmai se îndreaptă spre uşa pivniţei când ajung în capătul gardului de azalee. Aproape că nu-l văd destul de repede ca să las crengile să cadă la loc şi să mă ascundă.

Se uită direct spre mine înainte să coboare treptele, dar nu poate să mă vadă. Sunt din nou ca Omul Invizibil. Fata Invizibilă. Asta sunt eu.

Aştept până sunt sigură că a plecat şi după aceea mă

târăsc din locul meu, tăcută ca un linx. Chestia cu lincşii e că pot să fie la jumătate de metru de tine şi tu habar să n-ai. O răsuflare adâncă şi trec în fugă pe lângă pivniţă şi ocolesc smochinul. După ce treci de el, eşti în siguranţă. Riggs ştie că supraveghetoarele se uită des pe geamul de la bucătărie. N-o să facă nimic unde poate să-l vadă altcineva.

Camellia mă aşteaptă pe dealul din spatele locului de joacă de la casa parohială. Lark şi Fern se dau într-un scrânciob, cu Gabion la mijloc. Stevie stă în ţărână lângă Camellia. Mi se caţără în poală imediat ce mă aşez jos.

— Bine, spune Camellia. Ia-l de pe mine. Pute a pişat.

— Nu poate să se ţină.

Stevie îşi strânge braţele în jurul gâtului meu şi mi se lasă pe piept. E lipicios şi chiar miroase urât. Îi trec mâna peste cap, iar el scânceşte şi se trage. Are un cucui pe sub păr. Supraveghetoarelor de-aici le place să-i pocnească pe copii în cap pe unde nu se vede.

— Ba da, *poate* să se ţină. Poate să şi vorbească, dacă vrea. Se bagă în bucluc cu supraveghetoarele. I-am spus că ar face bine să înceteze.

Tocmai Camellia vorbeşte. Dacă e să ajungă vreunul dintre noi în *debara* cât stăm aici, ea o să fie aia. Tot nu ştiu sigur ce se întâmplă în *debara,* dar trebuie să fie ceva rău. Chiar acum câteva zile doamna Murphy s-a ridicat la masă la micul dejun şi a zis *Când o să punem mâna pe ăla care fură mâncare, o să ajungă în debara, şi nu doar o zi.*

De-atunci, n-a mai dispărut nimic din bucătărie.

— Stevie e doar speriat. Îi e dor…

Mă opresc înainte să spun. N-ar face decât să-l supere dacă aş aduce vorba despre sora lui. Uneori, uit că, deşi nu mai vorbeşte, tot poate să înţeleagă tot ce spunem noi.

— Ce-ai auzit la geam?

Camellia detestă că nu las pe nimeni altcineva să se ducă sub azalee. Totdeauna mă cercetează şi mă adulmecă, să vadă dacă am găsit ceva bomboane de mentă cât am fost plecată. Crede că băieţii mai mari mint în legătură cu domnul Riggs. Dacă nu mă uit după ea,

încearcă să se furişeze acolo când suntem afară, la joacă. Nu pot să întorc spatele nicio clipă, decât dacă o las să aibă grijă de copii.

— N-a zis nimic de Briny.

Încă mai încerc să înţeleg ce am auzit sub fereastra doamnei Murphy. Nu sunt sigură cât pot să-i spun Camelliei.

— Nu vine. A ajuns la puşcărie sau aşa ceva şi nu poate să iasă. Queenie a murit.

Mă ridic în grabă, trăgându-l şi pe Stevie după mine.

— Ba nu! Nu mai spune aşa, Mellia! Să nu mai spui *niciodată* aşa ceva!

La locul de joacă, scrânciobul se opreşte, iar nişte picioare hârşâie pe pământ ca să ţină leagănele nemişcate. Copiii se uită spre noi. Sunt obişnuiţi să-i vadă pe băieţii mari luându-se la bătaie, rostogolindu-se şi lovind cu pumnii şi cu picioarele. De obicei, nu se întâmplă şi cu fetele.

— E adevărat!

Camellia se ridică pe picioare ca un bici, cu bărbia împinsă în faţă şi braţele ei lungi şi subţiri ridicate pe şolduri. Pete mari de pistrui par să-i îngusteze ochii până aproape că nu se mai văd, iar nasul i se încreţeşte. Arată ca un porc pătat.

— Ba nu!

— Ba da!

Stevie scânceşte şi se zvârcoleşte să se îndepărteze. Mă gândesc că mai bine îl las. Fuge la scrânciob, unde îl ia Lark în braţe.

Camellia duce un pumn în spate. N-ar fi prima dată când ne băgăm într-un meci cu trânteli, scuipături şi tras de păr.

— Hei! Hei, încetaţi!

Înainte să-mi dau seama, James a ieşit din ascunzătoarea băieţilor mari şi vine spre noi.

Camellia ezită suficient cât să apuce el s-o prindă. Mâna lui mare ţâşneşte, o prinde de rochie şi o aruncă tare în ţărână.

— Stai jos, mârâie el şi îi face semn cu degetul.

Bineînţeles, ea nu stă. Se ridică în picioare mai furioasă ca o viespe lovită. James o trânteşte iar.

— Hei! strig eu. Încetează.

E sora mea, chiar dacă era cât pe ce să mă pocnească de să mă lase lată.

James se uită spre mine şi rânjeşte, dintele ciobit lăsând să i se vadă vârful roz al limbii.

— Chiar vrei?

Camellia încearcă să-l pocnească, dar el o prinde de braţ, ţinând-o suficient de departe ca să nu-l poată lovi. E ca un păianjen cu un picior prins într-o uşă. O strânge aşa de tare, încât i se înroşeşte pielea. Ochii i se umplu de lacrimi, care se revarsă, dar se luptă în continuare.

— Încetează, ţip eu. Las-o în pace!

— Dacă asta vrei, atunci o să fii prietena mea, frumuşico! spune James.

Şi adaugă:

— Altfel, e pradă legitimă.

Camellia răcneşte şi ţipă şi o ia razna.

— Las-o în pace.

Mă pregătesc să lovesc, iar James mă prinde de încheietură, şi acum ne ţine pe amândouă. Mi se strivesc oasele. Copiii mici fug de pe locul de joacă, chiar şi Stevie, şi încep să-l lovească la picioare. James o roteşte pe Camellia şi o foloseşte ca să-i trântească pe Fern şi Gabion. Lui Fern îi curge sânge pe nas şi urlă, ţinându-se de faţă.

— Bine! Bine! spun eu.

Ce altceva aş putea să fac? Mă uit în jur după adulţi şi, ca de obicei, nu-i niciunul.

— Bine ce, frumuşico? întreabă James.

— Bine, o să fiu prietena ta. Dar n-o să te sărut.

I se pare suficient. Îi dă drumul Camelliei în ţărână şi-i spune că ar face bine să rămână acolo. Mă face să vin după el pe deal şi mă trage pe după o latrină veche care e bătută în scânduri, ca să nu intre nimeni şi să păţească ceva. A doua oară în aceeaşi zi, în mine bate un ciocan.

— Nu te sărut, îi spun din nou.

— Taci din gură, răspunde el.

În spatele latrinei, mă împinge în ţărână şi se aruncă lângă mine, încă strângându-mă de braţ. Răsuflarea mi se iuţeşte şi îmi rămâne în gât. Simt gustul din stomac.

Ce are de gând cu mine? Cum am crescut pe o barcă şi după mine s-au mai născut patru copii, ştiu câte ceva despre ce fac împreună bărbaţii şi femeile. Nu vreau să-mi facă şi mie cineva aşa ceva. Niciodată. Nu-mi plac băieţii şi n-o să-mi placă niciodată. Răsuflarea lui James miroase a cartofi stricaţi şi singurul băiat pe care am crezut că l-aş putea lăsa să mă sărute era Silas, şi nici asta nu durase mai mult de un minut sau două.

Scandările bandei lui se răsucesc în jurul clădirii.

— James are o prietenă. James are o prietenă. James şi May stau în copac, se s-ă-r-u-t-ă…

Dar James nu încearcă să mă sărute. Stă doar cu pete roşii ridicându-i-se pe gât şi pe obraji.

— Eşti drăguţă.

Glasul i se piţigăie ca al unui purcel. E amuzant, dar nu râd. Mi-e prea frică.

— Ba nu sunt.

— Eşti foarte drăguţă.

Îmi lasă încheietura şi încearcă să mă prindă de mână. O trag şi-mi strâng braţele în jurul genunchilor, stând strânsă ca o minge.

— Nu-mi plac băieţii, îi spun.

— O să mă însor cu tine într-o bună zi.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni. O să-mi fac o barcă şi o s-o iau în jos pe râu. O să am singură grijă *de mine.*

— Poate că ajung şi eu pe barca ta.

— Ba nu.

Stăm acolo o vreme. Băieţii de la poalele dealului strigă:

— James are o prietenă… Se s-ă-r-u-t-ă…

Îşi sprijină coatele de genunchi, uitându-se la mine.

— De-acolo eşti? De pe râu?

— Da, aşa e.

Vorbim despre bărci. James vine de la o fermă din

Shelby County. Domnişoara Tann i-a cules pe el şi pe fratele lui de pe marginea drumului când se duceau la şcoală. El era atunci în clasa a patra. De atunci, e aici şi n-a mai ajuns nici măcar o singură zi la şcoală. Fratele lui a plecat demult. Adoptat.

James ridică privirea.

— Nu vreau să am părinţi noi, spune el. Îmi închipui că în curând o să fiu prea mare şi o să plec de-aici. O să am nevoie de o nevastă. Putem să stăm pe râu, dacă vrei.

— Tati o să se întoarcă să ne ia.

Mă simt rău când o spun. Îmi pare rău pentru James. Cel mai mult, pare singuratic. Singuratic şi trist.

— O să vină destul de repede.

James nu face decât să ridice din umeri.

— O să-ţi aduc nişte biscuiţi mâine. Dar tot trebuie să mai fii prietena mea.

Nu răspund. Îmi lasă gura apă când mă gândesc la biscuiţi. Bănuiesc că acum ştiu cine se strecura noaptea în bucătărie.

— N-ar trebui. Poţi să ajungi în debara.

— Nu mi-e frică.

Îşi pune mâna peste a mea.

O las să stea acolo.

Poate că nu mă deranjează prea tare.

Destul de repede, îmi dau seama că, până la urmă, nu-i chiar aşa de rău să fiu prietena lui James. Nu mi-e greu să stau de vorbă cu el şi tot ce vrea e să mă ţină de mână. Nu mă deranjează nimeni toată ziua. Nu e nimeni răutăcios cu Camellia sau cu Lark sau cu cei mici. James şi cu mine ne plimbăm prin curte şi ne ţinem de mână, iar el îmi spune mai multe decât am nevoie despre casa doamnei Murphy. Îmi promite iar biscuiţi de ceai. Îmi spune exact cum o să se strecoare şi o să-i ia diseară.

Îi spun că nu-mi plac biscuiţii de ceai.

La coada de la baie, băieţii mari nu se uită la mine. Ştiu că e mai bine să n-o facă.

Dar a doua zi, James nu apare la micul dejun. Doamna Pulnik supraveghează masa, bătând cu o lingură de lemn

pe care-o ţine în mâna ei mare şi cărnoasă. Spune că l-au trimis pe James undeva unde băieţii trebuie să-şi câştige pâinea în loc s-o primească prin bunăvoinţa Societăţii Casa de Copii din Tennessee.

— Un păiat care e testul de mare să se ţină tupă fete e testul de mare să *muncească* şi prea mare ca să fie torit te o familie bună. Toamna Murphy n-o să accepte *aşa* un comportament între păieţi şi fete aici. *Ştiţi* cu toţii regulile noastre.

Loveşte tare cu lingura în masă şi suflă cu pufnituri grele, care-i umflă nasul mare şi turtit. Tresărim ca nişte marionete cu sforile fixate de cap. Se apleacă spre partea de masă a băieţilor, care se lasă în jos şi se zgâiesc la castroanele lor goale.

— Şi pentru fete – lingura şi braţul care se scutură se îndreaptă în direcţia noastră acum – *ruşine* să fă fie că le faceţi propleme păieţilor. Păgaţi de seamă, ţineţi-fă fustele în jos şi purtaţi-fă cum trebuie să se poarte nişte femei mici.

Ultimul cuvânt vine împreună cu o privire pătrunzătoare spre mine.

— Sau nu freau să mă gântesc *ce* ar putea să *fi* se întâmple.

Sângele mi se urcă fierbinte pe gât şi-mi arde obrajii. Îmi pare rău că am făcut să fie trimis James de-aici. N-ar fi trebuit să fiu prietena lui. N-am ştiut.

Supraveghetoarele nu-l aduc nici pe Stevie la micul dejun. Nu e nici la joacă. Ceilalţi copii îmi spun că a trebuit să rămână în pat pentru că a făcut iar pe el azi-noapte. Îl văd mai târziu la fereastra de la etaj, cu nasul strivit de plasă. Stau în curte şi-i şoptesc.

— Fii cuminte, bine? Doar fii cuminte, atâta tot.

Mai târziu în cursul după-amiezii, supraveghetoarele ne aliniază pe verandă şi îmi adun aproape surorile şi pe fratele meu pentru că mi-e frică. Nici chiar ceilalţi copii nu ştiu ce se întâmplă.

Doamna Pulnik şi supraveghetoarele ne duc unul câte unul până la butoiul cu apă de ploaie. Şterg cu cârpe ude

feţe, braţe şi genunchi murdari, ne perie părul şi ne pun să ne spălăm pe mâini. Unii copii sunt puşi să-şi schimbe hainele chiar acolo, pe verandă. Unii dintre ei primesc haine noi sau sarafane pe care să şi le pună peste hainele de joacă.

Doamna Murphy iese din casă, rămâne pe treapta de sus şi ne inspectează. Pe braţ îi atârnă un bătător de covoare din sârmă. Nu le-am văzut niciodată pe femeile de la bucătărie folosindu-l să bată covoarele, dar l-am văzut o grămadă folosit pe copii. I se spune *hârca de sârmă.*

— Astăzi o să se întâmple ceva foarte ieşit din comun, spune doamna Murphy. Dar e *numai* pentru băieţeii şi fetiţele cuminţi. Oricine nu se poartă perfect *nu* va avea voie să participe. Înţelegeţi?

— Da, doamnă.

Spun şi eu împreună cu ceilalţi copii.

— Foarte bine.

Zâmbeşte, dar zâmbetul ei mă face să dau înapoi un pas.

— Astăzi o să vină biblioteca mobilă. Bunele doamne de la Societatea de Binefacere îşi pun la dispoziţie timpul ca să vă ajute să alegeţi cărţi. E foarte important să ne prezentăm bine. Fiecare dintre voi poate să aibă o carte de citit, *dacă* sunteţi cuminţi.

Continuă şi ne spune să băgăm de seamă cum ne purtăm, să spunem *da, doamnă* şi *nu, doamnă,* să nu tragem sau să atingem toate cărţile şi, dacă supraveghetoarele întreabă dacă suntem fericiţi aici, trebuie să le spunem că suntem foarte recunoscători domnişoarei Tann că ne-a găsit şi doamnei Murphy pentru că ne-a primit în casa ei.

Mai departe pierd şirul. Nu pot să mă gândesc decât că o să avem ocazia să primim o carte şi că nu-s multe lucruri care-mi plac mai mult decât cărţile, mai ales cărţi pe care nu le-am citit încă. Fiind cinci, putem să primim *cinci* cărţi.

Dar când supraveghetoarele descuie poarta iar şirul o ia din loc, doamna Murphy ne opreşte pe Camellia, pe mine şi pe copii.

— Voi nu, spune ea. Pentru că n-aveţi încă locuri la etaj,

n-aveţi un loc potrivit să ţineţi cărţi şi nu putem permite să fie distrusă proprietatea bibliotecii.

— O să avem foarte mare grijă de ele. Promit, mă scap eu.

În mod normal, nu i-aş riposta niciodată doamnei Murphy, dar de data asta nu mă pot abţine.

— Vă rog. Putem primi măcar o carte? Şi pot să le-o citesc surorilor şi fratelui meu? De obicei, Queenie…

Îmi pun lacăt la gură înainte să intru într-o belea şi mai mare. Aici n-avem voie să vorbim despre mămicile şi tăticii noştri.

Oftând, atârnă bătătorul de covoare într-un cui bătut într-unul dintre stâlpii verandei.

— Foarte bine. Dar nu-i nevoie să meargă şi cei mici. Doar tu. Şi grăbeşte-te.

Îmi trebuie o clipă ca să mă hotărăsc dacă să-i las pe copii. Camellia îi prinde de braţe şi-i trage spre ea.

— *Du-te.*

Deschide larg ochii spre mine.

— Adu-ne ceva bun.

Le arunc o ultimă privire înainte s-o şterg pe poartă. Tot ce pot să fac e să nu alerg prin curte şi să mă năpustesc printre magnolii. Afară miroase a libertate. Miroase bine. Trebuie să mă silesc să rămân în rând şi să mă ţin după ceilalţi copii care merg foarte ordonat pe alee.

De cealaltă parte a zidului de copaci, se află un camion negru mare. Mai opresc încă două maşini. Dintr-una dintre ele coboară domnişoara Tann şi din cealaltă un bărbat cu un aparat de fotografiat. Îşi strâng mâinile, iar bărbatul scoate din buzunar un carneţel şi un stilou.

Pe camionul mare negru scrie pe o parte BIBLIOTECILE DIN SHELBY COUNTY şi, când ne apropiem, văd că din spatele lui ies nişte rafturi. Şi rafturile sunt pline de cărţi. Copiii se învârt în jurul lor, iar eu trebuie să-mi duc mâinile la spate şi să-mi împletesc degetele ca să mă abţin să ating ceva cât îmi aştept rândul.

— Aşa cum puteţi observa şi dumneavoastră, le oferim copiilor multe ocazii interesante, spune domnişoara Tann,

iar bărbatul scrie în carneţel de parcă vorbele ar fugi dacă nu le prinde suficient de repede. Unii dintre cei mici nu s-au bucurat niciodată de luxul cărţilor înainte să vină la noi. Oferim cărţi şi jucării minunate în toate casele noastre.

Îmi las capul în jos şi mă foiesc şi îmi doresc să se mai rărească mulţimea. Dacă domnişoara Tann mai are şi alte locuri ca ăsta, nu ştiu cum arată, dar la doamna Murphy nu există nici măcar o singură carte, iar toate jucăriile sunt stricate. Nu e nimeni interesat să le repare. Domnişoara Tann a stat destul aici. Trebuie să ştie asta.

— Bieţii copilaşi ai nimănui, îi spune ea bărbatului. Îi luăm când nu sunt doriţi şi nu sunt iubiţi. Le oferim tot ce nu le pot oferi sau nu vor să le ofere părinţii.

Îmi arunc privirea în pământ şi strâng din pumni la spate. *E o minciună,* aş vrea să pot striga la bărbatul acela. *Mămica şi tăticul nostru ne vor. Ne iubesc. Ca şi tatăl care a venit să-şi vadă băieţelul, pe Lonnie, şi a ajuns prăbuşit pe verandă plângând ca un copilaş când i-au spus că Lonnie a fost adoptat.*

— Care e perioada medie cât rămâne un copil obişnuit la societate? întreabă bărbatul.

— A, n-avem copii obişnuiţi aici.

Domnişoara Tann scoate un mic hohot de râs.

— Doar extraordinari. Unii rămân mai mult decât alţii, în funcţie de starea în care ajung la noi. Unii sunt slăbiţi şi mici când ajung, aşa de palizi că nici măcar nu pot să alerge şi să se joace. Îi rotunjim cu trei mese hrănitoare pe zi. Copiii au nevoie de hrană bună ca să crească aşa cum trebuie. Multe fructe şi legume şi carne roşie le readuc întotdeauna strălucirea în obrăjori.

Nu în casa doamnei Murphy. În casa doamnei Murphy e terci de mălai, un castronel, dimineaţa şi seara. Ne e foame tot timpul. Gabby e alb ca varul, iar braţele lui Lark şi Fern sunt aşa de subţiri, că poţi să le vezi muşchii şi oasele.

— Supraveghem toate internatele ca să ne asigurăm că toţi copiii sunt hrăniţi corespunzător şi sunt bine trataţi.

Bărbatul încuviinţează din cap şi spune „Mmmm- hmm”,

de parcă înghite totul şi i se pare foarte bun.

Du-te să te uiţi în curtea din spate, aş vrea să-i spun. *Du-te şi uită-te în bucătărie. O să vezi cum e în realitate.* Vreau foarte tare să spun. Dar ştiu că, dacă o fac, n-o să primesc o carte, ci o să primesc debaraua.

— Copiii sunt foarte recunoscători. Îi scoatem din canale şi…

Cineva mă atinge pe braţ şi tresar fără să vreau. O doamnă în rochie albastră se uită la mine. Are un zâmbet luminos ca o rază de soare.

— Şi despre ce îţi place *ţie* să citeşti? întreabă ea. Ce fel de cărţi? Ai aşteptat foarte răbdătoare până acum.

— Da, doamnă.

Mă duce spre rafturi, iar mie aproape că-mi sar ochii din cap. Uit cu totul de domnişoara Tann şi nu mă mai pot gândi decât la cărţi. Am mai fost şi înainte în biblioteci din oraşele de pe râu, dar pe atunci aveam şi cărţile noastre pe *Arcadia.* Acum n-avem nimic şi, când n-ai nici măcar o carte, ideea să pui mâna pe una e ca şi cum s-au adunat la un loc Crăciunul şi o zi de naştere.

— Îmi… îmi plac orice fel, mă bâlbâi eu.

Numai faptul că mă uit la rafturi şi văd toate culorile şi cuvintele alea mă face să zâmbesc de-a dreptul larg. Pentru prima dată de când am venit aici, mă simt fericită.

— Poate că ar fi bună o carte mare, dacă primim doar una.

— Fată deşteaptă.

Femeia îmi face cu ochiul.

— Citeşti bine?

— Da, doamnă, foarte bine. Înainte…

Îmi las capul în jos, pentru că era cât pe ce să spun *înainte, pe* Arcadia, *Queenie ne punea să citim tot timpul.*

La niciun metru de mine stă o supraveghetoare şi nici domnişoara Tann nu e departe. Dacă auzea aşa ceva, aş fi zburat de-aici cât ai zice peşte.

— Foarte bine, atunci, spune doamna cu cărţile. Hai să vedem…

— Îmi plac aventurile. Poveştile cu aventuri.

— Hm mm… aventuri despre ce?

— Regine şi prinţese şi indieni sălbatici. Tot felul de lucruri.

Mintea mi se umple de poveşti.

— Poate un western, atunci?

— Sau cu râul. Aveţi vreo poveste despre asta?

O carte despre râu ar fi ca şi cum ne-am întoarce acasă. Ne-ar ajunge până ne duce Briny înapoi pe *Arcadia.*

Femeia bate din palme.

— Ah! Ah, da, am!

Ridică un deget în aer.

— Am cartea perfectă pentru tine.

După ce caută o clipă, îmi dă *Aventurile lui Huckleberry Finn* de domnul Mark Twain, iar eu îmi dau seama că într-adevăr îmi era sortită doar mie. N-avuseserăm niciodată cartea, dar Briny ne spusese poveşti despre Tom Sawyer şi Huckleberry Finn şi Joe Indianul. Mark Twain e unul dintre preferaţii lui Briny. Citea cărţile astea când era mic. Ai fi zis chiar că el şi Tom Sawyer erau prieteni intimi.

Doamna în rochie albastră scrie pe fişă noul meu nume, May Weathers. Când pune pe carte ştampila cu data, îmi dau seama că e ziua lui Fern. Face patru ani. Dacă am fi fost pe *Arcadia,* Queenie i-ar fi făcut un tortuleţ şi i-am fi dat toţi cadouri, făcute de noi sau găsite pe malul râului. Aici, la doamna Murphy, va trebui să fie de-ajuns cartea de împrumut. Când mă întorc în curte, o să-i spun lui Fern că e surpriza de ziua ei, dar nu poate s-o ţină decât o vreme. O să facem o prăjitură din noroi şi o să folosim flori pentru glazură şi o să punem lumânări din crenguţe cu frunzuliţe puse în echilibru deasupra, ca să poată Fern să se joace ca şi cum ar sufla în ele.

Doamna de la bibliotecă mă îmbrăţişează înainte să mă trimită de-acolo şi e aşa de bine, că aş vrea să rămân acolo şi să mă atârn de ea şi să miros cărţile, dar nu pot.

Ţin *Huckleberry Finn* foarte strâns la piept şi pornesc prin curte. Acum putem părăsi locul ăsta oricând vrem noi. Nu trebuie decât să mergem cu Huckleberry Finn. Pe pluta lui e destul loc pentru toţi cinci, pun pariu. Poate că o să

găsim şi *Arcadia* pe-acolo, pe undeva.

Deşi trebuie să mă duc înapoi în casa doamnei Murphy, acum pare să fie un loc cu totul nou.

Acum, are un râu înăuntru.

Chiar în seara aceea, înainte de culcare, deschidem cartea de ziua lui Fern şi ne începem aventurile cu Huck Finn. Călătoream deja cu el pe râu de o săptămână când maşina neagră şi lucioasă a domnişoarei Tann vine pe alee într-o după-amiază. E o zi însorită şi în casă dogoreşte, aşa că ea şi doamna Murphy se întâlnesc pe verandă ca să stea de vorbă. Mă strecor pe după smochin şi o iau pe sub azalee ca să ascult.

— Ah, da, reclamele chiar au apărut în toate ziarele! spune domnişoara Tann. Trebuie să recunosc, am avut o viziune strălucită. *Îngeraşi blonzi pentru o vară fără nori. Sunt ai voştri la cerere!* Perfect, nu-i aşa? Toţi blonduţii ăia.

— Ca o ceată de nimfe. Spiriduşi şi zâne, e de acord doamna Murphy.

— E aproape la fel de convingător ca şi Programul copilaşilor de Crăciun. Au sunat deja clienţi. După ce vor vedea copiii, se vor lupta pentru ei.

— Fără îndoială.

— Atunci, o să ai toţi copiii pregătiţi sâmbătă dimineaţă? Mă aştept să fie bine îmbrăcaţi – rochiţe tiroleze şi funde şi toate drăgălăşeniile. Baie la toată lumea şi frecat fiecare cu mare grijă. Fără unghii murdare şi mizerie după urechi. Să te asiguri că ştiu ce se aşteaptă din partea lor şi ce o să li se întâmple dacă mă fac de râs în public. Dă-i cuiva o lecţie dinainte şi asigură-te că văd şi ceilalţi copii. Petrecerea asta reprezintă o ocazie importantă să ne sporim reputaţia că oferim ce-i mai bun. Cu reclame noi, o să avem cele mai bune familii din Tennessee şi încă vreo zece state. O să vină toţi să ne vadă copiii şi, când îi văd, n-o să fie în stare să se abţină. Vor *trebui* să ia unul.

— O să ne asigurăm că toţi copiii sunt pregătiţi cum se cuvine. Doar lasă-mă să mă mai uit o dată la listă.

Nu mai vorbesc. Se aude foşnet de hârtie. Vântul suflă şi

mişcă ramurile de azalee, iar eu văd capul domnişoarei Tann. Părul ei scurt cenuşiu-maroniu flutură în vânt şi se ridică atunci când se apleacă mai aproape de doamna Murphy.

Mă lipesc de perete şi rămân cu totul nemişcată, temându-mă că o să mă audă şi o să se uite peste balustradă. Vântul aduce miros de ceva mort. Nu pot să văd ce e, dar probabil că a mâncat otrava pe care a pus-o domnul Riggs. Când o să ajungă să pută destul de tare, o să găsească animalul mort şi o să-l îngroape pe undeva.

— Chiar şi *May?* întreabă doamna Murphy, iar eu ciulesc urechile. *Ea* nu prea mai e îngeraş.

Domnişoara Tann râde ascuţit.

— O să fie de ajutor cu cei mici şi e destul de plăcută ochiului, din câte îmi aduc aminte.

— Presupun că da.

Doamna Murphy nu pare fericită.

— Cu siguranţă, nu face probleme.

— O să trimit nişte maşini să vină după ei sâmbătă, la ora unu. Să *nu* îi trimiţi flămânzi sau somnoroşi sau să aibă nevoie să se ducă la baie. Vioi şi senini şi garantat bine-crescuţi. La asta mă aştept.

— Da, bineînţeles.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i mirosul ăsta dezgustător?

— Iepuri. Am avut probleme cu ei vara asta.

Mă strecor de-acolo înainte să apuce să se hotărască să caute. Domnul Riggs nu-i prin preajmă, aşa că nu-mi trebuie mult să trec de smochin şi să mă întorc pe deal. Nu-i spun Camelliei despre vizionare sau că ar trebui să facem încă o baie mâine. N-are rost s-o las să înceapă o criză de nervi înainte de vreme.

Am un presentiment negru că oricum nu e nevoie să-i spun despre baia în plus.

Camellia n-are părul blond.

Se dovedeşte că am dreptate. Sâmbătă, după micul dejun, aflu că nu e pe listă. Oriunde am merge, ea nu vine cu noi.

— Nu-mi pare rău că nu mă vor dacă asta însemna încă o baie.

Mă împinge când încerc s-o îmbrăţişez de rămas bun.

— Să fii cuminte cât suntem plecaţi, Mellia. Nu face probleme nimănui şi ţine-te departe de băieţii mari, şi nu trece de smochin, şi…

— Nu-i nevoie să aibă nimeni grijă de mine.

Camellia ridică privirea, dar buza de jos îi tremură puţin. Îi e frică.

— May! se răsteşte una dintre supraveghetoare. În rând, acum!

Au adunat deja toţi copiii de pe listă.

— O să ne întoarcem foarte repede, îi şoptesc Camelliei. Să nu-ţi fie frică.

— Nu mi-e.

Dar până la urmă mă îmbrăţişează.

Supraveghetoarea ţipă din nou la mine, iar eu intru repede în rând. Următoarea oră şi jumătate e plină de săpun, şi frecat, şi periat părul, şi funde, şi perii de dinţi sub unghii, şi panglici, şi haine noi pline de dantelă. Încercăm pantofi dintr-un maldăr, până găsim ceva care să ne vină.

Până să ne ducă supraveghetoarele la maşinile din faţă, nici măcar nu mai suntem aceiaşi copii. Suntem noi patru, încă trei fete, un băiat de cinci ani, doi micuţi, şi Stevie, căruia i s-a spus că dacă mai face pe el, o să fie biciuit pe loc.

Nu avem voie să vorbim în maşină. Pe drum, vorbeşte supraveghetoarea.

— Fetelor, o să staţi politicos cu picioarele apropiate, ca nişte domnişoare. Nu vorbiţi decât dacă sunteţi întrebate. O să vă purtaţi civilizat cu invitaţii la petrecerea domnişoarei Tann. O să spuneţi lucruri frumoase despre perioada petrecută în casa doamnei Murphy. La petrecerea de azi o să fie jucării şi creioane de colorat, prăjituri şi fursecuri. O să…

Pierd şirul vorbelor când maşina trece peste un deal şi începe să se vadă râul. May se mistuie ca o urmă de soare

pe apă şi iese la iveală Rill. Se întinde spre geamul puţin crăpat şi trage aer în piept şi simte toate miresmele familiare.

Pentru o clipă, Rill e acasă.

După aceea, maşina coteşte şi râul dispare din nou. Peste mine se lasă ceva greu şi trist. Îmi sprijin capul de banchetă, dar supraveghetoarea îmi spune să încetez; îmi turtesc funda din păr.

La mine în braţe, Gabion adoarme, iar eu îl strâng lângă mine şi-i las părul să-mi gâdile bărbia şi oricum sunt din nou acasă. Oamenii ăştia pot controla tot ce e legat de mine, dar nu pot să controleze unde mă duc în mintea mea.

Însă vizita mea pe *Arcadia* e prea scurtă. Destul de repede, tragem lângă o casă albă înaltă, care e chiar mai mare decât cea a doamnei Murphy.

— Cine nu se poartă frumos o să regrete *foarte* tare, spune supraveghetoarea şi ne bagă un deget în faţă înainte să ne dea drumul din maşină. Fiţi prietenoşi cu oaspeţii de la petrecere. Staţi la ei în braţe dacă vă cer. Zâmbiţi. Arătaţi-le că sunteţi copii cuminţi.

Intrăm, iar casa e plină de lume. Sunt acolo şi alţi copii, şi bebeluşi. Toată lumea e îmbrăcată cu haine frumoase şi avem de mâncare prăjituri şi fursecuri. Pentru copiii mici sunt jucării şi, înainte să-mi dau seama, Fern şi Gabion şi chiar şi Lark se îndepărtează de mine.

Un bărbat îl scoate pe Gabion afară să se joace cu o minge albastră. O femeie brunetă stă cu Lark şi colorează împreună într-o carte cu desene. Fern râde şi se joacă de-a v-aţi ascunselea cu o doamnă blondă drăguţă, care stă singură pe un scaun, părând obosită şi tristă. Fern o face să râdă şi, destul de repede, doamna o duce pe sora mea de la o jucărie la alta, de parcă Fern n-ar putea merge singură.

Până la urmă, se cuibăresc într-un scaun să citească o carte şi mi se strânge inima. Mă gândesc la Queenie şi cum ne citea ea. Vreau s-o văd pe femeie dându-i drumul lui Fern, dând-o înapoi.

În cameră intră un bărbat şi o gâdilă pe Fern pe burtă,

iar femeia zâmbeşte şi spune:

— Ah, Darren, e perfectă! Amelia ar fi avut aceeaşi vârstă.

Bate pe braţul fotoliului.

— Stai şi citeşte cartea cu noi.

— Continuaţi voi.

O sărută pe obraz.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

Apoi iese din cameră.

Fern şi femeia au ajuns la a doua carte când se întoarce bărbatul. Sunt aşa de preocupate, că nici măcar nu bagă de seamă că el se aşază lângă mine pe canapea.

— Sunteţi surori? întreabă el.

— Da, domnule, răspund eu, exact cum mi s-a spus.

Doamnă şi *domnule* la orice.

Îndepărtându-se puţin, se uită mai bine la mine.

— Semănaţi una cu alta.

— Da, domnule.

Îmi privesc cu atenţie mâinile. Inima îmi bate mai repede, izbindu-mă în piept ca o pitulice prinsă în casa plutitoare. *Ce vrea?*

Bărbatul îmi pune o mână pe spate. Omoplaţii mi se strâng în jurul ei. Mi se ridică părul pe ceafă. Pe sub rochia aspră, îmi curge sudoarea.

— Şi câţi ani ai *tu?* întreabă bărbatul.

Capitolul 13

Avery

Când deschid uşa, vila e tăcută şi scăldată în lumina lunii. Bâjbâi după întrerupător şi-mi proptesc telefonul de umăr în timp ce aştept să-mi răspundă unchiul Clifford la întrebarea pe care i-am pus-o. Mi-a pus apelul în aşteptare cât îşi comandă mâncare. Sunt absorbită de cea mai intensă amintire a unei dăţi când am ajuns aici după lăsarea întunericului, doar bunica mea şi cu mine. Cabana era exact aşa, cu razele lunii întinzându-se pe podea ca nişte frunze de palmier, aerul mirosind a apă sărată şi covoare pline de nisip şi ulei de lămâie şi mobilă care a stat mult pe lângă mare.

Îmi mişc degetele. Aproape că o pot simţi strângându-mi mâna. Probabil că aveam vreo unsprezece sau doisprezece ani – vârsta aceea dificilă când renunţasem s-o mai ţin de mână în public, dar aici, în locul nostru fermecat, era în regulă.

Stând acum în uşă, caut senzaţia aceea de mângâiere, dar vizita asta e acut încărcată cu gusturi diametral opuse. Amar şi dulce. Familiar şi străin. Gusturile vieţii.

Unchiul Clifford revine la telefon. După o plimbare lungă pe plajă şi cina la Waterfront Restaurant, am decis că, deocamdată, unchiul meu ar putea fi singura cale de a avansa în căutarea mea. Trent Turner se descotorosise de mine plecând într-un jeep cu tipul în uniformă. Aşteptasem pe-aproape în maşină, dar Agenţia imobiliară Turner rămăsese închisă toată după-amiaza.

Până acum, excursia asta părea o nereuşită.

— Ce-ţi trebuie, Avery? Ce-i cu casa de pe Edisto? vrea să afle unchiul Clifford.

— Păi, mă întrebam doar dacă tu şi tata veneaţi des aici cu bunica Judy. Când eraţi mici, vreau să zic.

Păstrez o aparenţă relaxată. Încerc să nu-i sugerez nimic. Unchiul Clifford a fost agent federal în tinereţe.

— Bunica Judy avea prieteni cu care se întâlnea aici sau oameni pe care venea să-i vadă?

— Păi… stai să mă gândesc…

Stă puţin pe gânduri, după care spune doar:

— Acum, că ai adus vorba, nu cred că stăteam prea mult acolo. Mergeam mai des când eram tânăr. După ce am mai îmbătrânit, ne plăcea mai tare casa bunicii Stafford de pe insula Pawleys. Casa era mai mare şi mai era şi barca şi, de cele mai multe ori, mai erau şi verii cu care să ne jucăm. De obicei, mama se ducea pe Edisto singură. Îi plăcea să scrie acolo. Ştii, s-a ocupat puţin cu poezia şi a scris o vreme rubrica despre societate.

Rămân o clipă cu gura căscată.

— Bunica Judy a scris o *rubrică despre societate*?

Cunoscută altfel şi ca bârfa săptămânală.

— Păi, nu semna cu numele ei, fireşte.

— Cu *ce* nume semna?

— Dacă-ţi spun, trebuie să te omor după aia.

— Unchiule Clifford!

Dacă tata este scorţos, unchiul Clifford fusese dintotdeauna neastâmpărat şi puţin cam sâcâitor. Îi scosese peri albi mătuşii Diana, care, ca orice adevărată doamnă din Sud, se vopseşte cu regularitate.

— Ah, lasă secretele bunicii să rămână secrete.

O clipă, mă gândesc că e un mesaj ascuns, dar apoi îmi dau seama că mă tachinează.

— Deci eşti la vila Myers, eh?

— Da. M-am hotărât să plec câteva zile.

— Păi, aruncă o undiţă şi pentru mine.

— Ştii că nu pescuiesc. Îh.

Împovărat cu fete, bietul tata se străduise să facă măcar dintr-una dintre noi un pescar amator entuziast.

Până şi unchiul Clifford ştie că era o cauză pierdută.

— Ei, vezi, aici nu semeni cu bunică-ta. Îi plăcea să pescuiască, mai ales pe Edisto. Când eram mici, taică-tu şi cu mine ne duceam acolo să ne întâlnim cu cineva care avea o bărcuţă cu fundul lat. Mergeam pe râu în sus şi pescuiam câte jumătate de zi. Nu-mi aduc aminte cine era.

Un prieten, bănuiesc. Avea un băieţel cu părul blond cu care-mi plăcea să mă joc. Avea un nume care începe cu *T…* Tommy, Timmie… nu… Tr… poate Trey sau Travis.

— Trent? Trent Turner?

Actualul Trent Turner fiind Trent al Treilea, tatăl lui fusese tot Trent, şi are cam vârsta unchiului meu.

— S-ar putea. Ai vreun motiv să întrebi? E ceva în neregulă?

Dintr-odată, îmi dau seama că am pus prea multe întrebări şi am deschis din neatenţie biroul detectivului.

— Nu. Fără motiv. Dar faptul că sunt pe Edisto m-a făcut să mă gândesc la diverse lucruri. Aş vrea să fi venit mai des cu bunica Judy. Mi-aş dori să-i fi pus întrebări când încă îşi mai aducea aminte, ştii?

— Păi, ăsta-i unul dintre paradoxurile vieţii. Nu poţi să le ai pe toate. Poţi să ai câte ceva de-aici şi ceva de-acolo, sau toată asta şi nimic din cealaltă. Facem compromisurile care ni se par cele mai potrivite în momentul ăla. Ai realizat multe pentru o fată… vreau să zic o *femeie* de doar 30 de ani.

Uneori mă întreb dacă familia mea nu vede în mine mai mult decât există acolo în realitate.

— Mersi, unchiule Clifford.

— Costă cinci dolari şedinţa.

— Cecul e pe drum.

După ce închidem, mă gândesc la discuţie în timp ce despachetez singura pungă de cumpărături pe care am luat-o de la BI-LO, pe care-l ţin minte ca Piggly Wiggly[6].

Era vreun indiciu în ce-a zis unchiul Clifford?

Nu-mi sare nimic în ochi. Nimic care să ducă undeva. Dacă pe băiatul din barcă îl chema *într-adevăr* Trent, asta-mi spune că bunica avea vreun fel de legătură personală cu bătrânul Trent Turner, ceea ce ghicisem deja. Dar dacă mergeau la pescuit împreună *cu* copiii, asta îmi zgâlţâie

[6] Lanţ american de supermarketuri în regiunile din sudul şi centrul Statelor Unite. În 2013, 20 de magazine Piggly Wiggly din Carolina de Sud şi Georgia au fost achiziţionate de BI-LO, lanţ de supermarketuri deţinut de Southeastern Grocers.

teoria cu şantajul. Nu te duci la pescuit cu un şantajist şi sigur nu-ţi iei şi băieţeii cu tine. Şi nu-ţi aduci copiii dacă ai o aventură nepermisă. Mai ales nu copii suficient de mari ca să-şi aducă aminte ieşirea.

Poate că bătrânul Trent Turner nu era decât un vechi prieten. Poate că plicul nu conţine decât fotografii… ceva cu totul nevinovat. Dar atunci, de ce legământul pe patul de moarte dintre bunic şi nepot, ca pachetele să nu fie date nimănui altcuiva în afară de proprietari?

Îmi dezvolt teoriile în timp ce-mi duc lucrurile în dormitor, desfac valiza şi mă instalez. Arunc săgeţele în teoriile mele, aşa cum aş face dacă am fi adunaţi în camera de consiliu la fostul meu serviciu.

Săgeţile nimeresc drept la ţintă şi nu mai rămâne de fapt nimic. Oricum, resimt oboseala. Sunt gata pentru un duş şi un somn bun. Poate că mâine o să am o sclipire de geniu… sau poate că o să-l prind pe Trent Turner III şi o să scot adevărul de la el.

Ambele posibilităţi par cam la fel de probabile.

Abia după ce dau drumul la duş şi-mi dau seama că se pare că nu e apă caldă în vilă îmi îndrept atenţia spre ceva ce a zis unchiul Clifford. Bunica venea aici *să scrie.*

Ar mai putea fi încă aici o parte din ce scria? Ar putea conţine vreun indiciu?

Mă îmbrac la loc într-o clipită. Ideea unui duş rece oricum nu suna prea bine.

În faţa ferestrelor vilei, ovăzul de mare se leagănă pe dune, iar luna se ridică deasupra desişului de palmieri pitici. Valurile se lovesc de ţărm în timp ce eu scotocesc prin sertare şi caut prin debarale şi dulapuri de lenjerie şi şifoniere. Aproape că m-am consolat cu concluzia evidentă că nu-i nimic de găsit aici când mă ridic după ce am căutat sub patul bunicii şi îmi dau seama că mobila de lângă el nu-i un birou sau toaletă, ci un suport pentru maşina de scris. Dedesubtul panoului central se află o veche maşină de scris neagră, atârnată cu fundul în sus. Cum am crescut în case de familie pline de mobilă veche, ştiu mai mult sau mai puţin cum funcţionează. Nu-mi trebuie mult până

desfac combinaţia corectă de cârlige şi răsucesc balamalele. Maşina de scris se răstoarnă cu o bufnitură impresionantă.

Îmi trec un deget peste clape. Aproape că pot s-o aud pe bunica bătând în ele. Aplecându-mă peste maşina de scris, cercetez tamburul negru de cauciuc care trage paginile. Clapele au lăsat în urmă mici adâncituri. Dacă ar fi fost un computer, poate că aş fi putut scoate ceva de pe hard, dar aici nu rămân cuvinte lizibile. E imposibil de spus ce a fost scris şi când.

— Ce ştii tu şi nu ştiu eu? îi şoptesc maşinii în timp ce scotocesc prin sertare.

În măsuţă nu e nimic în afară de stilouri şi creioane asortate, hârtie îngălbenită, o cutie de indigo şi benzi corectoare, alb prăfos pe o parte şi lucioase pe cealaltă. Foaia de deasupra are urme de litere imprimate pe ea. Ţinând-o în lumină, pot distinge cu uşurinţă cuvintele scrise greşit şi apoi corectate, *Plmetto Blvd, insula Edisto…*

Aparent, bunica a scris aici scrisori, dar, fie din greşeală, fie intenţionat, şi-a şters urmele. Nu sunt foi de hârtie folosite parţial, iar colile de indigo sunt intacte, fără umbra vreunui cuvânt lăsată în urmă. Ciudat, pentru că pe biroul ei de-acasă se afla întotdeauna un dosar plin cu hârtii care puteau fi refolosite pentru mici proiecte, lucru manual sau desenele copiilor.

Apăs o clapă a maşinii de scris, privesc ciocănelul ridicându-se, lovind în tambur şi lăsând în urmă doar o urmă lucioasă slabă a literei *K.* Cerneala panglicii e uscată.

Panglica…

În clipa următoare, sunt aplecată peste carcasa metalică neagră, luptându-mă s-o deschid ca să ajung la cilindri. E surprinzător de uşor. Din nefericire, banda e aproape nefolosită. Doar câţiva centimetri din ea ar putea conţine urmele imprimate ale ultimelor cuvinte pe care le-a scris. O desfăşor şi o ţin în lumină, mijind ochii să disting:

yduj, at A.o-irodma-enerarepsidătâcirouc, tnerT,

ătadoicinmitşăso-năclibaborP.eessenneT
nidiipo Cedasacaetateicosaledelertsigernît
sofiamaavectlaecăm-udnâbertnîişătartsurf…

La început e o aiureală, dar am stat destul prin preajma bunicii Judy ca să ştiu cum funcţionează panglica maşinii de scris. Se desfăşoară pe măsură ce lovesc tastele. Literele *trebuie* să fie într-o ordine oarecare.

Primele litere de pe rândul de sus capătă brusc înţeles. *Judy.* Numele bunicii scris invers, de la dreapta la stânga, aşa cum a ajuns după ce a fost bătut. Un alt cuvânt răsare din talmeş-balmeş, *Societatea* imediat după – sau înainte de punct.

Încă trei cuvinte cu majusculă înainte *Casa de Copii Tennessee.*

Luând un creion şi hârtie, desluşesc restul.

…frustrată şi întrebându-mă ce altceva a mai fost în registrele de la Societatea Casa de Copii din Tennessee. Probabil că n-o să ştim niciodată, Trent, cu oricâtă disperare ne-am dori-o.

A ta,
Judy

Mă holbez la propriul scris de mână, încercând să pun cap la cap restul poveştii. Casele de copii sunt pentru orfani şi copii mici daţi pentru adopţie. Tânăra din fotografia lui May Crandall era însărcinată. Era vreo rudă de-a bunicii… care dăduse de bucluc?

Evenimentele prind viaţă în mintea mea – o fată idealistă de familie bună, un bărbat cu reputaţie dubioasă, o fugă de-acasă scandaloasă… sau şi mai rău, niciun fel de căsătorie. O sarcină în afara căsătoriei. Poate că amorezul o părăsise şi fusese nevoită să se întoarcă la familie?

În vremurile acelea, fetele erau trimise să nască şi să-şi dea discret copiii pentru adopţie. Chiar şi acum, femeile din cercurile sociale ale mamei mai şoptesc uneori despre câte cineva care *s-a dus să stea cu o mătuşă o* vreme.

Probabil că asta ţine ascuns Trent Turner.

Un lucru e sigur – ultima însemnare scrisă pe maşina asta a fost adresată unui Trent Turner şi, deşi nu-mi pot da seama cât de recentă e, nu mă prea îndoiesc că, indiferent ce se află în plicul misterios, va răspunde la o mulţime de întrebări.

Sau va isca altele.

Fără să mă mai gândesc, traversez în fugă casa, îmi iau telefonul şi formez numărul lui Trent Turner, pe care-l ştiu acum pe dinafară.

Telefonul sună de trei ori înainte să arunc o privire la ceas şi să-mi dau seama că e aproape miezul nopţii. Nu-i deloc o oră potrivită să suni pe cineva aproape necunoscut. Mama ar fi şocată.

Tocmai îmi trece prin cap *Dacă vrei să-l faci pe omul ăsta să coopereze, nu aşa procedezi, Avery,* când un „Bnă, Nrent Nnurner” îngroşat şi somnoros îmi confirmă că, într-adevăr, l-am scos din pat. Probabil de aceea a răspuns la telefon fără să verifice cine sună.

— Societatea Casa de Copii Tennessee, trântesc eu, pentru că îmi fac socoteala că am cam două secunde şi jumătate înainte să se trezească şi să închidă.

— Ce?

— Societatea Casa de Copii Tennessee. Ce legătură are cu bunicul tău şi bunica mea?

— Domnişoară Stafford?

În pofida formulei oficiale de adresare, glasul lui îngroşat şi adormit face adresarea să sune intim, pe un ton de discuţie purtată în pat. Urmează un oftat adânc şi aud scârţâind arcurile patului.

— Avery. Sunt Avery. Te rog, trebuie să-mi spui. Am descoperit ceva. Trebuie să ştiu ce înseamnă.

O altă expiraţie prelungă. Îşi drege glasul, dar vocea e tot groasă şi somnoroasă.

— Ai idee cât e ceasul?

Arunc o privire stingherită spre ceas, de parcă asta mi-ar scuza în vreun fel comportamentul necivilizat.

— Îmi cer scuze. N-am observat decât după ce am

format.

— Poţi să închizi.

— Mă tem că, dacă închid, nu-mi mai răspunzi.

O tuse chicotită îmi spune că am dreptate.

— Cam aşa ceva.

— Te rog, ascultă-mă. *Te rog.* Am căutat prin casă toată seara şi am găsit ceva, iar tu eşti singurul care poate să-mi spună ce înseamnă. Trebuie… trebuie doar să aflu ce se întâmplă şi ce ar trebui să fac în legătură cu asta.

Dacă există vreun scandal undeva, în trecutul familiei noastre, e foarte posibil să nu mai aibă nicio importanţă, decât, poate, pentru câţiva membri bine conservaţi ai Brigăzii vechii gărzi a bârfei, însă n-am cum să-mi dau seama până nu ştiu cu ce am de-a face.

— Chiar nu pot să-ţi spun.

— Înţeleg promisiunea pe care i-ai făcut-o bunicului, dar…

— Nu.

Dintr-odată, pare treaz de-a binelea – treaz de-a binelea şi controlând situaţia.

— Adică, nu *pot* să-ţi spun. Nu m-am uitat niciodată în vreunul dintre plicuri. L-am ajutat pe bunicul să le trimită oamenilor ale căror nume erau trecute pe plicuri. Atâta tot.

Oare spune adevărul? Mi-e greu să-mi închipui. Sunt genul care jupoaie cu grijă banda adezivă de pe hârtia de împachetat şi trage cu ochiul la cadourile de Crăciun în secunda în care apar sub brad. Nu-mi plac surprizele.

— Dar despre *ce* era vorba? Ce legătură are cu Societatea Casa de Copii din Tennessee? Casele de copii sunt pentru orfani. E posibil să fi căutat bunica pe cineva care a fost dat spre adopţie?

Imediat ce sugerez asta, mi-e teamă că am spus prea mult.

— E doar o teorie de-a mea, adaug. N-am niciun motiv să cred că e adevărat.

Aş face bine să nu deschid uşa către un potenţial scandal. Nu ştiu dacă pot să am încredere în Trent Turner,

deşi doar un om integru poate să stea cu nişte plicuri sigilate în casă luni în şir. Bătrânul domn Turner trebuie să fi ştiut că nepotul lui e un om dintr-o bucată.

În telefon se lasă tăcerea şi rămâne astfel aşa de multă vreme, încât mă întreb dacă Trent a renunţat cumva la convorbire. Mi-e teamă să vorbesc, mi-e teamă că orice aş spune poate să încline balanţa într-un fel sau altul.

Nu sunt deosebit de obişnuită să mă milogesc, dar în cele din urmă şoptesc:

— Te rog. Îmi pare rău că am început cu stângul după-amiază, dar nu ştiu încotro s-o apuc.

Trage aer în piept. Aproape că-i văd pieptul umplându-se.

— Vino încoace.

— Ce?

— Vino la mine acasă înainte să mă răzgândesc.

Tot ce pot să ofer ca răspuns e o tăcere uluită. Nu sunt sigură dacă sunt entuziasmată sau speriată de moarte… sau dacă sunt nebună că măcar îmi trece prin cap să fac o vizită în casa unui străin în toiul nopţii.

Pe de altă parte, Turner *este* un om de afaceri respectabil şi bine cunoscut pe insulă.

Un om de afaceri care acum ştie că am dezgropat cel puţin o parte dintr-un secret.

Secretul de pe patul de moarte al bunicului său.

Şi dacă există o intenţie diabolică în spatele acestei invitaţii la miezul nopţii? N-o să ştie nimeni vreodată unde sunt. Cui pot să spun?

Nu-mi trece prin cap nimeni căruia aş vrea să-i dezvălui ceva în momentul ăsta.

O să las un bilet… aici, la cabană…

Nu… stai. O să-mi trimit un e-mail. Dacă dispar, o să fie primul loc unde o să caute.

Ideea pare melodramatică şi prostească, dar, pe de altă parte, nu e.

— Îmi iau cheile şi…

— N-ai nevoie de maşină. Stau la patru case mai jos.

— Eşti chiar aşa aproape?

Dând deoparte perdelele de la bucătărie, încerc să văd prin perdeaua de lauri şi stejari. *A fost practic alături tot timpul?*

— E mai scurt pe plajă. O să aprind lumina de pe verandă.

— Ajung imediat.

Tropăi prin casă, căutând o lanternă şi baterii. Din fericire, rudele care or fi folosit casa au lăsat lucruri de bază. Telefonul sună în timp ce-mi scriu un e-mail, explicând unde sunt şi ora la care plec. Sar în sus cel puţin un metru, apoi cobor dureros într-un abis de spaimă. *Trent s-a răzgândit deja…*

Dar numărul de telefon este al lui Elliot. Sunt prea încordată să calculez cât e acum ceasul în Milano, dar fără îndoială e la lucru.

— Eram prins când ai sunat ieri. Scuze, spune el.

— Mi-am imaginat. Zi plină?

— Destul de, spune el vag, ca de obicei.

În familia lui, pe femei nu le interesează afacerile.

— Cum stau lucrurile pe Edisto?

Sincer, transmiterea informaţiilor în familia noastră e mai sigură decât urmărirea cu microcipuri.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Mi-a zis mama, oftează el. A fost la Drayden Hill să-şi ia doza de copii, din moment ce sunt acolo sora ta şi Courtney şi băieţii. Acum a lovit-o iar mania nepoţilor.

De înţeles, Elliot e iritat.

— Mi-a adus aminte că am deja treizeci şi unu de ani şi ea are cincizeci şi şapte şi nu vrea să fie o bunică bătrână.

— Opa.

Uneori mă întreb cum o să fie s-o am pe Bitsy ca soacră. O iubesc, şi e plină de bune intenţii, dar pe lângă ea Honeybee pare de-a dreptul subtilă.

— Putem să-i programăm pe sora ta şi pe tripleţi să stea câteva zile cu mama? sugerează Elliot mâhnit. Poate o lecuiesc.

Deşi prind gluma, doare. Îi ador pe tripleţi, chiar dacă sunt nişte mici bărbaţi neastâmpăraţi.

— Poţi să întrebi.

În ciuda faptului că Elliot şi cu mine am vorbit despre copii doar ca o parte a planului nostru de viaţă care o să apară la un moment dat, Elliot e deja îngrijorat de seria de naşteri multiple din familia mea. Nu crede că ne putem descurca bine cu mai mult de unul odată. Din când în când, mă îngrijorez că pentru Elliot să avem copii *într-o bună zi* ar putea însemna *niciodată.* Ştiu că o să rezolvăm toate astea în timp. Nu aşa trebuie să facă majoritatea cuplurilor?

— Cât rămâi la plajă? întreabă el, schimbând subiectul.

— Doar câteva zile. Dacă stau mai mult, Leslie o să trimită pe cineva după mine să mă vâneze.

— Păi, Leslie e preocupată de interesul tău. Trebuie să fii văzută. Ăsta-i motivul pentru care te-ai mutat acasă.

M-am mutat ca să am grijă de tata, vreau să spun, dar, cu Elliot, totul e un pas care duce undeva. E persoana cea mai concentrată pe realizări pe care am cunoscut-o vreodată.

— Ştiu. Dar e plăcut să poţi să-ţi tragi puţin sufletul. Şi ţie pare că ţi-ar prinde bine. Odihneşte-te puţin cât stai acolo, bine? Şi nu-ţi face griji în legătură cu mama ta şi chestia cu nepoţii. Mâine o să fie preocupată de altceva.

Ne luăm la revedere, iar eu închei e-mailul preventiv pe care mi-l scriu mie. Dacă nu se mai aude nimic de mine vreodată, cineva o să verifice până la urmă şi e-mailul. *Miezul nopţii, marţi noaptea. Mă duc la patru case de vila de pe Edisto să discut cu Trent Turner despre ceva legat de bunica Judy. Ar trebui să mă întorc în vreo oră. Las mesajul ăsta pentru orice eventualitate.*

Pare stupid, dar îl trimit totuşi înainte să mă strecor pe uşă.

Afară, noaptea e tăcută şi adâncă, iar eu merg pe poteca dintre dune, folosind lanterna ca să mă uit după şerpi. De-a lungul ţărmului, majoritatea cabanelor sunt întunecate, lăsând doar strălucirea lunii şi câteva lumini care par să plutească peste orizontul apei. Frunzele şi iarba de mare foşnesc, iar pe plajă crabii coloraţi o zbughesc cu mersul

lor în lateral prin nisip. Trec lumina peste ei, având grijă să nu le stric goana după mâncare călcând pe vreunul.

Briza îmi trece peste gât şi prin păr şi aş vrea să mă plimb şi să mă destind şi să mă bucur de cântecul liniştitor al mării. Am muzică de meditaţie care sună aşa, dar rareori apuc să aud originalul. În momentul ăsta, pare mare păcat. Am uitat că locul ăsta e divin, îmbinarea perfectă dintre pământ şi mare, netulburată de blocuri uriaşe sau focuri de tabără şi ATV-uri.

Ajung la căsuţa lui Trent Turner mai repede decât vreau. Pulsul îmi accelerează când mă strecor pe o potecă bătută prin tufăriş şi trec o punte către o poartă aplecată. Căsuţa e cam la fel de veche ca a bunicii Judy. E aşezată pe piloni scurţi, pe un teren întins, cu o anexă micuţă în curtea laterală. O alee de piatră duce până la treptele verandei. Deasupra, fluturii de noapte roiesc în jurul unui bec.

Trent răspunde la uşă înainte să apuc să bat. Poartă un tricou decolorat sfâşiat la gât şi pantaloni de trening lăsaţi în jurul şoldurilor. Picioarele bronzate sunt goale şi afişează un caz impresionant de păr zburlit.

Încrucişându-şi braţele, se sprijină de tocul uşii, cercetându-mă.

Dintr-odată, mă simt stângace, ca o adolescentă la prima întâlnire la banchetul şcolii gimnaziale. Nu ştiu cum să mă port.

— Începusem să-mi pun întrebări, spune el.

— Dacă vin, vrei să zici?

— Dacă telefonul n-a fost decât un coşmar.

Dar colţurile gurii i se ridică şi pricep că glumeşte.

Chiar şi aşa, roşesc puţin. Era un deranj.

— Îmi pare rău. Doar că… chiar trebuie să ştiu. Care era legătura bunicului tău cu bunica mea?

— Cel mai probabil, făcea o treabă pentru ea.

— Ce fel de treabă?

Se uită pe lângă mine spre căsuţa cuibărită sub copaci în curtea laterală. Simt lupta care se dă în el. Se luptă să se lămurească dacă trădează sau nu legământul de pe patul de moarte.

— Bunicul meu era un căutător.
— Căutător de *ce* anume?
— Oameni.

Capitolul 14

Rill

Începe să se întunece până când se sparge petrecerea şi supraveghetoarele încep să-i adune pe copii şi să-i urce în maşini ca să-i ducă acasă. La momentul acela, aproape că nu vreau să merg. Toată după-amiaza au fost fursecuri şi îngheţată şi batoane de lemn dulce şi prăjituri şi lapte şi sandvişuri şi cărţi de colorat şi cutii noi cu creioane Crayola şi păpuşi pentru fete şi maşini de tablă pentru băieţi.

Sunt aşa de umflată, că abia pot să mă mai mişc. După trei săptămâni de mâncare insuficientă, locul ăsta are un gust mai bun decât orice altceva.

Îmi pare rău pentru Camellia, că a pierdut toate astea, dar pe de altă parte, nu ştiu nici dacă ar fi suportat. Nu-i place să fie giugiulită… sau atinsă. Fur un fursec pentru ea, îl strecor în buzunarul din faţă al rochiţei mele tiroleze şi sper să nu ne controleze nimeni înainte să plecăm.

Toată lumea ne spune *drăguţă* şi *iubito* şi *Ah, scumpo!* La fel face şi domnişoara Tann cât suntem aici. Exact ca la biblioteca mobilă, spune poveşti care nu sunt adevărate. Ochii îi sclipesc şi zâmbeşte, de parcă se bucură că scapă cu faţa curată.

Exact ca la biblioteca mobilă, îmi ţin gura despre ce *este* adevărat.

— Sunt perfecţi din toate punctele de vedere, le tot spune ea invitaţilor. Specimene minunate din punct de vedere fizic şi bine dezvoltate mental pentru vârstele lor. Mulţi provin din părinţi cu talent pentru muzică şi artă. O filă albă care aşteaptă numai să fie scrisă. Pot deveni orice doriţi dumneavoastră să devină.

— E un drăgălaş, nu-i aşa? îi întreabă pe soţul şi soţia care au stat cu Gabion toată ziua.

S-au jucat cu mingea şi cu maşinuţe, iar bărbatul l-a aruncat pe Gabby în sus în timp ce el chicotea.

Acum, că e momentul să plecăm, doamna nu vrea să-i dea drumul lui Gabby. Merge până la uşă, iar frăţiorul meu o ţine de gât exact cum se ţine Fern de mine.

— Vleau să ’tau, scânceşte Gabby.

— Trebuie să mergem.

O mut pe Fern pe celălalt şold, în timp ce doamna Pulnik încearcă să ne mâne înainte pe verandă. Nu-l învinuiesc pe Gabby că se agită. Şi eu detest că trebuie să ne întoarcem la casa doamnei Murphy. Aş prefera s-o văd pe Fern citind mai departe cu doamna drăguţă, dar doamna tocmai a plecat împreună cu domnul ei. A sărutat-o pe Fern pe cap şi a spus:

— Ne vedem curând, *scumpa mea,* după care mi-a dat-o mie pe Fern.

— Gab…

Mă opresc chiar înainte să-i spun numele care mi-ar aduce palme peste cap acasă la doamna Murphy dacă m-ar auzi doamna Pulnik.

— *Robby,* nu poţi să rămâi aici. Haide. Trebuie să aflăm ce li s-a întâmplat lui Huckleberry Finn şi lui Jim după ce au ajuns pe râu în Arkansas, ţii minte?

Întind un braţ spre el, pentru că o ţin pe Fern cu celălalt. Gabby nu vrea să vină şi nici femeia nu-i dă drumul.

— O să citim cartea când ajungem înapoi la doamna Murphy. Spune-i la revedere doamnei drăguţe.

— Linişte!

Domnişoara Tann se uită spre mine cu flăcări în privire, iar eu mă dau în spate, lăsând braţul să cadă aşa de repede, că se aude cum se loveşte de picior.

Domnişoara Tann îi zâmbeşte femeii, apoi roteşte un deget în părul lui Gabby.

— Nu-i adorabil micuţul nostru Robby? Aşa de fermecător.

La fel de repede cum devenise rea, devine din nou prietenoasă.

— Mi se pare că vă înţelegeţi bine.

— Da, foarte tare.

Soţul doamnei se apropie. Se trage scurt de gulerul sacoului ca să stea bine şi drept.

— Probabil că ar trebui să stăm puţin de vorbă. Pot fi făcute anumite aranjamente, astfel încât…

— Foarte posibil.

Domnişoara Tann nu-l lasă să termine.

— Dar trebuie să vă avertizez, scumpetea asta mică e categoric foarte căutată. Deja am avut *câteva* solicitări pentru el. Ochii ăştia albaştri adorabili, cu genele negre şi buclele blonde. Aşa o raritate. Ca un îngeraş. Poate să farmece inima oricărei mame.

Se uită toţi la fratele meu. Bărbatul se întinde şi-l pişcă de obraz pe Gabby, iar el râde foarte drăgălaş. N-a mai chicotit aşa de când ne-a luat poliţia de pe *Arcadia.* Mă bucur că e fericit, chiar dacă e doar pentru o zi.

— Du-i pe ceilalţi copii afară.

Glasul domnişoarei Tann coboară şi devine lipsit de intonaţie. Se apleacă spre doamna Pulnik şi şopteşte printre dinţi:

— Urcă-i în maşini. Aşteaptă cinci minute înainte să-l laşi pe şofer să pornească.

Chiar şi mai încet, adaugă:

— Dar nu cred că o să avem nevoie de tine.

Doamna Pulnik îşi drege vocea şi vorbeşte cu un glas pe care nu-l auzim niciodată la casa doamnei Murphy.

— La maşini cu voi. Haiteţi.

Lark, Stevie şi ceilalţi copii o iau la fugă spre verandă. Fern mă loveşte cu picioarele şi se leagănă pe şoldul meu de parcă ar încerca să convingă un ponei încăpăţânat să iasă din hambar.

— Dar Ga… Robby.

Picioarele îmi prind rădăcini şi la început nu sunt sigură de ce. Lumea nu vrea decât să-l mai ţină în braţe şi să-l mai pupe încă un pic pe Gabby. Le place să se joace cu băieţeii. Am stat toată ziua cu ochii pe Gabby, Lark şi Fern, de câte ori am reuşit să scap de cei doi bărbaţi care voiau să ştie cine eram şi de ce mă aflam aici, din moment ce eram mai mare decât toţi ceilalţi. Dădusem fuga dintr-o

cameră într-alta şi de la o fereastră la alta, asigurându-mă că ştiu unde sunt copiii şi că nu se poartă nimeni urât cu ei.

Dar mă gândeam şi la sora lui Stevie, care plecase din casa doamnei Murphy şi nu se mai întorsese. Ştiu ce se întâmplă cu orfanii, aşa cum sunt Sherry şi Stevie, dar nu şi noi. Noi avem o mămică şi un tătic, care o să vină după noi.

Oare femeia care s-a jucat cu Gabion ştie? I-a spus cineva? Nu crede că e orfan, nu?

Mai fac un pas spre fratele meu.

— Uite. Pot să-l iau eu.

Femeia întoarce umărul spre mine.

— Îi e bine.

— Afară!

Degetele doamnei Pulnik mi se strâng tare în jurul braţului şi ştiu ce o să se întâmple dacă nu fac ce-mi cere.

Pun mâna pe genunchiul micuţ al lui Gabby şi spun:

— E în regulă. Doamna vrea doar să-ţi spună pa.

Ridică o mânuţă dolofană şi-mi face semn.

— Pa-pa, repetă el.

Zâmbetul i se umple de dinţi de lapte. Îmi aduc aminte când i-a ieşit fiecare dintre ei.

— *La maşină.*

Unghiile crăpate ale doamnei Pulnik mi se afundă în piele. Mă trage, iar eu mă împiedic de prag când ies, clătinându-mă pe verandă şi aproape scăpând-o pe Fern.

— O, Doamne. E sora lui? întreabă îngrijorată femeia care-l ţine pe Gabion.

— Nu, sigur că *nu,* spune domnişoara Tann, minţind din nou. Cei mici se ataşează de cei mai mari din casă. Asta-i tot. N-ai ce-i face. Bineînţeles, uită la fel de repede. Singura rudă a băieţelului e o fetiţă. Nou-născută. Adoptată, ce să vezi, de o familie *foarte* importantă. Aşa că, vedeţi că nu e un băieţel *obişnuit.* Aţi ales ce aveam mai bun. Mama a fost absolventă de colegiu, o fată extrem de inteligentă. A murit la naştere, din nefericire, iar copiii au fost abandonaţi de tată. Dar nu sunt afectaţi de asta. Şi

n-ar fi ăsta mic adorabil pe plajele voastre din California? Bineînţeles, adopţiile noastre în alte state implică nişte taxe speciale…

Acestea sunt ultimele cuvinte pe care le aud înainte să mă târască doamna Pulnik pe treptele verandei, spunându-mi printre dinţi ce o să-mi facă doamna Murphy dacă nu mă grăbesc. Strânsoarea ei îmi răsuceşte braţul până sunt convinsă că o să se rupă.

Nici măcar nu-mi pasă. Nu pot să simt nimic – nici iarba uscată care mi se striveşte sub picioare, nici pantofii rigizi pe care mi i-au dat supraveghetoarele azi-dimineaţă. Nici aerul fierbinte şi lipicios al serii sau rochia prea strâmtă care mă trage când Fern dă din picioare şi se zbate şi se întinde peste umărul meu, scâncind.

— Gabby… Gabby…

Pe dinafară mi-e frig, de parcă tocmai aş fi căzut iarna în râu şi tot sângele mi s-a tras înăuntru ca să încerce să nu mă lase să mor îngheţată. Braţele şi picioarele par să fie ale altcuiva. Se mişcă, dar numai pentru că ştiu că asta ar trebui să facă, nu pentru că le spun eu.

Doamna Pulnik ne trage pe Fern şi pe mine în maşină, împreună cu restul copiilor, şi se aşază lângă mine. Stau ţeapănă şi mă holbez spre casa mare şi aştept să se deschidă uşa şi să-l aducă cineva pe Gabion prin curte. Îmi doresc aşa de tare, încât mă doare.

— Unde-i Gabby? îmi şopteşte Fern la ureche, iar Lark mă priveşte cu ochi trişti şi liniştiţi.

N-a spus multe de când am venit la doamna Murphy şi n-o să spună nici acum, dar tot o aud. *Trebuie să-l iei pe Gabion,* îmi spune ea.

Mi-l imaginez venind prin curte.

Sper.

Privesc.

Încerc să gândesc.

Ce-ar trebui să fac?

Ceasul doamnei Pulnik ticăie. *Tic, tic, tic, tic.*

Îmi trec prin minte cuvintele domnişoarei Tann, fugind ca păianjenii de apă când aruncă cineva o piatră în râu. Se

duc în toate direcţiile în acelaşi timp.

A murit la naştere…

Mama mea a murit?

…copiii au fost abandonaţi…

Briny nu se mai întoarce după noi?

Singura rudă a băieţelului e o fetiţă. Nou-născută.

Unul dintre copii n-a murit la spital? Am o surioară? Domnişoara Tann a dat-o cuiva? E o minciună? E totul o minciună? Domnişoara Tann poate să toarne gogoşi aşa de uşor şi fără probleme, încât pare că până şi ea le crede. Gabby n-are o mamă care să fi urmat colegiul. Queenie e deşteaptă, dar nu făcuse decât opt clase până să-l cunoască pe Briny şi să plece pe râu.

Sunt minciuni, îmi spun. *Tot ce spune e o minciună. Asta trebuie să fie.*

Încearcă să-i facă fericiţi pe oamenii de la petrecere, dar vor fi nevoiţi să-l dea înapoi pe Gabion pentru că domnişoara Tann ştie că tăticul nostru o să vină să ne ia cât de repede poate. Briny n-ar renunţa niciodată la noi. N-ar lăsa niciodată o femeie ca domnişoara Tann s-o ia pe surioara mea nou-născută, dacă aş avea aşa ceva. Niciodată. Sub nicio formă. Ar prefera să moară el.

A murit Briny? De-asta n-a venit după noi?

Maşina porneşte, iar eu mă smucesc spre geam, împingând-o pe Fern din poală. Alunecă pe banchetă când mă prind de mânerul uşii. O să fug înapoi în casă şi o să le spun oamenilor ălora adevărul. O să le spun că domnişoara Tann e o mincinoasă. Nu-mi pasă ce o să păţesc după aia.

Înainte să se întâmple orice altceva, doamna Pulnik mă prinde de funda mare şi elegantă cu care m-a împopoţonat dimineaţă una dintre supraveghetoare. Fern se târăşte dintre noi şi ajunge pe podea, cu Stevie şi Lark.

— Să te porţi frumos.

Buzele doamnei Pulnik îmi ating urechea şi are răsuflarea fierbinte şi urât mirositoare. Miroase a whisky-ul doamnei Murphy.

— Tacă nu, toamna Murphy o să te trimită la tepara. Şi nu numai pentru tine. O să fă legăm pe toţi şi o să fă lăsăm

acolo, atârnaţi ca pantofii te şireturi. În tepara e frig. Şi e întuneric. Crezi că o să le placă întunericul ăstora mici?

Inima îmi bate nebuneşte când îmi smuceşte capul pe spate. Gâtul trosneşte şi pocneşte. Părul se smulge din rădăcini. Un fulger alb de durere îmi străpunge ochii.

— S-a înţeles?

Fac tot ce pot să încuviinţez.

Mă aruncă în uşă, iar capul îmi sare din geam.

— Nu mi-am închipuit că tocmai tu o să faci propleme.

În ochi îmi năvălesc lacrimile şi clipesc tare ca să le alung. *N-o să plâng. N-o să plâng.*

Bancheta se lasă, trăgându-mă mai aproape de corpul mătăhălos al doamnei Pulnik. Scoate un oftat ca torsul unei pisici aşezate într-un scaun la soare.

— Şofer, du-ne acasă acum. A venit vremea.

Mă smulg şi mă uit pe geam cât de mult pot până dispare casa albă cu coloanele ei mari.

Nimeni din maşină nu spune niciun cuvânt. Fern se târăşte înapoi la mine în braţe şi stăm cu toţii ca nişte stane de piatră.

Pe drum spre casa doamnei Murphy, mă uit să văd râul. Un vis mic îşi face drum în mintea mea, în timp ce Fern se atârnă de gâtul meu, iar Lark mi se sprijină de genunchi şi Stevie mi se cuibăreşte la picioare, cu degetele strânse peste cataramele pantofilor mei. Îmi imaginez că, atunci când trecem pe lângă râu, *Arcadia* o să fie acolo şi Briny o să vadă maşina.

În visul meu cu ochii deschişi, urcă malul în fugă şi-l face pe şofer să se oprească. Briny deschide uşa şi ne trage pe toţi afară, chiar şi pe Stevie. Când doamna Pulnik încearcă să i se pună în cale, o pocneşte peste nas, aşa cum ar face dacă ar încerca cineva să-l fure într-o sală de biliard. Briny ne răpeşte aşa cum face în poveste tatăl lui Huck Finn, dar tăticul lui Huck e un om rău şi Briny e bun.

Se întoarce în casă şi-l ia pe Gabion de la domnişoara Tann şi ne duce într-un loc îndepărtat.

Dar visul meu nu e adevărat. Râul apare şi dispare. Nu-i nici urmă de *Arcadia* şi, destul de repede, maşina e

acoperită de umbra casei doamnei Murphy. Pe sub piele, sunt pustie şi rece ca peşterile indiene unde ne-a dus Briny odată, când am făcut căţărări pe malurile abrupte. În peşteri erau oase. Oase moarte ale unor oameni care au murit. În mine sunt oase moarte.

Rill Foss nu poate să respire în locul ăsta. Nu trăieşte aici. Doar May Weathers poate. Rill Foss trăieşte pe râu. E prinţesa din Regatul Arcadia.

Abia în timp ce străbatem cu paşi mari aleea doamnei Murphy mă gândesc la Camellia. Mă simt vinovată că mi-am imaginat că Briny ne salvează din maşină, că ne ia de-acolo fără Camellia.

Mi-e frică de ce o să spună când o să-i zic că nu l-am adus pe Gabion cu noi – că sper că o să vină mai încolo. Camellia o să spună că ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare, că ar fi trebuit să muşc şi să zgârii şi să ţip aşa cum ar fi făcut-o ea. Poate că aşa e. Poate că merit s-o aud. S-ar putea să fiu prea laşă, dar nu vreau să ajung în debara. Nu vreau nici să le pună acolo pe surioarele mele.

Groaza pluteşte deasupra mea când intrăm. E genul de groază care vine pe un râu umflat când se topeşte zăpada şi vezi un sloi de gheaţă îndreptându-se direct spre barcă. Uneori, gheaţa e aşa de mare, încât ştii că n-ai nicio şansă s-o împingi cu cangea. Urmează să lovească, şi o să lovească tare şi, dacă tăişul străpunge carena, o să te scufunzi.

Tot ce pot să fac e să nu dau jos copiii şi să nu mă întorc şi să fug pe uşa doamnei Murphy înainte să se închidă în urma noastră. Casa pute a mucegai, şi mirosuri de baie, şi parfumul doamnei Murphy şi whisky. Mirosurile mă strâng de gât, şi nu pot să respir, şi mă bucur când ni se spune să mergem afară, pentru că încă nu s-au întors ceilalţi copii la cină.

— Şi hainele să nu fie pătate! urlă doamna Pulnik după noi.

Mă uit după Camellia în locurile unde i-am spus să stea, locurile sigure. Nu e nicăieri. Băieţii mari nu răspund când îi întreb unde e. Ridică doar din umeri şi îşi văd mai

departe de jocul lor cu castane, culese de lângă gardul din spate.

Camellia nu se joacă în nisip, nici nu se dă în leagăne, nici nu se joacă la umbra copacilor. Toţi ceilalţi copii sunt aici, dar nu şi Camellia.

Pentru a doua oară într-o singură zi, inima dă să-mi sară din piept. Şi dacă au luat-o? Dacă a făcut o criză după ce am plecat şi a dat de bucluc?

— Camellia! răcnesc eu şi apoi ascult, dar nu se aud decât glasurile celorlalţi copii.

Sora mea nu răspunde.

— Camellia!

Mă îndrept spre partea laterală a casei, către tufele de azalee, când o văd. Stă pe colţul verandei, cu picioarele strânse la piept şi faţa îngropată în mâini. Părul negru şi pielea îi sunt murdare de noroi. Se pare că s-a încăierat cu cineva cât am fost plecată. Pe braţ are zgârieturi şi are un genunchi julit.

Poate că de-asta nu mi-au spus băieţii mari unde e. Probabil cu ei s-a certat.

Îi las pe copii lângă curmali, le spun să rămână acolo şi să nu plece, apoi urc treptele, luând-o pe veranda lungă spre Camellia. Pantofii mei tari răsună pe lemn, *clac, clac, clac,* dar sora mea nu se mişcă deloc.

— Camellia?

Dacă mă aşez, îmi murdăresc rochia, aşa că mă las pe vine lângă ea. Poate că doarme.

— Camellia? Ţi-am adus ceva. E în buzunar. Hai sus pe deal, unde nu poate să ne vadă nimeni, şi-ţi dau.

Nu răspunde. Îi ating părul, şi se smuceşte. Când mâna îmi alunecă spre umărul ei, se ridică un nor cenuşiu. Miroase a cenuşă, dar nu chiar ca un şemineu. Ştiu mirosul, doar că nu ştiu de unde să-l iau.

— În ce te-ai băgat cât am fost plecaţi?

O ating din nou, iar ea îşi coboară umărul, dar ridică privirea. Are o umflătură pe buză şi patru vânătăi rotunde pe bărbie. Are ochii umflaţi şi înroşiţi, ca şi cum ar fi plâns, dar cel mai tare mă deranjează privirea pe care o aruncă.

Parcă m-aş uita printr-o fereastră într-o încăpere goală. Înăuntru nu-i decât întunericul.

Dinspre ea vine din nou mirosul şi, dintr-odată, îl ştiu. Cenuşă de cărbune. De câte ori tragem *Arcadia* la mal lângă calea ferată, adunăm cărbune căzut din trenuri. *Încălzire şi gătit. De luat gratis,* spunea Briny întotdeauna.

A fost Briny aici?

Imediat ce-mi trece gândul prin cap, îmi dau seama cât de tare greşesc. Ştiu cât de *rău* e asta. Cât eram plecată, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Care-i problema?

Mă las pe verandă, prea înspăimântată ca să-mi mai pese de rochie. Îmi intră aşchiuţe în picioare.

— Camellia, ce s-a întâmplat?

Buzele îi atârnă deschise, dar nu scoate niciun sunet. Din ochi i se scurge o lacrimă şi croieşte un pârâu roz prin praful de cărbune.

— *Spune-mi.*

Mă aplec s-o văd mai bine, dar se întoarce şi se uită în altă parte. Mâna îi e strânsă în pumn între noi. O iau într-a mea, îi desfac degetele ca să văd ce ţine şi, în clipa în care văd, toate fursecurile şi toată îngheţata de la petrecere mi se ridică în gât. Murdare, bomboanele de mentă rotunde sunt lipite aşa de strâns de mâna surorii mele, încât s-au topit şi i-au intrat în piele.

Închid ochii şi clatin din cap şi încerc să nu ştiu, dar ştiu. Mintea mă târăşte dând din picioare şi ţipând în pivniţa doamnei Murphy, în colţul întunecat din spatele scărilor, unde cenuşa acoperă lada de cărbune şi cazanul. Văd braţe subţiri şi puternice luptându-se, picioare care se zvârcolesc. Văd o mână mare acoperind o gură care strigă şi degete murdare, unsuroase, strângând aşa de tare, că lasă patru vânătăi rotunde.

Vreau să dau fuga în casă, să ţip şi să urlu. Vreau s-o pocnesc pe Camellia pentru că a fost încăpăţânată şi s-a dus la azalee când i-am zis să nu se ducă. Vreau s-o prind şi s-o ţin strâns în braţe şi să repar totul. Nu ştiu exact ce i-a făcut Riggs, dar ştiu că e rău. Mai ştiu şi că, dacă

spunem, o s-o facă pe sora mea să cadă dintr-un copac şi să se lovească la cap. Poate că o să-mi facă şi mie la fel. Şi atunci cine o să mai aibă grijă de copii? Cine o să-l aştepte pe Gabion să se întoarcă?

Iau mâna surorii mele, arunc bomboanele şi le las să sară pe verandă şi să cadă în stratul de flori, unde dispar sub un lujer de luleaua turcului.

Nu se opune când o ridic în picioare.

— Haide. Dacă te văd arătând aşa când sună clopotul pentru cină, o să creadă că te-ai bătut şi o să ajungi în debara.

O trag pe verandă ca pe un sac de iută umplut cu grâu, o târăsc până la butoiul cu apă de ploaie şi, puţin câte puţin, îi torn apă pe piele şi o spăl cât pot de bine.

— Le spui că ai căzut din leagăn.

Deşi îi ţin faţa în mâini, nu se uită la mine.

— Auzi? Dacă întreabă cineva despre jolituri, spui că ai căzut din leagăn şi asta-i tot.

Pe trepte, Fern, Lark şi Stevie ne aşteaptă, tăcuţi ca nişte şoricei.

— Staţi cuminţi cu toţii… şi lăsaţi-o în pace pe Camellia, le spun. Nu se simte bine.

— Te doale burtica?

Fern se trage mai aproape, ca şi Lark, iar Camellia le împinge tare. Lark se uită la mine, nedumerită. De obicei ea e cea pe care o *place* Camellia.

— Las-o în pace, am zis.

— Văd Londra. Văd Franţa![7] răcneşte unul dintre băieţii mari, de la jumătatea curţii.

Totdeauna încep să bântuie cam pe la ora asta, ca să fie primii la coada pentru cină. Nu ştiu de ce. Toţi căpătăm acelaşi lucru, la absolut fiecare masă.

— Taci din gură, Danny Boy, şuier eu şi-i trag Camelliei rochia peste genunchi.

Supraveghetoarele îi zic Danny Boy pentru că e irlandez. Păr roşcat şi o mie de pistrui, exact cum avea şi James. El face ordine acum în ceata lor, de când a plecat James. Dar

[7] Versuri pentru copii; „Văd Londra, văd Franţa/ Văd chiloţeii lui…”

Danny Boy e rău până în măduva oaselor.

Vine mai aproape şi-şi sprijină mâinile de frânghia care-i ţine nădragii prea mari.

— Păi, nu eşti tu drăguţă şi elegantă? Cre' că nici ţoalele faine nu ţi-au adus mămică sau tătic noi.

— N-avem *nevoie* de mămică şi tătic. Avem deja.

— Oricum, cine să vă vrea pe voi?

Zăreşte braţul şi piciorul zdrelite ale Camelliei şi se împinge mai aproape, ca să vadă.

— Ce-a păţit? Arată de zici că s-a bătut.

Mă apropii de Danny Boy. Dacă e să ajung la debara ca să-mi apăr sora, o s-o fac.

— A căzut şi s-a lovit un pic. Asta-i tot. Ai ceva de zis?

Sună clopotul pentru cină şi ne aşezăm în rând înainte să se mai întâmple şi altceva.

Se dovedeşte că în seara aceea nu pentru mine trebuie să mă îngrijorez că o să ajung la debara, ci pentru Camellia. E tăcută cât durează cina şi nu mănâncă, dar când vine vremea pentru baie se înviorează şi face o criză de furie. Urlă ca un animal şi zgârie şi dă din picioare şi lasă urme lungi şi roşii de unghii pe braţul doamnei Pulnik.

E nevoie de trei supraveghetoare ca s-o ţină pe Camellia şi s-o târască la baie. Între timp, doamna Pulnik m-a prins şi pe mine de păr.

— *Nu* vorpeşti. Nici măcar *un* cuvânt, sau fezi tu ce se întâmplă.

Fern, Lark şi Stevie se agaţă unul de altul lângă perete.

În baie, Camellia răcneşte şi ţipă. Se aude apa împroşcată. Se sparge o sticlă. Troncănesc nişte perii. Uşa se zgâlţâie în toc.

— Riggs! strigă doamna Pulnik în josul scării. Fino cu frânghia mea. Adu-mi frânghia din tepara!

Şi, pe neaşteptate, Camellia dispare. Ultimul lucru pe care-l mai văd e o supraveghetoare care o târăşte prin hol, înfăşurată ca o omidă într-un cearşaf, ca să nu poată se dea din picioare sau să lovească.

În noaptea aceea, suntem doar trei. Nu scot cartea ca să citesc din ea, iar surioarele mele nu se roagă să mai audă

povestea. Lark, Fern şi cu mine ne ghemuim împreună într-un pat şi îngân unul dintre cântecele vechi ale lui Queenie până adorm fetele. Până la urmă, aţipesc şi eu.

Cândva înaintea zorilor, Fern face pe ea pentru prima dată de când avea doi ani şi jumătate. Nici măcar nu ţip la ea. Curăţ cât de bine pot şi deschid geamul subsolului un pic, cât merge. Strâng pătura udă şi izmenele lui Fern şi le îndes sub tufişuri, unde sper să nu le găsească nimeni. O să mă furişez mai târziu printre azalee şi o să le întind, ca să se usuce până diseară.

Când întind pătura peste crengi, vântul mişcă frunzele care se dau deoparte suficient de mult ca să văd ceva. Sub felinarul de pe stradă, sunt nişte oameni care stau şi se uită la casă. În întunericul de dinaintea zorilor, nu pot distinge chipuri sau haine, doar silueta unui bătrân cocoşat şi a unui băiat înalt şi subţire.

Arată ca Zede şi Silas.

La fel de repede cum se despărţiseră, frunzele cad la loc şi siluetele dispar.

Capitolul 15

Avery

Plicul arată surprinzător de banal. Doar un plic simplu din hârtie groasă gălbuie care e folosit în birouri. Conţinutul pare subţire – poate câteva foi de hârtie, împăturite în trei. E lipit, iar numele bunicii e scris pe spate cu o mâzgăleală tremurată care iese din chenar şi trece peste margine.

— Bunicul a avut ceva probleme cu Parkinsonul spre sfârşit, explică Trent.

Îşi trece mâna peste frunte, încruntându-se la plic de parcă s-ar întreba din nou dacă trebuia să-şi încalce jurământul dându-mi-l mie.

Ştiu că ar fi înţelept să-l deschid înainte să se răzgândească, dar mă împunge vinovăţia. Trent arată de parcă a dat greş cu ceva. Eu sunt motivul.

Înţeleg prea bine loialitatea faţă de familie. E fix ceea ce m-a adus aici în toiul nopţii.

— Mulţumesc, spun, ca şi cum ar ajuta la ceva.

Îşi frământă o sprânceană cu vârful degetelor şi încuviinţează fără tragere de inimă.

— Aşa, ca să ştii, s-ar putea să înrăutăţească lucrurile, nu să le îmbunătăţească. A existat un motiv pentru care bunicul şi-a petrecut aşa de mult timp ajutând să fie găsiţi oamenii. După ce s-a căsătorit cu bunica şi a preluat afacerea din Charleston a familiei, s-a dus la facultatea de Drept, ca să poată să-şi administreze contractele imobiliare… dar a făcut-o şi din alt motiv. Când avea 18 ani, a descoperit că fusese adoptat. Nu-i spusese nimeni până atunci. Tatăl adoptiv era sergent la Departamentul de poliţie din Memphis şi nu ştiu dacă au fost vreodată foarte apropiaţi, dar, când bunicul a aflat că a fost minţit toată viaţa, a fost picătura care a umplut paharul. S-a înrolat în armată chiar a doua zi şi n-a mai vorbit niciodată cu părinţii lui adoptivi. Şi-a căutat ani de zile familia

biologică, dar nu i-a găsit niciodată. Bunica a crezut întotdeauna că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi găsit de la bun început actele. Ca să fiu sincer, îşi dorea ca părinţii lui adoptivi să le fi distrus.

— Secretele au obiceiul să iasă la iveală.

E o vorbă înţeleaptă pe care mi-a împărtăşit-o tata de multe ori. *Secretele te fac şi vulnerabil în faţa adversarilor, politici sau de alt fel.*

Orice ar fi în plic, e mai bine să ştiu.

Totuşi, îmi tremură degetele când le strecor sub clapeta plicului.

— Îmi dau seama de ce ar fi fost bunicul tău aşa de dornic să-i ajute pe alţii să găsească informaţii şi membri pierduţi ai familiei.

Dar cum e implicată bunica mea?

Banda adezivă slăbeşte puţin câte puţin pe măsură ce trag de ea. O deschid încet, ca mama când desface un cadou, având grijă să nu sfâşie hârtia.

— Presupun că prezentul e cel mai bun moment pentru a afla, spun eu.

Cu grijă, scot un plic mai mic, care a fost deja deschis. Hârtiile dinăuntru sunt împăturite ca o broşură sau o factură de curent, dar îmi dau seama că sunt un fel de documente oficiale.

De partea cealaltă a mesei, Trent îşi priveşte mâinile în timp ce scot conţinutul plicului.

— Chiar…

N-are rost să-i mulţumesc din nou. N-o să-l scutească de lupta cu propria conştiinţă.

— Vreau să ştii că poţi fi sigur că o să fac ce e mai bine cu astea. N-o să permit să provoace vreo problemă de familie. Respect preocuparea bunicului tău, ţinând cont de genul de cercetare pe care o făcea pentru alţii.

— Ştia din proprie experienţă ce se poate întâmpla.

Un zgomot care vine din casă ne face pe amândoi să ne întoarcem, în timp ce eu netezesc actele de pe masă. Recunosc sunetul unor picioruşe goale pe o podea plină de nisip. Aproape că mă aştept să-i văd pe vreuna dintre

nepoatele sau nepoţii mei pe coridor, dar acolo e un băieţel de trei sau patru ani, blond şi cu ochi albaştri somnoroşi şi cu cea mai adorabilă gropiţă în bărbie. Ştiu de unde o are.

Trent Turner are un băiat. Există pe-aici şi vreo doamnă Turner care doarme? Cea mai bizară urmă de dezamăgire îmi colorează uşor gândul într-o nuanţă palidă de verde. Mă surprind căutând o verighetă înainte să-mi întorc din nou privirea spre băieţel şi să mă gândesc *Încetează. Avery Stafford, ce-i cu tine?*

În momente de-astea mă întreb ce e, *de fapt,* în neregulă cu mine. De ce nu mă simt ca o femeie care s-a legat de sufletul ei pereche, pentru totdeauna, şi cu asta basta? Ambele mele surori se îndrăgostiseră până peste cap de soţii lor şi aparent nu se răzgândiseră. Ca şi mama. Ca şi bunica.

Băieţelul mă cercetează în timp ce ocoleşte masa, căscând şi scărpinându-se pe frunte cu dosul unuia dintre braţe. Are un aer foarte teatral. Arată ca o actriţă de film mut care repetă un leşin exagerat.

— N-ar trebui să fii în pat, Jonah? îl întreabă taică-su.

— Îhî.

— Şi nu eşti pentru că…

Poate că Trent încearcă să pară dur, dar pe faţa lui scrie *pradă uşoară.* Jonah îşi prinde ambele mâini pe genunchiul lui taică-su, ridică un picior şi începe să se caţăre pe el ca pe terenul de joacă.

Trent îl ridică pe băiat, iar Jonah se întinde mai aproape de el ca să-i şoptească:

— E un pterodactil în du’ap.

— Un pterodactil?

— Îhî.

— Jonah, nu e nimic în dulap. E doar un film la care te-au lăsat copiii mai mari să te uiţi, la mătuşa Lou, îţi aduci aminte? Ai avut iar un coşmar cu el. În dulapul tău nici n-ar încăpea un dinozaur. Nu-s dinozauri aici.

— Îhî, pufneşte Jonah.

Ţinându-se cu mâinile de tricoul lui taică-su, se

răsuceşte destul ca să mă cerceteze în timp ce cască din toată inima.

N-ar trebui să mă bag. S-ar putea să înrăutăţesc lucrurile. Totuşi, am trecut prin povestea asta cu dinozaurul în timpul vizitelor la Drayden Hill şi al vacanţelor cu copiii surorilor mele.

— Nepoatele şi nepoţii mei au aceeaşi problemă. Şi lor le e frică de dinozauri, dar ştii ce am făcut noi?

Jonah scutură din cap, iar Trent îmi aruncă o privire întrebătoare, cu sprâncenele blond-nisipii îngemănate. Are o frunte foarte mobilă.

Două seturi identice de ochi albaştri îmi solicită soluţia la dilema dulap-dinozaur.

Din fericire, am o soluţie.

— Ne-am dus a doua zi la magazin şi am luat lanterne… nişte lanterne grozave de-a dreptul. Dacă ai o lanternă grozavă lângă pat, atunci, când te trezeşti noaptea şi crezi că vezi ceva, poţi s-o aprinzi şi s-o îndrepţi în direcţia aia şi să verifici. Şi ştii ce se întâmplă de fiecare dată când aprinzi lanterna?

Jonah aşteaptă cu răsuflarea tăiată, cu guriţa lui ca un arc al lui Cupidon căscată, dar tati e clar că ştie răspunsul. Arată de parcă-i vine să-şi dea palme, de parcă ar spune *De ce nu m-am gândit până acum?*

— De fiecare dată, când aprinzi lanterna, nu-i nimic acolo.

— Fiecale dată?

Jonah nu e sigur.

— Mereu. Pe cuvânt.

Jonah se întoarce spre taică-su în căutarea unei confirmări şi între ei are loc un schimb de-a dreptul dulce de priviri pline de încredere. E evident un tată implicat. Măcelăreşte monştri şi îşi duce copilul la culcare.

— Mergem mâine să luăm o lanternă de la BI-LO. Sună bine?

Bag de seamă că nu spune *Poate să te ducă mama mâine să luaţi o lanternă.* Bag de seamă şi că nu-i spune fiului său să fie băiat mare şi nu insistă să-l trimită pe bietul copil

înapoi în pat. Îl mută doar pe un umăr şi pune o mână pe masă, cu degetele arătând spre documentele presate sub palma mea.

Jonah îşi bagă un deget în gură şi se cuibăreşte la pieptul lui taică-su.

Cobor privirea spre acte, surprinsă că îmi ieşiseră temporar din minte. Jonah e irezistibil de drăgălaş.

Pagina de deasupra e o fotocopie neclară a unui fel de formular oficial. *FOAIE DE ISTORIC,* scrie în titlu, cu litere îngroşate, negre. Dedesubt, subiectul a primit un număr de înregistrare: *7501. VÂRSTA: min. SEX: bărbătesc.* Numele copilului e trecut ca *Shad Arthur Foss, apartenenţă religioasă necunoscută.* Colţul formularului e ştampilat cu o dată din octombrie 1939 şi pare să fi fost completat la un spital din Memphis, Tennessee.

NUMELE MAMEI: Mary Anne Anthony. NUMELE TATĂLUI: B. A. Foss. Adresa pentru ambii părinţi e trecută drept *fără, tabără pe rău.* Atât mama, cât şi tatăl aveau aproape 30 de ani când se născuse copilul.

Funcţionarul responsabil pentru formular, domnişoara Eugenia Carter, explicase situaţia minorului în câteva cuvinte sub titlurile seci. *MOTIVUL PREDĂRII CĂTRE SOCIEATEA C.C.T.: Născut în afara căsătoriei – incapacitate de a-l creşte. MODUL DE PREDARE: Document de renunţare la drepturi semnat de mamă şi de tată la naştere.*

— Nu recunosc numele astea, mormăi eu, dând deoparte foaia de deasupra celorlalte şi punând-o fără zgomot pe masă.

Cu siguranţă, avem o grămadă de rude, dar n-am văzut niciodată vreun Foss sau Anthony pe vreo invitaţie de nuntă şi nici n-am întâlnit vreunul la vreo înmormântare.

— Nu pot să-mi închipui cum ar putea avea legătură ceva din astea cu bunica mea. Presupun că asta trebuie să fi fost cam în anul când s-a născut ea.

Vârsta bunicii Judy se schimbă de fiecare dată când o întrebi. Nu recunoaşte nimic şi consideră din capul locului o stângăcie să întrebe cineva aşa ceva.

— Poate că Shad Arthur Foss o fi fost cineva pe care să-l fi cunoscut mai târziu, la şcoală? Ar fi putut să încerce să ajute vreun prieten să afle informaţii despre naştere?

Următoarea pagină e o copie a istoricului cazului copilului de sex masculin Foss.

DATA NAŞTERII: 1 septembrie 1939
GREUTATEA LA NAŞTERE: prematur – 1,8 kilograme
GREUTATEA ÎN PREZENT: 2,9 kilograme

COPILUL: Copilul s-a născut prematur, având doar 1,8 kilograme la naştere. S-a dezvoltat normal din toate punctele de vedere. Kahn negativ, Wasserman şi Papanicolau la mamă negative. Nu a suferit boli ale copilăriei şi nu a fost vaccinat.

MAMA: 28 de ani, născută în Statele Unite, de origine polono-olandeză. Liceu, ochi albaştri, păr blond, înălţime circa 1,67 m. Greutate circa 52 kg. Religie protestantă. Considerată foarte atrăgătoare şi inteligentă.

TATĂL: 29 de ani, născut în Statele Unite, de origine scoţiană-irlandeză şi cajun-franceză. Liceu, ochi căprui, păr negru, înălţime circa 1,85 m. Greutate circa 79 kg. Fără apartenenţă religioasă.

În niciuna dintre familii nu există boli ereditare şi, în ciuda erorilor extramaritale ale acestor tineri, familiile maternă şi paternă sunt conştiincioase şi respectate în comunităţile lor. Niciuna nu este interesată de custodia copiilor.

Îi trec al doilea document peste masă lui Trent, care se uită la primul. Pe a treia pagină scrie:

RENUNŢAREA LA DREPTURILE PĂRINTEŞTI
ale părintelui sau tutorelui
în favoarea Societăţii Casa de Copii Tennessee

_____

MOTOUL NOSTRU ESTE „AJUTĂ UN COPIL SĂ-ŞI GĂSEASCĂ UN CĂMIN”

Povestea tristă a băieţelului Shad este reluată cu un scris la maşină inegal, peste linii punctate sub întrebări cum sunt *Sănătos? Robust? Desfigurat? Infirm? Suferă fracturi? Este înapoiat?*

Se califică pentru plasare?

Copilul Shad este semnat, ştampilat, asistat de martori şi livrat. E transferat la Casa de primire Memphis, pentru observaţie şi plasare.

— Chiar n-am nicio idee ce înseamnă toate astea.

Dar ştiu că bunica mea n-ar fi venit sub nicio formă la Edisto în repetate rânduri să se vadă cu Trent Turner, Sr., dacă n-ar fi fost important. Mi se pare greu de crezut şi că ar fi mers aşa de departe ca să ajute un prieten. Aici era vorba de o implicare personală.

— Mai sunt şi alte pachete? Bunicul tău n-a mai lăsat şi altceva?

Trent îşi mută privirea, de parcă ar încerca să se hotărască ce să-mi zică, luptându-se iar cu conştiinţa. În cele din urmă, spune:

— Doar alte câteva plicuri închise cu nume pe ele, la fel ca ăsta. Majoritatea documentelor a reuşit să le predea proprietarilor înainte să se prăpădească. Pachetele care au rămas îşi închipuia că sunt pentru persoane care au murit fără să ştie el.

Trent se opreşte să-l mute pe Jonah, care îi adoarme pe umăr.

— Unele cazuri le-a continuat câte 50 sau 60 de ani, chiar de când a început să se ocupe de căutări. Cum a decis pe care să le preia, nu ştiu. Nu l-am întrebat niciodată. Îmi aduc vag aminte clienţi care veneau la el cu poze şi stăteau la masa din căbănuţa de-afară, plângând şi vorbind, dar nu se întâmpla chiar aşa de des. Îşi făcea cea mai mare parte a treburilor la biroul din Charleston. Singurul motiv pentru care am văzut câte ceva din toate astea e că veneam pe Edisto cu el de câte ori puteam. Câteodată, se întâlnea cu câte cineva aici – pentru confidenţialitate, cred. Am senzaţia că ocazional a avut de-a face cu clienţi destul de cunoscuţi.

Îmi aruncă o privire plină de înţeles, iar eu ştiu că mă îngrămădeşte şi pe mine în categoria asta. Începe brusc să mă mănânce pielea şi mă vânzolesc pe sub tricou.

— Tot nu pricep ce legătura are cu bunica. În actele bunicului tău există ceva legat de o femeie pe nume May Crandall… sau poate cineva pe nume Fern… sau Queenie? Cred că s-ar putea să fi fost prietene de-ale bunicii mele.

Trent îşi sprijină bărbia de capul pufos al lui Jonah.

— Numele nu-mi sună cunoscut, dar, cum ţi-am spus deja, nu m-am întors şi n-am citit niciunul dintre documente după ce a murit bunicul. I-am încuiat atelierul şi n-am mai intrat acolo.

O ridicare din umeri arată spre căbănuţa adormită sub lumina unei lămpi de grădină.

— M-am ocupat doar de plicuri, aşa cum mi-a cerut. Orice o mai fi rămas acolo, am presupus că n-a considerat că mai e important. Respecta foarte mult confidenţialitatea, ţinând cont prin ce a trecut el când a aflat adevărul despre părinţii lui. N-a vrut niciodată să-şi asume responsabilitatea pentru schimbarea trecutului altcuiva. Nu dacă nu i se cerea această informaţie.

— Deci asta înseamnă că e sigur că bunica mea a venit la el?

— Ţinând cont de ce ştiu despre munca bunicului, da.

Îşi muşcă buza de sus gânditor. Mă surprind îndreptându-mi atenţia asupra ei şi aproape pierzând şirul vorbelor lui.

— Dacă ar fi căutat-o altcineva pe bunica ta – o rudă pierdută, să zicem – bunicul i-ar fi dat actele şi ar fi închis dosarul după ce ar fi găsit-o. Totdeauna îşi lăsa clienţii să ia deciziile finale când era vorba să ia legătura cu alţii. Faptul că n-a închis dosarul ăsta şi că l-a lăsat marcat *Judy Stafford* înseamnă că bunica ta căuta pe cineva… o persoană pe care el n-a fost în stare s-o găsească.

Mintea îmi goneşte dincolo de viteza luminii, în ciuda orei târzii.

— Există vreo cale să văd şi restul?

Acum ştiu cât de îndrăzneaţă e solicitarea asta, dar mă

tem că Trent s-ar putea răzgândi dacă o să aibă timp să se gândească. O lecţie a proceselor. Dacă ai nevoie ca un martor să schimbe macazul, cere o pauză. Dacă nu, ţine-o tot aşa, pe calea spre ce vrei tu să obţii.

— Crede-mă, nu vrei să te duci acolo noaptea. Clădirea aia e o fostă baracă pentru sclavi, care a fost mutată pe proprietate, aşa că nu e etanşată tocmai bine. În momentul ăsta, n-ai de unde să ştii ce-ar putea să-şi fi făcut cuib acolo.

— Am crescut în grajdurile cailor. Nu mă sperie prea multe.

Strâmbă din gură, scoţând la iveală o gropiţă.

— De ce nu mă mir?

Îl mută iar pe Jonah pe umăr.

— Stai să-l duc înapoi în pat.

Privirile ni se întâlnesc şi, pentru o clipă, nu facem decât… să ne uităm unul la celălalt. Poate că e din cauza luminii palide de la lămpile patinate sau intimitatea tăcută a casei, dar simt ceva ce nu vreau să simt. Mă străbate, lent şi cald, sesizabil ca o urmă lăsată de valuri într-o seară de vară, după ce s-a răcorit aerul.

Încerc marea cu degetul, râd uşor, mă simt roşind şi coborând privirea, apoi îi mai arunc încă o privire lui Trent. Cealaltă parte a gurii se arcuieşte în sus într-un zâmbet şi mă străbate o senzaţie ciudată, care ajunge până în vârful picioarelor. E ca un fulger care loveşte în depărtare, deasupra apei – ceva impredictibil şi periculos.

Mă năuceşte o clipă, şi uit unde sunt şi de ce am venit aici.

Capul lui Jonah cade de pe umărul lui taică-su, iar vraja se rupe. Mă trezesc din ea ca un pacient din primele zile ale medicinei, care îşi revine după o anestezie cu eter. Mintea îmi hoinăreşte. Raţiunea are nevoie de o clipă să se rearanjeze cum trebuie şi să mă oblige să-mi mut privirea. Undeva pe parcurs, arunc o privire spre inelarul meu, de unde lipseşte, în momentul ăsta, inelul de logodnă, pentru că, înainte ca seara mea s-o ia razna, l-am scos ca să nu-l murdăresc cu loţiune de corp după duş.

Ce se *întâmplă*? Nu mi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva. Niciodată. N-am căderi mentale. Nu sunt atrasă uşor de oameni. Nu mă comport deplasat cu străinii. Mi-a fost inoculată încă de la naştere importanţa covârşitoare de a *nu* face asta, iar facultatea de Drept a fost o bună metodă de a o accentua.

— Ar trebui să plec.

Ca la comandă, telefonul din buzunar începe să vibreze, lăsând să pătrundă lumea reală. Scaunul protestează când mă împing înapoi. Sunetul pare să-l oprească pe neaşteptate pe Trent. Chiar se gândea să mă lase în atelier astă-seară? Sau se gândea la ceva… mai intim?

Nu bag în seamă telefonul şi îi mulţumesc că mi-a dat plicul, apoi adaug:

— Poate că am putea să ne vedem mâine?

În lumina strălucitoare, limpede a zilei.

— Să ne uităm la ce o mai fi rămas?

Risc oricum aş juca această carte. Până mâine, Trent s-ar putea să regândească totul. Dar aici, în seara asta, există riscuri de alt fel.

— Te-am bătut la cap mult prea mult. A fost incredibil de necivilizat din partea mea să sun aşa de târziu… Eram aşa de… disperată să înţeleg toate astea.

Trent îşi înăbuşă un căscat, clipeşte şi-şi forţează pleoapele să se deschidă.

— Nu-i nicio problemă. Sunt pasăre de noapte.

— Se vede, glumesc eu, iar lui îi scapă un hohot de râs.

— Mâine.

Rosteşte cuvântul ca pe o promisiune.

— Trebuie să fie după program. Am o zi plină. O să văd dacă mătuşa Lou poate să-l mai ţină câteva ore în plus pe Jonah.

Angajamentul e o uşurare. Sper doar să aibă aceleaşi sentimente după ce se mai gândeşte la povestea asta.

— Atunci ne vedem seara. Doar să-mi spui la ce oră. A, şi nu-l lăsa pe Jonah la mătuşa lui din cauza mea. Am nepoţi tripleţi care au doi ani. Îmi plac băieţeii.

Strângând hârtiile bunicii Judy şi lanterna, fac un pas

spre uşă şi apoi mă opresc, căutând un creion şi ceva pe care să scriu.

— Ar trebui să-ţi dau numărul meu de telefon.

— Îl am. Se strâmbă. Pe mobil, de vreo… două sute de ori. Ar trebui să fie stânjenitor, însă râdem amândoi. Se întoarce către coridor.

— Stai să-l culc pe Jonah şi te conduc pe plajă şi mă uit după tine până ajungi acasă.

Capul meu spune *nu,* dar trebuie să mă forţez să rostesc cuvintele.

— E în regulă. Ştiu drumul.

Dincolo de fereastră, noaptea e împânzită de lumina lunii, apa sclipind printre palmierii din jurul curţii din spate a casei. Trandafirii chinezeşti şi iasomia se leagănă în briza mării. E combinaţia perfectă. Genul pe care doar Lowcountry îl poate crea.

Trent îmi aruncă o privire.

— E toiul nopţii. Lasă-mă măcar să mă port ca un gentleman.

Aştept cât îl duce pe Jonah la culcare; apoi traversăm împreună veranda din spate şi coborâm treptele. Briza venită dinspre mare îmi flutură părul, învârtejindu-l în aer, atingându-mi pielea şi alunecându-mi în jos pe tricou. La baza scării, arunc o privire spre mica baracă de sclavi, cercetez cele şase ferestre cu tocuri de lemn care acoperă toată veranda din faţă. Oare în spatele sticlei înceţoşate de sare se ascund răspunsuri?

— E de pe la 1850.

Trent pare să-mi caute de vorbă. Poate că amândoi simţim tensiunea stânjenitoare a unui decor care cere insistent mai mult decât o pălăvrăgeală neprotocolară.

— Bunicul a mutat-o aici de unul singur când a cumpărat proprietatea. A folosit-o iniţial ca birou. Zona asta a fost prima lui tranzacţie imobiliară. A cumpărat suprafaţa de lângă vila Myers şi a dezmembrat-o pentru casa asta şi cele două dintre ele.

O altă legătură între Trent Turner Sr. şi bunica mea. Evident, se cunoşteau de multă vreme. Oare a apelat la el

s-o ajute pentru că ştia că e băgat în aşa ceva? Sau faptul că era băgat în asta l-a dus la bunica? Să-i fi sugerat ea să cumpere proprietatea de lângă cabană? Oare actualul Trent Turner ştie la fel de puţine despre aceste legături de familie ca şi mine? Vieţile unei întregi generaţii au fost strâns împletite, dar legătura a fost ascunsă, dintr-un motiv oarecare, următoarei generaţii?

Întrebările mă năucesc când ne oprim la aleea spre plajă, unde ovăzul sălbatic sclipeşte în lumina lunii de parcă ar fi fâşii de vată de sticlă.

— Frumoasă noapte, spune el.

— Aşa e.

— Ai grijă. Vine fluxul. O să te uzi la picioare.

Face semn cu capul spre mare şi nu pot să nu mă uit. O cărare de valuri scânteietoare duce până la lună, iar covorul înstelat străluceşte imposibil de luminos deasupra. De cât timp n-am mai stat pur şi simplu în beznă să mă bucur de o noapte ca asta? Dintr-odată, sunt foarte dornică de toate astea. Sunt dornică de apă şi cer şi zile care nu sunt împărţite în pătrăţele într-o agendă.

Oare aşa se simţea şi bunica? Ăsta era motivul pentru care venea aici aşa de des?

— Mulţumesc din nou… că m-ai lăsat să-ţi întrerup seara.

Fac un pas înapoi, din iarbă pe nisip. Ceva o zbugheşte pe lângă piciorul meu, iar eu ţip.

— Ai face bine să aprinzi lanterna.

Ultimul lucru pe care-l văd înainte să mă învălui într-o sferă de lumină artificială e Trent rânjind la mine.

Mă întorc şi plec, ştiind că se uită după mine.

Telefonul bâzâie din nou şi, când îl scot din buzunar, e ca o poartă spre o altă lume. Mă grăbesc să trec pragul. Am nevoie de ceva familiar şi sigur asupra căruia să mă concentrez după momentul bizar de pe plajă cu Trent.

Dar Abby? De la biroul din Baltimore? De ce m-ar suna în toiul nopţii?

Când răspund, e cu sufletul la gură.

— Avery, în sfârşit. E totul în regulă? Am primit

adineauri e-mailul ăsta aiurit de la tine.

Râd.

— Ah, Abby, îmi pare rău. Voiam să mi-l trimit mie.

— Trebuia să-ţi spui *ţie* unde te duci acum? *Aici* te-a adus viaţa de lux din Carolina de Sud?

Abby e o fată de D.C. fără fumuri în cap, o femeie de succes care a ajuns prin forţe proprii de la locuinţele sociale până la diploma de Drept. E şi un procuror federal fantastic. Îmi lipsesc prânzurile cu ea şi momentele când ne sfătuiam despre cazurile în desfăşurare.

Dacă e cineva căruia să-i încredinţez informaţiile despre bunica Judy, atunci Abby ar fi aceea, dar e mai sigur să mă pun la curent cu ce mai e la birou, aşa că asta fac.

— O poveste lungă. Şi tu de ce eşti trează la ora asta?

— Lucrez. Dezvăluire mâine. Spălare de bani şi fraudă prin poştă. Caz major. I-au angajat pe Bracken şi Thompson.

— Ahhh… artileria grea.

Sporovăiala juridică mă duce direct acasă în Baltimore. Orice aiureală m-a apucat acasă la Trent e rapid eclipsată, iar eu mă bucur, pentru că aşa şi trebuia.

— Zi-mi ce se întâmplă.

Simţurile mi se ascut într-un fel care n-are nicio legătură cu noaptea sau o privire aruncată peste umăr care mă asigură că Trent încă se mai uită după mine.

Abby se lansează în detaliile anchetei, iar mintea mi se concentrează. Mă frapează un fapt de netăgăduit.

Mi-e dor de fosta mea viaţă.

Capitolul 16

Rill

— Scularea. Se pare că azi avem în sfârşit nişte soare!

Domnişoara Dodd e nouă, a venit acum două zile. E mai tânără decât celelalte, şi e şi mai drăguţă. Dacă reuşesc s-o prind singură, am de gând s-o întreb de Camellia. Nu-mi spune nimeni unde e sora mea. Domnişoara Pulnik a zis să-mi ţin gura şi să nu le mai bat la cap pe supraveghetoare.

Danny Boy zice că e moartă. Spune că s-a trezit şi a auzit-o pe doamna Murphy zicându-i lui Riggs că a murit după ce au pus-o în debara şi că ce să facă. Danny Boy spune că Riggs i-a dus cadavrul la camion, ca să meargă să-l arunce în mlaştină. A văzut totul cu ochii lui. Zice că sora mea s-a dus şi că atâta pagubă.

Nu cred nicio vorbă care iese din gura lui Danny Boy. E nesuferit până în măduva oaselor.

Domnişoara Dodd o să-mi spună adevărul.

În momentul ăsta, e mai îngrijorată de mirosul din cameră. Când plouă, aici, jos, se face mucegai şi umezeală şi, pe deasupra, Fern face pe ea în fiecare noapte de când i-au luat pe Camellia şi Gabion. Îi spun lui Fern să nu mai facă, dar n-ajută la nimic.

— Dumnezeule, ce miros!

Domnişoara Dodd ne aruncă o privire îngrijorată.

— Ăsta nu-i un loc potrivit pentru copii.

Trec între ea şi patul ud. Am îngrămădit pături pe el, pentru că asta e tot ce mi-a dat prin cap să fac ca să-l ascund.

— Am… am vărsat oala de noapte.

Se uită în colţul camerei. Cimentul e uscat sub oală.

— A făcut vreuna dintre voi în pat?

În ochi mi se strâng lacrimile, iar Lark se dă înapoi spre colţ, luând-o şi pe Fern cu ea. Apuc de şorţul domnişoarei Dodd şi-mi feresc capul în acelaşi timp, pentru că mă aştept să mă pocnească. Chiar şi aşa, am reuşit s-o

împiedic să se ducă sus şi s-o aducă pe doamna Pulnik.

— Nu spuneţi.

Genele castanii ale domnişoarei Dodd flutură deasupra ochilor cenuşiu-verzui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu? O să ştergem doar mizeria şi o să fie în regulă.

— Fern o să dea de bucluc.

Bănuiesc că domnişoara Dodd încă nu ştie ce păţesc pe-aici copiii care fac pe ei.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Nu, n-o să dea de niciun bucluc.

— *Vă rog...*

Panica dă năvală ca o maree.

— Vă rog, nu spuneţi.

Nu le pot pierde pe Fern şi Lark. Nu ştiu sigur ce i s-a întâmplat Camelliei şi, după patru zile, îmi imaginez că nici oamenii ăia n-o să-l dea înapoi pe Gabby. Mi-am pierdut fratele. Camellia nu mai e. Lark şi Fern sunt tot ce mi-a mai rămas.

Domnişoara Dodd îmi pune mâinile pe obraji şi mă ţine cu blândeţe.

— Şşşttt. Gata, taci. O să am grijă să se rezolve. Nu-ţi face griji, bobiţă. O să rămână doar între noi.

Lacrimile îmi curg şi mai tare. După Queenie, nu m-a mai ţinut nimeni aşa.

— Gata, linişteşte-te.

Domnişoara Dodd se uită oarecum nervos peste umăr.

— Mai bine mergem sus înainte să vină după noi.

Dau din cap şi spun înăbuşit:

— Da, doamnă.

Cel mai rău ar fi să-i fac necazuri domnişoarei Dodd. Am auzit-o spunându-i uneia dintre femeile de la bucătărie că tatăl ei a murit anul trecut, iar mama e bolnavă de dropică şi are patru fraţi şi surori mici care stau la o fermă în nord, în Shelby County. Domnişoara Dodd a venit pe jos şi a făcut autostopul până la Memphis ca să găsească de lucru şi să poată să trimită bani acasă.

Domnişoara Dodd are nevoie de slujba asta.

Şi noi avem nevoie de domnişoara Dodd.

Le iau pe Fern şi Lark şi ieşim pe uşă înaintea domnişoarei Dodd. Riggs îşi pierde vremea pe lângă cazan, băgăcios ca un câine care pândeşte la uşa bucătăriei. Ca de obicei, ţin capul în jos şi-l privesc cu coada ochiului.

— Domnule Riggs, spune domnişoara Dodd chiar înainte să ajungem la scară, mă întrebam dacă ai putea să-mi faci un serviciu. Nu-i nevoie să mai spui şi altcuiva.

— Păi, da, doamnă.

Înainte să apuc s-o opresc, îl întreabă:

— Ai putea să amesteci nişte Clorox cu apă şi să ştergi patul de lângă uşă? Şi lasă-mi mie găleata când termini. Spăl eu restul după aia.

— Da, doamnă. O s-o fa-fac pentru dumneata. Sigur că da.

I se văd dinţii strâmbi când zâmbeşte, lungi şi galbeni ca de castor.

— Socot că ţâncii ăştia o să fi-fie duşi sus acuş'.

Ne face semn cu coada lopeţii.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Domnişoara Dodd nu ştie ce mult greşeşte. Odată ce ajungem sus. N-o să mai existe *nicio* uşă încuiată între noi şi Riggs.

— O încăpere la subsol nu-i potrivită pentru cei mici.

— Nu, doamnă.

— Şi, dacă ia foc casa, pot să rămână prinşi aici.

— Dacă ia fo-foc, aş spa-sparge uşa aia. Aşa aş fa-face.

— Eşti un om bun, domnule Riggs.

Domnişoara Dodd nu ştie adevărul despre domnul Riggs. Pur şi simplu, nu ştie.

— Mu-mulţumesc, doamnă.

— Şi nu-i cazul să spui nimănui despre curăţenie, îi aminteşte ea. O să fie secretul nostru.

Riggs zâmbeşte şi ne priveşte, cu ochii tiviţi cu alb şi o privire de urs apucat de turbarea iernii. Când vezi un urs umblând iarna, mai bine ai grijă. E flămând şi umblă după ceva cu care să potolească foamea aia. Nu-i prea pasă ce anume.

Privirea lui Riggs mă urmăreşte în timpul micului dejun şi chiar şi mai târziu în cursul zilei, când în curte se usucă destul ca să ieşim. Trecând peste verandă, mă uit în jos la colţ şi mă gândesc la Camellia şi mă întreb *E posibil să aibă dreptate Danny Boy? E posibil să fie moartă?*

Ar fi greşeala mea. Eu sunt cea mai mare. Ar trebui să am grijă de toată lumea. Ăsta fusese ultimul lucru pe care mi-l spusese Briny înainte să plece în grabă peste râu. *Vezi de copii, Rill. Ai grijă de toată lumea până ne întoarcem.*

Chiar şi numele îmi sună ciudat în minte acum. Lumea îmi tot spune May. Poate că Rill încă mai e pe undeva, pe râu, cu Camellia, şi Lark, şi Fern, şi Gabion. Poate că plutesc prin curenţii leneşi din apa nu prea adâncă a verii, uitându-se la bărcile care trec şi la barjele care se duc şi la ulii care zboară încet în cercuri largi, căutând peşti după care să se cufunde.

Poate că Rill e doar o poveste pe care am citit-o, ca Huck Finn şi Jim. Poate că nici nu sunt Rill şi nici n-am fost vreodată.

Mă întorc şi o iau la fugă în jos pe scări şi traversez curtea, cu rochia ridicându-mi-se pe picioare. Îmi întind braţele şi îmi arunc capul pe spate, născându-mi propria briză şi, pentru o clipă, o regăsesc pe Rill. Sunt ea. Sunt pe *Arcadia,* bucăţica noastră de rai.

Nu mă opresc când ajung la poartă, unde-şi au tunelul băieţii mari. Îşi fac de treabă necăjind doi copii noi, care au venit ieri, când ploua. Fraţi, cred. Oricum, nu-mi pasă. Dacă Danny Boy încearcă să mă oprească, o să strâng pumnul şi o să-l las lat, aşa cum ar face Camellia. O să-l trântesc pe spate lângă gard şi o să mă folosesc de el ca să mă caţăr şi să mă eliberez.

N-o să mă opresc până nu ajung pe malul râului.

Ocolesc latrina veche încă fugind din răsputeri şi sar din fugă lângă barele de fier, încercând să ajung destul de sus ca să mă caţăr pe ele, dar nu reuşesc. Nu fac decât câţiva metri înainte să alunec şi să mă lovesc rău. Mă prind de bare şi trag de ele şi ţip şi urlu ca o sălbăticiune care se luptă să iasă din cuşcă.

O ţin tot aşa până barele devin alunecoase de la transpiraţie şi lacrimi şi pătate de sânge. Barele nu cedează. Nu se mişcă deloc. Rezistă când alunec pe pământ şi las lacrimile să preia controlul.

Undeva, dincolo de zgomotele mele, îl aud pe Danny Boy spunând:

— Fetiţa drăguţă a luat-o razna, chiar aşa.

Îi aud pe Fern şi pe Stevie plângând şi pe Fern strigându-mă şi pe băieţii mari râzând de ei şi împingându-i înapoi de câte ori încearcă să treacă de poartă. Trebuie să mă duc. Trebuie să-i ajut, dar, mai mult ca orice, vreau să dispar. Vreau să fiu singură într-un loc unde să nu mă găsească nimeni. Unde să nu mai poată fi furat niciunul dintre cei pe care-i iubesc.

Danny Boy îi răsuceşte lui Stevie braţul la spate şi-l face să spună „unchiule”, apoi continuă până când urletul lui Stevie îmi spintecă măruntaiele. Loveşte în locul pe care aş vrea să-l fac tare ca piatra. Ca sabia lui Arthur, ţipătul lui Stevie reuşeşte să pătrundă.

Înainte să apuc măcar să mă gândesc la ce fac, sunt înapoi în curtea bisericii şi l-am prins de păr pe Danny Boy.

— Dă-i drumul!

Smucesc tare, iar capul lui Danny Boy se dă pe spate.

— Îi dai drumul şi nu te mai atingi de el *niciodată.* Îţi frâng gâtul ca la pui. Chiar *o fac.*

Fără Camellia care să se ocupe de bătăi, dintr-odată, sunt ea.

— Îţi frâng gâtul şi te arunc *pe tine* în mlaştină.

Unul dintre ceilalţi băieţi îi dă drumul lui Fern şi se trage înapoi. Se holbează la mine, cu ochii căscaţi. După cum îmi arată umbra, înţeleg de ce. Părul îmi zboară în toate direcţiile. Arăt ca Meduza din poveştile greceşti.

— Bătaie! Bătaie! strigă copiii şi vin în fugă să se uite.

Danny Boy îi dă drumul lui Stevie. Nu vrea să fie biciuit în faţa tuturor. Stevie se rostogoleşte cu faţa în ţărână, ridicându-se apoi cu gura plină de pământ. Scuipă şi ţipă, iar eu îl împing pe Danny Boy şi îi iau de mână pe Stevie şi Fern. Am trecut deja de deal înainte să apuc măcar să

observ cine lipseşte.

Îmi stă inima în loc.

— Unde-i Lark?

Fern îşi duce pumnul la gură de parcă i-ar fi teamă că a dat de necaz.

Poate că e înspăimântată de mine după ce a văzut.

— Unde-i *Lark?*

— ’Oamna, bâlbâie Stevie primul cuvânt pe care îl aud spunându-l din ziua în care am ajuns aici. ’Oamna.

Mă las în genunchi în iarba udă şi îi privesc pe amândoi direct în ochi.

— Ce doamnă? *Ce* doamnă, Fern?

— Doamna a dus-o pe verandă, şopteşte Fern printre degete.

Ochii îi sunt tiviţi cu lacrimi.

— Aşa.

Îl prinde pe Stevie de braţ şi-l ridică, trăgându-l peste câteva trepte. Stevie dă din cap, să-mi spună că asta a văzut şi el.

— O doamnă? Nu Riggs? Nu Riggs a luat-o?

Scutură din cap amândoi.

— ’Oamna, spune Stevie.

Capul îmi e încă înceţoşat de lacrimi uscate şi resturi de ură. A dat Lark de necaz? Era bolnavă? N-avea cum. Când am venit la micul dejun, era ca de obicei. Nu duc copiii la infirmerie decât dacă ard de febră sau vomită.

Le fac semn lui Fern şi Stevie spre locul de joacă.

— Voi doi, duceţi-vă. Vă duceţi acolo, la scrânciob, şi nu plecaţi de-acolo indiferent ce se întâmplă, decât dacă vin eu să vă iau sau auziţi clopotul. Aţi înţeles?

Ambii par speriaţi de moarte, dar încuviinţează şi se prind de mâini. Îi privesc ducându-se către scrânciob, după care mă îndrept spre casă. Când trec pe lângă poartă, îi spun lui Danny Boy că, dacă se leagă de ei, o să aibă de-a face cu mine.

Curajul mă cuprinde şi mă părăseşte în timp ce traversez curtea. Mă tot uit la casă sperând s-o zăresc pe domnişoara Dodd. În urechi îmi bubuie un ciocan când trec

în vârful picioarelor peste verandă şi mă duc spre spălătorie. În funcţie de cine mă vede aici, aş putea să am necazuri mari. Cuiva i-ar putea trece prin cap că încerc să fur mâncare.

Femeile de culoare sunt la spălător şi storcător când ajung acolo. Oare ştiu ce s-a întâmplat cu Lark? Dacă ar şti, mi-ar spune? De obicei, trecem unii pe lângă alţii ca nişte oameni care e mai bine să nu se vadă.

Ele nu ridică privirea, iar eu nu întreb. În bucătărie nu e nimeni şi trec în grabă, ca să nu fiu prinsă acolo.

Uşa batantă geme încet când bag capul în holul din faţă al casei doamnei Murphy. E aproape prea târziu când îi aud glasul şi văd uşa deschisă a biroului ei.

— Cred că o să vi se pară încântătoare.

În încăpere se află şi domnişoara Tann. Are glasul lipicios de dulce, aşa că îmi dau seama că mai vorbeşte şi cu altcineva în afară de doamna Murphy.

— E perfectă în toate privinţele. Mama îşi începuse facultatea înainte de Criză. O tânără foarte inteligentă şi considerată destul de frumoasă. În mod clar, e o trăsătură moştenită. Asta mică e o adevărată Shirley Temple şi nici măcar n-are nevoie de permanent. E puţin cam tăcută, dar se poartă foarte frumos şi e politicoasă. N-o să vă facă nicio problemă în public, ceea ce ştiu că e foarte important în profesia dumneavoastră. Mi-aş dori să ne fi lăsat să v-o aducem acolo. Nu e procedura noastră obişnuită să le permitem noilor părinţi să vină la căminele noastre.

— Apreciez că vă ocupaţi de toate aspectele.

Glasul bărbatului e profund. Sună ca un comandant militar.

— Ne e greu să mergem oriunde fără să fim recunoscuţi.

— Înţelegem pe deplin.

N-am mai auzit-o până acum pe doamna Murphy cu un ton aşa de prietenos.

— E o mare onoare să ne vizitaţi. Chiar aici, în propria mea casă!

— Aţi ales-o pe una dintre cele mai bune.

Domnişoara Tann se apropie de uşă.

— Şi o să fii cea mai cuminte, nu-i aşa, Bonnie? O să faci tot ce-ţi spun noua ta mămică şi noul tău tătic. Eşti o fetiţă norocoasă. Şi eşti foarte recunoscătoare pentru asta, nu-i aşa?

Bonnie e noul nume al lui Lark.

Încerc să aud dacă răspunde, dar nu-mi dau seama.

— Atunci presupun că trebuie să te lăsăm să te duci, deşi o să-ţi ducem dorul foarte tare, spune domnişoara Tann.

În hol păşesc o femeie şi un bărbat, aducând-o pe Lark cu ei. Bărbatul e chipeş, ca un prinţ dintr-o carte cu basme. Femeia e frumoasă, cu o pieptănătură elegantă şi ruj drăguţ. Lark poartă o rochie albă cu volănaşe. Arată ca o balerină micuţă.

Îmi stă răsuflarea în gât. Împing uşa bucătăriei. *Trebuie să-i opreşti,* îmi spun eu. *Trebuie să-i faci să înţeleagă că Lark e a ta şi n-o pot lua.*

O mână mă prinde de braţ şi mă trage înapoi, iar uşa se închide cu un pocnet. Mă împleticesc şi mă clatin în timp ce mă trage cineva prin bucătărie şi spălătorie până pe verandă. Nici măcar nu ştiu cine m-a prins până nu mă răsuceşte şi nu mă ridică pe picioare domnişoara Dodd, ţinându-mă de ambii umeri.

— N-ar trebui să fii aici, May!

Are ochii larg deschişi şi e albă ca varul. Arată aproape la fel de speriată pe cât mă simt eu.

— *Ştii* care sunt regulile. Le superi pe doamna Murphy şi pe domnişoara Tann, dai de naiba.

Nodul din gât mi se sparge ca un ou de găină proaspăt. Se scurge în jos, lipicios şi fierbinte şi vâscos.

— So-sora mea…

Domnişoara Dodd îmi prinde obrajii în palme.

— Ştiu, scumpo, dar trebuie să te gândeşti la ce e mai bine pentru ea. O să aibă o mămică şi un tătic care sunt vedete de cinema.

Trage aer în piept de parcă tocmai ar fi câştigat un premiu la bâlci.

— Ştiu că o să fii tristă o vreme, dar e cel mai bun lucru

la care poate spera cineva. Părinţi nou-nouţi şi o casă nou-nouţă. O viaţă cu totul nouă.

— Avem o mămică şi un tătic!

— Taci, gata, taci.

Domnişoara Dodd începe să mă tragă pe verandă, departe de uşă. Încerc să mă eliberez, dar nu-mi dă drumul.

— Taci. Nu poţi să începi să faci scandal. Ştiu că ţi-ai dori să vină după voi mămica şi tăticul, dar nu pot. V-au predat Societăţii Casa de Copii din Tennessee. Acum sunteţi orfani.

— Ba nu! hohotesc eu.

Nu mă pot abţine. Scap adevărul – totul despre *Arcadia,* şi Queenie, şi Briny, şi fratele meu şi surorile mele. Îi spun despre Camellia şi debara, şi supraveghetoarele care spun poveşti diferite despre ce i s-a întâmplat, şi Danny Boy care îmi spune că a fost aruncată în mlaştină.

Domnişoara Dodd deschide gura şi rămâne cu ea căscată. Mă ţine aşa de strâns de umeri, încât mi se răsuceşte pielea şi mă arde.

— Ăsta-i adevărul, în numele Domnului? mă întreabă ea când rămân fără cuvinte.

Închid ochii strâns, dau din cap şi înghit lacrimi şi muci.

— Şşşttt, şopteşte ea şi mă strânge în braţe. Nu mai spune nimic acum. Nimănui. Ieşi cu ceilalţi copii. Fii cuminte şi nu face găligie. O să văd ce pot să aflu despre toate astea.

Când îmi dă drumul, o prind de mână.

— Nu-i spuneţi doamnei Murphy. O să mi-o ia şi pe Fern. Fern e tot ce mai am.

— N-o să spun. Nici n-o să te las baltă. O să aflu ce s-a întâmplat cu sora ta. Dumnezeu mi-e martor, o să îndreptăm toate astea, dar tre' să te ţii tare.

Mă priveşte drept în ochi şi în ea arde un foc. Focul e o mângâiere, dar ştiu ce i-am cerut să facă. Dacă doamna Murphy o poate face pe Camellia să dispară, poate să-i facă necazuri şi domnişoarei Dodd.

— N-nu le lăsaţi să vă pri-prindă, domnişoară Dodd.

— Sunt o lamă mai ascuţită decât crede lumea că sunt.

Mă goneşte spre curte şi, dintr-odată, avem un prieten aici. Până la urmă, cineva ne ascultă povestea.

În noaptea aceea, Fern tot plânge, la nesfârşit, după Lark. Încerc chiar şi să-i citesc ceva din carte, dar nu tace şi, până la urmă, nu mai pot. O trag şi o strâng tare de braţe, o ridic şi-mi lipesc faţa de a ei.

— Încetează!

Glasul îmi răsună în încăperea mică.

— Încetează, *proasto!* S-a *dus! Nu* e *vina* mea! Încetează sau o să capeţi o *bătaie* la fund.

Ridic mâna şi abia după ce ochii surorii mele clipesc, clipesc, clipesc văd ce fac.

Îi dau drumul pe pat, mă întorc, mă prind de păr şi trag până mă doare. Vreau să-l smulg pe tot. Toate firele. Vreau o durere pe care s-o înţeleg în locul celei pe care n-o pricep. Vreau o durere care are un început şi un sfârşit, nu una care merge la nesfârşit şi taie până la os.

Durerea mă transformă într-o fată pe care nici măcar n-o cunosc.

Mă transform în *ele.* O văd pe chipul surorii mele. Şi asta doare cel mai tare.

Cad pe patul pe care ni l-a spălat şi curăţat domnişoara Dodd. Acum miroase a Clorox. De sub perna murdară se rostogolesc trei bomboane de mentă şi le arunc în oala de noapte.

Fern vine şi se aşază lângă mine şi mă bate pe spate aşa cum face o mamă ca să-şi liniştească bebeluşul. Îmi trec prin minte ziua, şi locul ăsta, şi tot ce s-a întâmplat aici. Le văd ca pe un spectacol cu imagini şi sunet, genul pe care-l vedeam pentru cinci cenţi când venea bâlciul prin oraşele de pe râu şi-şi aprindea proiectoarele pe zidul vreunei clădiri sau al unui hambar. Dar filmul din mintea mea e vălurit, şi neclar, şi se desfăşoară prea repede.

În cele din urmă, mă cufund şi mai departe, şi totul devine întunecat şi tăcut.

În toiul nopţii, mă trezesc, iar Fern e cuibărită lângă mine. Suntem învelite amândouă cu o pătură. E răsucită şi

rulată ciudat, aşa că ştiu că Fern trebuie s-o fi pus-o acolo.

O prind strâns şi atunci visez despre *Arcadia,* şi e un vis frumos. Suntem din nou împreună, iar ziua e aşa de plăcută, că parcă ar fi picături de sevă pe un lujer de caprifoi. Scot limba şi gust şi tot gust.

Mă pierd în mirosul fumului de lemne şi al ceţii de dimineaţă, care e aşa de deasă, că ascunde celălalt mal şi schimbă râul într-o mare. Alerg împreună cu surorile mele de-a lungul grindurilor, şi mă ascund în iarbă, şi le aştept să mă găsească. Glasurile lor îşi croiesc drum încet prin negură, aşa că nu-mi pot da seama cât de aproape sau de departe sunt.

Pe *Arcadia,* Queenie cântă o melodie. Stau nemişcată ca o stană de piatră în iarbă şi ascult glasul mamei.

Primăvara, când mierla
Prin sălcii
Stătea şi se legăna, auzeam cum cânta
Cântând, Aura Lee,
Aura Lee, Aura Lee,
Fecioară cu părul de aur,
Cu raza soarelui tu vii…

Sunt aşa de absorbită de cântecul ei, că nici nu aud descuindu-se uşa subsolului până când nu se învârte mânerul. Sar ca arsă şi văd că e deja dimineaţă. Printre azalee se strecoară raze de soare şi cad pieziş prin cameră.

În colţ, Fern se ridică de pe oliţă şi-şi trage izmenele. După noaptea trecută, poate că e prea speriată să mai facă în pat.

— Bravo, şoptesc eu şi mă grăbesc să netezesc patul.

— Nu-i nevoie. *Nu* pleci *nicăieri* azi.

Glasul din uşă nu e al domnişoarei Dodd. E al doamnei Murphy. Mă plesneşte ca un bici, pocnindu-mi prin tot corpul. Până acum, n-a mai venit niciodată jos.

— Cum *îndrăzneşti!*

Gura i se strânge în aşa fel, încât îi ies în afară pometii.

Aerul şuieră printre dinţii ei strâmbi din faţă. Din trei paşi rapizi, m-a prins de păr.

— Cum *îndrăzneşti* să te foloseşti de ospitalitatea mea, de *bunătatea* mea, ca să mă pârăşti? Crezi că ţăranca aia, inculta aia, chiar o să fie în stare să te ajute? A, sigur că a fost destul de proastă să creadă *minciunile* tale. Dar n-ai făcut decât s-o laşi fără slujbă, şi domnişoara Tann o să-i ia curând pe frăţiorii şi surorile Dodd. Au fost reclamaţi la Serviciile de asistenţă socială din comitatul Shelby şi se fac chiar în momentul ăsta actele. *Asta* ai *vrut? Asta* ai avut în cap când i-ai împuiat capul cu poveşti oribile despre bietul domn Riggs? Nimeni altul decât propriul meu *văr. Vărul meu,* care curăţă mizeria pe care o faceţi în curte voi, păduchi însetaţi de sânge ce sunteţi, şi are grijă de cazan, ca să nu *răciţi* voi, odoraşele, în nopţile reci!

Aruncă un zâmbet satisfăcut spre Fern, care s-a tras cât de departe poate în colţ.

— Nu… nu… n-am…

Ce pot să fac? Unde să mă duc? Pot să încerc să ies şi să fug pe uşă, dar a prins-o pe Fern.

— Nu-ţi bate capul să zici că nu. *Ruşine.* Ruşine *să-ţi fie.* Ruşine să-ţi fie pentru minciunile tale. Ţi-am oferit mult mai multe decât *păduchii de rău* pe care-i meriţi. Păi, hai să vedem cum o să-ţi fie după ce stai o vreme singură să te gândeşti la ce ai greşit.

Mă împinge cu putere în jos, iar eu cad pe spate peste pat. Înainte să apuc să mă ridic, a prins-o pe Fern.

Sora mea ţipă şi încearcă să se întindă spre mine.

— Nu! strig eu, ridicându-mă în picioare. O doare!

— Ai noroc că nu fac mai rău de-atât. Poate că ar trebui s-o facem pe ea să plătească pentru greşelile tale?

Doamna Murphy mă împinge din calea ei când trece pe lângă mine.

— Mai fă-mi tu necazuri, şi aşa o să *facem.*

Vreau să mă lupt, dar nu-mi dau voie. Ştiu că, dacă o fac, n-o să reuşesc decât să-i fac rău lui Fern.

— Fii cuminte, îi spun surioarei mele. Să fii fetiţă cuminte.

Ultimul lucru pe care-l văd sunt picioarele ei alunecând peste o pată de praf de cărbune, când doamna Murphy o trage pe uşă. Încuietoarea se răsuceşte, iar eu ascult ţipetele lui Fern îndepărtându-se tot mai mult. Până la urmă, se sting cu totul.

Cad pe pat şi trag pătura care încă mai păstrează locuri calde de la Fern şi de la mine şi plâng până nu-mi mai rămâne nicio lacrimă şi nu mai pot decât să mă holbez la tavan.

Aştept toată ziua, dar nu vine nimeni după mine. Deschid geamul pivniţei şi-i aud pe copii jucându-se pe-afară. Soarele se ridică, apoi o ia spre vest. În cele din urmă, se aude clopotul pentru cină.

După o vreme, scândurile tavanului răsună când toată lumea se duce sus la culcare.

Mi-e foame şi mi-e sete, dar cel mai tare o vreau pe Fern. N-o s-o pună să doarmă în altă parte, nu? Din cauză că am spus *eu* ce-am spus?

Dar o fac.

După ce casa se cufundă în tăcere, mă întind din nou. Îmi chiorăie stomacul şi mă doare de parcă l-ar ronţăi un şobolan pe dinăuntru. Îmi simt gâtul de parcă mi l-ar fi răzuit cineva.

Dorm, şi mă trezesc, şi dorm, şi mă trezesc.

Dimineaţă, vine doamna Pulnik şi îmi aduce o găleată cu apă şi un polonic.

— Bea doar câte puţin. N-o să mai capeţi alta o vreme. O să fii la regim cu restricţii.

Trec încă trei zile până aduce mâncare. Mi-e aşa de foame, că am început să mănânc bomboanele de mentă pe care le strecoară Riggs pe sub uşă, deşi mă detest din cauza asta.

O zi se schimbă într-alta, şi în următoarea, şi în următoarea. Citesc până la sfârşit *Huckleberry Finn,* unde Huck decide că mai bine fuge în Teritoriile indiene decât să fie adoptat.

Închid ochii şi mă prefac că fug şi eu în Teritoriile indiene. Am un cal roşu mare şi drăguţ, cu chişiţe albe şi

stea, ca Tony Calul Minune şi Tom Mix. Calul meu e mai rapid decât orice altceva şi nu facem decât să fugim, să fugim, să fugim.

Iau cartea de la capăt şi sunt din nou în Missouri, pe malurile fluviului. Călătoresc şi eu pe pluta lui Huckleberry Finn, ca să-mi treacă zilele.

Noaptea, când vântul desparte crengile, arunc privirea pe fereastră, uitându-mă după Zede, sau Silas, sau Briny sub felinarul de pe stradă. Odată, când bate vântul, îi văd stând acolo. E şi o femeie cu ei. E prea trupeşă ca să fie Queenie. Cred că e domnişoara Dodd.

La fel de rapid cum apar, au şi dispărut. Mă întreb dacă nu mă tâmpesc.

Doamna Pulnik vine şi-mi ia cartea şi-mi spune că i-am făcut necazuri doamnei Murphy cu doamnele de la bibliotecă. Mă face hoaţă şi mă loveşte tare peste faţă pentru că nu i-am adus aminte că încă mai am la mine ceva ce aparţine bibliotecii.

Nu ştiu sigur cum o să mă descurc fără *Huckleberry Finn.*

Îmi fac griji pentru Fern şi cum o scoate la capăt sus, de una singură.

Trec zile întregi. Le pierd şirul, dar trece multă vreme până când vine doamna Pulnik să mă scoată din cameră şi mă duce în biroul doamnei Murphy. Put aproape la fel de rău ca oala de noapte, iar părul mi s-a încurcat într-o claie mare şi murdară. Lumina de sus e aşa de puternică, încât mă poticnesc şi mă lovesc de diverse lucruri şi sunt nevoită să orbecăi.

Doamna Murphy e doar o umbră neclară în spatele biroului. Mijesc ochii ca s-o văd mai bine şi apoi îmi dau seama că nu e doamna Murphy. E domnişoara Tann. Doamna Murphy stă în picioare în spatele ei, lângă fereastră.

Doamna Pulnik mă îmbrânceşte înainte. Mi se îndoaie picioarele şi cad în genunchi. Doamna Pulnik mă prinde de rochie şi de păr şi mă ţine aşa.

Domnişoara Tann se ridică şi se apleacă peste birou.

— Cred că *exact* aşa ar trebui să stai. În genunchi, cerşind iertare pentru toate problemele pe care le-ai făcut. Pentru toate *minciunile* pe care le-ai spus despre biata doamnă Murphy. Eşti o făptură nenorocită şi nerecunoscătoare, nu-i aşa?

— D-da, doamnă, chiţăi eu şoptit.

Aş spune aproape orice ca să scap din încăperea aia.

Doamna Murphy îşi înfige mâinile în şolduri.

— Să spui minciuni despre vărul meu. Groaznică, oribilă…

— Ţţţţ!

Domnişoara Tann ridică o mână, iar doamna Murphy îşi ferecă gura.

— A, cred că May *ştie* ce a făcut. Cred că încearcă doar să atragă atenţia. Asta-i problema ta, May? Vrei să ţi se acorde atenţie?

Nu ştiu ce să spun, aşa că stau acolo în genunchi, cu măruntaiele fremătând şi bărbia tremurând. Doamna Pulnik mă împinge şi mai tare la podea. Mă străfulgeră durerea din rădăcinile părului şi din genunchi. În mine se strâng lacrimile, dar nu le pot lăsa să se arate.

— Răspunde-mi!

Glasul domnişoarei Tann umple încăperea ca o detunătură. Şchioapătă în jurul biroului şi rămâne în picioare deasupra mea, mişcând degetul în faţa mea. Ochii ei au cenuşiul rece al viscolului.

— D-da, doamnă… n-nu, doamnă.

— Păi, care dintre *ele?*

Deschid gura, dar nu se aude nimic.

Degetele i se strâng în jurul bărbiei mele. Îmi întinde gâtul şi se apleacă mai aproape. Simt miros de pudră de talc şi respiraţie urât-mirositoare.

— Nu mai eşti aşa de vorbăreaţă acum, nu? Poate că ai văzut unde ai greşit?

Reuşesc să dau puţin din cap.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet, iar ochii îi capătă o sclipire flămândă, de parcă poate să simtă spaima din mine şi îi place.

— Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la *asta* înainte să inventezi o poveste caraghioasă despre sora ta imaginară şi bietul domn Riggs.

Îmi bubuie sângele în cap. Încerc să pricep ce spune, dar nu pot.

— N-a existat niciodată vreo… *Camellia.* Ştim amândouă asta, nu-i aşa, May? Când aţi ajuns aici, eraţi patru. Două surioare şi un frăţior. *Doar* patru. Şi am făcut o treabă nemaipomenită găsindu-le cămine până acum. Cămine bune. Şi pentru asta eşti *cât se poate* de recunoscătoare, nu-i aşa?

Îi face un semn doamnei Pulnik. Mi se ridică greutatea de pe umeri. Domnişoara Tann mă trage de bărbie până mă ridic în picioare în faţa ei.

— N-o să mai scoţi aiureala asta pe gură. Înţelegi?

Încuviinţez şi mă detest în acelaşi timp. E greşit. Tot ce i-am spus domnişoarei Dodd era adevărat. Dar nu pot să mă mai întorc la subsol. Trebuie s-o găsesc pe Fern şi să mă asigur că nu i-au făcut rău. Fern e tot ce mi-a mai rămas.

— Bine.

Domnişoara îmi dă drumul, îşi prinde mâinile şi se leagănă în spate pe călcâie, cu rochia fluturându-i în jurul genunchilor.

Doamna Murphy râde în barbă.

— Păi, până la urmă haimanalele astea mici chiar au ceva creier în capetele alea seci.

Buzele domnişoarei Tann se arcuiesc în sus, dar e genul de zâmbet care te îngheaţă când îl priveşti.

— Chiar şi cei mai căpoşi pot fi învăţaţi. E vorba doar de ce mijloace sunt necesare ca să transmiţi lecţia.

Mijeşte ochii, privindu-mă din cap până în picioare, înainte să sune ceasul de pe poliţa şemineului şi să-i atragă atenţia.

— Chiar trebuie să-mi văd de treburi.

Trece pe lângă mine, lăsând în încăpere mireasma ei de talc. Încerc să n-o inspir, dar îmi rămâne în nări.

Doamna Murphy se aşază la birou şi ia nişte hârtii, de

parcă ar fi uitat că sunt şi eu acolo.

— De-acum înainte, o să fii *recunoscătoare* pentru ospitalitatea mea.

— D-da, doamnă. Pot s-o văd acum pe Fern?

E tot ce mă pot convinge să întreb, dar trebuie s-o fac.

— D-doamnă Murphy?

Nu ridică privirea.

— Sora ta nu mai e. A fost adoptată. N-o s-o mai vezi niciodată. Poţi să te duci afară să te joci cu ceilalţi copii acum.

Îşi răsfoieşte hârtiile şi ia un stilou.

— Doamnă Pulnik, vă rog să aveţi grijă să facă o baie înainte s-o mutaţi sus în patul ei diseară. Nu suport cum miroase.

— O să am grijă să se înteplinească.

Doamna Pulnik îmi pune mâna în jurul braţului, dar abia o simt. Când mă lasă afară, nu fac decât să stau multă vreme pe treptele verandei. Ceilalţi copii se abat pe-acolo şi se uită la mine de parcă sunt un animal de la grădina zoologică.

Nu-i bag în seamă.

Stevie vine şi încearcă să mi se târască în poală şi nu pot suporta nici măcar să-l simt aproape. Mă face să mă gândesc la Fern.

— Du-te şi joacă-te cu camioanele, îi spun, după care mă duc în cealaltă parte a curţii, până la gardul din spatele casei parohiale, şi mă târăsc ca să mă ascund sub un adăpost de viţă sălbatică.

Mă uit printre frunze la geamurile dormitoarelor unde stau fetele şi mă întreb *Dacă sar de-acolo la noapte, o să mor?*

Nu pot trăi fără Fern. Am fost suflete gemene încă de când s-a născut.

Acum, inima mea nu mai e.

Îmi las capul jos şi simt puncticelele de soare pe gât, şi las somnul să mă cuprindă, şi sper că n-o să mă trezesc.

Când o fac, mă atinge cineva pe braţ. Tresar şi mă ridic pe vine clătinându-mă, crezând că e Riggs. Dar chipul care

mă priveşte mă face să cred că încă mai visez. Aşa trebuie să fie.

— Silas?

Îşi duce degetul la buze.

— Şşşştttt, şopteşte el.

Întind braţul printre gratii, cu mâinile tremurând şi întinzându-se. Trebuie să văd dacă e adevărat.

Degetele lui le cuprind pe ale mele. Le strânge tare.

— Am aflat unde eraţi, până la urmă, spune el. O doamnă de la spital i-a pus pe mămica şi tăticul vostru să semneze nişte hârtii imediat ce s-au născut copiii. I-au spus tăticului vostru că dacă le semnează pe toate, poate să plătească pentru cheltuielile cu doctorul ale lui Queenie şi că bebeluşii o să fie îngropaţi cum se cuvine. Dar nu pentru asta erau hârtiile. Erau ca să-i lase să vină şi să vă ia de pe *Arcadia.* Când s-au dus Briny şi Zede la poliţie, au zis că Briny v-a predat pe toţi Societăţii Casa de Copii din Tennessee – nu mai era nimic de făcut şi asta e. V-am căutat săptămâni în şir. Doamna aia, domnişoara Dodd, ne-a găsit ea până la urmă şi ne-a zis unde eraţi cu toţii. Am venit aici şi m-am uitat de câte ori am putut, şi speram să văd că încă mai sunteţi aici.

— M-au ţinut înăuntru. Am dat de bucluc.

Mă uit în jur prin viţă. Tot nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Probabil că îmi închipui totul în mintea mea.

— Unde-s Queenie şi Briny?

— Au grijă de *Arcadia.* O pregătesc să plece iar pe râu. A stat la mal multă vreme.

Mă atârn de bare. Pielea mi se încinge şi se înroşeşte. Sudoarea îmi curge pe sub cămaşa de noapte jerpelită pe care o port deja de câteva săptămâni. Ce-o să zică Briny de mine când o să afle adevărul?

— I-au luat pe toţi. I-au luat pe toţi în afară de mine. N-am putut să fac ce mi-a zis Briny. N-am putut să fac să rămânem împreună.

— E în regulă, şopteşte Silas.

Mă mângâie pe păr cât plâng, iar degetele i se încurcă în claia mea de păr.

— O să te scot de-aici. O să vin la noapte şi o să tai una dintre zăbrele… acolo, sub ilice, unde tufărişul e bun şi des. Poţi să ieşi diseară? Poţi să te furişezi?

Sughiţ şi-mi trag nasul şi încuviinţez. Dacă James se putea duce la bucătărie să fure mâncare, pot şi eu să ajung până acolo. Dacă pot să ajung la bucătărie, pot să ajung în curtea bisericii.

Silas cercetează gardul.

— Lasă-mă un pic. Câteva ore după ce se întunecă bine, ca să mă strecor aici şi să tai bara. După aia vii. Cu cât au mai puţin timp să-şi dea seama că lipseşti, cu atât mai bine.

Facem un plan şi apoi îmi spune că mai bine pleacă, până nu-l vede cineva. Nu pot decât să-i dau drumul şi să mă târăsc de sub viţă şi să plec de-acolo.

Nu mai sunt decât câteva ore, îmi spun. *Doar restul zilei, după aia cina şi încă o baie, şi o să fiu acasă. Acasă, pe* Arcadia.

Dar când pornesc prin curte, îl văd pe Stevie căutându-mă şi mă gândesc: *Şi cu el cum rămâne?*

Danny Boy vine să-l bată pe Stevie la poarta bisericii.

— Lasă-l în pace.

Mă apropii şi îl înfrunt pe Danny Boy. Cred că m-am mai înălţat cât am stat în beci. Cu siguranţă m-am subţiat. Pumnul pe care-l flutur în faţa lui Danny Boy arată aşa de osos, că ar putea fi ieşit dintr-un mormânt.

— Nu mă bat cu tine. Puţi prea rău.

Danny Boy înghite adânc. Poate îşi imaginează că, dacă am rezistat săptămâni în şir jos, sunt prea dură ca să se încurce cu mine. Poate că-i e teamă că, dacă se bagă într-o ciondăneală cu mine, o să-i facă şi lui acelaşi lucru.

Nu ne mai face nicio problemă nici mie, nici lui Stevie, tot restul zilei.

Când ne aliniem ca să intrăm în casă seara, ocup locurile din faţa cozii pentru Stevie şi pentru mine. Lui Danny Boy nu-i place, dar n-are tupeu să mă împiedice. Se mulţumeşte să râdă de părul meu şi de cum miros.

— Am auzit c-o aduc înapoi mâine pe proasta de sor-ta,

zice în urma mea când intrăm. Am auzit că până la urmă n-o vor oamenii ăia, că-i prea proastă să se ţină şi să nu facă pe ea.

Probabil că nu-i decât una din minciunile lui, dar puţină speranţă tot se aprinde. N-o înăbuş. Îi pun în schimb iască şi suflu în ea foarte uşor. După cină, îmi adun curajul s-o întreb pe una dintre supraveghetoare dacă e adevărat că se întoarce Fern. Îmi spune că aşa e. Tot timpul cât a fost plecată, Fern n-a încetat să facă scandal şi să întrebe de mine şi să facă pe ea.

— Se pare că încăpăţânarea e din familie, spune supraveghetoarea. Păcat. Acum s-ar putea să nu-şi mai găsească niciodată un cămin.

Încerc să nu par fericită, dar sunt. Odată ce se întoarce Fern, putem să plecăm amândouă, dar va trebui să-l fac pe Silas să mai aştepte o zi. Diseară, o să mă strecor afară şi o să-i spun.

Trebuie doar să-mi dau seama cum s-o fac fără să mă prindă supraveghetoarele. S-ar putea să mă urmărească îndeaproape, pentru că e prima dată când stau sus. Însă nu de supraveghetoare mi-e cel mai teamă; ci de Riggs.

Probabil că ştie şi unde o să dorm la noapte.

Iar el ştie că uşa n-are încuietoare.

Capitolul 17

Avery

Dacă ai timp de pierdut, insula Edisto nu-i deloc un loc rău pentru asta.

Briza dinspre apă trece prin plase şi umflă tivul rochiei simple, petrecute în faţă, pe care am pus-o pe mine după ce-mi omorâsem timpul toată ziua. Am uitat să-mi iau încărcătorul telefonului înainte să plec de-acasă. Acum, bateria e în bernă şi nicăieri pe insulă nu se găseşte vreun încărcător compatibil. În loc să răspund la e-mail-uri sau să scotocesc Internetul după ceva care să se lege de dezvăluirile de aseară, am fost nevoită să mă distrez în stil clasic.

Plimbarea cu caiacul în Bazinul rezervaţiei naturale ACE meritase un al doilea duş abia călduţ şi o pereche de pantaloni scurţi care aveau să rămână veşnic pătaţi de amestecul negricios de mucegai şi nămol de pe bancheta caiacului meu închiriat. Mă simt de parcă mi-aş fi redescoperit sinele din copilărie.

Vâslitul mi-a readus în memorie amintiri demult pierdute din clasa a şasea, dintr-o excursie cu tata pe Edisto. Lucram la un proiect pentru expoziţia de ştiinţă, legat de ecosistemele râurilor mlăştinoase din Lowcountry. Fiind o mică perfecţionistă maniacă, voiam să-mi colectez propriile mostre şi să fac propriile fotografii în loc să scot din cărţi diverse lucruri. Tata îmi făcuse favoarea asta. Vizita de două zile avusese ca beneficiu unul dintre puţinele noastre momente exclusiv tată-fiică care nu erau legate de vreun concurs hipic sau vreun eveniment de presă. Amintirea e încă de aur, chiar şi după atâţia ani.

Îmi mai aduc aminte şi că Elliot a fost cel care m-a ajutat să construiesc fundalul uriaş pentru expoziţia mea. Luaserăm bucăţile dintr-o debara plină cu materiale de campanie vechi, apoi vopsiserăm pe deasupra marcajelor şi dezbătusem pe larg cum să facem bucăţile de carton să

stea singure în picioare. Niciunul dintre noi nu se descurca foarte bine cu uneltele.

Nu ştiu de ce n-ai cumpărat ceva, se plânsese el după cel de-al doilea eşec de proporţii. În momentul acela, era deja noaptea târziu şi noi eram încă în grajdul tatei, băgaţi până peste cap în pete de vopsea şi scânduri prost bătute.

Pentru că vreau să scriu în lucrare că expoziţia a fost construită din materiale reciclate. Vreau să pot să spun că am făcut-o singură.

Nu văd diferenţa…

Din fericire, restul disputei se pierduse în negura timpului. Îmi aduc aminte că fusese suficient de zgomotoasă ca să-l facă pe administratorul grajdului să se aventureze înăuntru cu nişte suporturi grele de lemn folosite pentru săriturile cailor. A adăugat şi o cutie mare de legături de plastic şi nişte bandă adezivă. Mai departe, ne-am ocupat Elliot şi cu mine.

Amintirea expoziţiei de ştiinţă mă face să râd. Arunc o privire spre ceas, gândindu-mă să-l sun pe Elliot şi să i-o împărtăşesc, dar nu vreau să fiu la telefon când sună Trent Turner. Simt cum se strecoară îngrijorarea. E trecut de cinci şi n-am primit niciun semn de la el. Poate că lucrează până mai târziu în seara asta?

Poate că s-a răzgândit şi nu mă mai lasă să văd şi restul arhivei bunicului său.

Mai trece încă jumătate de oră. Sunt agitată ca un hamster într-o cuşcă foarte mică. Mă aşez. Mă ridic. Mă plimb prin casă verificându-mi telefonul, ca să mă asigur că are reţea.

În cele din urmă, cedez impulsului şi mă duc pe plajă să mă uit după semne de viaţă la căsuţa lui Trent. Când sună telefonul, am înaintat pas cu pas cel puţin jumătate din distanţa până acolo, aruncând priviri prin jurul dunelor şi al ovăzului de mare.

Sunt aşa de uimită de sonerie, că tresar, îmi pierd echilibrul în nisip şi ajung să jonglez cu telefonul.

— Era cât pe ce să renunţ, spune Trent când răspund în cele din urmă. Am bătut de trei ori şi n-a răspuns nimeni.

Am crezut că poate te-ai răzgândit.

Încerc să nu las să se vadă nerăbdarea, dar e exclus.

— Nu. Aici sunt. Ieşisem puţin în spate.

A zis că a bătut? E la uşa mea?

— Vin eu.

Mă uit spre vila Myers şi-mi dau seama cât de departe sunt.

O să-şi dea seama ce făceam.

— Cred că sunt nişte oţetari otrăvitori crescuţi pe poartă.

— Nu. Nu pare.

Mă întorc şi o iau la fugă spre curtea din spate, dar alerg pe nisip, cu rochia lungă petrecută agăţându-mi-se printre picioare şi şlapii lipăind. Zăresc strălfulgerarea unei cămăşi albastre lângă gardul din palmieri pitici al bunicii, chiar la timp să pun frână şi să vin nepăsător pe pasarelă.

Chiar şi aşa, Trent reacţionează cu o privire întrebătoare.

— Arăţi puţin cam elegantă… ca să sapi prin şopronul bunicului. Ţi-am zis că-i o nenorocire acolo, nu? Şi e foarte cald.

— A… asta?

Arunc o privire spre rochie.

— Sunt ultimele haine pe care le mai aveam în valiză. Am ieşit cu caiacul azi-dimineaţă şi mi-am distrus un rând de haine. Sunt un dezastru.

— N-arăţi a dezastru.

Încerc să descifrez dacă e doar amabil sau flirtează, dar nu-mi prea dau seama. Înţeleg de ce are succes pe piaţa imobiliară. Emană farmec.

— Gata? adaugă el.

— Sunt gata.

Închid poarta din spate şi pornim împreună spre plajă. Se scuză că a ajuns târziu acasă.

— Un pic de agitaţie azi la mătuşa Lou. Cumva – niciunul dintre veri nu vrea de fapt să mărturisească detaliile – Jonah şi-a băgat pe nas o bobiţă de Cocoa Puff[8]. A trebuit

[8] Marcă de cereale pentru micul dejun, în formă de bobiţe şi cu aromă

să rămân pe-acolo şi să dau o mână de ajutor la extracţie.

— Ai scos-o? Jonah e bine?

Trent rânjeşte.

— Piper negru. Obstrucţia a fost eliminată cu aer comprimat din interiorul pasajelor nazale. Cu alte cuvinte, a strănutat. Rămâne de stabilit dacă mătuşa Lou o să obţină de la veri o mărturisire în privinţa responsabilului. Sunt şapte. Toţi băieţi, iar Jonah e mai mic cu trei ani decât următorul, aşa că învaţă lecţiile vieţii prin suferinţă.

— Bietul băieţel. Pot să-l înţeleg. Nu-i uşor să fii cel mai mic. În familia noastră sunt doar fete, totuşi, şi aşa a fost destul de rău. Dacă trebuie să te duci să-l iei…

— Glumeşti? Dacă fac aşa ceva, mă trezesc cu o revoltă. Îi place acolo. Pe strada aia mai stau două dintre surorile mamei şi un văr, iar mama şi tata stau aici o parte din an, aşa că mâncarea şi acţiunea sunt tot timpul la îndemână şi are totdeauna pe cineva cu care să se joace. Ăsta a fost cel mai important motiv pentru care m-am mutat aici şi am cumpărat biroul de afaceri imobiliare după ce a murit mama lui Jonah. Trebuia să-mi reduc orele de lucru la un nivel rezonabil, dar voiam şi să aibă familia aproape. Nu voiam să crească într-un apartament, doar cu mine.

Îmi trec prin minte întrebări. Majoritatea par mult prea personale.

— Unde stăteai înainte?

Ştiu deja răspunsul. Făcusem cercetări încă de când urmăream teoria cu şantajul.

— New York.

Ţinând cont de pantalonii de doc, tricoul polo, mocasinii cu talpă antiderapantă şi uşorul accent de Texas, mi-e greu să mi-l imaginez îmbrăcat în negrul conservator de bază al unui profesionist din New York.

— Imobiliare comerciale.

Simt un fel de înrudire neaşteptată cu Trent Turner. Amândoi ne adaptăm la un mediu nou, la o viaţă nouă. Le invidiez pe ale lui.

— Schimbări mari, eh? Îţi place aici?

---

de ciocolată, produse de General Mills.

Se simte o urmă de ceva, puţin regret.

— E un ritm mult mai lent… dar da. E bine.

— Îmi pare rău pentru soţia ta.

Sunt curioasă să aflu detaliile, dar n-o să întreb. Ceea ce am crezut că e flirt din partea lui e probabil doar genul de singurătate care ar fi normală la numai câteva luni de la o astfel de pierdere. Nu vreau să-l fac să creadă nimic. Port inelul de logodnă, dar e un smarald cu tăietură pătrată, aşa că lumea nu-şi dă întotdeauna seama că nu e numai o bijuterie decorativă.

— Nu eram căsătoriţi.

Roşesc pe loc, simţindu-mă ca o toantă că am făcut presupuneri. În zilele noastre, nu ştii niciodată.

— Ah… scuze. Voiam să…

Zâmbetul lui mă linişteşte.

— E în regulă. E complicat, atâta tot. Eram colegi… şi prieteni. Am depăşit nişte limite pe care n-ar fi trebuit să le depăşim după ce a divorţat. Am bănuit că Jonah e al meu, dar Laura zicea că nu e. Se muta în nord ca să mai facă încă o încercare cu soţul ei. Am lăsat-o în pace. N-am ştiut adevărul despre Jonah decât după ce Laura a avut un accident de maşină. Jonah avea leziuni interne şi avea nevoie de un donator de ficat. Sora ei a luat legătura cu mine pentru că sperau să existe o potrivire. A fost, şi asta-i tot.

— Ah…

E tot ce reuşesc să spun.

Îmi întâlneşte privirea. Ne oprim înainte s-o luăm pe cărarea spre casa lui şi ştiu că urmează şi restul poveştii.

— Jonah are doi fraţi vitregi de care aproape că nu-şi mai aduce aminte. Nu prea pare că o să aibă ocazia să-i cunoască dacă nu decid ei să reia legătura când cresc. După audierea de custodie, tatăl lor nu-i mai lasă să aibă de-a face cu Jonah sau cu mine. Nu asta îmi doresc, dar aşa stau lucrurile. Îi înţeleg mai bine decât ai crede pe oamenii pe care i-a ajutat bunicul.

— Îmi dau seama de ce.

Sunt surprinsă de cât de deschis e. Profunzimea durerii

şi dezamăgirii lui e evidentă. Nici măcar nu încearcă să ascundă faptul că e în conflict cu el însuşi din cauza deciziilor pe care le-a luat sau că o eroare de judecată a dus la o situaţie plină de alegeri dificile. Aceste realităţi o să-l afecteze pe Jonah tot restul vieţii lui.

Eu vin dintr-o lume unde n-am recunoaşte niciodată deschis astfel de lucruri, cu siguranţă nu în faţa cuiva care e, practic, un străin. În lumea pe care o ştiu eu, o aparenţă ireproşabilă şi o reputaţie nepătată sunt de cea mai mare importanţă. Trent mă face să mă întreb dacă m-am obişnuit prea tare cu constrângerile care decurg din susţinerea aparenţelor publice.

Ce-aş face eu dacă m-as confrunta cu o astfel de situaţie?

— Jonah pare să fie un copil grozav, spun eu.

— Asta şi e. Acum, nu-mi mai pot imagina o altfel de viaţă. Presupun că toţi părinţii se simt aşa.

— Sunt convinsă.

Mă aşteaptă să pornesc pe cărare, apoi vine în urma mea. Când intrăm în curte, mi se prinde de faţă o pânză de păianjen, apoi o a doua. Acum îmi aduc aminte de ce mă băteam întotdeauna cu verii mei cine să meargă primul pe cărare când călăream acasă, la Hitchcock Woods. Smulg pânza şi culeg o frunză de palmier cu care să bat aerul în faţă.

Trent chicoteşte.

— Nu eşti chiar aşa de orăşeancă pe cât pari.

— Ţi-am zis că am crescut prin grajduri.

— Nu te-am prea crezut. Mă gândeam că s-ar putea să te sperii când o să vezi atelierul bunicului.

— Nici gând.

Când arunc privirea peste umăr, rânjeşte.

— Aşa sperai?

Cărarea se termină în curte, iar Trent devine serios când trecem spre mica gheretă cu acoperişul scund şi urcăm treptele.

— Nu sunt sigur. Aş vrea să fie aici bunicul şi să ia el deciziile astea.

Preocuparea îi sapă riduri adânci pe fruntea bronzată în timp ce culege cheile din buzunar şi se apleacă să se uite la ele.

— Înţeleg. Chiar înţeleg. Nu o dată m-am întrebat dacă ar trebui să sap în trecutul bunicii, dar nu m-am putut abţine. Am senzaţia că adevărul contează mai mult.

Bagă cheia în încuietoare şi descuie.

— Ai vorbit mai mult ca un reporter decât ca un politician. Ai face bine să ai grijă, Avery Stafford. Genul ăsta de idealism o să te ajungă din urmă în lumea politică.

Mă zbârlesc când îl aud.

— Ai vorbit ca o persoană care a avut de-a face cu genul nepotrivit de politicieni.

Nu spune nimic ce să nu-mi fi spus deja Leslie. Ei îi e teamă că sunt prea afectată şi nu destul de realistă în legătură cu ce poate însemna o candidatură la Senat. Uită că toată viaţa a trebuit să ascult diverşi străini dându-şi cu părerea despre orice, de la hainele pe care le purtam până la valoarea taxelor pentru şcolile private la care mergeam. De fapt, nu numai străini, ci şi prieteni.

— În familia mea, serviciul public încă mai e serviciu *public.*

Chipul lui Trent rămâne impasibil, aşa că nu-mi pot da seama dacă e sau nu de acord cu mine.

— Atunci n-o să-ţi facă plăcere ceea ce eşti pe punctul de a afla despre Societatea Casa de Copii din Tennessee. Nu-i o poveste frumoasă, indiferent din ce unghi o priveşti.

— De ce?

— Era incredibil de respectată, iar femeia care conducea Societatea, Georgia Tann, acţiona în cercuri influente, din punct de vedere social şi politic. Avea o reputaţie publică bună. Lumea admira ce făcea ea. A schimbat percepţia generală cum că orfanii erau pierduţi. Dar *adevărul* este că filiala din Memphis a Societăţii Casa de Copii din Tennessee era coruptă în profunzime. Nu-i de mirare că bunicul n-a vrut niciodată să discute despre ce făcea în căsuţa asta. Poveştile sunt triste, şi sunt înspăimântătoare, şi sunt efectiv câteva mii. Copiii erau *intermediaţi.* Georgia

Tann a făcut bani încasând onorarii uriaşe pentru adopţie, transport şi livrare în afara statului. Lua copii de la familii sărace şi-i vindea unor celebrităţi sau persoane cu influenţă politică. Avea la degetul mic forţele de aplicare a legii şi pe judecătorii de la tribunalul pentru familie. A înşelat femei aflate în maternitate să semneze documente de renunţare la drepturile părinteşti, în timp ce erau încă sedate. Le-a spus oamenilor că le-au murit copiii, deşi nu era aşa.

Scoate din buzunar o bucată de hârtie împăturită şi mi-o întinde.

— E puţin mai mult de-atât. Am printat asta azi, între întâlniri.

Foaia e o copie scanată după un articol dintr-un ziar vechi. Titlul e fără ocolişuri. Spune „Matroana adopţiilor ar putea fi cel mai prolific ucigaş în serie”.

Trent se opreşte cu mâna pe mânerul uşii. Mă aşteaptă să mă uit peste articol.

— Aici n-a mai venit nimeni în afară de bunicul meu şi câteodată, clienţii lui – nici măcar bunica. Dar ea nici nu împărtăşea interesul lui pentru subiect. Ţi-am spus că ea considera că trecutul ar fi trebuit lăsat în urmă. Poate că avea dreptate. Şi bunicul a simţit probabil la fel spre sfârşit. Mi-a spus să fac curat aici şi să distrug orice a mai rămas. Doar ca să fii avertizată înainte să intrăm. N-am idee ce e de cealaltă parte a uşii ăsteia.

— Am înţeles. Dar sunt… am fost procuror federal în Maryland. Nu-s multe care să mă mai şocheze.

Totuşi, fie şi numai titlul articolului *este* şocant. Îmi dau seama că Trent n-o să mă lase să intru pe uşă până nu citesc articolul – până când nu sunt avertizată. Vrea să înţeleg că dincolo de uşă nu se află poveşti drăgălaşe despre orfani singuratici care-şi găsesc în cele din urmă un cămin. Mă întorc la articol şi încep să mă uit peste text.

> Cândva aclamată drept „Mama adopţiei moderne” şi consultată de oameni ca Eleanor Roosevelt în eforturile de reformare a politicilor de adopţie din

Statele Unite, Georgia Tann a facilitat, de fapt, adopţia a mii de copii, începând din anii ’20 şi până în anii ’50. A îndrumat şi o reţea care, sub supravegherea ei, a permis şi a provocat intenţionat moartea a cel puţin 500 de copii şi prunci.

„Mulţi dintre copii nu erau orfani”, a spus Mary Sykes, care, împreună cu o soră mai mică, a fost răpită, când avea doar patru ani, de pe veranda casei unde locuia mama ei necăsătorită şi a fost plasată în grija Societăţii Casa de Copii din Tennessee. „Mulţi aveau părinţi iubitori, care voiau să-i crească. Iar copiii erau deseori răpiţi la modul propriu, la lumina zilei, şi, indiferent cum încercau părinţii biologici să îşi recapete drepturile la tribunal, nu li se permitea să câştige”. Doamna Sykes avea să trăiască timp de trei ani într-o casă albă mare condusă de Georgia Tann şi de reţeaua ei de ajutoare.

Sora mai mică a lui Mary, care avea doar şase luni când au fost luate de pe veranda casei de o femeie care susţinea că este asistentă la serviciile sociale, avea să stea în casa SCCT numai două luni.

„Bebeluşii nu primeau hrană adecvată sau îngrijiri medicale”, a spus doamna Sykes. „Îmi aduc aminte că stăteam pe podea într-o încăpere plină de leagăne, întinzându-mă printre zăbrele şi bătând-o pe braţ pe sora mea. Era prea slăbită şi deshidratată fie şi numai să plângă. N-o ajuta nimeni. Odată ce a devenit limpede că ajunsese prea departe ca să se mai recupereze, o supraveghetoare a pus-o într-o cutie de carton şi a dus-o de-acolo. N-am mai văzut-o niciodată. Mai târziu, am auzit că, dacă bebeluşii se îmbolnăveau prea tare sau plângeau prea mult, îi puneau la soare într-un cărucior şi-i lăsau acolo. Acum, eu am copii, şi nepoţi, şi strănepoţi. Nu pot să-mi imaginez cum poate cineva să le facă aşa ceva unor copii, dar s-a întâmplat. Eram legaţi de paturi şi scaune; eram bătuţi, ţinuţi sub apa din cadă; eram

molestaţi. Era o casă a groazei”.

În următoarele trei decenii, copii aflaţi în grija SCCT au fost daţi dispăruţi în masă, documentele lor făcându-se nevăzute deodată cu ei, fără să mai rămână nicio însemnare despre vieţile lor. Dacă membrii familiilor biologice veneau să caute informaţii sau înaintau petiţii în faţa tribunalului, li se spunea pur şi simplu că minorii au fost adoptaţi, iar documentele au fost secretizate.

Acţionând sub protecţia Şefului Crump[9], cel mai cunoscut lider politic din Memphis, reţeaua Georgiei Tann era aparent de neatins.

Restul articolului dă detalii despre intermedierea copiilor pentru părinţi bogaţi şi celebrităţi de la Hollywood, familiile fireşti îndurerate lăsate în urmă, acuzaţiile de abuz fizic şi sexual. Ultimele rânduri sunt o declaraţie a unui bărbat care administrează un site numit *The Lost Lambs.*

„Filiala din Memphis a Societăţii Casa de Copii din Tennessee avea cercetaşi peste tot – la sediile serviciilor sociale, la clinicile medicale din mediul rural, în cartierele sărace şi în cele de barăci. Copiii erau daţi deseori asistenţilor sociali şi oficialităţilor care i-ar fi putut sta în cale lui Tann. Părinţii adoptivi erau uneori şantajaţi ca să dea mai mulţi bani şi ameninţaţi că li se vor lua copiii adoptaţi. Georgia Tann cultiva protecţia Şefului Crump şi a sistemului de justiţie pentru familie. În ultimă instanţă, se bucura de libertatea de a schimba vieţi după bunul plac. Avea drept de viaţă şi de moarte şi, aparent, niciun regret. În final, Georgia Tann a murit de cancer înainte să poată fi obligată să

[9] Edward Hull „Şeful” Crump – politician democrat american care a dominat scena politică din Memphis în prima jumătate a secolului XX; a fost primar al oraşului Memphis şi membru al Camerei Reprezentanţilor din partea statului Tennessee.

ajungă în faţa tribunalului. Persoane influente au vrut ca procesul să se încheie, şi aşa a şi fost”.

— Asta e…

Mă opresc să caut cuvântul. Sunt cât pe ce să spun *incredibil,* dar nu e termenul potrivit.

— Înspăimântător. E greu să-ţi închipui că s-a putut întâmpla aşa ceva, pe o scară atât de largă… ani de zile.

— SCCT n-a fost obligată să se închidă decât în 1950.

În mod clar, Trent îmi împărtăşeşte amestecul de groază, uluire şi furie. Povestea lui Mary Sykes, care-şi atinge sora muribundă, mă duce cu gândul la nepoatele şi nepoţii mei şi la legăturile pe care le au fiecare cu fraţii lui. Courtney avea obiceiul să se caţăre în leagănele tripleţilor şi să doarmă cu ei dacă îi auzea plângând noaptea.

— Pur şi simplu nu pot… nu pot să-mi imaginez.

Am urmărit în justiţie cazuri de abuz şi cazuri de corupţie, dar asta e ceva pe scară foarte largă. Zeci şi zeci de oameni trebuie să fi ştiut ce se întâmpla.

— Cum a putut toată lumea să treacă aşa ceva cu vederea?

Şi atunci îmi dau seama. Avem rude în Tennessee. Sunt implicaţi în politică şi influenţi. Au deţinut diverse funcţii la nivel de stat şi federal şi funcţii în sistemul judiciar. Oare erau conştienţi de ce se întâmpla? Au închis ochii? Ăsta e motivul pentru care bunica Judy luase legătura cu Trent Turner Sr.? încerca să îndrepte greşelile familiei?

Poate că nu voia să se afle că familia ei cooperase în aceste acţiuni monstruoase, poate chiar le şi susţinuse?

Mi se scurge tot sângele din obraji şi întind mâna să mă sprijin de zid. Îmi simt faţa rece, în ciuda căldurii zilei de vară.

Chipul lui Trent exprimă îngrijorare când dă să deschidă uşa.

— Eşti sigură?

Nu pare mai sigur decât mine. Parcă suntem doi copii care încearcă să se aventureze în teritoriul interzis. Speră că o să mă răzgândesc eu şi o să ne scutesc pe amândoi de

indiferent ce detalii ne aşteaptă?

— Adevărul iese întotdeauna la iveală mai devreme sau mai târziu. Eu sunt de părere că e mai bine să-l afli primul.

Dar, chiar în timp ce rostesc cuvintele, mă întreb. Toată viaţa am fost aşa de sigură că suntem deasupra oricărui reproş. Că familia noastră era o carte deschisă. Poate că a fost o dovadă de naivitate. Şi dacă, atâţia ani, am greşit?

Trent îşi coboară privirea spre pantofi şi trage un şut într-o cochilie goală de pe scândurile verandei. Se loveşte de un tractor de jucărie roşu, care în momentul ăsta pare deosebit de ţipător.

— Mi-e teamă că o să aflu aici că adopţia bunicului a fost cam ca astea din articol, unde se face referire la copii daţi unor funcţionari guvernamentali, ca să-şi ţină gura. Tatăl adoptiv al bunicului meu era sergent în poliţia din Memphis. Nu erau genul de oameni care să aibă o grămadă de bani ca să finanţeze o adopţie costisitoare…

Glasul i se stinge, de parcă n-ar vrea să mai adauge cuvinte la poveste, dar ochii lui îmi oglindesc spaima. Purtăm pe umeri vina păcatelor generaţiilor trecute? Dacă da, putem duce greutatea poverii?

Trent deschide uşa şi, probabil, taina.

Înăuntru, baraca are tavanul jos şi e umbrită. Pereţii din scânduri albe sunt crăpaţi şi decoloraţi, iar geamul ferestrei atârnă strâmb în ramele de lemn. Aerul miroase a praf şi mucegai şi încă ceva, pentru care am nevoie de o clipă ca să-l înregistrez. Tutun de pipă. Mirosul îmi aminteşte pe loc de bunicul Stafford. Biroul lui din casa de pe Lagniappe Street păstra totdeauna aroma asta şi încă o mai păstrează.

Trent aprinde lumina, iar becul pâlpâie încăpăţânat într-o lampă stil Deco, cu totul nepotrivită cu restul lucrurilor.

Intrăm în căsuţa cu o singură încăpere. Înăuntru e un singur birou mare, care arată de parcă ar fi fost cumpărat dintr-o bibliotecă publică, două fişete, o măsuţă de lemn şi câteva scaune desperecheate. Pe birou încă se mai află un telefon negru vechi, cu disc. Tot acolo mai sunt o cutie metalică plină cu creioane de lemn, un capsator, un

perforator cu trei găuri, o scrumieră care n-a fost curăţată, o lampă de birou cu tija ajustabilă şi o maşină de scris electrică de un verde oliv şters. Rafturile de pe peretele din spate se lasă sub povara unor teancuri de dosare, de bibliorafturi învechite, foi de hârtie, reviste şi cărţi.

Trent oftează, trecându-şi o mână prin păr. Pare prea mare pentru spaţiul ăsta mic. Capul îi ajunge până la 15 centimetri de grinzi, care, văd acum, sunt cioplite manual, cu caneluri în ele, cel mai probabil recuperate din scândurile unei epave.

— Eşti în regulă? întreb eu.

Trent clatină din cap, apoi ridică din umeri, făcând semn spre o pălărie, o umbrelă de epocă având un dragon sculptat în mâner şi o pereche de pantofi antiderapanţi albaştri. Toate trei stau lângă cuierele pentru haine, aparent sperând că proprietarul va reveni.

— Parcă ar fi *aici,* ştii? Mirosea ca locul ăsta în cea mai mare parte a timpului.

Trent deschide obloanele, luminând panourile de plută care acoperă pereţii.

— Uite, şoptesc eu, cu praful intrându-mi pe gât.

Sunt efectiv zeci de poze, unele purtând culorile clare ale fotografiei moderne, unele în tonurile decolorate ale vechilor Polaroide, unele în nuanţe de alb şi cenuşiu, cu rame albe în jurul marginilor pe care se află date: *iulie 1941, decembrie 1936, aprilie 1952...*

Stăm unul lângă altul, holbându-ne la perete, fiecare pierdut în gândurile lui, uluiţi şi îngroziţi în acelaşi timp. Măsor cu privirea imaginile – chipuri de copii puse alături de chipuri adulte. Asemănările sunt evidente. Sunt mame şi taţi şi copii, posibil familii naturale care au fost separate. Pozele copiilor sunt atârnate alături de fotografii mai recente ale adulţilor care au devenit.

Mă uit în ochii unei femei frumoase, cu un zâmbet plin de viaţă şi cu şoldul împins în afară, pe care sprijină un copil. Pe trup îi atârnă o rochie prea mare şi un şorţ, făcând-o să arate ca un copil care a luat în joacă hainele altcuiva. N-are cum să aibă mai mult de cincisprezece sau

şaisprezece ani.

Ce poţi să-mi spui? mă întreb eu. *Ce ţi s-a întâmplat?*

Lângă mine, Trent dă deoparte câteva dintre poze. Sub ele mai sunt şi altele, imagini aşezate în straturi peste alte imagini. Trent Senior îşi făcea treaba meticulos.

— Nu-i nimic pe spate, observă Trent. Bănuiesc că de-asta nu a încercat să-mi ceară să mă ocup de ele. N-ai cum să-ţi dai seama cine sunt dacă nu ştii deja.

O urmă de tristeţe îmi pătrunde în gânduri, dar e o senzaţie vagă. Atenţia mi se îndreaptă spre o fotografie cu patru femei, braţ la braţ pe o plajă. Deşi poza e alb-negru, îmi imaginez culorile vii ale rochiilor lor fără mâneci, din anii ’60, şi ale pălăriilor cu boruri largi. Văd lucirea aurie a soarelui în buclele lor lungi şi blonde.

Una dintre femei e bunica. Îşi ţine pălăria cu mâna. De încheietură îi atârnă brăţara cu libelule.

Celelalte trei femei seamănă cu bunica. Acelaşi bucle blonde, aceiaşi ochi deschişi la culoare, probabil albaştri. Ar putea fi lesne rude, deşi n-o recunosc pe niciuna dintre ele.

Toate poartă câte o brăţară cu libelule, care seamănă cu a bunicii.

În fundal, puţin neclari, sunt nişte băieţei care stau ghemuiţi la limita valurilor, cu genunchii ieşiţi în sus, muncindu-se cu găleţi şi castele de nisip.

E vreunul dintre ei tata?

Mă întind după fotografie, iar Trent se ridică pe vârfuri ca s-o dea jos. Când trage de piuneză, cade ceva mic şi alb, plutind ca un zmeu care se prăbuşeşte dintr-un curent. Îmi e cunoscută chiar înainte să mă aplec s-o ridic.

O versiune mai mare se află într-o ramă perlată în camera de la cămin a lui May Crandall.

Un glas tulbură aerul, dar sunt aşa de concentrată încât aproape că nu-mi dau seama că eu sunt cea care vorbeşte.

— Am mai văzut poza asta.

Capitolul 18

Rill

În casă e întuneric beznă. N-a rămas nicio lumină aprinsă, iar draperiile opresc razele lunii dincolo de ferestrele dormitorului. În jurul meu, copiii se foiesc în paturi şi scâncesc şi scrâşnesc din dinţi în somn. După toată vremea cât am fost prinsă în capcană în beci singură, e o mângâiere să fiu cu oricine, dar adevărul este că nu există niciun loc sigur. Fetele astea spun poveşti. Spun că Riggs vine uneori noaptea şi ia pe cine vrea el – în principal copii mici pe care-i poate duce uşor.

Sunt prea mare ca să mă ducă. Sper. Dar nu vreau să aflu.

Tăcută ca o umbră, mă strecor de sub pătură şi merg în vârful picioarelor pe podea. Am păşit pe ea cu mare atenţie aseară, înainte să mă duc la culcare. Ştiu unde sunt scândurile care scârţâie. Ştiu câţi paşi sunt până la uşă, câţi până la scări, cea mai sigură cale de trecere pe lângă salonul de lângă bucătărie, unde supraveghetoarele o să picotească pe scaune. James mi-a spus totul despre cum să mergi noaptea jos, la bucătărie, ca să furi biscuiţii de ceai ai doamnei Murphy. Ştiu cum a scăpat fără să fie prins.

Dar, până la urmă, pe James nu l-au salvat toate lucrurile pe care le descoperise, aşa că trebuie să fiu atentă când mă strecor afară să-i spun lui Silas că aştept până se întoarce Fern. Imediat ce vine, o iau şi ne strecurăm în întuneric, iar Silas o să ne ducă acasă, pe râu, şi vremurile negre se vor termina până la urmă.

Şi dacă Briny şi Queenie nu mă mai vor înapoi după tot ce-am făcut? Poate că o să mă urască la fel de mult cum mă urăsc şi eu. Poate că o să se uite la fata slabă şi tristă care sunt acum şi o să vadă pe cineva pe care nu-l vrea nimeni.

Îmi reduc la tăcere mintea, pentru că mintea te poate distruge dacă o laşi. Trebuie să fiu atentă, să fac totul bine,

ca să nu fiu prinsă.

Nu-i aşa de greu cum am crezut că o să fie. Ajung imediat jos pe scările din spate. Din bucătărie se strecoară un cerculeţ de lumină. Înăuntru, cineva sforăie tare. Lângă uşă, o pereche de picioare cu papuci albi grei stau trântite înspre afară, ca nişte aripi de molie. Nici măcar nu mă uit să văd ale cui sunt. Mă strecor doar pe lângă peretele sobei, rămânând în umbră, aşa cum spusese James. Încerc cu degetele de la picioare fiecare scândură, cu mare atenţie. Tivul zdrenţuit al cămăşii de noapte se prinde de suprafaţa aspră de fier a cuptorului. Îmi închipui că face zgomot, dar de fapt nu-i aşa.

Uşa de plasă a spălătoriei scârţâie un pic când trag de ea s-o deschid. Mă opresc, îmi ţin suflarea, îmi încordez urechile spre casă, ascult.

Nu-i nimic.

Uşor ca o şoaptă, ies din casă. Scândurile verandei sunt umede de rouă, exact ca puntea de pe *Arcadia.* Deasupra capului, cosaşii şi greierii fac să pară că noaptea are o inimă care bate, iar milioane de stele strălucesc ca nişte focuri de tabără îndepărtate. Luna, jumătate de disc, atârnă grea, legănându-se. Geamăna ei pluteşte pe undele butoiului cu apă de ploaie când trec pe lângă el.

Dintr-odată, sunt din nou acasă. Sunt învăluită în pătura nopţii şi a stelelor. Pătura e parte din mine, iar eu sunt parte din ea. Nu mă poate atinge nimeni. Nu ne poate distinge nimeni una de cealaltă.

Broaştele orăcăie, iar păsările întunecate strigă în timp ce eu fug prin curte, cămaşa de noapte albă, subţire, atingându-mi picioarele, uşoară ca mătasea florii de ceară. Lângă gardul din spate, mă ţin aproape de tufele de ilice şi fac ca un caprimulg ţipător.

Îmi răspunde un ecou. Zâmbesc şi trag în piept mireasma dulce şi grea a iasomiei şi mă grăbesc în direcţia sunetului, trecând prin tunelul băieţilor mari până ajung la gard. De cealaltă parte e Silas. În umbrele lunii, nu pot să-i văd faţa, doar conturul şepcii şi picioarele osoase îndoite ca la broască. Se întinde spre mine printre bare.

— Să mergem, şopteşte el, apoi se prinde de una dintre zăbrele, de parcă ar vrea s-o tragă cu mâinile goale. Am tăiat-o aproape de tot pe asta. Trebuie să…

Prinzându-l de mână, îl opresc. Dacă deschide trecerea, băieţii mari o s-o vadă dimineaţă când vin în ascunzătoare.

— Nu pot.

Totul în mine urlă *Du-te! Fugi!*

— Nu pot pleca încă. Se întoarce Fern. Oamenii care au luat-o n-o mai vor. Trebuie să aştept până mâine seară, ca să pot s-o iau cu mine.

— Trebuie să pleci acum. O să mă întorc eu după Fern.

Îndoiala îmi fulgeră prin minte, gonind încolo şi încoace.

— Nu. Dacă află că am plecat, dacă văd gaura din gard, n-o s-o mai scoatem de-aici. Pot să mă furişez din nou mâine noapte. Şi mai e un băieţel, Stevie. Şi el e tot de pe râu. Nu pot să-l las aici.

Cum o să reuşesc? Ştiu unde doarme Stevie, dar să-l scot pe el din camera bebeluşilor şi s-o aduc pe Fern şi să nu ne vadă nimeni…

Nu pare posibil.

Chiar şi aşa, faptul că Silas e aici mă face să fiu sigură pe mine. Mă face îndrăzneaţă. Am senzaţia că pot să fac orice. O să găsesc o cale. Nu-i pot lăsa aici pe Fern sau pe Stevie. Locul lor e pe râu. Locul lor e cu noi. Doamna Murphy şi domnişoara Tann mi-au furat deja destule. Vreau totul înapoi. Vreau să fiu din nou Rill Foss.

Înainte să se termine, o să-mi găsesc toate surorile şi pe frăţiorul meu şi o să-i aduc acasă pe *Arcadia.* Asta o să fac.

Silas se întinde, iar braţele lui lungi şi subţiri mă înconjoară. Mă aplec spre el şi-i cade şapca. Fruntea i se odihneşte pe obrazul meu, iar părul negru ca pana corbului mă gâdilă pe faţă.

— Nu vreau să te întorci acolo.

Îşi trece o mână prin părul meu, blând şi grijuliu. Inima îmi bate mai repede.

Tot ce pot face e să nu mă năpustesc prin gard în clipa asta.

— Nu mai e decât o singură zi.

— O să fiu aici mâine noapte, promite Silas.

Mă sărută pe obraz. Prin mine tremură ceva nou şi închid ochii strâns ca să înăbuş senzaţia.

Să-l las aici e mai greu decât tot ce-am făcut în viaţa mea. Când mă îndepărtez târându-mă, lipeşte noroi pe bare ca să nu vadă nimeni tăieturile proaspete în metal. Dacă se sprijină din întâmplare vreunul dintre băieţii mari de gard cât e în tunel, sper să nu se rupă.

Mă întorc în casă şi apoi în capul scărilor fără să respir măcar, aşa pare. Sus, cercetez coridorul şi ascult înainte să pornesc pe după balustrada unde ne aliniem pentru baie.

Nu-i nimic, în afară de umbrele lăsate de lună prin fereastra din casa scării şi zgomotele copiilor care dorm. Unul dintre copilaşi vorbeşte în somn. Înlemnesc, dar se linişteşte imediat.

Încă 15 paşi şi o să fiu din nou în camera mea. Am reuşit. N-o să ştie nimeni unde am fost. Mâine, o să fie şi mai uşor, după ce am făcut-o o dată. James avea dreptate. Nu-i greu să scapi cu faţa curată, dacă eşti isteţ.

Pot să-i prostesc pe toţi. Ideea creşte în mine. Mă face să mă simt de parcă le-aş lua lor ceva, ceva ce au furat şi era *al meu.* Putere. Acum am putere. Când o să fim în siguranţă pe *Arcadia* şi râul o să ne ducă departe de-aici, o să uit totul despre locul ăsta. N-o să spun nimănui ce s-a întâmplat aici. O să fie ca şi cum nu s-a întâmplat deloc.

Un vis urât cu oameni răi în el.

Sunt aşa de absorbită de idee, că fac un pas greşit, îmi scârţâie o scândură sub picior. Îmi înăbuş un icnet, mă uit în jos, apoi hotărăsc că mai bine mă grăbesc, în caz că apare vreuna dintre supraveghetoare. Dacă sunt în pat, n-o să aibă de unde să ştie cine a fost…

Aproape că nu-l văd pe domnul Riggs până nu ajung chiar lângă el. Vine din camera bebeluşilor. Se împleticeşte înapoi, ca şi mine. Se loveşte cu umărul de perete şi şopteşte:

— Ooof.

Mă întorc s-o iau la goană, dar mă prinde cu mâna de

cămaşa de noapte şi de păr. Mâna lui mare mi se strânge peste gură şi peste nas. Simt mirosul de transpiraţie şi de whisky, tutun şi cenuşă de cărbune. Îmi dă capul pe spate aşa de mult, încât mă gândesc *O să-mi rupă gâtul pe loc. O să-mi rupă gâtul şi o să mă arunce pe scări şi o să spună că am căzut. Aşa se termină…*

Îmi încordez privirea ca să-l văd. Se uită împrejur şi încearcă să se hotărască unde mă poate duce. Nu pot să-l las să mă ducă în beci. Dacă o face, sunt moartă. O ştiu. Fern o să se întoarcă mâine, şi eu n-o să fiu aici.

Verificând treptele, se clatină pe picioare. Bocancul lui mă apasă pe picior, iar prin faţa ochilor îmi gonesc stele, şi gem. Îşi strânge mâna şi mai tare, lăsându-mă fără aer. Îmi aud şira spinării trosnind. Mă răsucesc şi mă împing şi încerc să mă eliberez, dar nu face decât să mă strângă şi mai tare lângă el, ridicându-mă în picioare şi târându-mă în hol, în umbrele de lângă uşa băii. Degetele îi orbecăie după mâner. Scâncesc şi mă zbat şi trag până mormăie din gât şi mă ţintuieşte de perete, ca să poată să ajungă la uşă. Burta lui îmi zdrobeşte pieptul şi în jurul ochilor mi se învârtejeşte bezna, iar plămânii îmi rămân fără aer. Îşi aduce faţa lângă urechea mea.

— T-tu şi cu mine pu-pu-putem să fim prieteni. Po’ să-ţi aduc bomboane şi fu-fu-fursecuri. Orice vrei t-tu. Putem să fi-fi-fim cei mai buni prieteni.

Îşi freacă obrazul de bărbia şi de umărul meu, tuleiele zgâriind adânc când îmi adulmecă părul, apoi îşi bagă faţa prin decolteul cămăşii mele de noapte.

— Mi-miroşi ca afară. Te-ai în-întâlnit cu unul din bă-băieţii mari acolo? Iar ai un pri-prieten?

Glasul pare să-i vină de undeva de departe, răsunând ca sirenele de ceaţă în dimineţile reci de pe râu. Mi se îndoaie genunchii. Picioarele mă ustură şi amorţesc. Nu mai simt nici peretele, nici pe el. Coastele mi se zbat ca branhiile peştilor când atârnă în undiţă.

Văd zâne sclipitoare. Dansează sălbatic în beznă.

Nu! îmi spun. *Nu!* Dar nu mai am cu ce să lupt. Corpul meu nu mai e. Poate că o să mă sufoc şi o să mor. Sper.

La fel de repede, îmi dă drumul şi unde îmi fusese trupul năvăleşte frigul, iar în burtă mi se revarsă un curent. Alunec în jos pe lângă perete şi cad grămadă, ameţită, clipind şi încercând să mă ridic de la podea.

— Domnule *Riggs?*

Dinspre casa scării se aude vocea ascuţită a unei supraveghetoare.

— *Ce* căutaţi aici la ora asta?

Ochii mi se limpezesc şi-l văd stând în faţa mea, ca să nu mă zărească supraveghetoarea. Mă trag înapoi în umbră şi mă lipesc strâns de perete. Dacă mă prind aici, eu o să fiu cea care are probleme, nu el. O să fiu închisă iar… sau mai rău.

— Am a-auzit tunetul mai devreme. Am ve-venit să închid gea-geamurile.

Supraveghetoarea vine pe după balustradă. Lumina lunii cade peste ea şi văd că e cea nouă, care a venit după ce a plecat domnişoara Dodd. Nu ştiu prea multe despre ea sau dacă e rea sau nu. *Pare* rea. Nu-i place că Riggs e aici, asta-i destul de limpede. Dacă-i face probleme, n-o să reziste mult în casa doamnei Murphy.

— N-am auzit nimic.

Se răsuceşte încoace şi încolo, privind spre uşile dormitoarelor.

— Eream a-afară când am a-auzit. Urlau ni-nişte pisici va-va-gaboande. Luai puşca să le o-omor.

— Doamne Dumnezeule. Ai fi trezit pe toată lumea. Sigur pisicile nu fac niciun rău.

— Ve-verişoara Ida nu vrea să bântuie nimic unde nu-i e lo-locul.

Când spune verişoara Ida, se referă la doamna Murphy. Vrea şi s-o pună la locul ei pe noua supraveghetoare.

— O să verific eu geamurile.

Supraveghetoarea nu se lasă, iar eu nu ştiu dacă mă bucur sau nu. Dacă se mai apropie, o să mă vadă. Dacă pleacă, Riggs o să mă târască în baie.

— Nu-i nevoie să-ţi strici somnul, domnule Riggs, când eu sunt plătită să am grijă de copii noaptea.

Riggs se îndepărtează de mine şi se apropie de ea, cu paşi inegali şi clătinaţi. La colţul balustradei, îi blochează calea. Cele două umbre se topesc într-una singură, îi şopteşte ceva femeii.

— Domnule Riggs!

Mâna supraveghetoarei iese din întuneric şi apoi revine. Piele plesnind pielea.

— Ai băut?

— Am vă-vă-văzut cum te ui-uitai la mine.

— *Nu* am făcut aşa *ceva.*

— Fi-fii drăguţă, sau îi spun lu' verişoara Ida. Nu-nu-i place să-mi fa-facă nimeni necazuri.

Supraveghetoarea se strecoară spre perete şi alunecă pe lângă el, iar el o lasă.

— Tu… să te ţii departe de mine, sau… sau o să… o să-i spun chiar eu. O să-i spun că te-ai îmbătat şi ai fost obraznic cu mine.

Domnul Riggs porneşte cu pas greoi spre scări.

— Tre' să vezi… vezi întâi băieţeii. Ci-ci-cineva a căzut din pat.

Picioarele îi cad greoaie când coboară. Scândurile scârţâie şi gem.

Strângându-şi braţele în jurul ei, supraveghetoarea se uită la el înainte să se ducă să vadă ce-i cu copiii. Mă ridic cu picioarele tremurând şi dau fuga în pat, după care-mi trag păturile până la gât şi mă înfăşor în ele. E bine, pentru că supraveghetoarea vine după aceea în camera noastră, poate gândindu-se că de aici fusese cel mai aproape Riggs.

Trece printre paturi, ridică păturile şi se uită la fiecare dintre noi, de parcă ar căuta ceva. Când ajunge la patul meu, răsuflu prelung şi adânc şi mă străduiesc din răsputeri să nu tremur când trage păturile de pe mine şi-mi pipăie pielea. Poate că se întreabă de ce sunt aşa de înfofolită când e atât de cald. Poate că simte pe mine mirosul nopţii, ca Riggs.

Rămâne lângă patul meu o vreme.

Până la urmă, pleacă, iar eu rămân întinsă acolo

uitându-mă în sus în beznă. *Încă o zi,* îmi spun. *Nu mai ai decât o singură zi.*

Îmi spun iar şi iar, ca o promisiune. Trebuie. Altfel, o să găsesc o cale să scot plasa aia de la geam şi o să sar şi o să sper că e destul de sus ca să mor.

Nu pot să trăiesc aşa.

Adorm ştiind că e adevărat.

Dimineaţa vine cu crize şi zvârcoliri. Mă trezesc şi adorm, aşteptând vocile supraveghetoarelor să ne spună să ne dăm jos din pat şi să ne îmbrăcăm. Ştiu că nu e cazul să mă mişc înainte. Doamna Pulnik s-a asigurat că-mi spune regulile de sus înainte să mă ducă la patul meu şi lădiţa de dedesubt, unde-mi ţin hainele.

Dar n-o să mai am nevoie multă vreme de ladă. O să fac în aşa fel încât să plecăm de-aici toţi, toţi trei – eu, şi Fern şi Stevie – orice-ar fi. *Dacă trebuie să apuc un cuţit de bucătărie şi să-l înfig în cineva ca să trecem, o s-o fac,* îmi spun eu. *N-o să las pe nimeni să mă oprească.*

Abia când suntem jos, la micul dejun, ştiu că am făcut promisiuni care o să fie greu de ţinut. De la prima strigare în dimineaţa asta, doamna Pulnik a zărit urme de nisip în bucătărie. Sunt uscate, aşa că ştie că au fost lăsate azi-noapte. Dispar înaintea scării, ceea ce înseamnă că nu ştie unde duc, dar urmele sunt destul de mari ca să fie sigură că e unul dintre băieţii mai mari. I-a aliniat şi le verifică fiecăruia tălpile pe urme, ca să vadă ale cui se potrivesc.

Încă n-a observat că am picioarele mari. Stând la locul meu la masă împreună cu celelalte fete, îmi strâng degetele de la picioare şi sper că n-o să se uite spre mine.

Poate că unul dintre băieţi are mărimea urmelor, mă gândesc, şi ştiu că nu e corect, pentru că aş băga pe cineva în bucluc. Bucluc mare. E şi doamna Murphy în încăpere, şi e mai încinsă ca un borcan proaspăt scos din baia fierbinte. Are o umbrelă cu toată pânza smulsă de pe ea. Vrea să bată pe cineva cu ea. După aceea, urmează probabil debaraua.

Nu pot să mă aleg cu debaraua.

Dar pot să stau şi să permit să i se întâmple aşa ceva

altcuiva, când ştiu că e vina mea? Ar fi ca şi cum aş lovi chiar eu cu umbrela.

Dincolo de spălătorie, îl văd pe Riggs lângă uşa de plasă din spate. Priveşte spectacolul. Dă din cap şi-mi zâmbeşte, iar mie îmi îngheaţă pielea.

Supraveghetoarea cea nouă se uită dintr-un colţ, cu ochii fugind dintr-o parte într-alta. N-a mai văzut niciodată aşa ceva.

— S-ar… s-ar putea să fi fost eu, dezvăluie ea. Domnul Riggs a pomenit nişte pisici vagaboande afară şi m-am dus să le gonesc.

Doamna Murphy abia dacă o aude.

— *Nu* te băga! scrâşneşte ea. Şi picioarele *tale* sunt prea mici. *Pe cine* acoperi? *Pe cine?*

— Pe nimeni.

Ochii îi fug spre mine.

Doamna Murphy şi doamna Pulnik încearcă să-i urmărească privirea. Timpul încetineşte.

Stai nemişcată. Stai nemişcată, mă gândesc. *Nu te mişca.* Rămân încremenită.

— Po-poa' să fie de-de-aseară. E-e-e noroi pe lângă butoiul cu apă de ploaie, se bagă Riggs, când toată lumea se uită la latura mea de masă.

La început, cred că Riggs vrea să ajute, şi apoi înţeleg că pur şi simplu nu vrea să fiu închisă diseară undeva unde nu poate să ajungă la mine.

Doamna Murphy dă din mână spre el.

— Tu *taci.* Sincer, eşti mult prea bun cu *ingraţii* ăştia mici. Dă-le un deget şi-ţi iau toată mâna.

Loveşte cu umbrela în palmă, cercetând latura mea de masă.

— Acuma… dacă n-a fost unul dintre băieţi… atunci cine putea să fie?

Fata care fusese în patul de vizavi de mine aseară, Dora, îşi dă capul pe spate, se clatină şi cade lată pe podea.

Nu se mişcă nimeni.

— Nu *ea,* bănuiesc, spune doamna Murphy. Şi, dacă nu *ea,* atunci *cine?*

Umbrela se învârte într-un cerc ca o baghetă magică.

— Îndepărtaţi-vă de masă, fetelor.

Ochii îi sclipesc.

— Hai să vedem cine ar putea fi mica noastră Cenuşăreasă.

Sună telefonul şi toată lumea tresare. Apoi rămânem nemişcate ca nişte statui, chiar şi supraveghetoarele, în timp ce doamna Murphy decide dacă să răspundă sau nu. Când o face, aproape că smulge telefonul din perete, dar glasul îi devine mieros imediat ce-şi dă seama cine e.

— Păi, *da.* Bună dimineaţa, Georgia. Ce minunat să te aud aşa de devreme.

Face o pauză şi apoi spune:

— Da, *da.* Ah, păi *sigur.* Sunt trează de *ore* întregi. Stai să mă întorc în birou şi să vorbim în particular.

Cuvintele care răsună din telefon vin repede ca răpăitul puştilor Gatling în western-urile cu cowboy.

— A, *înţeleg.* Sigur.

Doamna Murphy pune jos umbrela şi îşi duce o palmă la frunte, buzele dezvelindu-i dinţii într-un fel care mă face să mă gândesc la Queenie în ultima noapte în care am văzut-o.

— Păi, da, putem să rezolvăm până la ora zece, dar nu cred că e recomandabil. Vezi tu…

Din telefon se mai aud nişte cuvinte, tare şi repede.

— Da, am înţeles. N-o să întârziem, spune doamna Murphy printre dinţi şi, când trânteşte receptorul în suport, arată spre mine cu ochii îngustaţi şi gura strânsă ghem. Luaţi-o pe *asta* şi spălaţi-o şi puneţi-i rochia de duminică. Ceva albastru, să i se asorteze cu ochii… şi cu un sarafan. Domnişoara Tann vrea să fie în centru, la hotel, până la 10.

Faţa doamnei Pulnik arată ca a doamnei Murphy. Ultimul lucru pe care vor să mi-l facă e să mă spele, să-mi perie părul şi să mă îmbrace cu rochie.

— Dar… a…

— *Nu-mi* pune cuvintele la îndoială! urlă doamna Murphy, apoi îl pocneşte pe Danny Boy în cap tare, pentru

că el e cel mai aproape de ea.

Toată lumea se face mică atunci când îşi roteşte degetul arătând spre toată încăperea.

— Şi *voi* la ce vă uitaţi?

Copiii nu ştiu dacă să se aşeze sau să rămână unde sunt. Aşteaptă toţi până când ea iese tropăind prin uşa batantă. Apoi se furişează pe scaunele lor, în timp ce balamalele încă mai scârţâie.

— O să mă ocup chiar eu de *tine.*

Doamna Pulnik mă prinde de braţ, strângând tare. Ştiu că e pe cale să se răzbune pe mine într-un fel sau altul.

Dar ştiu şi că, indiferent ce a pus la cale domnişoara Tann, ar putea fi şi mai rău. Circulă poveşti despre ce li se întâmplă copiilor când îi duc supraveghetoarele la hoteluri.

— Şi nu-i lăsa nicio vânătaie! se aude răsunând din hol ordinul doamnei Murphy.

Sunt salvată dintr-odată, dar, pe de altă parte, nu sunt. Doamna Pulnik mă trage de păr şi mă răsuceşte. Încearcă foarte tare să facă următoarea oră cât mai dureroasă cu putinţă, şi reuşeşte. Până să fiu dusă în cele din urmă la maşină ca să mă întâlnesc cu doamna Murphy, capul îmi bubuie, iar ochii sunt înroşiţi de lacrimi despre care mi s-a spus că e mai bine să nu curgă.

Doamna Murphy nu spune nicio vorbă în maşină, iar eu mă bucur. Mă lipesc aproape de uşă şi mă uit prin geam, speriată şi îngrijorată şi necăjită. Nu ştiu ce e pe cale să mi se întâmple, dar ştiu că n-o să fie bine. Nimic nu e bun aici.

Pe drumul spre centru, trecem pe lângă râu. Văd remorchere şi barje şi un teatru plutitor mare. Muzica de flaşnetă pătrunde în maşină şi îmi aduc aminte cum dansa Gabion pe puntea *Arcadiei* când treceau teatrele plutitoare. Ne făcea să râdem şi să tot râdem. Inima mi se întinde peste apă, sperând să văd *Arcadia,* sau barca bătrânului Zede, sau orice barcă de locuit, dar nu-i nimic. Peste râu, se vede o tabără goală. Nu sunt decât vetre stinse, cercuri de iarbă strivită şi o stivă de lemn plutitor pe care l-a strâns cineva, dar n-a apucat să-l ardă. Au dispărut toate casele plutitoare.

Îmi trece prin cap, pentru prima dată, că trebuie să fie deja octombrie. Destul de curând, arţarii şi eucalipţii o să-şi schimbe culoarea şi frunzele o să le fie tivite cu fâşii roşii şi galbene. Nomazii de pe râu şi-au început deja deriva lungă şi înceată spre sud, către locurile unde iernile sunt calde şi apa e plină ochi de somni graşi.

Briny e încă aici, îmi spun eu, dar, dintr-odată, am senzaţia că n-o să-i mai văd niciodată nici pe el, nici pe Fern, nici pe altcineva pe care-l iubesc. Senzaţia mă înghite cu totul şi nu pot decât să-mi las mintea să părăsească trupul. Nu sunt acolo când şoferul parchează maşina în faţa unei clădiri înalte. Abia o aud pe doamna Murphy ameninţându-mă cu ce o să mi se întâmple dacă nu mă port frumos. Abia dacă simt durerea când mă ciupeşte prin rochie şi-mi răsuceşte pielea peste coaste şi-mi spune că mai bine fac ce mi se cere înăuntru şi nu spun nimănui nu, şi nu plâng, şi nu fac scandal în legătură cu asta.

— O să fi dulce ca un pisoiaş.

Mă ciupeşte şi mai tare şi-şi ţine faţa aproape de a mea.

— Sau o să-ţi pară rău… şi micului tău prieten Stevie. N-ai vrea să i se întâmple nimic lui, *nu?*

Coboară în rondou şi mă trage şi pe mine cu ea. În jurul nostru, trec bărbaţi în costume. Femeile se plimbă tacticos ducând în mâini pachete strălucitoare. O mamă cu o haină roşie împinge un cărucior afară din hotel şi ne aruncă o privire în trecere. Are cel mai blând chip şi-mi vine să fug la ea. Vreau s-o prind de haină şi să-i spun totul.

Ajută-mă! i-aş spune.

Dar nu-mi pot permite. Ştiu că l-ar pedepsi pe Stevie dacă o fac. Şi probabil că şi pe Fern, după ce o aduc înapoi la casa doamnei Murphy. Orice ar fi, azi trebuie să fiu cuminte. Trebuie să fac tot ce-mi zic ele, ca să nu mă încuie când ajungem acasă diseară.

Îmi îndrept spatele şi-mi spun că e ultima dată. *E ultima dată când o să poată să mă pună să fac ceva.*

Orice o fi, o să mă supun.

Dar inima mi se zbate, iar stomacul mi se strânge ca un

pumn. Un bărbat în uniformă deschide uşa. Arată ca un soldat sau un prinţ. Vreau să mă salveze aşa cum fac prinţii în cărţile cu basme.

— Bună ziua.

Doamna Murphy zâmbeşte, ridică nasul şi porneşte mai departe.

În hotel, oamenii râd, şi discută, şi iau prânzul la restaurant. E un loc drăguţ, ca un castel, dar azi nu pare drăguţ. Pare ca o capcană.

Liftierul stă ca o statuie lângă butoane. Nici măcar nu pare să respire în timp ce cutiuţa ne duce sus, şi mai sus, şi mai sus. Când coborâm, bărbatul îmi aruncă o privire tristă. Oare ştie unde mă duc… ce urmează să se întâmple?

Doamna Murphy mă duce pe coridor şi bate la o uşă.

— Intră, strigă o femeie şi, când intrăm, domnişoara Tann e tolănită pe canapea ca o pisică odihnindu-se la soare.

În spatele ei, draperiile sunt date deoparte şi prin fereastra largă se vede tot oraşul Memphis. Suntem aşa de sus, că ne uităm în jos la acoperişuri. N-am mai fost aşa de sus în aer niciodată în viaţa mea.

Îmi strâng pumnii şi-i ascund în sarafanul cu volănaşe şi încerc să nu mă mişc.

Domnişoara Tann are un pahar pe jumătate plin în mână. Arată ca şi când ar fi aici de ceva vreme. Poate că stă la hotel?

Roteşte băutura maronie şi ridică paharul spre o uşă aflată faţă în faţă cu canapeaua.

— Du-o în dormitor şi asta-i tot, doamnă Murphy. Închide uşa când o laşi acolo… şi explică-i să stea liniştită până i se spune altceva. O să vorbesc cu el aici, să mă asigur că… aranjamentul nostru e în ordine.

— Nu mă deranjează să rămân, Georgia.

— Dacă preferi.

Se uită la mine când trecem spre uşă; doamna Murphy mă ţine de subraţ, aşa că n-am cum să nu merg strâmb.

— Sincer, ar fi opţiuni mai bune, dar înţeleg de ce o vrea pe ea, spune domnişoara Tann.

— Nu ştiu de ce ar vrea-o *cineva.*

În dormitor, doamna Murphy mă aşază pe pat şi umflă rochia cu volănaşe în jurul meu, aşa că arăt ca o perniţă în formă de păpuşă. Îmi trage părul peste umeri, lăsându-l să atârne în bucle lungi, şi apoi îmi spune să nu mă mişc niciun centimetru.

— Nici măcar *unul,* încheie ea când se îndreaptă spre uşă.

O închide în urma ei.

Le aud pe ea şi pe domnişoara Tann discutând în cealaltă cameră. Sporovăiesc despre privelişte şi beau împreună. Apoi, nu se mai aude decât tăcerea şi sunetele îndepărtate ale oraşului. Claxoane. Un tramvai sună din clopoţel. Strigătul unui vânzător de ziare.

Nu ştiu cât timp trece până să se audă o bătaie la uşa din faţă. Domnişoara Tann răspunde, cu dulcegărie, şi aud glasul unui bărbat, dar nu disting cuvintele până nu se apropie.

— Bineînţeles, e *cu totul* a dumneavoastră… *dacă* sunteţi sigur că încă o mai vreţi, vreau să zic, spune domnişoara Tann.

— Da, şi apreciez că aţi modificat aranjamentele aşa din scurt. Soţia mea s-a chinuit îngrozitor în ultimii câţiva ani, de multe ori aşa de rău, că a ajuns la pat săptămâni la rând, închizându-se departe de mine. Ce altceva aş putea să fac?

— Într-adevăr. Înţeleg cum v-ar putea satisface nevoile fata, dar am şi alţi copii care sunt mai… maleabili, sugerează domnişoara Tann. Avem multe fete mai mari. Ale dumneavoastră, la cerere.

Te rog, mă gândesc. *Alege pe altcineva.* Şi după aceea ştiu că nu e corect. N-ar trebui să le doresc lucruri rele altor copii.

— Nu, o vreau pe ea în mod special.

Îmi încleştez mâna pe cuvertură. Transpiraţia îmi acoperă palmele şi se scurge în pânză. Îmi înfig unghiile.

Fii cuminte. Orice-ar fi, fii cuminte.

Vine Silas diseară…

— Ce altceva aş putea să fac? întreabă din nou bărbatul. Soţia mea e aşa de delicată. Copilul nu mai încetează cu scandalul. Nu pot să am atâta perturbare şi zgomot permanent în casă. Sunt compozitor, ştiţi, şi îmi afectează munca. Am câteva coloane sonore de film care trebuie să iasă vacanţa asta şi trece timpul.

— Ah, domnule, practic vă pot asigura că fata asta o să vă facă *mai multe* probleme, nu *mai puţine,* se bagă doamna Murphy. Am crezut… am presupus că o vreţi doar pentru… N-am avut idee că *avea*ţi de gând s-o luaţi definiti*v, altfel* aş fi adus vorba mai repede.

— N-are importanţă, doamnă Murphy, se răsteşte domnişoara Tann. Fata e cu siguranţă destul de mare ca să fie ascultătoare la *orice* ar putea dori domnul Sevier.

— Da… da, bineînţeles, Georgia. Mă scuzaţi pentru întrerupere.

— Fata e perfectă din toate punctele de vedere, vă asigur, domnule. Imaculată.

Bărbatul spune ceva ce nu pot să disting, şi apoi vorbeşte din nou domnişoara Tann.

— Foarte bine, atunci. Am actele pregătite şi, bineînţeles, ca şi cu cealaltă adopţie, o să treacă un an până să fie declarat final procesul, dar nu anticipez nicio problemă cu asta, mai ales pentru un client de… talia dumneavoastră.

Conversaţia încetează. Foşnesc nişte hârtii.

— Vreau doar să fie Victoria fericită din nou, spune bărbatul. Îmi iubesc foarte mult soţia, iar ultimii ani au fost un chin. Doctorii spun că singura speranţă de vindecare a stărilor ei de melancolie e să-i dăm un motiv convingător să privească înainte mai degrabă decât în urmă.

— Astfel de situaţii sunt, desigur, chiar motivul pentru care existăm, domnule Sevier.

Glasul domnişoarei Tann tremură, de parcă ar fi cât pe ce să plângă.

— Aceşti bieţi copii pierduţi şi familiile care au nevoie de ei sunt imboldul şi inspiraţia mea pentru munca neobosită pe care o depun. Zi şi noapte, fac faţă muncii anevoioase şi

începuturilor triste ale acestor copii găsiţi, ca să-i putem salva şi să le putem oferi o viaţă şi să aducem viaţă în nenumărate cămine pustii. Cu siguranţă, venind eu însămi dintr-o familie bună, aş fi putut alege o cale mai uşoară, dar cineva trebuie să se sacrifice şi să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri. E o chemare. Este chemarea *mea* şi e una pe care o accept de bunăvoie, fără să aştept laude sau vreun câştig personal.

Bărbatul oftează, părând nerăbdător.

— Sunt cât se poate de recunoscător, fireşte. Mai e nevoie de ceva ca să încheiem afacerea?

— Absolut nimic.

Răsună nişte paşi, dar se îndepărtează de uşa dormitorului, nu vin spre ea.

— Toate actele sunt în regulă. Aţi asigurat plata onorariului pentru ea. E a dumneavoastră, domnule Sevier. Vă aşteaptă acolo, în dormitor, şi o să vă lăsăm să faceţi cunoştinţă… în orice mod consideraţi potrivit.

— V-aş recomanda să folosiţi o mână de fier cu ea. E…

— Haideţi, doamnă Murphy.

Apoi pleacă, iar eu stau foarte nemişcată pe pat, ascultând zgomotele pe care le face bărbatul. Vine la uşă şi se opreşte de cealaltă parte. Îl aud trăgând aer în piept, apoi scoţându-l.

Îmi ţin strâns rochia peste genunchi şi-mi tremură tot corpul.

Uşa se deschide, iar el rămâne în prag, la doar câţiva metri depărtare.

Îi cunosc chipul. A stat lângă mine pe canapea la petrecerea de vizionare şi m-a întrebat câţi ani am.

Soţia lui era cea care-i citea cărţi lui Fern.

Capitolul 19

Avery

Şoferul din faţa mea încetineşte, dar sunt aşa de absorbită să privesc două adolescente care călăresc la trap de-a lungul drumului, că nu frânez decât când e aproape prea târziu. Maşina o ia pe un drum care duce spre centrul de evenimente ecvestre. Mă întreb dacă acolo s-or duce fetele cu caii. E perioada potrivită pentru cursele de derby. Când eram mai tânără, aş fi fost acolo fie să mă uit, fie să concurez, dar acum abia dacă am timp să mă plâng că viaţa de adult nu-mi mai lasă timp pentru lucruri care mă pasionau cândva, cum ar fi călăria.

În momentul ăsta, mintea îmi e deja la câţiva kilometri mai încolo, intrând în camera de la cămin a lui May Crandall. L-am rugat pe Ian, stagiarul prietenos, să dea câteva telefoane discrete ca să afle unde e acum şi cum se simte. S-a întors la cămin şi se simte destul de bine ca să le facă iar probleme însoţitorilor.

În urma mea, Trent apasă pe claxon şi ridică o mână în aer, parcă spunând *Ai grijă ce faci,* dar zâmbeşte pe sub ochelarii de soare.

Dacă n-am fi în maşini diferite, aş zice *Tu ai insistat să vii. Te-am avertizat că lucrurile pot fi imprevizibile.*

Probabil că ar râde şi mi-ar spune că în niciun caz n-ar rata aşa ceva.

Parcă suntem nişte elevi de clasa a şasea care chiulesc pentru prima dată de la şcoală. Niciunul dintre noi nu e unde ar trebui să fie în dimineaţa asta, dar, după ce am descoperit aseară poza din atelierul bunicului lui, niciunul dintre noi n-a putut să spună nu acestei călătorii. Nici chiar un apel pierdut la prima oră de la Leslie sau vreo şase solicitări de la clienţi noi la biroul imobiliar al lui Trent nu pot schimba planul pe care l-am făcut impulsiv aseară. Într-un fel sau altul, o să aflăm ce ascundeau bunicii noştri şi cum se leagă trecutul meu de al lui… şi ce

legătură are May Crandall cu asta.

Intenţionat nu răspunsesem la convocările lui Leslie, iar Trent lipise un bileţel pe uşa biroului imobiliar şi eram fugari, după ce porniserăm la prima geană de lumină.

Puţin mai mult de două ore mai târziu, suntem în Aiken. Avem de gând s-o vizităm pe May Crandall după micul dejun. În funcţie de ce aflăm de la May, am putea merge după aceea la casa bunicii de pe Lagniappe.

Încerc să fiu atentă la condus în timp ce trecem pe străzi elegante mărginite de copaci, magnolii somnoroase şi pini semeţi care-şi aruncă umbra liniştitoare peste SUV, părând să spună *De ce atâta grabă? Ia-o uşor. Bucură-te de ziua asta.*

Pentru o clipă, mă destind şi mă conving că e o dimineaţă obişnuită de vară târzie. Dar în clipa în care apare de după colţ căminul, iluzia se destramă. Ca pentru a sublinia acest lucru, îmi sună din nou telefonul, iar numele lui Leslie apare pentru a patra oară pe ecran. Mi se reaminteşte în mod supărător că, imediat ce se încheie vizita la May Crandall – indiferent ce va aduce ea –, trebuie să fac prezenţa. Mă cheamă problemele prezentului. Literalmente.

Măcar ştiu că, dacă somaţiile ar avea de-a face cu sănătatea tatei, m-ar suna una dintre surorile mele, nu Leslie. Aşa că e clar că e ceva care are legătură cu munca. Ceva ce a apărut după ce am vorbit cu Ian aseară, pentru că altfel mi-ar fi spus atunci. Probabil că Leslie are vreun eveniment de presă de neratat şi vrea să mă întorc acasă mai repede din scurta mea vacanţă pe Edisto. Ce ştie ea, deja sunt aici.

Ideea de a mă cufunda din nou în cazanul politic mă apasă puţin. Chiar nu vreau să mă gândesc la asta. Trecându-mi telefonul pe vibraţii, îl bag în geantă fără să verific grămada de SMS-uri. Probabil că sunt şi e-mailuri. Lui Leslie *nu* îi place să nu fie băgată în seamă.

Toate gândurile despre Leslie dispar când parchez, iau dosarul în care se află fotografiile vechi de pe panou şi documentele din plicul bunicii Judy şi cobor din maşină.

Trent vine spre mine în rondou.

— Dacă traversăm vreodată toată ţara, o să conduc eu.

— Ce, n-ai încredere în mine?

Pe spate îmi trece o uşoară furnicătură bizară şi, la fel de repede, ridic din umeri şi o alung. Faptul că sunt din nou în Aiken îmi reaminteşte dur că, oricât de atrăgător mi s-ar părea Trent, n-o să fie niciodată vorba de mai mult decât o prietenie.

M-am asigurat că strecor o referire la logodnicul meu înainte să plecăm de pe Edisto, doar ca să fiu corectă cu toţi cei implicaţi.

— În tine am încredere. În felul cum conduci… poate că nu.

— N-a fost nici măcar pe-aproape.

Facem haz cât mergem pe alee şi, când ajungem la uşă, râd fără să vreau. Mireasma odorizantului şi tăcerea apăsătoare alungă veselia.

Expresia lui Trent se schimbă aproape pe loc. Îi dispare zâmbetul.

— Locul ăsta trezeşte amintiri.

— Ai mai fost aici?

— Nu, dar seamănă foarte tare cu locul unde am mutat-o pe bunica după atacul cerebral. N-aveam de ales, dar a fost greu pentru bunicul. În peste 60 de ani, nu stătuseră niciodată despărţiţi mai mult de o noapte sau două.

— E aşa de greu când ajungi în punctul unde nu există variante bune.

Ştie despre situaţia bunicii Judy. A venit vorba aseară, când stăteam pe veranda barăcii, vorbind despre poze şi despre ce ar putea însemna ele.

Pe lângă noi trece o însoţitoare îmbrăcată în uniformă medicală colorată. Ne salută, părând să se întrebe dacă mă recunoaşte. Apoi trece mai departe. Mă bucur. Ultimul lucru de care am nevoie e să-şi dea cineva seama că sunt aici. Dacă vestea ajunge la Leslie sau la tata, o să urmeze o sesiune intensă de întrebări, iar eu n-am nicio idee ce aş putea spune.

În cadrul uşii către camera lui May Crandall, îmi dau

brusc seama că nu sunt sigură nici ce am de gând să-i spun ei. Să dau năvală acolo cu pozele şi să întreb *Ce legătură aveţi tu şi bunica mea? Cum era implicat Trent Turner Sr.?*

Să încerc s-o împing în direcţia asta mai subtil? Din scurta mea relaţie cu May, habar n-am cum o să reacţioneze la venirea noastră. Sper că prezenţa lui Trent să aducă un pic de magie suplimentară. La urma urmelor, cel mai probabil May îl cunoştea pe bunicul lui.

Şi dacă e prea mult pentru ea, faptul că am venit amândoi? *Fusese* bolnavă. Nu vreau să-i provoc şi alte probleme. În realitate, faptul că m-am întors mă îmboldeşte să-mi dau seama că ar trebui să fac ceva s-o ajut. Poate că aş putea vorbi cu Andrew Moore de la Comitetul de acţiune pentru drepturile persoanelor vârstnice. Probabil că mi-ar sugera nişte instituţii care ajută persoane vârstnice ca May, ale căror familii locuiesc departe.

Trent se opreşte la uşă şi arată plăcuţa cu numele.

— Se pare că am ajuns.

— Sunt agitată, recunosc eu. Ştiu că a fost bolnavă. Nu sunt sigură cât de puternică o să…

— Cine se foieşte acolo?

May pune capăt nesiguranţei mele înainte să apuc s-o exprim.

— Pleacă de-aici! N-am nevoie de nimic. Nu vă las să şuşotiţi despre mine!

Prin mica deschizătură dintre uşă şi toc zboară un papuc, iar apoi ţâşneşte o perie de păr, care zornăie pe coridor.

Trent recuperează obiectele aruncate.

— Are braţ puternic.

— Lăsaţi-mă în pace! insistă May.

Trent şi cu mine schimbăm priviri nesigure, iar eu mă aplec mai aproape de uşă, evitând aliniamentul de tragere, în caz că May mai are şi alte proiectile la îndemână.

— May? Ascultă-mă doar o clipă, bine? Sunt Avery Stafford. Îţi aduci aminte? Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni? Ţi-a plăcut brăţara mea cu libelule. Ţii minte?

Tăcere.

— Ai spus că erai prietenă cu bunica mea. Judy. Judy Myers Stafford? Am stat de vorbă despre fotografia de lângă patul tău.

Am senzaţia că toată lumea mea s-a schimbat din ziua aceea.

— Ei bine? se răsteşte May după o clipă. Intri sau *nu?*

Dincolo de uşă, se aude sunetul unui corp care-şi schimbă locul şi al unor cuverturi care se mişcă. Nu ştiu dacă se pregăteşte să ne întâmpine sau încarcă pentru încă o aruncare.

— Ai terminat cu aruncatul lucrurilor?

— Presupun că n-ai pleca dacă nu.

Dar de data asta, în glas i se simte o notă de anticipare. Mă invită să intru, aşa că intru, lăsându-l pe Trent în siguranţă pe coridor.

May stă cu spatele sprijinit în pat, purtând un capot albastru care i se asortează cu ochii. Chiar şi cu un vraf de perne în spate, felul în care mă priveşte are ceva regal, de parcă ar fi fost obişnuită să fie servită la pat cu mult înainte de venirea la cămin.

— Speram să te simţi destul de bine ca să stai de vorbă cu mine azi, risc eu. Am întrebat-o pe bunica despre tine. Mi-a spus de Queen… sau Queenie, dar asta a fost tot ce şi-a putut aduce aminte.

May pare copleşită.

— *Chiar aşa* de rău e?

— Mă tem că da.

Mă simt îngrozitor că eu sunt mesagerul.

— Bunica Judy nu e nefericită. Doar că nu-şi mai aduce aminte multe lucruri. Îi e greu.

— Şi e greu şi pentru tine, îmi închipui.

Neaşteptata afirmaţie pătrunzătoare a lui May mă dezechilibrează emoţional.

— Da, este. Am fost totdeauna foarte apropiate.

— Şi totuşi nu ţi-a spus niciodată despre oamenii din poza mea?

Dincolo de întrebare, se simte insinuarea că femeia asta

o ştie îndeaproape pe bunica mea. Nu sunt sigură dacă o să fiu în stare să mă resemnez dacă nu aflu niciodată adevărul – dacă May nu-mi spune.

— Am sentimentul că bunica Judy mi-ar spune acum, dacă ar putea. Dar sper că, dacă ea nu poate, o s-o faci tu.

— N-are nicio legătură cu tine.

May îşi întoarce umărul dinspre mine, de parcă s-ar teme să mă lase s-o privesc direct.

— Am senzaţia că are. Şi poate…

Atenţia i se îndreaptă către uşă.

— Cine-i acolo? *Cine* mai ascultă?

— Am adus pe cineva cu mine. M-a ajutat să încerc să aflu ce n-a putut să-mi spună bunica. E doar un prieten.

Trent intră şi trece prin cameră cu mâna întinsă, arborând genul de zâmbet care ar putea probabil să le vândă eschimoşilor îngheţată la cornet.

— Trent, spune el, prezentându-se. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Crandall.

May acceptă salutul şi îi reţine mâna între mâinile ei, ţinându-l puţin aplecat peste pat, în timp ce se întoarce către mine.

— Doar un *prieten,* zici? Mă îndoiesc.

Mă trag un pic în spate.

— Trent şi cu mine ne-am cunoscut abia acum câteva zile, când m-am dus pe Edisto.

— Minunat loc, Edisto.

Îşi îndreaptă atenţia către Trent, iar ochii i se îngustează.

— Da, aşa este, sunt eu de acord.

De ce-l cercetează aşa?

— Bunica a stat destul de mult acolo în decursul anilor. Unchiul Clifford mi-a zis că-i plăcea să scrie la cabană. Se pare că ea şi bunicul lui Trent s-ar putea să fi făcut nişte… afaceri acolo.

Exact ca atunci când interoghez un martor la bară, caut schimbări în comportamentul ei. Încearcă să le ascundă, dar ele *există* şi sunt evidente – tot mai mult cu fiecare propoziţie.

Se întreabă cât de mult ştiu.

— Nu cred că am reţinut numele de familie.

Clipeşte în direcţia lui Trent.

Atmosfera din încăpere pare să se încordeze în timp ce aşteaptă răspunsul, dar, când Trent îşi face o prezentare mai oficială, May încuviinţează şi zâmbeşte.

— Mmmm, spune ea. Da, ai ochii lui.

Simt mica furnicătură care apare întotdeauna când ştiu că martorul e pe punctul de a ceda. Deseori, exact asta o declanşează – apariţia neaşteptată a chipului familiar, o legătură cu ceva ascuns în trecut, ivirea unui secret care a fost îngropat prea multă vreme.

Degetele tremurătoare ale lui May se ridică de pe mâna lui Trent. Îi atinge maxilarul. Genele i se umezesc.

— Semeni cu el. Şi el era un bărbat frumos.

Afişează un zâmbet cu buzele strânse, care-mi spune că la vremea ei fusese probabil o cochetă, o femeie care se descurca fără dificultate într-o lume a bărbaţilor.

Trent chiar şi roşeşte un pic. E drăguţ. Nu pot să mă abţin să nu mă distrez de dialogul dintre ei.

May îmi face semn cu degetul.

— Ăsta merită păstrat. Ţine minte ce-ţi spun.

E rândul meu să roşesc.

— Din păcate, sunt deja promisă.

— Încă nu văd nicio verighetă.

May mă prinde de mână şi îmi cercetează cu atenţie exagerată inelul de logodnă.

— Şi ştiu să recunosc o scânteie când o văd. *Ar fi cazul* să ştiu. Până acum, am supravieţuit după trei soţi.

De pe buzele lui Trent se desprinde un râs scurt şi-şi fereşte capul, părul blond căzându-i în faţă.

— Şi n-am avut nimic de-a face cu morţile lor, în caz că vă întrebaţi, ne informează May. I-am iubit foarte mult pe fiecare în parte. Unul era profesor, unul era predicator, iar ultimul era un artist care-şi găsise chemarea mai târziu. Unul m-a învăţat să *gândesc,* unul m-a învăţat să *ştiu,* iar unul m-a învăţat să *văd.* Fiecare m-a inspirat. Ştiţi, eu eram muzician. Lucram la Hollywood şi mergeam în turnee

cu trupe mari. Asta era în zilele de glorie, mult înainte de toată nebunia asta digitală.

Telefonul îmi zbârnâie în geantă, iar ea se încruntă spre el.

— Chestiile astea infernale. Lumea ar fi mai bună dacă n-ar fi fost inventate *astea.*

Îmi reduc complet la tăcere telefonul. Dacă May e în sfârşit dispusă să-mi spună povestea pozei de pe noptieră, nu vreau să ne distragă nimic. De fapt, a venit momentul să îndrept atenţia martorului spre asta.

Deschid plicul şi scot fotografiile din baraca de la Trent.

— De fapt, despre astea ne întrebam. Astea, şi Societatea Casa de Copii din Tennessee.

Chipul i se aspreşte pe loc. Îmi aruncă o privire pătimaşă.

— M-aş descurca şi fără să mai aud vreodată cuvintele astea.

Trent îi prinde mâna între palme şi coboară privirea spre degetele lor împletite.

— Îmi pare rău, doamnă Crandall… dacă trezim amintiri dureroase. Dar bunicul meu nu mi-a spus niciodată. Adică, ştiam că a fost adoptat când era destul de mic, şi ştiam şi că a rupt relaţiile cu părinţii adoptivi după ce a aflat. Dar n-am ştiut multe despre Societatea Casa de Copii din Tennessee – nu până de curând. Poate că în decursul anilor am auzit în trecere când i-au pomenit-o bunicului diverşi oameni, când treceau pe-acolo musafiri. Eram conştient că bunicul îi ajuta cumva şi că el simţea că trebuie să aibă aceste întâlniri între patru ochi – în atelierul lui sau pe barcă. Bunicii nu i-a plăcut niciodată să se discute despre afaceri în casă, imobiliare sau de alt fel. N-am ştiut nimic despre hobby-ul bunicului, sau activitatea paralelă, sau ce-o fi fost, până nu l-am ajutat, înainte să moară, să se ocupe de dosarele rămase. Mi-a cerut să nu citesc documentele, şi n-am făcut-o. Nu până când a venit Avery pe Edisto, acum câteva zile.

May cască gura. Are ochii tiviţi cu lacrimi.

— A murit, deci? Ştiam că era foarte bolnav.

Trent confirmă că şi-a pierdut bunicul acum câteva luni, iar May îl trage lângă ea ca să-l sărute pe obraz.

— A fost un om bun şi un prieten drag.

— A fost adoptat de la Societatea Casa de Copii din Tennessee? întreabă Trent. De-asta îl interesa?

Îi răspunde o încuviinţare mohorâtă.

— Da, într-adevăr. Ca şi mine. Acolo ne-am cunoscut. Bineînţeles, n-avea decât trei ani pe-atunci. Era aşa de drăgălaş, şi dulce. Pe atunci, nu-l chema Trent. Nu şi-a schimbat numele decât peste mulţi ani, când a aflat cine era în realitate. A avut o soră care a fost despărţită de el când eram acolo. Era cu doi sau trei ani mai mare şi cred că a sperat tot timpul că, dacă îşi foloseşte numele real, o să-i fie mai uşor s-o găsească. Dar asta-i ironia sorţii. Omul care ne-a ajutat pe aşa de mulţi dintre noi să ne regăsim n-a reuşit niciodată să-şi găsească sora. Probabil că a fost una dintre cei care n-au supravieţuit. Au fost mulţi…

Glasul i se stinge şi se pierde. Se îndreaptă şi-şi drege vocea.

— M-am născut pe fluviul Mississippi, într-o casă plutitoare pe care o făcuse tata. Queenie era mama mea şi Briny era tatăl. Am avut trei surori mai mici, Camellia, Lark şi Fern, şi un frate, pe Gabion. El era cel mai mic…

Închide ochii, dar îi văd mişcându-se pe sub pleoapele subţiri, cu vene albastre, în timp ce-şi continuă povestea. De parcă ar visa, privind imaginile care trec pe lângă ea. Spune cum au fost luaţi de poliţie de pe barcă, ajungând la casa de copii. Descrie săptămâni de nesiguranţă şi spaimă, supraveghetoare care erau nemiloase, despărţirea de surori, lucruri îngrozitoare, ca acelea despre care citisem Trent şi cu mine.

Povestea pe care o spune e sfâşietoare, şi, totuşi, fascinantă. Stăm fiecare de câte o parte a patului, abia răsuflând în timp ce ascultăm.

— Le-am pierdut urma celorlalţi trei copii adoptaţi cât eram la orfelinat, spune ea la final. Dar Fern şi cu mine am avut noroc. Am fost ţinute împreună. Adoptate.

Priveşte pierdută pe fereastră şi, pentru o clipă, mă

întreb dacă ne-a spus deja tot ce avea de gând să ne spună, în cele din urmă, îşi îndreaptă din nou atenţia către Trent.

— Ultima dată când l-am văzut pe bunicul tău în copilărie, mi-a fost teamă că va fi unul dintre cei care nu supravieţuiesc la cămin. Era un micuţ foarte timid. Avea tot timpul probleme cu supraveghetoarele, fără să vrea. Practic îmi era ca un frăţior când am plecat de-acolo. Nu credeam că o să-l mai văd vreodată. Când, după mulţi ani, m-a contactat un bărbat pe nume Trent Turner, am bănuit că e o înşelătorie. Bineînţeles, n-am recunoscut numele. Georgia Tann le dădea de obicei nume noi copiilor – fără îndoială, ca să le fie mai greu familiilor naturale să-i găsească. Pot să vă spun că îmi aduc aminte de ea ca de o femeie îngrozitoare şi nemiloasă şi cred că amploarea infracţiunilor ei n-o să fie dezvăluită niciodată pe de-a-ntregul. Puţine dintre victimele ei au fost în stare de ceea ce a făcut bunicul tău – să-şi recupereze un nume de familie şi o moştenire. A reuşit chiar s-o găsească şi pe mama lui biologică înainte să moară şi şi-a regăsit şi alte rude. A redevenit Trent, dar când era mic eu l-am cunoscut drept Stevie.

Atenţia îi rătăceşte din nou, mintea părând să i se ducă după ea. Mişc numai puţin fotografia cu cele patru femei, să sugerez câte ceva. La tribunal, asta ar însemna influenţarea martorului, dar aici nu face decât să ajute la dezvăluirea poveştii.

— Astea sunt surorile tale, în poza cu tine şi cu bunica mea?

Ştiu că cele trei femei din stânga trebuie să fie surori sau verişoare. E destul de evident, chiar şi cu pălăriile care le umbresc feţele. Încă mai sunt tulburată de asemănarea lor cu bunica. Culoarea părului. Ochii deschişi la culoare care par să pătrundă dincolo de poză. Dar structura feţei, cel puţin din cât pot să văd, e diferită. Trăsăturile celor trei surori sunt clare, perfect cioplite. Au bărbii largi, pătrate, nasuri drepte şi puţin cârne şi ochi migdalaţi care se ridică puţin oblic. Sunt frumoase. Şi bunica mea e încântătoare,

dar trăsăturile ei sunt fine şi seamănă cu ale unei păsări, iar ochii albaştri sunt aproape prea mari pentru chipul ei. Sunt luminoşi, chiar şi în alb-negru.

May ia poza şi o ţine în mâinile care-i tremură. Pare s-o cerceteze la nesfârşit. Trebuie să mă silesc să n-o împing de la spate. *Ce se petrece în mintea ei? La ce se gândeşte? Ce îşi aduce aminte?*

— Da. Noi trei – Lark, Fern şi cu mine. Frumuseţile la scăldat.

Chicoteşte scurt şi răutăcios şi-l bate pe mână pe Trent.

— Cred că bunica ta se îngrijora puţin de câte ori veneam noi. Dar n-avea de ce. Trent o iubea mult. Îi eram foarte recunoscătoare că ne-a ajutat să ne găsim una pe alta. Pentru noi, Edisto era un loc deosebit. Acolo ne reîntâlniserăm prima dată.

— Acolo te-ai întâlnit cu bunica?

Tânjeam după un răspuns simplu la toate astea. Unul cu care să mă pot împăca. Nu vreau să descopăr că bunica ispăşea cumva pentru o legătură a familiei noastre cu Societatea Casa de Copii din Tennessee – că bunicii mei se aflau printre mulţii politicieni care o protejaseră pe Georgia Tann şi reţeaua ei, care închiseseră ochii în faţa atrocităţilor pentru că familii influente nu voiau ca infracţiunile ei să fie dezvăluite sau propriile adopţii anulate.

— Acolo v-aţi împrietenit voi două?

Degetul îi trece peste rama albă a fotografiei. Se uită la bunica mea. Măcar dacă aş putea intra în mintea ei sau, şi mai bine, în pozã.

— Da, aşa e. Ne intersectaserăm la nişte evenimente sociale înainte s-o cunosc măcar, deşi, recunosc, aveam o părere complet greşită despre ea înainte să facem cunoştinţă. A ajuns să-mi fie o prietenă dragă. Şi era foarte generoasă şi ne oferea din când în când cabana de pe Edisto mie şi surorilor mele, ca să putem merge acolo împreună. Fotografia asta a fost făcută într-una dintre excursiile noastre. A venit şi bunica ta cu noi. A fost o zi de vară târzie minunată la plajă.

Explicaţia mă linişteşte şi aş vrea să mă opresc aici, dar asta nu explică de ce pe banda maşinii de scris din casa bunicii se aflau cuvintele *Societatea Casa de Copii din Tennessee...* sau de ce Trent Turner Sr. ţinea legătura cu bunica mea.

— Bunicul lui Trent a lăsat un plic pentru bunica Judy, spun eu. Judecând după agenda ei, cred că avea de gând să-l ia înainte să se îmbolnăvească. În plic, sunt documente de la Societatea Casa de Copii din Tennessee. Evaluări de sănătate şi acte de renunţare la drepturile părinteşti pentru un băieţel pe nume Shad Arthur Foss. De ce le-ar fi vrut?

Acum am luat-o prin surprindere pe May. Mai e *ceva* în povestea asta, dar May nu se lasă uşor ademenită.

Pleoapele îi flutură şi coboară.

— Sunt foarte… foarte… obosită, dintr-odată. Toată… toată discuţia asta. Am vorbit mai mult decât vorbesc de obicei… într-o săptămână întreagă.

— Bunica mea a avut vreo legătură cu Societatea Casa de Copii din Tennessee? Familia mea a fost implicată?

Am senzaţia că, dacă nu aflu azi, n-o să mai aflu niciodată.

— Asta trebuie s-o întrebi pe ea.

May se lasă peste perne şi inspiră exagerat de adânc.

— Nu pot. Ţi-am spus deja. Nu e în stare să-şi mai aducă aminte. Te rog, orice-ar fi, te rog spune-mi adevărul. Arcadia. Are vreo legătură cu toate astea?

Strâng mai tare de barele patului.

Trent se întinde şi-şi pune palma peste mâna mea.

— Poate ar fi mai bine dacă ne oprim aici pe ziua de azi.

Dar îmi dau seama că May se retrage în sine, povestea dispărând ca un desen făcut cu creta într-o zi ploioasă.

Mă agăţ de culorile care încep să se şteargă.

— Vreau numai să ştiu dacă familia mea a fost… responsabilă în vreun fel. De ce era bunica mea aşa de profund interesată de toate astea?

May bâjbâie pe barele patului până dă de degetele mele. Le strânge liniştitor.

— Nu, sigur că nu, dragă. Nu te îngrijora. La un moment dat, Judy mă ajuta să-mi scriu povestea. Asta-i tot. Dar m-am răzgândit. În viaţă, am descoperit că trecutul seamănă puţin cu salata. Are tendinţa să aibă un gust amar. E mai bine să n-o mesteci prea mult. Bunica ta era o scriitoare bună, dar îi era foarte greu să audă despre perioada pe care o petrecuserăm la casa de copii. Talentul ei era menit unor poveşti mai vesele, cred.

— Te ajuta să-ţi scrii povestea? Asta-i tot?

Chiar era posibil să fie asta totul? Niciun mare secret de familie, doar bunica Judy folosindu-şi talentul ca să ajute o prietenă, să aducă la lumină o nedreptate veche, ale cărei efecte încă mai persistau? Mă străbate o senzaţie de uşurare.

E perfect logic.

— Asta-i tot, confirmă May. Aş vrea să-ţi pot spune mai multe.

Ultima parte îmi stârneşte simţurile ca un norişor singuratic de fum de la un foc care ar fi trebuit să fie stins. Martorilor care nu spun adevărul le e greu să se oprească la un da sau nu categoric.

Ce vrea să-mi fi putut spune? Mai e şi *altceva?*

May găseşte mâna lui Trent, o strânge, apoi îi dă drumul.

— Îmi pare foarte rău de bunicul tău. Pentru mulţi dintre noi, a fost o adevărată mană cerească. Înainte să se deschidă arhivele de stat pentru adopţii, în ’96, aveam puţine căi să descoperim unde s-ar putea afla rudele noastre… cine eram noi cu adevărat. Dar bunicul tău avea metodele lui. Fără el, Fern şi cu mine n-am fi găsit-o niciodată pe sora noastră. Bineînţeles, au murit amândouă – Lark şi Fern. Aş aprecia dacă te-ai abţine şi nu le-ai tulbura familiile, chiar şi aşa… sau pe a mea, de fapt. Când ne-am regăsit, eram femei tinere, cu vieţile şi soţii şi copiii noştri. Am decis să nu amestecăm una cu alta. Ne era suficient să ştim că şi celelalte erau bine. Bunicul tău a înţeles. Sper că o să ne respectaţi dorinţa.

Deschide ochii şi se întoarce spre mine.

— Amândoi.

Dintr-odată, au dispărut toate semnele extenuării. Privirea pe care o îndreaptă spre mine e intensă şi poruncitoare.

— Bineînţeles, spune Trent.

Dar îmi dau seama că nu răspunsul lui Trent îl vrea ea.

— N-am de gând să încep să sâcâi pe nimeni.

Acum eu sunt cea care face slalom ca să evite răspunsurile directe.

— Voiam doar să ştiu cum a fost implicată bunica mea.

— Şi acum ştii, deci totul e în regulă.

Îşi subliniază cuvintele dând hotărât din cap. Nu sunt sigură pe care dintre noi încearcă s-o convingă – pe mine sau pe ea.

— Eu m-am împăcat cu trecutul meu. E o poveste pe care sper să n-o mai spun niciodată. Cum am zis şi mai devreme, m-am gândit mai bine dacă să-i împărtăşesc măcar bunicii tale toată povestea. De ce să slobozi ceva aşa de urât asupra prezentului? Toţi avem greutăţi. Ale mele poate că sunt diferite de altele, dar am trecut prin ele, ca şi Lark şi Fern şi, bănuiesc, deşi n-am reuşit să dăm de el, şi fratele meu. Prefer să sper că aşa a fost. El era singurul meu motiv real să vreau să scriu povestea, acum ani de zile, când o convinsesem pe bunica ta să mă ajute cu proiectul ăsta. Bănuiesc că m-am gândit că o carte sau un articol de ziar ar putea să ajungă cumva până la el, dacă mai exista pe undeva, şi, dacă era unul dintre mulţii care au dispărut pur şi simplu când se aflau în grija Societăţii Casa de Copii din Tennessee, ar fi ca o comemorare. Probabil şi pentru părinţii mei naturali. Nu există pietre de mormânt pe care să pui flori. În orice caz, nu vreuna pe care să ştiu eu cum s-o găsesc.

— Îmi pare… îmi pare foarte rău pentru toate cele prin care aţi trecut.

Încuviinţând, închide din nou ochii, izolându-se complet de mine.

— Acum trebuie să mă odihnesc. Nu peste multă vreme, o să vină să mă împungă, sau să mă înţepe, sau să mă

târască în camera aia infernală de terapie fizică. Sincer, am aproape nouăzeci de ani. La ce-mi mai trebuie tonus muscular?

Trent chicoteşte.

— Acum ai vorbit ca bunicul meu. Dacă ar fi fost după el, l-am fi pus într-o barcă şi l-am fi lăsat să plutească în derivă pe râul Edisto.

— Mi se pare cât se poate de încântător. Eşti amabil să te ocupi tu de barcă? Şi după aia o să-mi găsesc eu calea spre casă, spre Augusta, şi o să plutesc în jos pe Savannah.

Închide ochii, zâmbind puţin. În doar câteva clipe, începe să răsufle mai prelung, iar pleoapele îi flutură în orbitele lor ridate. Zâmbetul rămâne acolo. Mă întreb dacă e din nou fetiţa care pluteşte pe apele fluviului Mississippi, în casa plutitoare pe care a construit-o tatăl ei.

Încerc să-mi imaginez cum e să ai un trecut ca al ei, să fi trăit două vieţi, să fi fost, efectiv, două persoane diferite. Nu pot. N-am cunoscut niciodată altceva în afară de fortăreaţa neclintită a numelui Stafford şi o familie care m-a susţinut, m-a crescut şi m-a iubit. Cum fusese în realitate viaţa lui May cu părinţii adoptivi? Acum îmi dau seama că de fapt n-a spus partea aceea a poveştii. A spus doar că, după o şedere sfâşietoare la casa de copii, ea şi sora ei au fost încredinţate unei familii.

De ce-a oprit povestea aici? Oare restul era chiar atât de intim?

Deşi a răspuns la întrebarea pe care am venit s-o pun şi ne-a cerut să nu ne băgăm nasul mai departe, nu pot să nu-mi doresc să aflu mai multe.

Trent par să simtă la fel. Bineînţeles că da. Trecutul familiei lui e legat de trecutul lui May.

Mai zăbovim câteva clipe de cele două părţi ale patului, privind-o amândoi pe May, pierduţi în gândurile noastre. În cele din urmă, ne luăm fotografiile şi ieşim din cameră fără tragere de inimă. Niciunul dintre noi nu vorbeşte până nu ne îndepărtăm suficient ca să nu mai putem fi auziţi.

— N-am ştiut nimic din toate astea despre bunicul, spune el.

— Probabil că e greu să afli.

Sprâncenele i se împreunează.

— E ciudat să mă gândesc că a trecut prin aşa ceva în copilărie. Asta mă face să-l admir cu atât mai mult – ce a făcut cu viaţa lui, ce fel de om a fost. Dar mă şi înfurie. Nu pot să nu mă întreb cum ar fi arătat viaţa lui dacă nu s-ar fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, dacă părinţii lui n-ar fi fost săraci, dacă ar fi oprit cineva Societatea Casa de Copii din Tennessee înainte să ajungă măcar la el. Dacă ar fi crescut în familia în care se născuse, ar mai fi fost acelaşi om? Îi plăcea râul pentru că de-acolo venea sau pentru că tatăl care l-a crescut pescuia în weekenduri? May a zis că şi-a cunoscut o parte dintre rudele biologice. Ce a simţit? De ce nu ni le-a prezentat niciodată? Sunt aşa de multe întrebări pe care aş vrea să i le pun acum!

Ne oprim chiar în faţa uşii de la intrare, niciunul dintre noi nedorind să ne despărţim şi să ne îndreptăm fiecare spre maşina noastră. Motivul pe care-l aveam ca să fim împreună a fost eliminat de povestea lui May.

— Crezi că o să încerci să găseşti pe vreunul dintre ei… familia bunicului tău?

Băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor, ridică din umeri, coborând privirea spre alee.

— A fost atât de demult, că nu văd ce rost ar avea. În momentul ăsta, ar fi doar nişte rude îndepărtate. Poate de-asta nu şi-a bătut bunicul capul. Aş putea totuşi să fac nişte cercetări. Aş vrea să aflu detalii… dacă nu de altceva, măcar pentru Jonah şi pentru nepoatele şi nepoţii mei. Poate că o să întrebe într-o bună zi. Nu mai vreau şi alte secrete.

Conversaţia scapătă. Trent îşi trece uşor limba peste buză, parcă vrând să spună ceva, dar nu se poate hotărî dacă ar trebui.

Când începem, vorbim unul peste celălalt.

— Mulţumesc…

— Avery, ştiu că…

Dintr-un motiv oarecare, ni se pare amândurora

amuzant. Râsul mai risipeşte puţin tensiunea.

— Doamnele primele.

Face un gest în direcţia mea, parcă făcând introducerea pentru cuvintele pe care urmează să le spun. Chiar nu le am pe cele potrivite. După cele prin care am trecut în ultimele câteva zile, pare aproape de neconceput că acesta e sfârşitul. Suntem legaţi, sau cel puţin aşa se simte.

Poate că sunt toantă.

— Voiam doar să zic mulţumesc pentru toate astea. Că nu m-ai trimis de-acolo cu mâna goală. Ştiu că a fost greu să încalci promisiunea făcută bunicului. Nu…

Privirile ni se întâlnesc. Restul propoziţiei se mistuie. Îmi ard obrajii. Încă o dată, sunt conştientă de atracţia dintre noi. Am crezut că e fiorul misterului, dar acum misterul a fost dezlegat, iar fiorul fascinaţiei încă mai e acolo.

Îmi vine un gând oarecare, cu totul nepoftit, complet nedorit: *Poate că fac o greşeală… cu Elliot.* Şi după aceea îmi dau seama că nu e chiar atât de întâmplător pe cât pare. Până acum, n-am făcut decât să evit problema. Oare Elliot şi cu mine suntem îndrăgostiţi sau doar… avem peste 30 de ani şi simţim că a venit momentul? Avem o prietenie profundă, de durată sau pasiune? Chiar dacă ne-am spus că n-o să ne lăsăm controlaţi de familiile noastre, am lăsat totuşi să se întâmple aşa? Îmi aduc aminte un număr de instructaj politic înţelept al lui Leslie. *Dacă* ave*m nevoie să te facem mai bine cunoscută pe scena politică, Avery, un anunţ de nuntă bine sincronizat ne-ar putea prinde bine. În afară de asta, nu e avantajos pentru o tânără drăguţă să fie singură la Washington, indiferent cât de bine îşi controlează limbajul corporal în societate. Lupii trebuie să ştie că, oficial, nu există nicio disponibilitate în domeniul ăsta.*

Încerc să alung gândul, dar e ca un ciulin prins în coama calului, cu şuviţele încâlcite de jur împrejur. Nu-mi pot imagina o schimbare de direcţie acum. Toată lumea, *toată lumea* se aşteaptă în curând la un anunţ oficial. Urmările ar fi… de negândit. Honeybee şi Bitsy ar fi distruse. Social

şi politic, aş arăta ca o neserioasă, o persoană care nu se poate hotărî, care nu ştie ce vrea.

Asta sunt?

— Avery?

Ochii lui Trent se îngustează, iar capul i se lasă într-o parte. Se întreabă la ce mă gândesc.

Nu pot să-i spun în niciun caz.

— Rândul tău.

N-am destulă încredere în mine să mai spun ceva, ţinând cont de calea nestăpânită pe care mi-au luat-o gândurile.

— Nu mai are importanţă.

— Nu-i corect. Ce aveai de gând să spui, serios?

Renunţă fără prea multă luptă.

— Îmi pare rău că am pornit cu stângul în prima zi. În mod normal, n-aş vorbi aşa cu un client.

— Păi, de fapt eu nu eram client, aşa că eşti iertat.

În realitate, se purtase destul de amabil, dacă te gândeşti la cât de insistentă fusesem eu. La urma urmelor, sunt întru totul o Stafford. Am tendinţa să plec de la premisa că o să obţin ce vreau.

Ceea ce, îmi dau seama cu un fior, mă face să semăn înfricoşător de mult cu părinţii adoptivi care au finanţat în mod nechibzuit afacerea Georgiei Tann. Fără îndoială că unii dintre ei erau oameni cu bune intenţii şi că unii dintre copii chiar aveau nevoie de un cămin, dar alţii, în special cei care ştiau că se încasau onorarii exorbitante pentru fii şi fiice la comandă, trebuie să fi avut o oarecare idee despre ce se întâmpla. Pur şi simplu, plecaseră de la premisa că banii, influenţa şi poziţia socială le dădeau dreptul s-o facă.

Această revelaţie îmi e pătată de vină. Mă gândesc la toate privilegiile care mi s-au oferit, inclusiv un mandat în Senat practic frumos împachetat pentru mine.

Am dreptul la toate astea, doar datorită familiei din care provin?

Mâinile lui Trent alunecă stângaci la loc în buzunare. Aruncă o privire spre maşina lui, apoi se întoarce din nou către mine.

— Ţinem legătura. Caută-mă data viitoare când ajungi pe Edisto.

Ideea mă loveşte ca sunetul goarnei la începutul vânătorii, când muşchii cailor sunt încordaţi şi ştiu că, dacă scap frâiele, toată acea energie potenţială va fi scăpată într-o singură direcţie.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce mai descoperi despre familia bunicului tău… dacă găseşti ceva, vreau să zic. Totuşi, nu insist. Nu vreau să fiu băgăcioasă.

— De ce să te opreşti tocmai acum?

Tuşesc, prefăcându-mă că sunt jignită, dar amândoi ştim că ăsta e adevărul.

— E avocatul din mine. Scuze.

— Probabil că eşti un avocat bun.

— Încerc.

Mă înfoi de mândrie venită din faptul că îmi recunoaşte şi altcineva o realizare la care ţin. Una la care am ajuns de una singură.

— Aş vrea să văd lucrurile îndreptate.

— Se vede.

Pe unul dintre locurile de parcare din apropiere trage o maşină. Intruziunea ne reaminteşte amândurora că nu putem rămâne acolo de-a pururi.

Trent aruncă o ultimă privire spre cămin.

— Se pare că a avut o viaţă interesantă.

— Da, aşa e.

Doare când mi-o imaginez pe May, prietena bunicii, ofilindu-se în locul ăsta, zi după zi. Fără vizitatori. Fără cineva cu care să stea de vorbă. Nepoţii stau departe, într-o situaţie complicată, cu părinţi vitregi. Nu e vina nimănui. E doar o realitate. Categoric o să iau legătura cu Andrew Moore de la Comitetul de acţiune şi o să văd dacă îmi poate sugera vreo organizaţie care s-o poată ajuta.

Pe stradă se aude un claxon, iar în apropiere se închide uşa unei maşini. Lumea încă mai merge înainte, şi la fel ar trebui să facem şi Trent şi cu mine.

Pieptul îi iese în faţă şi apoi se destinde. Răsuflarea lui îmi atinge uşor urechea când se apleacă să mă sărute pe

obraz.

— Mulţumesc, Avery. Mă bucur că ştiu adevărul.

Faţa îi zăboveşte lângă a mea. Simt mirosul aerului sărat, şi al şamponului pentru copii, şi un iz de nămol. Sau poate că doar îmi închipui.

— Şi eu.

— Nu mă ocoli, spune el din nou.

— N-o s-o fac.

Cu coada ochiului, zăresc o femeie care vine pe alee. Bluză albă, pantofi, fustă neagră. Paşii ei rapizi nu sunt bineveniţi, sunt nepotriviţi cu ziua asta. Fierbinţeala îmi clocoteşte în obraji şi mă smucesc de lângă Trent aşa de repede, încât îmi aruncă o privire nedumerită.

Leslie m-a localizat. Ar fi trebuit să mă gândesc când l-am rugat pe Ian să se intereseze în ce stare e May. Bărbia i se înfundă în gât când ne priveşte pe Trent şi pe mine. Nu pot decât să-mi închipui la ce se gândeşte. De fapt, nu e nevoie să-mi închipui. Pot să *văd* la ce se gândeşte. Schimbul la care tocmai a asistat părea intim.

— Mulţumesc din nou, Trent.

Încerc să risipesc impresia pe care trebuie să şi-o fi făcut.

— Ai grijă pe drum spre casă.

Mă dau înapoi şi-mi prind mâinile una peste cealaltă, îmi caută privirea.

— Mda, mormăie el, lăsându-şi capul într-o parte şi mijind ochii la mine.

Habar n-are că în spatele lui stă cineva sau că lumea reală a dat năvală cu forţa unei furtuni dezlănţuite.

— Te-am căutat.

Leslie îşi face simţită prezenţa fără să piardă timpul cu politeţuri.

— Nu ţi-a mers telefonul azi-dimineaţă sau te ascunzi?

Trent se trage într-o parte şi îşi mută privirea între secretarul de presă al tatei şi mine.

— Eram în vacanţă, spun eu. Toată lumea ştia unde sunt.

— Pe Edisto? ripostează Leslie cu o muşcătură de sarcasm.

În mod clar, acum nu sunt pe Edisto. Îndreaptă încă o căutătură suspicioasă spre Trent.

— Da… mă rog… am…

Mintea îmi goneşte. Sub rochia de bumbac înflorată pe care am cumpărat-o ca să am ceva curat de purtat azi mi se strâng picuri de sudoare.

— E o poveste lungă.

— Păi, mă tem că n-avem timp de ea. E nevoie de tine acasă.

Vrea să-i comunice lui Trent că avem treburi de care să ne ocupăm şi că nu mai e binevenit aici. Funcţionează. Trent îmi aruncă o ultimă privire nedumerită, apoi îşi cere scuze, spunând că vrea să viziteze pe cineva în Aiken.

— Ai grijă, Avery, spune el şi o ia spre maşină.

— Trent… mulţumesc, strig eu după el.

Ridică o mână şi face semn peste umăr într-un fel care spune că, orice s-ar petrece aici, nu vrea să fie implicat.

Aş vrea să pot fugi după el şi măcar să mă scuz pentru felul abrupt în care l-a trimis la plimbare Leslie, dar ştiu că n-ar trebui. N-ar face decât să ridice şi mai multe semne de întrebare.

— Cred că am avut telefonul închis, încerc eu să dejoc planurile lui Leslie, înainte să înceapă un interogatoriu inchizitorial. Îmi pare rău. Ce se întâmplă?

Clipeşte încet şi-şi ridică bărbia.

— Hai să nu vorbim despre asta o clipă. Haide să discutăm despre ce tocmai am văzut când veneam pe alee.

Face semn cu mâna spre Trent şi sper că el a ajuns destul de departe ca să n-o audă.

— Pentru că *asta* a fost îngrijorător.

— Leslie, e un prieten. Mă ajuta să găsesc nişte informaţii legate de trecutul familiei. Asta-i tot.

— Trecutul familiei? Serios? Aici?

Smucindu-şi bărbia în sus, pufneşte enervată.

— Ce fel?

— Aş prefera să nu spun.

Ochii îi sclipesc. Buzele i se strâng într-o linie îngustă. Trage aer în piept, clipeşte din nou şi-mi aruncă o privire

furioasă.

— Ei bine, hai să-ţi spun ceva. *Orice* ar fi ceea ce tocmai am văzut, este exact genul de scenă pe care nu ţi-o poţi permite. *Nimic* care să poată fi cumva interpretat, folosit sau prezentat greşit, Avery. *Nimic.* Trebuie să fii neprihănită ca un troian de zăpadă, dar, de la distanţă, asta *nu* arăta neprihănit. Îţi imaginezi cum ar fi arătat într-o fotografie? Toţi, toată echipa, dăm *tot* ce avem pentru tine. În caz că e nevoie de tine.

— Ştiu. Înţeleg.

— Ultimul lucru căruia mai trebuie să-i facă faţă familia e încă o luptă de dus.

— Corect.

Dau vorbelor o aparenţă de încredere, dar înlăuntrul meu sunt nedumerită; sunt stingherită, mă scoate din sărite că trebuie să am de-a face cu Leslie chiar în momentul ăsta. Sunt sfâşiată între nevoia de a o calma pe Leslie şi a fugi după Trent. Mă tem şi să arunc o privire să văd dacă a ajuns deja la maşină.

Motorul porneşte şi răspunde întrebării mele. Îl aud dând cu spatele şi ieşind din parcare. *Probabil că aşa e cel mai bine,* îmi spun. *Bineînţeles că e.* Înainte să plec pe Edisto, aveam toată viaţa planificată. De ce să vreau să pun în pericol toate astea pentru… istoria antică a familiei, lucruri care nu mai au importanţă, un bărbat cu care n-am altă legătură în afara unei poveşti pe care chiar şi cei care au trăit-o vor s-o uite?

— S-a întâmplat ceva.

Am nevoie de o clipă ca să înregistrez cuvintele lui Leslie, deşi mă uit drept la ea.

— *The Sentinel* tocmai a publicat o prezentare amplă despre sistemul corporatist de îngrijire a vârstnicilor şi evitarea responsabilităţii. E doar o chestiune de timp până o preia şi presa naţională. Articolul pune accentul pe cazurile din Carolina de Sud. Au comparaţii de costuri între Magnolia Manor şi genul de centre de îngrijire pentru vârstnici care au fost nominalizate în procese de abuz. Au fotografii cu victimele şi familiile lor. I-au pus

titlul „Bătrâneţe inechitabilă” şi l-au deschis cu o imagine de la distanţă cu tatăl şi bunica ta, plimbându-se prin grădinile de la Magnolia.

Mă holbez la ea, cu gura căscată, iar în mine se aprinde o furie intensă.

— Cum îndrăznesc! Cum îndrăzneşte… cineva! N-au niciun drept s-o hărţuiască pe bunica.

— Asta-i politica, Avery. Politică şi senzaţional. Nu *există* niciun loc sigur.

Capitolul 20

Rill

Numele bărbatului e Darren, iar al femeii, Victoria, dar ni s-a spus să le zicem tăticul şi mămica, nu Darren şi Victoria sau domnul Sevier şi doamna Sevier. Nu mă deranjează prea tare. N-am spus niciodată cuiva tăticul sau mămica, aşa încât cuvintele nu-şi au niciun loc în mine în niciun fel. Sunt doar cuvinte. Atâta tot.

Queenie şi Briny sunt tot ai noştri şi tot o să ne întoarcem la ei, imediat ce găsesc o cale. N-o să fie aşa de greu cum credeam. Casa Sevier e mare şi plină de camere pe care nu le foloseşte nimeni, iar în spate e o verandă largă îndreptată spre terenuri cu copaci înalţi şi iarbă verde, care coboară spre cel mai bun lucru care există – apa. Nu e fluviul; e un lac format pe un meandru, lung şi îngust şi se varsă într-un loc care se cheamă mlaştina Dedmen… şi mlaştina Dedmen ajunge până la Mississippi. Am aflat asta pentru că am întrebat-o pe Zuma, care face curat şi pregăteşte masa şi stă în fostul şopron pentru trăsuri, unde-şi parchează domnul Sevier maşinile. Are trei maşini. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva care să aibă trei maşini.

Soţul Zumei, Hoy, şi fata lor, Hootsie, stau cu ea. Hoy se ocupă de curte şi are grijă de un coteţ de găini, de câinii de vânătoare ai domnului Sevier, care latră şi urlă toată noaptea, şi de un ponei despre care doamna Sevier ne tot spune de două săptămâni că putem merge să-l călărim dacă vrem. Am spus că nouă nu ne plac poneii, deşi nu e adevărat. Îi spun lui Fern că ar face bine să nu spună altceva.

Soţul Zumei e mare şi înspăimântător şi negru ca naiba şi, după ce am fost în casa doamnei Murphy, nu vreau să ne prindă niciun om de serviciu singure pe mine sau pe Fern. Nu vreau să fim singure cu domnul Sevier. A încercat şi el să ne ducă la ponei, însă doar pentru că l-a

obligat doamna Sevier. Ar face absolut orice s-o împiedice să coboare în grădina unde sunt mormintele cu miei de piatră pe ele ale celor doi copii care s-au născut morţi şi ale celor trei care nu s-au mai născut deloc. Când se duce acolo, doamna Sevier se întinde la pământ şi plânge. Apoi vine acasă şi se bagă în pat şi rămâne acolo. La încheietura mâinii are cicatrici vechi. Ştiu de ce sunt acolo, dar bineînţeles că nu-i spun lui Fern.

— Las-o doar să te ţină în braţe, să-ţi aranjeze părul şi să se joace cu tine cu păpuşile. Asigură-te că e fericită, îi spun lui Fern. Fără plânsete şi fără făcut în pat. Auzi ce-ţi spun?

E singurul motiv pentru care m-au adus soţii Sevier din capul locului – pentru că Fern nu mai înceta cu plânsul şi făcutul pe ea şi scandalul.

În general, Fern e destul de bine acum. Totuşi, uneori nimic n-o poate ajuta pe doamna Sevier. Uneori, nu vrea să aibă de-a face cu absolut nicio fiinţă vie. Nu le vrea decât pe cele moarte.

Când se întinde în pat şi plânge după copilaşii pe care i-a pierdut, domnul Sevier se ascunde în camera de muzică, iar noi rămânem cu Zuma, care crede că are prea multă treabă de când suntem şi noi prin preajmă. Înainte, doamna Sevier cumpăra diverse lucruri pentru fetiţa Zumei, Hootsie, care are zece ani şi e cu doi ani mai mică decât mine. Acum, doamna Sevier cumpără lucruri pentru noi. Zuma nu se bucură deloc nici din cauza asta. A stors destule informaţii de la Fern ca să afle de unde venim şi nu înţelege cum de cineva aşa de bine situat ca domnul şi doamna Sevier şi-ar dori nişte gunoaie de pe râu ca noi. Nu ne-o ascunde, dar, fireşte, nici n-o poate spune dacă poate auzi doamna Sevier.

Zuma nu îndrăzneşte să ne lovească, dar şi-ar dori s-o facă. Când Hootsie îşi face de cap, Zuma o bate la fundul ei slăbănog. Uneori, Zuma agită lingura aia lungă de lemn către noi când nu se uită nimeni şi spune: „Ar trebui să fiţi recunoscătoare. Ar trebui să pupaţi picioarele coniţei, că vă lasă măcar să staţi în casa asta bună. Ştiu cine e voi, şi

să nu uitaţi. Sunteţi aici doar până face coniţa copilu’ ei. Domnu’ crede că dacă nu-şi mai face atâta grijă, o să se întâmple. Când o fi, o să dispăreţi ca fumu’, şobolani de râu ce sunteţi voi. Cu gunoiu’ vă aruncă. Doar acu’ sunteţi aici. Nu vă aşezaţi prea comod. Am mai văzut d’astea şi înainte, să ştiţi. Nu staţi mult acilea”.

Are dreptate, aşa că n-am de ce să ripostez. Măcar aici e mâncare, şi încă din belşug. Şi rochii cu volănaşe, chiar dacă sunt aspre şi ţepene, şi panglici de păr, şi creioane colorate, şi cărţi, şi pantofi Mary Jane noi şi lustruiţi. E şi un set de ceai mic pentru petreceri cu fursecuri după-amiezele. Până acum n-am mai avut nicio petrecere la ceai, aşa că doamna Sevier a trebuit să ne arate cum să ne jucăm.

La ora de baie nu e nicio coadă. Nu trebuie să ne dezbrăcăm când se uită alţii. Nu ne pocneşte nimeni peste cap. Nu ne ameninţă nimeni că ne leagă şi ne atârnă în debara. Nu ajunge nimeni încuiat în subsol. Cel puţin, nu până acum şi, cum zice Zuma, n-o să stăm aici destul de mult ca să aflăm dacă s-ar întâmpla după ce dispare noutatea.

Ce ştiu sigur e că, indiferent când o să se sature de noi soţii Sevier, n-o să ne întoarcem la doamna Murphy. Noaptea, după ce ajung în siguranţă în camera de lângă cea a lui Fern, mă uit în josul imaşului şi văd apa printre copaci. Mă uit după felinare care să plutească de-a lungul lacului format de meandru şi văd câteva. Uneori, văd lumini, chiar destul de departe în mlaştină, plutind ca nişte stele căzătoare. Tot ce am de făcut e să găsesc o cale să ajungem pe una dintre bărci şi putem coborî prin mlaştina Dedmen până la fluviu. Odată ce ajungem acolo, o să fie o călătorie uşoară în josul apei, până unde se întâlneşte Wolf cu Mississippi la Mud Island, şi acolo o să ne aştepte Queenie şi Briny.

Trebuie numai să găsesc o barcă, şi o voi face. După ce plecăm, soţii Sevier n-o să aibă nici cea mai vagă idee ce s-a petrecut cu noi. Domnişoara Tann nu le-a spus că venim de pe râu şi pun rămăşag că nici Zuma n-o să le zică.

Mămica şi tăticul noştri cei noi cred că mama era o studentă, iar tati era profesor. Cred că mami a făcut pneumonie şi a murit, iar tati şi-a pierdut slujba şi n-a mai putut să aibă grijă de noi. Mai cred şi că Fern are doar trei ani, dar ea are patru.

Eu nu le-am spus altceva. În principal, am încercat doar să fiu cuminte, ca să nu se întâmple nimic înainte să putem pleca.

— *Aici* eraţi, spune doamna Sevier când ne găseşte la masă, aşteptând micul dejun.

Se încruntă, văzând că ne-am îmbrăcat deja cu hainele care ne fuseseră pregătite de cu seară. Fern poartă o pereche de pantaloni albaştri cu pătrăţele şi o bluziţă care se încheie la spate. Are volănaşe umflate în jurul braţelor şi-i lasă la vedere burtica pe sub dantela de la poale. Eu am o rochie purpurie care e încreţită şi înfoiată şi puţin prea mică la piept. A trebuit să sug burta ca să o închei, şi n-ar fi trebuit să fie nevoie, dar bănuiesc că sunt în creştere. Queenie spune că noi, copiii Foss, totdeauna creştem în salturi.

Fie sunt într-un puseu de creştere, fie e din cauză că aici mâncăm mult mai multe, nu doar terci de porumb. În fiecare dimineaţă, ne aşezăm cu toţii să mâncăm bine, iar la prânz Zuma ne face sandvişuri pe o tavă. Şi seara avem o cină mare, doar dacă domnul Sevier nu e ocupat în camera de muzică. Când se întâmplă aşa, avem iar sandvişuri pe o tavă, iar doamna Sevier stă cu noi şi ne jucăm împreună, ceea ce lui Fern îi place foarte tare.

— May, ţi-am *zis* că n-are niciun rost să te trezeşti aşa de devreme şi s-o pui şi pe micuţa Beth să se îmbrace.

Îşi încrucişează braţele peste halatul mătăsos, care arată de parcă ar trebui să fie regina Cleopatra. Fern şi cu mine avem halate asortate. Noua noastră mămică a pus-o pe Zuma să le facă special pentru noi. Nu le-am purtat niciodată. Îmi imaginez că e mai bine să nu ne obişnuim cu lucruri elegante, pentru că nu o să stăm prea mult.

În afară de asta, din piept îmi ies două umflături micuţe, iar halatele sunt lucioase şi subţiri, şi se văd umflăturile, şi

nu vreau să mai vadă nimeni altcineva.

— Am aşteptat… o vreme.

Cobor privirea în poală. Nu înţelege că toată viaţa noastră ne-am sculat în zori. N-ai cum altfel să stai pe o casă plutitoare. Când se trezeşte râul, te trezeşti şi tu. Păsările vorbesc, şi bărcile şuieră, şi valurile trec unul după altul dacă eşti legat la mal pe lângă canalul principal. Trebuie supravegheate undiţele, iar peştii muşcă, şi trebuie aprinsă soba. Sunt multe de făcut.

— E momentul să învăţaţi să dormiţi până la o oră rezonabilă.

Doamna Sevier clatină din cap spre mine, iar eu nu ştiu dacă joacă un rol sau nu mă place prea tare.

— Nu mai eşti la orfelinat, May. Asta-i casa ta.

— Da, doamnă.

— Da, *mămico.*

Îmi pune o mână pe cap şi se apleacă s-o sărute pe Fern pe obraz, apoi se preface că-i înghite urechea. Fern chicoteşte şi ţipă.

— Da, mămico, repet eu.

Nu sună firesc, dar mă descurc tot mai bine.

Data viitoare, o să-mi aduc aminte.

Se aşază în capul mesei şi se uită pe coridorul lung, sprijinindu-şi bărbia în mână şi încruntându-se.

— Presupun că nu l-aţi văzut pe tăticul încă?

— Nu… mămico.

Fern se face mică pe scaun şi aruncă o privire îngrijorată spre încruntătura doamnei Sevier. Ştim cu toţii unde e domnul Sevier. Auzim muzica venind pe coridor. N-ar trebui să se ducă în camera de muzică înainte de micul dejun. I-am auzit certându-se pe tema asta.

— Dar-ren! strigă ea, bătând cu unghiile în masă.

Fern îşi duce mâinile la urechi, iar Zuma dă năvală cu un castron de porţelan acoperit care-i zornăie în mâini. Capacul aproape că alunecă înainte să-l prindă. I se arată albul ochilor, dar apoi vede că doamna Sevier nu e supărată pe *ea.*

— Mă'c eu după el, coniţă.

Pune castronul pe masă şi strigă peste umăr spre bucătărie:

— Hootsie, adu platourile pân' nu se răcesc!

Trece pe lângă masă, ţeapănă ca o mătură, şi-mi aruncă o privire furioasă când nu se uită mămica noastră cea nouă. Înainte să venim noi, Zuma nu trebuia să murdărească atâtea farfurii la micul dejun. Trebuia să facă doar o tavă şi să i-o ducă doamnei Sevier în dormitor. Mi-a zis Hootsie. Înainte să venim, Hootsie stătea uneori toată dimineaţa sus, cu coniţa, uitându-se la reviste *Life* şi cărţi cu poze şi încercând s-o facă să fie mulţumită ca să poată să lucreze conaşul.

Acum, Hootsie trebuie să ajute la bucătărie şi e vina *noastră.*

Îşi bagă un picior sub masă şi mă calcă în timp ce aşază ouăle.

Într-o clipă, Zuma vine pe coridor cu domnul Sevier. E singura care-l poate scoate din camera de muzică atunci când e închisă uşa. L-a crescut pe domnul Sevier de când era mic şi încă mai are grijă de el ca şi cum ar fi doar un băieţel. Pe ea o ascultă atunci când n-o ascultă nici măcar pe coniţa lui.

— Tre' să mănânci, spune Zuma în timp ce merge în urma lui pe coridor, cu mâinile intrând şi ieşind din umbrele dimineţii. Făcui atâta mâncare şi deja s-a răcit aproape de tot.

— M-am trezit mai devreme cu o melodie în cap. Trebuia s-o pun la punct înainte să dispară.

Se opreşte în capul coridorului, îşi duce o mână la stomac şi o ţine pe cealaltă în aer. Dansează o mică gigă, ca şi cum ar fi un actor pe scenă. Apoi face o reverenţă spre noi.

— Bună dimineaţa, doamnelor.

Încruntătura doamnei Sevier se adânceşte.

— *Ştii* ce am stabilit, Darren. *Nu* înainte de micul dejun *şi* mâncăm *cu toţii* la masă. Cum să înveţe fetele să fie o familie dacă tu te încui acolo la orice oră?

Domnul Sevier nu se opreşte la scaunul lui, ci înconjoară

masa şi o sărută direct pe buze.

— Ce face muza mea azi?

— Ah, *încetează,* se plânge ea. Nu încerci decât să scapi de mine.

— Şi reuşesc?

Ne face cu ochiul lui Fern şi mie. Fern chicoteşte, iar eu mă prefac că n-am observat.

Îmi zvâcneşte ceva în piept, şi-mi ţintuiesc farfuria cu privirea, şi îl văd pe Briny sărutând-o pe Queenie exact la fel, când trecea prin cabină, îndreptându-se către dunetă.

Dintr-odată, mâncarea nu mai miroase bine, deşi îmi chiorăie stomacul. Nu vreau să mănânc micul dejun al oamenilor ăstora sau să râd la glumele lor sau să le spun mămică şi tătic. Am o mamă şi un tată şi vreau să mă duc acasă, la ei.

Nici Fern n-ar trebui să chicotească şi să se dea pe lângă oamenii ăştia. Nu-i corect.

Întind mâna pe sub masă şi o ciupesc de picior, iar ea scânceşte puţin.

Mămica şi tăticul nostru cei noi îşi apleacă frunţile spre noi, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Fern nu spune.

Zuma şi Hootsie ne aduc şi restul farfuriilor şi mâncăm în timp ce domnul Sevier vorbeşte despre noua lui piesă muzicală şi cum i-a venit în cap melodia potrivită în toiul nopţii. Vorbeşte despre coloane sonore şi pauze şi note şi tot felul de lucruri. Doamna Sevier oftează şi se uită pe fereastră, dar eu nu pot să nu ascult. N-am mai auzit până acum despre cum scriu oamenii muzica pe hârtie. Toate melodiile pe care le ştiu le-am învăţat ascultându-l pe Briny cum cântă la chitară sau la muzicuţă sau poate chiar la pian prin sălile de biliard. Muzica mi se coboară întotdeauna în străfunduri şi mă face să mă simt într-un fel anume.

Acum mă întreb dacă Briny a ştiut vreodată că oamenii scriu melodii pe hârtie ca într-o carte de poveşti şi că muzica ajunge să fie băgată în filme, aşa cum povesteşte domnul Sevier. Muzica lui nouă e pentru un film. În capul

mesei, îşi mişcă mâinile prin aer şi vorbeşte nestăpânit şi entuziasmat despre o scenă în care rebelii lui Quantrill[10] merg călare prin Kansas şi dau foc unui oraş întreg.

Îngână melodia şi foloseşte masa drept tobă, iar farfuriile zornăie, şi eu simt caii alergând şi aud puştile trăgând.

— Ce crezi, dragă? o întreabă pe doamna Sevier când termină.

Ea aplaudă, şi Fern face la fel.

— O capodoperă, răspunde doamna Sevier. Bineînţeles că e o capodoperă. Nu crezi, Bethie?

Nu mă pot obişnui să-i aud spunându-i Beth, aşa cum bineînţeles cred ei că o cheamă.

— Caoopeă.

Ferm încearcă să spună *capodoperă* cu gura plină de crupe.

Râd toţi trei, iar eu nu fac decât să mă uit în jos în farfurie.

— E aşa de bine s-o văd fericită.

Mămica noastră cea nouă se apleacă să-i dea părul deoparte lui Fern, ca să nu se umple de crupe.

— Da, aşa e.

Domnul Sevier se uită la soţia lui, dar ea nu ştie. E ocupată s-o mângâie pe Fern.

Doamna Sevier îi răsuceşte pe deget părul lui Fern, adunând spirale strânse în bucle mai largi, ca ale lui Shirley Temple. Aşa îi place cel mai mult doamnei Sevier. În majoritatea zilelor, eu îmi strâng părul într-o coadă împletită la spate, ca să nu-i vină vreo idee să-mi facă şi mie la fel.

— Mi-era teamă că n-o să ajungem niciodată aici, îi spune ea domnului ei.

— Lucrurile astea durează.

— Mi-era aşa de teamă că n-o să fiu niciodată mamă.

Ochii domnului Sevier se rotunjesc, ca atunci când e fericit. Se uită peste masă.

---

[10] Grup de partizani pro-confederaţi în timpul Războiului Civil din Statele Unite, condus de William Quantrill.

— E a noastră acum.

Ba nu! vreau eu să ţip. *Nu eşti mama ei. Nu eşti mama noastră. Copilaşii ăia morţi din cimitir, ăia sunt ai tăi.* O urăsc pe doamna Sevier pentru că o vrea pe Fern. Îi urăsc pe copiii ăia că au murit. Îl urăsc pe domnul Sevier că ne-a adus aici. Dacă ne-ar fi lăsat în pace, am fi fost deja pe *Arcadia,* şi Fern, şi eu. Nu i-ar mai răsuci nimeni părul surorii mele în bucle Shirley Temple şi nu i-ar spune nimeni Beth.

Îmi încleştez dinţii aşa de tare, că mă străbate durerea până în creştetul capului. Mă bucur de ea. E doar o durere micuţă şi ştiu de unde vine. O pot opri oricând vreau eu. Cea din inima mea e mult mai mare. N-o pot alina, indiferent cât de tare încerc. Mă sperie aşa de tare, că nici nu pot să respir.

Şi dacă Fern se hotărăşte că-i plac oamenii ăştia mai mult decât mă place pe mine? Dacă uită de Briny şi Queenie şi de Arcadia? Acolo n-aveam rochii elegante şi trotinete pe verandă şi ursuleţi de pluş şi creioane şi seturi de ceai de porţelan. Tot ce aveam era râul, dar râul ne hrănea şi ne purta cu el şi ne elibera.

Trebuie să mă asigur că Fern nu uită. Nu se poate schimba în Beth pe dinăuntru.

— May?

Doamna Sevier vorbeşte, iar eu nici măcar n-am auzit-o. Îmi compun o faţă radioasă şi mă uit către ea.

— Da… mămico?

— Ziceam că o s-o duc pe Beth la Memphis să probeze nişte pantofi speciali. E important să-i îndreptăm înainte să crească prea mare piciorul care se duce spre interior. Mi-au zis că după ce creşte copilul, e prea târziu. Ar fi păcat, când e ceva care se poate vindeca.

Capul i se lasă puţin într-o parte. Arată ca un vultur care caută peşte. Drăguţă, dar peştele ar trebui să aibă grijă. Mă bucur că am picioarele sub masă, aşa că nu poate să-l vadă pe dreptul. Toţi avem piciorul puţin şui. Îl avem de la Queenie. Briny zice că ne arată drept parte a liniei de succesiune în Regatul Arcadia.

Acum simt cum îl îndrept, pentru cazul că-i trece prin cap să se uite.

— O să trebuiască să doarmă cu un aparat ortopedic noaptea, îmi spune doamna Sevier.

Lângă ea, domnul Sevier deschide ziarul, cercetându-l în timp ce-şi mănâncă şunca.

— Ah, mormăi eu.

O să-i scot aparatul ortopedic de pe picior noaptea. Asta o să fac.

— Mă gândeam s-o duc singură.

Cuvintele doamnei Sevier ies cu mare grijă, ochii ei albastru-închis fixându-se asupra mea de sub buclele blonde care-mi aduc aminte de Queenie, chiar dacă eu nu vreau. Queenie e *mult* mai drăguţă, totuşi. Chiar *e.*

— Beth trebuie să se obişnuiască să-şi petreacă timpul cu noua ei mămică, doar noi două… fără să facă scandal.

Îi zâmbeşte surorii mele, care e ocupată să vâneze prin farfurie una dintre căpşunile Zumei, cu o furculiţă micuţă de argint. Soţilor Sevier nu le place să mănânce nimeni cu mâna.

Doamna Sevier bate din palme ca să-i atragă atenţia domnului Sevier, iar el lasă puţin în jos ziarul, împingându-şi nasul pe deasupra.

— Darren, Darren, uită-te la ea. Ce drăgălaş!

— Ţine-o tot aşa, soldat, spune el. După ce o capturezi pe aia, poţi să primeşti alta.

Fern străpunge căpşuna, o bagă întreagă în gură şi zâmbeşte, cu sucul curgându-i pe de lături.

Noii noştri părinţi râd. Doamna Sevier îi şterge obrazul cu un şerveţel, ca să nu-şi murdărească bluza.

Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să mă milogesc sau nu să merg şi eu la doctorul de pantofi. Mi-e teamă s-o las s-o ia pe Fern de lângă mine. O să-i cumpere lucruri, iar Fern o s-o placă. Dar nu vreau să merg la Memphis. Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte despre locul ăla e că am fost dusă în oraş de doamna Murphy şi mi s-a dat un nou tătic într-o cameră de hotel.

Dacă stau acasă cât e plecată doamna Sevier, probabil

că pot să mă duc afară şi să mă uit prin jur. În general, nu-i place să hoinărim pe-acolo. Îi e teamă că o să ne urzicăm cu oţetar otrăvitor sau o să ne muşte vreun şarpe. N-are de unde să ştie că noi, copii de pe râu, înţelegem totul despre astfel de lucruri încă de când suntem destul de mari ca să mergem pe picioare.

— O să începi curând şcoala.

Noua noastră mămică nu e mulţumită că n-am răspuns imediat la ce mi-a zis despre mersul la doctor cu Fern.

— Fireşte, Beth e încă prea mică. Mai are încă doi ani până vine vremea de grădiniţă… dacă o fi s-o trimitem la grădiniţă. Poate o mai ţin aici încă un an. Depinde…

O mână cu degete subţiri i se îndreaptă spre stomac, răsfirându-se uşor. Nu rosteşte cuvintele, dar speră ca acolo să se afle un copil.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Şi încerc să nu mă gândesc nici la şcoală. Odată ce mă trimit acolo, doamna Sevier o să stea toată ziua cu Fern. Cu siguranţă, Fern o s-o placă mai mult decât pe mine. Trebuie să fac cumva să plecăm înainte să se întâmple aşa ceva.

Doamna Sevier îşi drege vocea, iar domnul ei lasă din nou ziarul.

— Tu ce ai în program azi, dragule? întreabă ea.

— Muzică, bineînţeles. Vreau să termin coloana nouă cât o mai am proaspătă în cap. După aceea o să-l sun pe Stanley şi o să-i cânt un pic din ea la telefon… să vedem dacă i se pare potrivită pentru film.

Doamna Sevier oftează, iar ridurile din jurul ochilor i se încreţesc.

— Mă gândeam că poate îl pui pe Hoy să înhame poneiul la trăsurică şi aţi putea ieşi la plimbare.

Se uită de la domnul Sevier la mine.

— N-ai vrea, May? Cu tăticul, n-ai mai avea de ce să te temi de ponei. E aşa de dulce. Am avut şi eu unul la fel când eram mică, la Augusta. Îmi plăcea cel mai tare de pe lume.

Mi se încordează muşchii şi simt răceala pe faţă. Nu mi-e frică de ponei. Mi-e frică de domnul Sevier. Nu pentru că

mi-ar fi făcut ceva, ci pentru că, după casa doamnei Murphy, ştiu ce se poate întâmpla.

— Nu vreau să dau bătăi de cap.

Îmi transpiră palmele şi le şterg de rochie.

— Mmmm…

Sprâncenele domnului Sevier coboară. Nu-i place ideea mai mult decât îmi place mie, ceea ce mă bucură.

— O să vedem cum merg lucrurile, draga mea. Au rămas aşa de mult în urmă cu producţia la filmul ăsta, că am mai puţin timp ca de obicei şi, cu casa în haos în ultimele săptămâni din cauza…

Soţia lui ridică bărbia, clătinând-o uşor, iar el se opreşte şi apoi spune:

— O să vedem cum merg lucrurile.

Mă uit ţintă în poală şi nu se mai pomeneşte nimic despre trăsurică. Terminăm micul dejun şi domnul Sevier dispare cât poate de repede în camera de muzică. Destul de repede după aceea, Fern şi doamna Sevier pleacă şi ele. Îmi iau creioanele şi o carte şi mă aşez pe veranda largă care dă spre copaci şi apoi spre lac. Din studioul domnului Sevier se revarsă muzică de pian. Se îmbină cu cântecul păsărilor, iar eu închid ochii şi ascult şi aştept să iasă Zuma sau Hootsie spre hambarul pentru trăsuri, ca să pot să mă strecor şi să arunc o privire în jur…

Aţipesc şi visez că Fern şi cu mine suntem jos, pe platforma de pescuit a domnului Sevier. Stăm pe una dintre valizele alea mari pe care le depozitează în cămară, lângă mopurile şi măturile Zumei, şi am umplut-o cu jucării pe care să le împărţim cu Camellia, Lark şi Gabion. Aşteptăm să vină Briny şi Queenie să ne ia.

Arcadia apare în capătul îndepărtat al lacului. Îşi croieşte foarte încet drum în amonte. Apoi, dintr-odată, o împinge vântul, ducând-o în cealaltă direcţie. Mă uit peste umăr şi, în spatele nostru, se vede o maşină neagră mare, care saltă peste câmp. Chipul domnişoarei Tann e strivit de geam. Are privirea furioasă. O prind pe Fern şi încerc să ajung la apă, ca să ne îndepărtăm înot.

O luăm la fugă, dar, cu cât alergăm mai tare, cu atât mai

mult se lungeşte platforma.

Maşina scrâşneşte chiar pe platformă, în urma noastră. O mână mă apucă de rochie şi de păr.

— Eşti o nenorocită mică şi nerecunoscătoare, nu-i aşa? spune domnişoara Tann.

Mă trezesc tresărind, iar în faţa mea stă Hootsie, cu un pahar de ceai şi o farfurie cu masa de prânz. Le trânteşte pe masa de răchită. Băutura împroaşcă tava şi farfuria.

— Acu' e ca mâncarea de pe râu, nu? Drăguţ şi molcuţ.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

Ridic sandvişul înmuiat şi iau o îmbucătură mare, zâmbindu-i şi eu. Hootsie habar n-are cum stăteau lucrurile pentru noi înainte să venim aici. Pot să mănânc fără să stau pe gânduri terci de porumb cu gărgăriţe în el. Ceaiul vărsat pe un sandviş n-o să mă înfurie. Nici Hootsie, indiferent cât de tare încearcă. Nu e o dură. Am văzut eu copii duri.

Pufneşte şi-şi împinge nasul în sus, şi apoi dispare. După ce termin masa, pun şerveţelul peste farfurie, ca să nu las să se adune muştele. După aceea o iau în josul verandei lungi, către camera de muzică. Acum e totul liniştit, dar am grijă când ajung în capătul casei şi cotesc. Nu se vede nici urmă de domnul Sevier. Verific înainte să mă strecor mai aproape.

Când trec prin uşa de plasă, studioul lui e umbrit, cu draperiile trase strâns. Într-un colţ, un proiector aruncă un pătrat alb de lumină pe perete. Mă duc cu gândul la spectacolele cu proiecţii din oraşele de pe râu. Mă apropii şi-mi văd umbra, lungă şi subţire, bucăţele ondulate de lumină strălucind prin păr. Mă gândesc cum făcea uneori Briny jocuri de umbre în lumina ferestrei de pe *Arcadia.* Încerc să fac şi eu, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte cum.

Lângă proiector, un ac sare înainte şi înapoi pe un disc de fonograf care se învârte. Dinspre partea de dulap în care se află vine un sunet hârşâit, nu prea puternic. Mă duc spre el, privesc în cutie şi mă uit la cercul negru care se învârte. Pentru scurt timp, am avut şi noi unul pe veranda din spate a bărcii, dar avea o manivelă. Îl găsise

Briny într-o casă veche de pe râu, unde nu mai stătea nimeni.

Nu după multă vreme, îl dăduse la schimb pentru lemne de foc.

Îmi spun că n-ar trebui să-l ating pe ăsta, dar nu mă pot abţine. E cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată. Trebuie să fie nou-nouţ.

Ridic bila de argint care ţine acul şi o mişc doar un pic, ca să se audă ultima bucăţică de cântec. După aceea, puţin mai mult şi încă puţin mai mult. E dat destul de încet ca să-mi închipui că n-o să mai audă nimeni.

După un minut, mă duc la pian şi mă gândesc cum stăteam cu Briny în sălile de biliard sau pe teatrele plutitoare când erau goale. Mă învăţase cum să cânt nişte melodii. Dintre noi toţi, prindeam cel mai bine; aşa spunea Briny.

Muzica se termină la fonograf, iar acul hârâie.

Găsesc notele pe pian, foarte încet. Nu apăs decât puţin clapele. Nu-i prea complicat să descifrez melodia. Îmi place, aşa că mai dau acul înapoi şi mai cânt încă un pic. Partea asta e mai grea, aşa că trebuie să mă străduiesc mai tare, dar până la urmă reuşesc.

— Ei bine, bravo!

Sar în sus şi-l văd pe domnul Sevier stând cu o mână pe uşa de plasă. Îi dă drumul şi aplaudă. Mă ridic în grabă de pe bancheta de la pian şi caut în jur un loc să fug.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit…

Mi se urcă lacrimile în gât. Şi dacă se înfurie, şi-i spune doamnei Sevier, şi scapă de mine înainte să apuc să ajung cu Fern la râu şi să mergem acasă?

Intră şi lasă să se închidă uşa de plasă.

— Nu-ţi face probleme. N-o să-i faci rău pianului. Dar Victoria era hotărâtă că trebuie să ieşim cu trăsura cât e ea plecată. I-am zis lui Hoy s-o pregătească. O să vină nişte oameni să ridice o căbănuţă lângă lac – un loc liniştit unde să lucrez când e prea mult haos în casă. O să mergem cu trăsurica şi o să ne uităm şi după aceea o să hoinărim puţin prin jur. Când ne întoarcem, o să-ţi arăt cum să…

Mai înaintează câţiva paşi în cameră.

— De fapt, ştii ceva? Dacă mă gândesc mai bine, poneiul n-o să se supere dacă aşteaptă. E genul răbdător.

Domnul Sevier roteşte mâna spre pian.

— Mai cântă o dată.

Lacrimile îmi coboară acum pe gât în jos. Înghit ce a mai rămas din ele, în timp ce el se îndreaptă spre fonograf.

— Uite. O să mut acul. Cât poţi să cânţi?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Nu mult. Trebuie să ascult foarte atent înainte.

Lasă discul să meargă puţin mai mult decât am încercat eu deja, dar gândesc foarte repede şi prind melodia destul de bine.

— Ai mai cântat şi înainte? întreabă el.

— Nu, domnule.

Dă acul înapoi şi mai mult şi o luăm de la capăt. Greşesc doar un pic, numai la partea nouă.

— Impresionant, spune el.

Nu prea e, dar e plăcut s-o spună el. În acelaşi timp, mă întreb *Ce vrea? N-are nevoie să-i cânt eu la pian. E foarte bun şi el. E mai bun chiar şi decât înregistrarea de la fonograf.*

— Din nou.

Învârte încă o dată mâna.

— Doar din memorie.

O fac, dar ceva e în neregulă.

— Opaa, spune el. Ai auzit?

— Da, domnule.

— E o înaltă; de-asta se întâmplă.

Arată spre pian.

— Pot să-ţi arăt, dacă vrei.

Încuviinţez, mă întorc la loc spre pian şi-mi pun degetele pe clape.

— Nu, aşa.

Se apleacă din spatele meu şi-mi arată cum să-mi întind mâna.

— De mijlociu pentru degetul mare. Ai şi degete bune,

subţiri. Astea sunt mâini de pianistă.

Sunt mâinile lui Briny, dar domnul Sevier nu ştie.

Îmi atinge degetele, unul câte unul. Clapele cântă melodia. Îmi arată cum să cânt înaltele unde greşisem.

— Aşa trebuie, spune el. Auzi diferenţa?

Dau din cap.

— Da! O aud!

— Ştii unde e nota acum? întreabă el. În cântec, vreau să zic.

— Da, domnule.

— Foarte bine, atunci.

Înainte să apuc să mă gândesc, se aşază lângă mine.

— Tu cânţi melodia, şi eu o să cânt acordurile. O să vezi cum se îmbină. Aşa se scrie o piesă, ca asta pe care ai auzit-o pe disc.

Fac ce-mi spune, iar el cântă pe clapele din capătul lui, şi ne auzim exact ca pe disc! Simt muzica venind din pian şi strecurându-mi-se prin trup. Acum ştiu cum se simt păsările când cântă.

— Putem s-o cântăm din nou? întreb când ajungem la final. Mai mult din ea?

Vreau să fac mai mult, şi mai mult, şi mai mult.

Învârte discul şi mă ajută să găsesc clapele potrivite şi după aceea cântăm împreună. Râde când terminăm, şi râd şi eu.

— Trebuie să ne ocupăm să-ţi aranjăm nişte lecţii, spune el. Ai talent.

Mă uit foarte atentă la el, ca să-mi dau seama dacă râde de mine. *Talent? Eu?*

Îmi trec o mână peste gura care zâmbeşte şi mă întorc la clape, iar obrajii mi se încing. *Chiar vorbeşte serios?*

— N-aş spune dacă n-ar fi adevărat, May. Poate că nu ştiu multe despre cum se cresc fetiţele, dar ştiu despre muzică.

Se apleacă mai aproape, încercând să-mi vadă chipul.

— Înţeleg că e greu pentru tine, să vii aici, într-o casă nouă, la vârsta ta… dar cred că noi doi putem fi prieteni.

Dintr-odată, mă aflu iar pe coridorul din casa doamnei

Murphy, în bezna neagră, iar Riggs m-a prins între burta lui şi perete şi se împinge tare în mine, lăsându-mă fără aer şi amorţindu-mi tot corpul. Mi se urcă în nas mirosul de whisky şi praf de cărbune, iar el şopteşte *No-noi doi putem să fi-fi-fim prieteni. Pot să-ţi aduc bomboane şi fur-fur-fur-securi. Orice v-vrei tu. Pu-putem să fim ce-ce-cei mai buni prieteni…*

Sar de pe bancheta pianului lovind clapele, astfel încât se aud deodată câteva dintre ele. Sunetul e amestecat cu zgomotul pantofilor mei, care trăncănesc pe podea.

Nu mă opresc din fugă până n-am ajuns sus, ghemuită în fundul debaralei, cu picioarele împinse în uşă, ca să nu mai poată să intre nimeni.

Capitolul 21

Avery

Când tabăra Stafford intră în defensivă, suntem o forţă colosală. De aproape trei săptămâni deja, suntem adăpostiţi în spatele baricadelor, respingând presa, al cărei scop principal este să ne prezinte drept criminal de elitişti, pentru că am ales un cămin de primă mână pentru bunica mea, care, apropo, *îşi poate permite.* Doar nu ceream oamenilor să-i plătească taxa… şi asta e ceea ce vreau pe bune să-i spun fiecărui reporter care ne abordează cu un microfon în mână în timp ce ne îndreptăm spre evenimente publice, întruniri, obligaţii sociale… chiar şi spre biserică.

Când intru la Drayden Hill după ce i-am însoţit pe ai mei la biserică şi la un brunch de duminică, le zăresc pe surorile mele într-unul dintre padocurile iepelor, împreună cu tripleţii lui Allison. În padoc, Courtney a scos la un galop uşor un bătrân armăsar castrat, cenuşiu şi adorabil.

Călăreşte pe deşelate şi, când parchez, îmi imaginez ritmul fuleului lui Doughboy, muşchii încordându-se şi relaxându-se, ridicarea şi coborârea spinării lui late.

— Hei, mătuşă Aves! Vrei să mergi cu mine la plimbare? strigă Courtney plină de speranţă în timp ce mă îndrept spre gard. Poţi să mă duci tu acasă după aia.

Sunt cât pe ce să spun *Stai să-mi pun o pereche de blugi,* dar mama lui Courtney mi-o ia înainte.

— Court, trebuie să te pregăteşti pentru tabără.

— Ahhh, *frate,* se plânge nepoată-mea, şi porneşte în galop uşor pe Doughboy.

Mă strecor pe poarta padocului şi merg clătinându-mă, cu pantofii mei cu toc, peste izlazul iepelor de prăsilă. De-a lungul gardului din cealaltă parte, băieţii se distrează, bagă flori şi fire de iarbă printre şipci, ca să-i facă pe mânjii de anul ăsta să-şi împingă botul prin gard. Allison şi Missy fac rapid poze cu iPhone-urile lor. Pantalonaşii

scurţi dungaţi şi papioanele băieţilor nu par chiar impecabile, cum erau la biserică.

Missy se lasă pe vine şi-l ia în braţe pe unul dintre băieţi, ajutându-l să smulgă o floare.

— Ahhh… mi-e dor de zilele alea, spune ea cu nostalgie. Adolescenţii ei sunt plecaţi în tabăra de vară de la Asheville, unde mergeam şi noi în copilărie. Court pleacă mâine, pentru un sejur mai scurt.

— Huliganii ăştia trei sunt de închiriat oricând vrei. Ochii lui Allison se măresc cu speranţă în timp ce-şi dă părul castaniu-roşcat des pe după urechi.

— Vreau să zic *oricând.* Nici măcar nu trebuie să-i iei pe toţi trei. Doar unul sau doi.

Râdem toate. E un moment plăcut de eliberare de stres. Ultimele câteva săptămâni au zăpăcit pe toată lumea.

— Cum a fost tati la brunch?

Ca de obicei, Missy se orientează din nou spre aspectele practice.

— În regulă, cred. Au mai rămas şi după, să stea de vorbă cu nişte amici. Să sperăm că mama o să-l pună pe picioare după ce se întorc acasă. Trebuie să ne ducem la o cină mai târziu.

Tata e decis să menţină ritmul, însă controversa despre bunica Judy îl osteneşte. Faptul că mama lui a devenit o ţintă în ultima încăierare politică e greu de îndurat. Senatorul Stafford poate face faţă focurilor de avertisment la adresa lui, dar când îi e prinsă familia în foc încrucişat, tensiunea arterială i-o ia razna.

În zilele când trebuie să poarte pompa de chimioterapie prinsă de picior, arată de parcă ar fi cât pe ce să se prăbuşească sub greutatea suplimentară.

— Atunci o luăm înainte şi o ştergem de-aici înainte să apară.

Allison aruncă o privire spre alee.

— Voiam doar să fac câteva poze cu mânjii şi băieţii cât încă mai sunt îmbrăcaţi de mers la biserică. Leslie crede că nişte poze pui-de-animal-copilaş-Stafford ar fi o distragere eficientă pe paginile de socializare. Ceva

inofensiv şi drăgălaş.

— Păi, *pe mine* m-au distras.

Îl pup pe unul dintre nepoţi pe cap, iar el se întinde şi mă bate uşurel pe faţă cu pălmuţele lui mânjite de iarbă.

— Hei, mătuşă Aves, ia uite!

Courtney face o săritură scurtă cu Doughboy.

— Courtney! Nu fără şa şi cască! strigă Allison.

— E o fată după sufletul meu, spun eu.

— Seamănă *mult* prea mult cu tine.

Missy mă înghionteşte cu umărul.

— Nu pot să înţeleg ce vrei să spui.

Allison îşi încreţeşte nasul cârn.

— A, ba sigur că poţi.

— Haide, Al. Las-o să rămână şi să călărească.

Nu mă pot abţine să nu intervin în favoarea lui Court. În plus, am ceva timp liber, iar o plimbare călare sună bine.

— O aduc acasă într-o oră… sau două. Poate să-şi facă atunci bagajele pentru tabără.

Court sare din nou cu Doughboy.

— Courtney Lynne! o ceartă Allison.

Sunt cât pe ce să protestez că sunt doar sărituri scurte şi, pe lângă asta, Courtney stă pe cal ca un nomad mongol, dar mă distrage o maşină care trage lângă hambar. Recunosc imediat BMW-ul decapotabil argintiu. Pe piept mi se prăbuşeşte o halteră de cinci kilograme.

— Bitsy e aici? întreabă Missy.

— Asta n-are cum să fie de bine.

N-ar trebui s-o spun, mai ales despre viitoarea mea soacră, dar ultimul lucru de care am nevoie azi e hărţuiala cu planificarea nunţii a lui Bitsy. Are intenţii bune, dar mă urmăreşte de câte ori mă prinde.

Greutatea se ridică în momentul când din maşină coboară altcineva – cineva înalt, brunet şi categoric chipeş.

— Ei, ia te uită cine a venit să-şi vadă iubita. Nu ştiam că omul tău e în oraş.

Missy rânjeşte la mine, apoi face semn cu mâna spre hambar.

— Bună, Elliot!

Rămân fără grai.

— Nu mi-a… Nu mi-a zis că o să vină în Aiken. Când am vorbit ieri, era în D.C. la o întâlnire şi trebuia să plece azi în California.

— Presupun că s-a răzgândit. Nu-i romantic?

Allison mă împinge spre poartă.

— Ai face bine să-l iei în braţe pe omul ăsta.

— Şi să-l săruţi, se bagă Missy. Şi orice îţi mai trece prin cap.

— Ia mai *terminaţi.*

Poate că e din cauza anilor din copilărie pe care Elliot şi cu mine i-am petrecut respingând tachinăriile surorilor mele care ziceau că suntem iubiţi când *nu eram,* dar gâtul şi obrajii mi se înfierbântă când Elliot ne face semn cu mâna şi o ia spre poarta padocului. Arată bine în costumul lui gri tăiat pe corp. Categoric e îmbrăcat pentru serviciu. Ce caută aici?

Dintr-odată, abia aştept să aflu. Îmi azvârl pantofii din picioare şi o iau la fugă peste iarbă şi mă arunc în braţele lui. Mă ridică de la pământ, apoi mă lasă jos şi mă sărută scurt. Totul e minunat. Pare familiar, şi dulce, şi sigur, şi-mi dau seama că exact de asta am nevoie în momentul ăsta.

— Ce faci în Aiken?

Încă mai sunt contrariată de apariţia lui neaşteptată – încântată, dar contrariată.

Ochii lui căprui închis sclipesc. E mulţumit de el că i-a reuşit surpriza.

— Mi-am schimbat zborul, ca să pot să stau aici câteva ore înainte să plec la L.A.

— Tot te mai duci azi la L.A.?

Detest că par dezamăgită, dar începusem deja să îmi fac planuri în cap.

— În seara asta, răspunde el. Îmi pare rău că n-am reuşit să aranjez o vizită mai lungă. Dar, hei, mai bine decât deloc, nu?

Aud o maşină venind pe alee şi-l trag spre hambar. Ar putea fi tata şi Honeybee, care se întorc de la prânz. Dacă

ne văd, n-o să mai avem parte de nicio clipă singuri.

— Hai să ne plimbăm. Te vreau doar pentru mine.

Să sperăm că lumea n-o să observe maşina în plus parcată lângă SUV-ul lui Allison.

Elliot se încruntă la picioarele mele goale.

— Nu-ţi trebuie pantofi?

— O să iau nişte cizme de cauciuc din grajd. Dacă mă duc în casă, o să afle toată lumea că eşti aici, şi mama o să vrea să rămâi acolo şi să staţi de vorbă.

Cuvintele abia mi-au ieşit de pe buze când mă loveşte realitatea.

— Mama ta ştie că eşti în oraş?

Bitsy ne-ar ucide pe amândoi dacă Elliot ar veni şi ar pleca şi n-ar sta şi cu ea.

— Linişteşte-te. Am trecut deja s-o văd. Am luat împreună micul dejun.

Asta explică de ce Bitsy nu fusese la brunch-ul de mai devreme.

— *Mama* ta ştia că vii, dar mie nu mi-ai spus?

Detest să fiu geloasă, dar sunt. Elliot apare în oraş şi prima persoană la care se duce e Bitsy?

Mă trage lângă el şi mă sărută într-un fel care îmi spune ce-i place de fapt cel mai mult.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză.

O luăm încet pe lângă aripa grajdului.

— Şi, pe urmă, voiam să scap de mama. Ştii cum poate să fie.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Ca de obicei, a manevrat situaţia cu Bitsy în cel mai bun mod posibil. Şi ne-a scutit de obligaţia să mergem împreună în vizită, care s-ar fi transformat într-o discuţie intensă despre nuntă.

— Te-a bătut la cap cu stabilirea planurilor?

— Oarecum, recunoaşte el. I-am spus că o să stăm noi doi de vorbă.

Mă abţin să precizez că *O să stăm de vorbă* înseamnă, în argoul lui Bitsy, *Da, o să facem orice vrei tu.* Pe bune, ultimul lucru pe care vrea oricare dintre noi să-l facă e să-

şi îndrepte atenţia spre mama lui.

Elliot îmi deschide uşa încăperii cu echipament din grajd şi-şi atârnă haina într-un cui.

— Cum se mai simte tatăl tău?

Îi prezint ultimul rezumat despre starea de sănătate a tatei, cât caut o pereche de cizme de mărimea potrivită, mi le trag în picioare şi-mi bag pantalonii în ele.

— Drăguţ, mă necăjeşte el, cercetându-mi costumaţia când termin.

Elliot nu e genul cizme-de-cauciuc-cu-pantaloni-de-costum.

— Aş putea să mă duc până în casă şi să găsesc ceva mai potrivit în timp ce Honeybee discută cu tine despre nunţile făcute primăvara…

Chicoteşte, frecându-se la ochi, şi îmi dau seama că e obosit. Ceea ce face şi mai drăguţ faptul că a făcut un ocol ca să vină încoace.

— Tentant, dar… nu. Hai să ne plimbăm puţin şi poate după aia putem să ne strecurăm să mergem puţin cu maşina.

— Sună perfect. Le dau SMS lui Allison şi Missy şi le rog să nu le spună că eşti aici.

Trimit un mesaj scurt în timp ce pornim spre pistele de călărie. Ca de obicei, Elliot şi cu mine trecem la discuţii superficiale. Mă ia de mână şi discutăm despre serviciu, despre probleme de familie, călătoria lui la Milano, politică. Ne punem la curent cu tot ce n-am avut timp să vorbim la telefon. E plăcut, ca atunci când te întorci acasă după o călătorie lungă.

Ritmul conversaţiei şi al deplasării este cel pe care l-am învăţat în timp. Ştim amândoi încotro ne îndreptăm – spre un lac mic, alimentat de un izvor, unde o să ne aşezăm în chioşcul înconjurat de pini, care se află acolo de când mă ştiu. Aproape că am ajuns când mă trezesc dezvăluind povestea lui May Crandall, a Societăţii Casa de Copii din Tennessee şi ciudatul avertisment al bunicii Judy despre *Arcadia.*

Elliot se opreşte la picioarele scării care duce în chioşc.

Se reazemă de un stâlp, îşi încrucişează braţele la piept şi se uită la mine de parcă tocmai mi-ar fi crescut coarne.

— Avery, de unde vin toate astea?

— Toate… care?

— Toate astea… nu ştiu… să sapi printre lucruri care sunt antice şi de demult? Lucruri care n-au nicio legătură cu tine? N-ai destule pe cap cu tatăl tău, şi scandalul cu cazurile de la cămine, şi Leslie care încearcă tot timpul să-ţi facă imagine?

Nu ştiu sigur dacă să fiu jignită sau să iau protestul lui Elliot drept vocea raţiunii.

— Păi tocmai asta e ideea. Dacă *a avut* ceva de-a face cu noi? Dacă bunica Judy era aşa de interesată de Societatea Casa de Copii din Tennessee pentru că familia noastră a avut vreo legătură? Dacă au fost implicaţi în legislaţia care a legalizat toate adopţiile astea şi a secretizat documentele?

— Dacă aşa a fost, de ce ai vrea să ştii? Ce importanţă are, după zeci de ani?

Se încruntă, sprâncenele strângându-i-se într-un nod întunecat.

— Pentru că… mă rog… printre altele, fiindcă a avut importanţă pentru bunica Judy.

— Exact de-asta trebuie să fii foarte atentă.

Pentru o clipă, sunt stupefiată. Simt cum mă încing pe sub bluza fără mâneci pe care am purtat-o la biserică. Dintr-odată, logodnicul meu aduce mult prea tare cu mama lui. Chiar şi intonaţia frazei mă duce cu gândul la Bitsy. De-a lungul anilor, ea şi bunica mea s-au aflat în tabere opuse pe diverse teme, deseori cu Honeybee pe post de iadeş la mijloc.

— La ce te referi când spui *asta?*

Poate că Elliot e doar obosit, şi poate că Bitsy l-a enervat cu ceva la micul dejun, dar sunt şocată când ridică o mână în sus. Cade şi-i loveşte piciorul cu o plesnitură slabă.

— Avery, *ştii* că Judy Stafford a avut întotdeauna gura prea mare pentru binele ei. Nu-i niciun mare secret. Nu te purta de parcă n-ar mai fi spus-o nimeni până acum.

Mă priveşte în ochi cu o expresie enervant de calmă.

— A fost cât pe ce să-i distrugă de câteva ori cariera bunicului tău… şi pe a tatălui tău.

Mă simt pe loc jignită.

— A crezut în exprimarea opiniei atunci când era ceva în neregulă.

— Bunica ta se bucura de controverse.

— Ba *nu.*

Simt pulsul bătând puternic pe gât, dar, mai adânc, am senzaţia că-mi dau lacrimile. Mă simt uşor trădată de părerea lui secretă despre familia mea, dar cel mai mult mă gândesc *Elliot e aici în cele din urmă şi noi ne certăm?*

Întinde mâna, îşi trece blând mâna peste braţul meu şi mă ia de mână.

— Hei… Aves.

Vocea e împăciuitoare, mângâietoare.

— Nu vreau să ne certăm. Îţi spun doar care e părerea mea sinceră. Şi asta, pentru că te iubesc şi nu-ţi vreau decât binele.

Îmi întâlneşte privirea şi parcă reuşesc să-i văd până în suflet. E complet sincer. Mă iubeşte. Şi are dreptul la propria opinie. Doar că mă sâcâie că e diferită de a mea.

— Nici eu nu vreau să ne certăm.

Cearta se opreşte acolo unde se opresc toate certurile noastre – pe altarul compromisului.

Îmi ia mâna, o duce la buze şi o sărută.

— Te iubesc.

Îl privesc în ochi şi văd toţi anii, şi kilometrii, şi experienţele pe care le-am împărtăşit. Îl văd pe băiatul care mi-a fost prieten şi care e acum bărbat.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Presupun că ar trebui să discutăm despre nuntă.

Închide un ochi, şi eu am senzaţia că instrucţia de la micul dejun n-a fost uşoară. Îşi scoate telefonul şi se uită la ceas.

— I-am promis mamei.

Ne mutăm pe vechile noastre locuri din chioşc şi stăm acolo o vreme, dar e prea cald să rămânem foarte mult, cu

siguranţă nu suficient de mult ca să stabilim vreun detaliu. În cele din urmă, ne ducem la micul nostru restaurant preferat din centru, ca să facem ce făceam În copilărie, în adolescenţă, în timpul facultăţii – să discutăm amănunţit ce vrem *noi* şi să încercăm să separăm asta de tot ce vrea oricine altcineva în locul nostru.

Chiar n-am ajuns la nicio concluzie când Elliot trebuie să se întoarcă la aeroport, dar ne-am pus la curent cu ce se mai întâmplă în vieţile noastre şi suntem pe aceeaşi lungime de undă şi asta contează cel mai mult.

Când mă întorc acasă, mă întâmpină la uşă Honeybee. Îşi încordează privirea spre alee. Cumva, a aflat despre vizita lui Elliot şi e dezamăgită că n-a intrat în casă cu mine.

— E ocupat, mamă, spun eu, încercând să-l scuz. Trebuie să prindă avionul.

— Aş fi pregătit o cameră de oaspeţi pentru el. E întotdeauna binevenit.

— Ştie, mamă.

Se opreşte, bătând dintr-un deget în timp ce ţine uşa deschisă şi priveşte tristă aleea. Probabil că a lăsat aerul condiţionat să se împrăştie în jumătate din curte înainte să închidă până la urmă uşa şi să renunţe să se mai uite după Elliot.

— A sunat Bitsy. A zis că a discutat azi-dimineaţă cu Elliot despre planurile voastre de nuntă – sau lipsa lor – şi că el a promis că o să vorbiţi despre toate. Am presupus că, după ce staţi o vreme singuri, o să veniţi împreună acasă.

— Am discutat despre nişte variante. Doar că n-am luat încă nicio decizie.

Îşi muşcă buza, iar sprâncenele i se adună.

— Nu vreau ca toate lucrurile care se întâmplă acum să fie o… distragere pentru voi doi. Nu vreau să simţiţi că trebuie să vă amânaţi viitorul.

— Mamă, nu asta simţim.

— Eşti *sigură?*

Dezamăgirea şi disperarea de pe chipul ei mă rănesc. O

nuntă în pregătire ar fi o veste fericită, ceva care să orienteze atenţia spre viitor. Ar însemna şi genul de anunţ public care sugerează subtil că tabăra Stafford e destul de încrezătoare ca să-şi vadă de treburile obişnuite.

Poate că Elliot şi cu mine suntem egoişti ţinând pe toată lumea în suspans. Am muri dacă am stabili o dată şi un loc, poate chiar grădina cu azalee la primăvară? Toată familia ar fi incredibil de fericită. Şi dacă eşti sigur că te căsătoreşti cu persoana potrivită, ce importanţă are unde şi când se întâmplă?

— O să hotărâm curând ceva. Promit.

Dar în cel mai întunecat colţ al minţii se află cuvintele acelea: *Avery,* ştii *că Judy Stafford a avut întotdeauna gura prea mare pentru binele ei. Nu-i niciun mare secret.* Ce nu-şi dă seama Elliot – sau poate nu vrea să accepte – e că bunica şi cu mine semănăm foarte mult.

— Bine.

Ridurile din jurul ochilor lui Honeybee se mai şterg.

— Dar nu te presez.

— Ştiu.

Îşi pune mâinile răcoroase pe obrajii mei, privindu-mă cu adoraţie.

— Te iubesc, Măzăriche.

Porecla din copilărie mă face să roşesc.

— Şi eu te iubesc, mamă.

— Elliot e un om norocos. Sunt sigură că-şi dă seama de asta de câte ori sunteţi împreună.

Lăcrimează puţin, ceea ce mă face şi pe mine să lăcrimez. E plăcut s-o văd aşa de… fericită.

— Du-te. Ai face bine să te duci să te schimbi, altfel o să întârziem la strângerea de fonduri de diseară de la cor. Partea de concert începe la şapte, cu un cor de copii din Africa. Am auzit că sunt fantastici.

— Da, mamă.

Îmi promit că o să discut din nou cu Elliot despre nuntă imediat ce se întoarce din L.A. Faptul că mâine e rândul meu să mă duc în vizită la bunica Judy la Magnolia Manor nu face decât să-mi întărească hotărârea. Vreau să ia şi ea

parte alături de noi la celebrarea căsătoriei. Încă din copilărie, mi-am imaginat ziua asta în prezenţa ei. Nu putem ştii cât timp mai avem.

În cursul serii, mă gândesc la diverse idei. Încerc să-mi creez imagini mentale cu o nuntă în grădină. Elliot şi cu mine, câteva sute de prieteni şi cunoştinţe, o zi de primăvară perfectă. Ar putea fi încântător, o versiune modernă a unei vechi tradiţii. Bunica Judy şi bunicul s-au căsătorit în grădinile de la Drayden Hill.

Elliot o să fie de acord, oricât de mult se opune instinctiv ideii ca mama lui sau a mea să ne controleze vieţile. Dacă într-adevăr vreau o nuntă în grădină, o să vrea şi el.

Dimineaţă, plec cu maşina spre Magnolia Manor cu un nou plan în cap. O să-i cer bunicii Judy detalii despre ziua ei cea mare. Poate că există nişte momente preferate pe care le putem recrea.

De parcă simte că am venit cu treburi importante de data asta, mă întâmpină cu un zâmbet strălucitor şi o privire care arată că mă recunoaşte.

— Ah, ai venit! Stai aici, lângă mine. Trebuie să-ţi spun ceva.

Încearcă să tragă celălalt scaun mai aproape, dar nu poate. Îl trag eu puţin în faţă, apoi mă aşez pe margine, aşa că genunchii ni se ating.

Luându-mi mâna, mă priveşte atât de intens, că sunt ţintuită locului.

— Vreau să distrugi conţinutul fişetului meu din birou. Cel din casa de pe Lagniappe.

Mă priveşte încordat în ochi.

— Nu presupun că o să ies vreodată de aici ca să mă ocup eu. N-aş vrea să-mi citească lumea agendele după ce nu mai sunt.

Mă întăresc împotriva durerii inevitabile ce mă cuprinde.

— Nu spune aşa, bunică Judy. Te-am văzut zilele trecute la ora de gimnastică. Instructorul a zis că te descurci minunat.

Fac pe proasta în legătură cu agendele. Nu suport ideea.

Ar fi ca şi cum mi-aş lua rămas-bun de la luptătoarea neobosită ce fusese odată.

— Sunt nume şi numere de telefon în ele. Nu le pot lăsa să cadă în mâinile cui nu trebuie. Fă un foc în curtea din spate şi arde-le.

Acum mă întreb dacă s-a pierdut din nou, totuşi *pare* lucidă. Să fac un foc în curtea din spate… pe o stradă din oraş plină de case vechi conservate cu meticulozitate? Vecinii ar suna la poliţie în două secunde şi jumătate.

Pot să-mi imaginez cum ar arăta în ziare.

— O să creadă doar că arzi frunze.

Zâmbeşte şi-mi face conspirativ cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, Beth.

Dintr-odată, mi-e foarte limpede că nu suntem în acelaşi loc. Habar n-am cine e Beth. Sunt aproape uşurată că bunica Judy nu ştie cu cine vorbeşte. Îmi oferă o scuză să nu mă supun cererii ei legate de golitul fişetului.

— O să mă ocup, bunico, spun.

— Minunat. Totdeauna te-ai purtat aşa de frumos cu mine.

— Pentru că te iubesc.

— Ştiu. Să nu deschizi cutiile. Doar arde-le.

— Cutiile?

— Cele cu articolele mele vechi pentru rubrica de societate. Nu mi-ar conveni să fiu ţinută minte ca Miss Chief, ştii tu.

Îşi acoperă gura şi se preface stingherită de zilele ei ca autor de rubrică de bârfe, dar de fapt nu e. I se vede limpede pe chip.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai scris o rubrică de bârfe.

Îi fac semn cu degetul, certând-o.

Se preface că e nevinovată şi n-a ţinut nimic secret.

— A, da? Păi, a fost acum multă vreme.

— N-ai spus în articolele alea nimic care să nu fie adevărat, nu? o tachinez eu.

— Păi, sigur că nu. Dar oamenilor nu le place întotdeauna adevărul, nu?

La fel de repede cum am ajuns *la* subiectul Miss Chief,

ne-am şi îndepărtat de el. Vorbeşte despre oameni care sunt morţi de ani de zile, dar în mintea ei tocmai s-au văzut ieri la prânz.

O întreb despre nunta ei. Ca răspuns, îmi oferă o amestecătură de amintiri de la nunta ei şi de la alte nunţi la care a fost în decursul anilor, inclusiv cele ale surorilor mele. Bunicii Judy îi plac la nebunie nunţile.

Nici măcar n-o să-şi aducă aminte de a mea.

Conversaţia mă lasă tristă şi pustie. Totdeauna apar suficiente scăpărări de luciditate ca să mă facă să sper, dar valurile de demenţă le poartă rapid în larg.

Când o sărut şi-mi iau la revedere, spunându-i că tata speră să treacă azi pe-acolo, plutim deja departe de mal.

— A, şi cine e tatăl tău? întreabă ea.

— Băiatul tău, Wells.

— Cred că greşeşti. N-am niciun băiat.

Când ies din clădire, vreau cu disperare să stau de vorbă cu cineva şi să mă descarc. Deschid lista cu numere favorite, apoi mă opresc cu degetul pe numărul lui Elliot. După ce a zis ieri despre bunica Judy, pare aproape lipsă de loialitate să-i spun cât de mult se desprinde de realitate.

Nu-mi dau seama decât când îmi sună telefonul şi văd numele de pe ecran că *există* cineva cu care pot să vorbesc. Mă gândesc la expresia de pe chipul lui când a vorbit despre ultimele promisiuni dificile pe care i le-a făcut bunicului lui, promisiuni să păstreze secretele lui May Crandall şi ale bunicii mele, şi-mi dau seama instinctiv că el ar înţelege.

Ceva din mine porneşte năvalnic să acopere distanţa, deşi n-am mai vorbit din ziua aceea de la cămin, de acum câteva săptămâni. Îmi spusesem că nu trebuie să mai iau legătura cu el, că e mai bine să las lucrurile cum sunt şi să merg mai departe.

Când răspund, pare să nu ştie sigur de ce a sunat. Mă întreb dacă s-a gândit la acelaşi lucru ca şi mine – că nu e loc pentru prietenie între noi doi. Întâlnirea noastră din parcare cu Leslie a dovedit-o.

— Am… spune în cele din urmă. Am văzut câte ceva prin

presă despre dezvăluirea cu căminul. M-am gândit la tine.

Mă străbate o senzaţie caldă, plăcută. Sunt complet nepregătită pentru ea. Fac în aşa fel încât să nu mi se arate în voce.

— Ahhhh, nu-mi aduce aminte. Dacă mai durează mult, o să atac pe cineva ca Ţestoasele Ninja.

— Ba nu.

— Bănuiesc că ai dreptate. Dar aş vrea. E aşa de incredibil de… frustrant. Înţeleg că tata are o funcţie publică, dar tot oameni suntem, ştii? Ai zice că unele subiecte ar trebui să nu fie aduse în discuţie… cum ar fi, de exemplu, cancerul. Şi cum e să-ţi priveşti bunica străduindu-se să-şi aducă aminte ceva despre cine e, ar fi un alt exemplu. Am senzaţia că în vremurile astea oamenii ar înfige o suliţă oriunde pot să vadă sânge. Nu era aşa în copilăria mea. Chiar şi în politică, lumea avea o oarecare…

Caut cuvântul şi cel mai bun care-mi vine în minte e „decenţă”.

— Trăim într-o lume dependentă de spectacol, spune Trent serios. Totul e permis.

Deschid gura să-mi vărs mai departe oful legat de atacurile asupra familiei şi după aceea mă gândesc mai bine.

— Scuză-mă. N-am vrut să mă descarc pe tine. Poate că-mi mai trebuie o vizită pe plajă.

Abia când îmi ies pe gură cuvintele îmi dau seama cât de uşuratice par.

— Ce zici mai bine de un prânz?

— Ce?

— Mă gândeam că poate te văd dacă eşti liberă, pentru că sunt în Aiken. Am săpat puţin prin documentele bunicului şi am vorbit cu nişte oameni care l-au ajutat să caute. Unul dintre ei e un bărbat care a lucrat la tribunalul din Shelby County, Tennessee, pe vremea când au fost secretizate dosarele de adopţie. Din câte îmi dau seama, i-a transmis bunicului o grămadă de informaţii.

Pe loc, sunt din nou cu totul acolo. Miresmele din baraca din Edisto îmi aprind simţurile. Simt mirosul tutunului de

pipă, al tăieturilor din ziare, al panourilor uscate, al vopselei jupuite, al fotografiilor îngălbenite.

— Vrei să zici că a făcut-o ca să poată bunicul tău să-i ajute pe copiii adoptaţi să-şi găsească rudele, nu? Deci… preiei de unde a lăsat el lucrurile?

— Nu tocmai. Am iscodit după May Crandall. Crezând că poate descopăr ceva despre frăţiorul pe care nu l-a găsit niciodată, Gabion.

Sunt stupefiată pentru o clipă. Omul ăsta e real până în măduva oaselor. E şi un om mai bun ca mine. Am fost aşa de obsedată de problemele familiei, că am amânat să sun la Comitetul de acţiune pentru drepturile vârstnicilor în legătură cu May. Acum îmi dau seama că am lăsat deoparte sarcina asta intenţionat. Mi-e teamă să am de-a face cu ea, ţinând cont de toată controversa cu articolul „Bătrâneţe inechitabilă”. Dacă se află că o ajut, adversarii noştri politici m-ar acuza că o folosesc ca să ne îmbunătăţesc imaginea publică terfelită.

Nu pot fi văzută nici luând prânzul cu Trent. N-am cum să merg, dar nici nu mă pot sili să spun nu, aşa că merg mai departe cu digresiunea.

— E foarte drăguţ din partea ta. Ce-ai aflat?

— Nimic semnificativ până acum. În documentele de la tribunal exista o adresă în California. Am scris acolo ca să văd dacă ar putea şti ceva despre un băieţel de doi ani adoptat în 1939 de la Societatea Casa de Copii din Tennessee… sau poate chiar cine stătea la adresa aceea la sfârşitul anilor ’30. Totuşi, e cu bătaie lungă.

— Aşa că ai venit aici să-i spui lui May?

— Nu… Nu vreau să-i dau speranţe dacă nu iese ceva. De fapt, am venit după peltea. Când te-am lăsat data trecută, m-am dus în vizită la mătuşa mea care stă lângă Aiken. Făcea dulceaţă de mure. Acum s-a făcut.

Îmi scapă un hohot mic de râs.

— Două ore şi jumătate de condus e un drum lung pentru nişte peltea.

— N-ai gustat niciodată dulceaţa de mure a mătuşă-mii. Pe deasupra, lui Jonah îi place acolo. Unchiul Bobby încă

mai are un catâr.

— Deci Jonah e cu tine?

Prânzul pare dintr-odată posibil dacă am fi toţi trei. Chiar dacă *am fi* văzuţi, nu s-ar gândi nimeni de două ori la asta dacă ar fi şi Jonah de faţă. Trec în grabă prin lista mentală cu programul de după-amiază, încercând să calculez dacă pot să rearanjez câteva lucruri şi să mă strecor suficient de mult timp.

— Ştii ceva? Mi-ar face plăcere să ies la prânz cu voi.

— Cred că pot să-l smulg pe Jonah de lângă unchiul Bobby şi catâr. Spune-mi când şi unde. E vreun loc anume unde ai vrea să mergi? Noi suntem destul de flexibili… câtă vreme nu e în timpul somnului de după-amiază. Atunci lucrurile pot deveni grave.

Din nou, comentariul lui mă face să chicotesc.

— Când e ora de somn?

— În jur de două.

— În regulă, atunci. Cum sună un prânz ceva mai devreme? Poate în jur de 11? E prea devreme?

N-am nicio idee cât de departe de oraş stă mătuşa lui, dar, dacă e implicat un catâr, nu-i aproape de locul unde mă aflu eu. N-a mai făcut nimeni agricultură pe lângă Magnolia Manor de ani de zile. Proprietăţile de-aici sunt virgine.

— Alege tu locul şi ne vedem acolo. Totuşi, nu ceva prea elegant, da? Ceva oarecum retras ar fi bun.

Trent râde.

— Nu mergem noi în locuri elegante. De fapt, mergem la localuri cu locuri de joacă. Ştii întâmplător vreunul?

Mintea îmi fuge în urmă şi ajunge la o amintire plăcută.

— De fapt, da. E un drive-in vechi cu un loc de joacă micuţ nu departe de casa bunicii. Ne ducea acolo când eram copii.

Îi explic cum se ajunge şi stabilim întâlnirea. Cel mai bine, dacă ne vedem la unsprezece, nici măcar n-o să-mi simtă lipsa acasă.

Sunt adult, încerc să mă justific, întorcând maşina şi luând-o spre cartierul bunicii Judy. *N-ar trebui să mă simt*

ca o adolescentă care se furişează doar pentru că am planuri pentru prânz cu un… un prieten.

Am şi eu dreptul la un soi de viaţă proprie, nu?

Mă pierd o vreme în dezbaterea mea mentală, cu gândurile cotind odată cu maşina. Poate că am ajuns răsfăţată în Maryland, trăind în mica mea lume anonimă, cu un serviciu care era al meu şi numai al meu, fără să fiu legată de un personal de susţinere, de birouri din D.C. şi un stat de reşedinţă, de alegători, donatori şi o întreagă reţea politică.

Poate că nu mi-am dat seama cât de mult îţi consumă timpul şi viaţa simplul fapt că faci parte din familia Stafford, mai ales aici, în locurile noastre natale. Identitatea colectivă e aşa de copleşitoare, că nu mai e loc şi pentru una individuală.

Odată, îmi plăcuse… nu? Îmi făcuseră plăcere beneficiile care o însoţeau. Orice cale pe care păşeam era netezită pe loc înaintea mea.

Dar acum am prins gustul căţărării pe propriii munţi, în felul meu propriu.

Depăşisem viaţa asta?

Ideea mă sfâşie în două, lăsând câte jumătate din identitatea mea de fiecare parte. Sunt fiica tatei sau sunt pur şi simplu eu? Trebuie s-o sacrific pe una ca să fiu cealaltă?

Sigur e doar o… o reacţie la tot stresul din ultima vreme.

Oprind la un stop, privesc strada bunicii Judy, dincolo de adâncitura din drum unde, când eram copii, ne bălăceam în bălţi când ploua, dincolo de gardul viu tuns cu grijă şi de cutia poştală cu un cap de cal de fier deasupra.

Pe aleea bunicii aşteaptă un taxi. Într-un oraş de dimensiunile Aiken-ului, nu e o privelişte obişnuită.

Ezit la intersecţie şi privesc o clipă taxiul. Nu dă cu spatele să iasă. Poate că şoferul nu ştie că acolo nu mai stă nimeni? Probabil că a greşit casa în dreptul căreia aşteaptă.

Intrând pe strada ei, mă aştept ca şoferul să plece când trag eu, dar n-o face. De fapt, pare să… picotească la

volan? Nu face nicio mişcare când trec pe lângă el şi cobor din maşină.

Pare tânăr, aproape un adolescent, dar probabil că e destul de mare ca să aibă o licenţă comercială. Pe bancheta din spate nu se află niciun pasager şi, din câte pot vedea, nu e nimeni nici în jurul casei. Aş bănui că e ceva legat de vreun soi de dezvăluire de presă oribilă, vreun reporter care stă la pândă făcând poze ca să arate cum trăieşte protipendada, dar de ce ar veni un reporter cu taxiul?

Şoferul sare în sus când bat în geamul întredeschis. Cască gura în timp ce clipeşte încercând să-şi limpezească privirea.

— Ăăă… cred că am adormit, se scuză el. Scuze, doamnă.

— Cred că ai greşit adresa, îi spun.

Se uită în jur, îşi înăbuşă un căscat şi îşi flutură genele dese şi brunete ca să se apere de lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă.

— Nu… nu, doamnă. Comanda e pentru 10.30.

Mă uit la ceas.

— Eşti aici de aproape jumătate de oră… stând pe alee?

Cine ar fi trimis un taxi acasă la bunica?

— Probabil că ai adresa greşită.

Vreun biet client se învârte probabil de colo-colo în clipa asta.

Şoferul nu pare deloc îngrijorat. Îndreptându-se pe scaun, aruncă o privire la consolă.

— Nu, doamnă. E o comandă permanentă. În fiecare joi, la 10.30. Preplătită, aşa că tata… adică *şeful* zice să vin aici şi să aştept, dacă tot e plătit.

— În fiecare joi?

Trec în minte prin tot programul – ce-mi pot aduce aminte din el – de pe vremea când bunica Judy încă mai stătea aici, cu un însoţitor angajat cu normă întreagă, în ziua când am găsit-o rătăcită şi dezorientată la mall, ajunsese acolo cu un taxi.

— De câtă vreme faceţi asta… adică veniţi aici în fiecare

joi?

— Ăăăă… poate ar trebui… să sun la birou, ca să vorbiţi…

— Nu. E în regulă.

Mi-e teamă că de la birou n-o să-mi răspundă la întrebări. Puştiul de la volan nu pare să ştie mai multe.

— Când o luai pe bunica mea joia, unde o duceai?

— Lângă Augusta, o casă pe râu. Am dus-o doar de câteva ori, dar tata şi bunicul au dus-o… poate câţiva ani. Suntem o firmă de familie. Patru generaţii.

Ultima parte sună încântător, de parcă ar fi smuls-o direct de pe panoul publicitar.

— Ani?

Sunt aşa de dezorientată, încât cuvântul nu-mi poate descrie nici pe departe starea din momentul ăsta. În agendele bunicii nu era nimic despre o întâlnire regulată de joi. Nu *avea* programări regulate în afară de cercurile de bridge şi vizitele la coafor. Şi Augusta? Înseamnă vreo jumătate de oră pe drum dus şi tot atâta întors. Pe cine naiba vizita ea cu regularitate în zona Augusta? Şi cu taxiul? Şi timp de *ani* de zile?

— Şi se ducea în acelaşi loc de fiecare dată? întreb eu.

— Da, doamnă. Din câte ştiu eu.

Acum pare extrem de stânjenit. Pe de o parte, îşi dă seama că-l interoghez. Pe de alta, nu vrea să piardă ceva ce a fost în mod vădit o comandă pe termen lung. Nu pot să-mi fac nicio idee cât ar putea costa drumul dus-întors la Augusta.

Mâna mi se aşază pe marginea geamului. Poate că o fi caraghios, dar vreau să fiu sigură că nu încearcă să fugă de la faţa locului în timp ce fac ordine prin toate informaţiile. *O casă pe apă de-acolo…*

Îmi vine în minte ceva cu totul neaşteptat.

— O casă pe apă. Vrei să spui, pe râu?

Prin Augusta trece râul Savannah. Când vorbisem cu May, împreună cu Trent, pomenise de Augusta. Ceva despre întoarcerea acasă şi plutit pe râul Savannah.

— Păi, da, casa ar putea fi pe râu. Poarta e toată…

oarecum acoperită de vegetaţie? Nu fac decât s-o las acolo şi să aştept. Nu ştiu ce se întâmplă după ce intră.

— Cât de mult stătea de obicei?

— Câteva ore. Cât aştepta, tata avea obiceiul să se ducă până la pod şi să pescuiască. N-o deranja. Ieşea din casă şi-l claxona din taxi când era gata de plecare.

Stau pur şi simplu şi casc gura la el. Mi-e extrem de greu să leg toate astea de bunica pe care o ştiam eu. Bunica pe care *credeam* că o ştiu.

Scria până la urmă povestea lui May Crandall? Sau mai e şi altceva?

— Poţi să mă duci acolo? îmi scapă.

Şoferul ridică din umeri. Dă să coboare din maşină ca să-mi deschidă uşa din spate.

— Sigur. Mda. Cursa e plătită.

Îmi creşte pulsul. Mi se face pielea de găină pe braţe. *Dacă mă urc în maşina asta, unde o să ajung?*

Îmi bâzâie telefonul, aducându-mi aminte că înainte de ocolul ăsta mă duceam undeva. E un SMS de la Trent, care-mi spune că el şi Jonah ţin o masă pentru noi. Toneta cu hamburgeri e deja aglomerată în dimineaţa asta.

În loc să-i răspund cu un mesaj, mă îndepărtez de şofer şi-l sun pe Trent. Îmi cer scuze că n-am ajuns şi-l întreb:

— Poţi să… ai putea… să vii cu mine să facem ceva?

Explicaţia despre unde sunt şi ce se întâmplă sună şi mai bizar când o spun cu voce tare.

Din fericire, Trent nu decide că mi-am pierdut minţile. De fapt, e intrigat. Facem planul să trec cu taxiul pe la restaurant, astfel încât Trent şi Jonah să poată să vină în urmă cu maşina lor.

— Până atunci, o să-ţi iau un burger la pachet, propune Trent. *Milkshake*-uri cunoscute în toată lumea. Jonah le apreciază deja. Vrei unul?

— Mersi. Sună bine.

Dar nu sunt sigură că aş putea să mănânc ceva în momentul ăsta.

În scurtul drum către restaurant, abia îmi pot menţine concentrarea, aşa sunt de încordată. Trent aşteaptă în

parcare cu Jonah cu centura pusă deja. Îmi dă o pungă şi un *shake* şi-mi spune că vine chiar în urma mea.

— Eşti bine? mă întreabă.

Privirile ni se întâlnesc o clipă şi mă pierd în albastrul profund al ochilor lui. Mă trezesc relaxându-mă în ei şi gândindu-mă *Trent e aici. O să fie în regulă.*

Gândul aproape că-mi ridică povara de teamă care se întinde în mine. Aproape.

Din nefericire, înţeleg suficient de bine senzaţia ca să-mi dau seama că nu pot să n-o iau în seamă. E al şaselea simţ care se trezeşte întotdeauna la viaţă când sunt cât pe ce să aflu ceva practic de negândit despre cei implicaţi într-un caz la care lucrez – vecinul de încredere e responsabil pentru dispariţia copilului; elevul de clasa a opta cu aspect nevinovat adună bombe artizanale; tatăl dichisit şi cu patru copii are un computer plin cu fotografii dezgustătoare. Simţul ăsta mă pregăteşte pentru ceva; doar că nu ştiu pentru ce.

— Sunt în regulă, spun. Mi-e doar teamă de locul unde o să ajungă taxiul ăsta… şi de ce am putea găsi.

Trent îmi pune o mână pe braţ, iar pielea pare să mi se încingă sub degetele lui.

— Vrei să vii cu noi? Putem să ne ţinem după taxi.

Aruncă o privire spre maşina lui, unde Jonah face semne nestăpânite de pe scaunul pentru copii, încercând să-mi atragă atenţia. Ar vrea să-şi împartă cu mine cartofii prăjiţi.

— Nu. Dar mulţumesc. Trebuie să mai vorbesc cu şoferul pe drum.

De fapt, cred că mi-a spus tot ce ştie, dar vreau să-l ţin ocupat, ca să nu ia legătura cu biroul. Tatăl lui ar putea avea o altă opinie despre cum folosesc eu cursa bunicii Judy ca să merg într-un loc misterios. S-ar putea să fie destul de inteligent ca să-şi dea seama că ar putea apărea o problemă de protecţie a informaţiilor personale.

— Şi nu vreau să risc niciun pic să se îndepărteze de noi.

Degetele lui Trent îmi coboară uşor pe braţ când îmi dă drumul… sau poate că doar mi se pare.

— O să fim chiar în urma ta, bine?

Încuviinţez şi-i fac semn lui Jonah, care-mi aruncă un rânjet cu cartofi-şi-dinţi, şi apoi o luăm din loc. Traficul de la prânz e lejer în cursa de 35 de minute, aşa că şoferului îi e uşor să pălăvrăgească. Îmi spune că-l cheamă Oz şi că, atunci când o ducea pe bunica, aceasta îi dădea întotdeauna fursecuri, sau bomboane, sau dulciuri rămase de la petreceri şi întruniri. Din cauza asta şi-o aduce aminte bine. Îi pare rău să audă că acum se află într-un cămin. În mod clar, nu e conştient de relatările şi controversele din presă. A fost ocupat să muncească după ce a preluat mare parte din comenzile tatălui său, care are nişte probleme de sănătate.

— Mi-am făcut griji pentru ea ultima dată când am adus-o aici, recunoaşte el când ieşim de pe autostradă şi o luăm pe drumuri de ţară, apropiindu-ne probabil de destinaţie.

Pereţi de arbuşti de şes, lujeri căţărători şi pini înalţi se strâng în jurul nostru, împingând spre interior când luăm o curbă, şi apoi o alta.

— Se purta normal, dar părea cam dezorientată. Am întrebat-o dacă vrea s-o conduc pe poartă, dar nu m-a lăsat. A zis că o s-o aştepte o maşinuţă de golf de partea cealaltă, ca de obicei, şi că să nu-mi fac griji. Aşa că am lăsat-o. A fost ultima dată când am adus-o.

Stau în tăcere pe bancheta din spate, încercând să evoc imaginile în timp ce vorbeşte Oz. Încerc, dar pur şi simplu nu pot să pătrund lucrurile pe care le descrie el.

— Săptămâna următoare, a fost operaţia pe cord a tatei. Am avut un şofer înlocuitor care ne-a suplinit vreo lună sau aşa ceva. Data următoare când am condus eu într-o joi, am venit până la casă şi nu era nimeni acolo. Aşa a fost mereu de-atunci. Înlocuitorul n-avea nicio idee ce s-a întâmplat. Ultima dată când o văzuse, o lăsase la un mall, iar ea zisese că se văd joia următoare. Am încercat să sunăm la numărul de pe factură, dar nu răspunde nimeni şi nu e nimeni acolo când mă duc. Ne-am întrebat dacă i s-o fi întâmplat ceva. Îmi pare rău dacă am provocat vreo problemă.

— Nu-i vina voastră. Însoţitorii ei n-ar fi trebuit s-o lase singură de la bun început.

E greu să găseşti ajutoare bune zilele astea, dar bunica mea a fost întotdeauna surprinzător de iscusită când venea vorba să-şi convingă personalul că *ea* este perfect capabilă, iar *noi* încercam s-o controlăm prea mult. Evident, o lăsau să plece cu taxiul joia. Pe de altă parte, ea era cea care le scria cecurile de salariu, iar ei erau conştienţi asta. Nu se sfia să dea afară personalul care-i făcea probleme.

Maşina se hurducă pe un vechi pod WPA[11] cu balustrade din ciment sfărâmat şi bolţi acoperite de muşchi. Şoferul încetineşte, dar nu văd nicio urmă de case sau cutii poştale. După cum pare, suntem în mijlocul pustietăţii.

E bine că Oz ştie exact unde merge. Cineva care n-ar fi ştiut ar fi ratat cu totul curba. Resturile abia vizibile ale unei alei cu pietriş lasă să se întrevadă două făgaşe neregulate prin iarba de pe marginea drumului şi peste un canal de scurgere. Chiar dincolo de el e ascunsă o arcadă masivă de piatră printre lujeri de luleaua turcului şi rugi de mure. Porţi grele de fier, fiecare probabil de câte doi metri şi jumătate înălţime, atârnă strâmb, cu greutatea susţinută de frunze şi stoloni şi balamalele demult ruginite. Un lanţ şi un lacăt slăbite par aproape o glumă. Pe porţile astea n-a mai intrat nicio maşină de zeci de ani. Chiar dincolo de ele, la nici doi metri, creşte un platan, iar ramurile lui puternice trec printre gratii şi ridică încet una dintre porţi mai sus decât cealaltă.

— Asta-i intrarea.

Oz arată o cărare îngustă care duce spre o intrare pietonală aflată lângă poarta mare. În mod evident, e folosită, cărarea de sub ea fiind suficient de bătătorită încât iarba de vară să nu o fi acoperit complet.

[11] Work Projects Administration – fostă agenţie guvernamentală americană, înfiinţată în 1935, într-un moment în care rata şomajului era semnificativă în Statele Unite. Scopul agenţiei era creşterea puterii de cumpărare pentru persoanele care primeau asistenţă financiară din partea statului, prin angajarea în proiecte de utilitate publică.

— Acolo se ducea întotdeauna.

În spatele nostru, se aude trântindu-se uşa unei maşini. Tresar şi arunc o privire în urmă, înainte să-mi aduc aminte că e Trent.

Când mă întorc din nou, mă cuprinde o senzaţie intensă că poarta ar fi putut să dispară. *Puf.* O să mă trezesc în patul meu de la Drayden Hill, gândindu-mă *Ce vis ciudat…*

Dar poarta n-a dispărut, iar cărarea încă mai aşteaptă.

Capitolul 22

Rill

Fern încremeneşte la jumătatea sufrageriei. Trupul îi înţepeneşte şi-i pot vedea fiecare fibră de muşchi. O clipă mai târziu, face pe ea pentru prima dată în ultimele săptămâni.

— Fern, mă răstesc la ea în şoaptă, pentru că nu vreau să mă audă doamna Sevier şi să vină să vadă ce tocmai a făcut Fern.

Noua noastră mămică e aşa de mândră de Fern, că ne duce la film şi vorbeşte despre excursiile în care o să mergem împreună şi cum o să-l vedem pe Moş Crăciun şi ce o să ne aducă. Ba chiar i-a intrat în cap că trebuie să mergem cu toţii cu maşina la Augusta, în vizită la mama ei. Nu vreau să merg la Augusta, dar nici nu vreau necazuri acum, când doamna Sevier a început să ne dea un pic mai mult frâu liber.

Fug prin cameră şi-i scot lui Fern rochia, pantofii şi ciorapii şi le folosesc să şterg balta.

— Du-te sus înainte să vadă.

O aud pe doamna Sevier discutând cu cineva în salonul din faţă.

Lui Fern îi tremură buzele, iar ochii i se umplu de lacrimi. Stă încremenită acolo, în timp ce eu strâng hainele ude şi le îndes în spatele coşului de gunoi, unde pot să mă ocup de ele mai târziu.

Dintr-odată, îmi dau seama de ce nu se mişcă Fern. În salon se mai aude o voce. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât îmi trimite mai multe ace de gheaţă prin corp, până în măduva oaselor.

— Du-te şi ascunde-te sub pat, şoptesc la urechea lui Fern şi o împing spre scări.

Fern fuge până la etajul al doilea şi dispare. Inspir şi expir pe nas în gâfâieli scurte în timp ce mă lipesc de peretele casei scărilor şi mă preling mai aproape de uşa

deschisă a salonului. În bucătărie, Zuma dă drumul mixerului electric. Timp de un minut, nu mai pot auzi vocile, dar le aud după aceea.

— …o situaţie foarte nefericită, dar se întâmplă, spune domnişoara Tann. Nu-mi doresc niciodată să iau copiii după ce le-am găsit cămine bune.

— Dar soţul meu… actele… Ni s-a promis că fetele vor rămâne la noi.

Glasul doamnei Sevier tremură şi se frânge. Pare să treacă o veşnicie până răspunde domnişoara Tann.

— Aşa cum ar şi trebui.

Glasul îi sună de parcă i-ar părea rău pentru problemele noastre.

— Dar adopţiile nu sunt definitive timp de un an. Familiile naturale pot fi *foarte* dificile. Bunica acestor copii a făcut cerere să obţină custodia lor.

Icnesc, dar după aceea aud zgomotul uşor pe care l-am făcut şi-mi duc mâna la gură. Nici măcar n-avem o bunică. Oricum, nu vreuna despre care să ştiu eu. Ai lui Briny sunt morţi, iar Queenie nu şi-a mai văzut familia de când a fugit cu Briny.

— Nu poate fi…

Doamna Sevier scoate un suspin care sună de parcă o s-o rupă în două. Îşi trage nasul şi tuşeşte şi în cele din urmă reuşeşte să scoată câteva cuvinte.

— Nu… nu putem lăsa… D-Darren o să ajungă acasă la… la prânz. Vă rog… vă rog să aşteptaţi. O să ştie el ce… ce să facă.

— O, Doamne, mă tem că v-am necăjit mai mult decât era cazul.

Domnişoara Tann pare mieroasă, dar pot să-mi imaginez faţa ei. Zâmbeşte cu acelaşi zâmbet răutăcios pe care îl avea când mă ţinea doamna Pulnik în genunchi. Domnişoarei Tann îi place cum arată oamenii când le e frică.

— N-aveam de gând să iau copiii cu mine *azi.* Bineînţeles, vă puteţi opune acestei nebunii. De fapt, *ar trebui.* Bunica n-are mijloace corespunzătoare să le

întreţină pe fete. Ar avea o viaţă îngrozitoare. May şi micuţa Beth depind de *dumneavoastră* să le apăraţi. Dar trebuie să înţelegeţi că… demersurile legale pot fi… costisitoare.

— C-costisitoare?

— Pentru nişte oameni cu mijloacele dumneavoastră, n-ar trebui să fie o problemă, nu? Nu când e vorba de soarta a doi copii nevinovaţi. Doi copii pe care aţi ajuns să-i iubiţi aşa de mult.

— Da, dar…

— Trei mii de dolari, poate puţin mai mult. Asta ar trebui să fie suficient pentru rezolvarea acestor probleme juridice.

— Trei… trei mii?

— Poate patru.

— Ce vreţi să *spuneţi*?

Încă o pauză şi apoi:

— Nimic nu e mai important decât familia, nu credeţi?

Pot să aud zâmbetul ăla îngrozitor în glasul domnişoarei Tann. Îmi vine să dau fuga acolo şi să spun adevărul. Vreau s-o arăt cu degetul şi să ţip *Mincinoaso! Nici măcar n-avem o bunică! Şi am avut trei surori, nu două. Şi un frăţior, şi îl cheamă Gabion, nu Robby. Şi l-ai luat, aşa cum mi-ai luat şi surorile.*

Vreau să spun totul. Simt gustul cuvintelor pe limbă, dar nu le pot spune. Dacă o fac, ştiu ce o să se întâmple. Domnişoara Tann o să ne ducă înapoi la casa de copii. O s-o dea pe Fern altcuiva, şi n-o să mai fim împreună.

Doamna Sevier îşi trage iar nasul şi tuşeşte.

— De… desigur, sunt de acord, dar…

Izbucneşte din nou în suspine, scuzându-se între timp.

Un scaun scârţâie şi geme, iar pe podea se aud paşi grei şi inegali.

— Vorbiţi cu soţul dumneavoastră. Exprimaţi-vă sentimentele sincere în legătură cu subiectul acesta. Spuneţi-i cât de multă nevoie aveţi de copii şi cât de multă nevoie au ei de dumneavoastră. Nici n-o să-mi bat capul să le văd azi pe fete. Sunt sigură că le e foarte bine în grija

dumneavoastră. Înfloresc, chiar.

Paşii i se apropie de uşile din celălalt capăt al încăperii. Mă dezlipesc de perete şi o iau la fugă pe scări. Ultimul lucru pe care-l aud e glasul domnişoarei Tann răsunând prin casă:

— Nu-i nevoie să vă ridicaţi. Pot să ies şi singură. Mă aştept să aud veşti de la dumneavoastră până mâine. Timpul e esenţial.

Sus, dau fuga în camera lui Fern. Nici măcar n-o scot de sub pat. Mă strecor şi eu lângă ea. Stăm întinse faţă în faţă, aşa cum făceam mereu pe *Arcadia.*

— E în regulă, şoptesc eu. N-o s-o las să ne ducă înapoi. Promit. Orice s-ar întâmpla.

O aud pe doamna Sevier trecând pe coridor. Suspinele ei răsună din pereţii de lemn şi tavanul înalt cu margini aurite. În capătul holului se închide uşa şi o aud ducându-se în pat şi plângând, şi plângând, şi plângând, exact aşa cum făcea când am ajuns eu aici. Zuma urcă şi bate la uşă, dar e încuiată, iar doamna Sevier nu lasă pe nimeni să intre. E încă în pat când vine domnul Sevier acasă la prânz. Până atunci, am spălat-o pe Fern şi i-am citit o carte şi pare somnoroasă, cu degetul în gură şi cu ursuleţul căruia îi spune Gabby, ca şi cum ar fi frăţiorul nostru.

Ascult în timp ce domnul Sevier descuie dormitorul. După ce intră, ies în vârful picioarelor şi mă duc undeva unde să pot auzi mai bine. Nici măcar nu trebuie să fiu prea aproape ca să aud cât de furios e domnul Sevier după ce coniţa lui îi spune ce s-a întâmplat.

— Ăsta-i şantaj! strigă el. E pur şi simplu şantaj pe faţă!

— N-o putem lăsa să le ia pe fete, Darren, stăruie doamna Sevier. Nu putem.

— N-o să fiu şantajat de femeia asta. Am plătit taxele de adopţie, care, apropo, au fost exorbitante, mai ales a doua oară.

— Darren, *te rog.*

— Victoria, dacă permitem să înceapă aşa, n-o să-i mai putem pune capăt.

Ceva metalic se răstoarnă şi zornăie pe podea.

— Şi atunci, unde se termină? Spune-mi tu.

— Nu ştiu. Nu ştiu. Dar trebuie să *facem* ceva.

— A, cu siguranţă o să fac ceva. Femeia asta nu ştie cu cine are de-a face.

Mânerul uşii zornăie, iar eu dau fuga în camera mea.

— Darren, te rog. Te rog. Ascultă-mă, se roagă doamna Sevier. O să mergem acasă la mama, în Augusta. La Bellegrove e mai mult decât suficient spaţiu şi casa e prea mare pentru ea acum, că nu mai e tati. Fetele o să aibă mătuşi şi unchi şi pe toţi prietenii mei de-acolo. O să-i luăm şi pe Hoy şi pe Zuma şi pe Hootsie. Putem să stăm cât e nevoie. Chiar şi definitiv. Mama e singură, iar la Bellegrove House e nevoie de o familie. E un loc minunat în care să creşti.

— Ei, Victoria, *asta* e casa noastră. În sfârşit, am început construcţia la un studio mic lângă lac. Băieţii McCamey n-or fi cei mai rapizi muncitori, dar au pus pilonii şi podeaua şi acum avansează cu pereţii. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem s-o lăsăm pe Georgia Tann să ne scoată din casa noastră, casa *familiei* mele.

— Bellegrove are hectare întregi de-a lungul râului Savannah. Poţi să-ţi construieşti acolo alt studio. Unul mai mare. Oricum vrei tu.

Doamna Sevier vorbeşte aşa de repede, că abia pot să disting cuvintele.

— Te rog, Darren, nu pot să stau aici ştiind că femeia aia poate să vină să ne bată în orice clipă la uşă şi să ne ia copiii!

Domnul Sevier nu răspunde. Închid ochii şi-mi înfig unghiile în tapetul roz pufos, aşteptând, sperând.

— Hai să nu facem nimic pripit, spune în cele din urmă domnul Sevier. Trebuie să mă duc la o întâlnire în oraş diseară. O să-i fac o vizită domnişoarei Tann şi o să rezolv problema asta faţă în faţă, odată pentru totdeauna. O să vedem cât de îndrăzneaţă o să mai fie atunci cu cererile ei.

Doamna Sevier nu mai aduce argumente. O aud pe ea plângând încet şi patul scârţâind, şi pe domnul Sevier mângâind-o.

— Haide, draga mea. Fără lacrimi. O să se rezolve şi, dacă vrei să duci fetele în vizită în Augusta, putem aranja şi asta.

Stau acolo, cu mintea care trece în goană printr-o sută de gânduri, şi apoi se opreşte şi se fixează pe unul dintre ele. Ştiu ce trebuie să fac. Nu mai e timp de pierdut. Dau fuga la şifonier să scot ce-mi trebuie şi apoi cobor în fugă scările.

În bucătărie, Zuma pregăteşte prânzul, dar e băgată în colţ, cu capul în toboganul pentru rufe murdare, ca să poată să asculte ce se întâmplă cu soţii Sevier. Probabil că Hootsie e băgată până la jumătatea jgheabului, spunându-i ce aude. Pe tocător e un coşuleţ de picnic pregătit să fie trimis la şantierul familiei McCamey. În mod normal, Zuma ar pune-o pe Hootsie să-l ducă. Hootsie urăşte chestia asta, ca şi Zuma. Zuma spune că McCamey nu-s decât nişte gunoaie albe şi că o să-l fure pe domnul Sevier dacă întoarce spatele. Singurul lucru bun e că Zuma şi Hootsie ne urăsc mai puţin pe noi acum, pentru că sunt ocupate să-i urască pe băieţii McCamey şi pe tatăl lor.

Iau coşul şi fug pe uşă strigând:

— Duc eu asta la şantier. Oricum, am un fluturaş cu un film pe care trebuie să i-l dau băiatului de-acolo.

Am plecat înainte să apuce Zuma să spună că o să întârzii la prânz.

O zbughesc prin spate, sar de pe verandă şi traversez curtea cât de repede mă ţin picioarele, uitându-mă tot timpul peste umăr să văd dacă vine Hootsie după mine. E o uşurare că n-o face.

Lângă lac, domnul McCamey e mai mult decât dispus să se aşeze la umbra unui copac când apar cu coşul. Din câte îmi dau eu seama, e oricând dispus să se oprească din lucru. Singurul motiv pentru care a asudat azi e că băieţii mai mari s-au dus la un vecin, să-l ajute să taie un copac care a fost doborât de trăsnet peste hambar şi să repare acoperişul. Cei doi băieţi o să fie plecaţi o zi sau două, până e gata treaba acolo. Singurul ajutor pe care-l are acum domnul McCamey e băiatul mai mic – Arney îl

cheamă, dar domnul McCamey îi spune doar „băiete”.

Îi fac semn cu capul lui Arney, iar el vine după mine pe cărarea spre salcia unde am mai stat şi am vorbit şi altă dată. Mă strecor pe sub crengi şi-i dau lui Arney un sandviş, un măr şi două fursecuri presărate cu zahăr pe care le pusesem deoparte în buzunar. Arney e o făptură sfrijită, aşa că, de obicei, când cobor aici, îi aduc mâncare pe care nu trebuie s-o mai împartă cu restul familiei. Îmi imaginez că are nevoie de ea. E cu un an mai mare ca mine, dar încă nu-i la fel de înalt.

— Ţi-am mai adus ceva azi.

Îi dau fluturaşul de la cinematograf.

Ţine în mână fotografia cu un cowboy care fluieră prelung şi încet, călare pe un cal bălan înalt.

— Sigur e drăguţel. Zi cum a fost povestea. Împuşcături multe?

Se aşază, iar eu mă aşez cu el. Vreau să-i povestesc totul despre filmul la care ne-a dus doamna Sevier şi despre cinematograful cu scaunele mari de catifea roşie şi turnurile înalte care arătau de parcă ar fi trebuit să fie în castelul unui rege. Dar n-am timp să vorbesc despre asta.

Nu azi. Nu cu ce s-a întâmplat. Trebuie să-l fac pe Arney să spună da la ce i-am cerut ieri.

Diseară o să fie lună plină, iar pe apă o să fie aproape la fel de lumină ca în miezul zilei. Fraţii lui Arney fiind plecaţi, nici că se poate un moment mai potrivit. Nu pot s-o las pe doamna Sevier să ne târască la Augusta. Nu pot s-o las pe domnişoara Tann să ne facă să ne întoarcem în casa aia. Şi, pe deasupra, Fern începe s-o considere pe doamna Sevier mama ei. Puţin câte puţin, mintea ei se îndepărtează de mama noastră *adevărată.* La culcare, mă strecor în camera lui Fern şi-i povestesc despre Queenie şi Briny, dar nu mai merge. Fern uită de râu şi de Regatul Arcadia. Uită cine suntem.

E momentul să plecăm.

— Deci, despre ce-am vorbit ieri. Ne duci, da? îl întreb pe Arney. Diseară. Luna o să răsară devreme şi o să rămână mult pe cer.

Nu-ţi duci toată viaţa pe râu fără să ştii ciclurile lunii. Râul şi vietăţile lui îşi aleg dispoziţia după lună.

Arney se trage în spate de parcă l-aş fi pălmuit. Strânge din ochii lui căprui. O şuviţă de păr subţire, castaniu-roşcat, îi cade peste frunte şi o parte din nasul lung şi osos. Scutură din cap nervos. Poate că n-a avut deloc de gând să ne ajute. Poate că s-a dat doar mare când a zis că poate să meargă cu barca lui taică-su şi ştie cum să treacă prin lacul de pe meandru şi prin mlaştina Dedmen până la râul cel mare.

Dar i-am spus adevărul despre Fern şi mine. Toată povestea. I-am spus chiar şi numele noastre adevărate. Credeam că a înţeles de ce avem nevoie de ajutorul lui.

Îşi reazemă coatele pe salopeta murdară, unde împung în afară genunchii.

— Sigur o să vă duc lipsa dacă vă duceţi. Pân'acu eşti singuru' lucru bun în locu' ăsta.

— Poţi să vii cu noi. Bătrânul Zede a ţinut mulţi băieţi. O să te ia şi pe tine, pun pariu. Sunt sigură că o să te ia. N-o să mai vezi niciodată locul ăsta. Poţi să fii liber. Aşa cum o să fim şi noi.

Tăticul lui Arney bea în fiecare seară şi-şi munceşte băieţii ca pe nişte cai de povară, şi-i bate tot timpul, mai ales pe Arney. Hootsie l-a văzut pe Arney pocnit cu coada ciocanului în creştet doar pentru că-i adusese tăticului lui cuiele greşite.

— Şi, oricum, perlele sunt ale tale, aşa cum ţi-am promis.

Bag mâna în buzunar şi le scot şi le ţin în mână, ca să le poată vedea Arney. Îmi pare rău de perle. Doamna Sevier mi le-a dat în seara de după ce o dusese pe Fern ca să-i ia măsura pentru pantofii speciali. Crezuse că e ziua mea, după actele de la Societatea Casa de Copii din Tennessee. Soţii Sevier îşi imaginaseră că am uitat că e ziua mea cea mare şi îmi făcuseră o surpriză cu o petrecere la cină. Şi chiar fusesem surprinsă. Ziua mea fusese cu cinci luni şi jumătate în urmă, şi deja aveam un an mai mult decât credeau ei. Dar nici nu mă cheamă May Weathers, aşa că o

zi de naştere toamna nu conta prea mult pentru mine.

Perlele sunt cele mai drăguţe lucruri pe care le-am avut eu vreodată, dar le-aş da pentru Queenie şi Briny şi râu. Le-aş da într-o clipită.

În plus, Arney are mai multă nevoie decât mine de banii pe care o să-i obţină pe ele. Jumătate din timp, la ei pe şantier au whisky, dar nu şi mâncare.

Arney atinge perlele, apoi îşi trage mâna şi culege o coajă de pe încheietura degetului.

— Auuu… N-aş putea să plec de la familia mea. Fraţii şi tot.

— Gândeşte-te foarte bine. Să stai cu noi pe râu, vreau să zic.

Adevărul este că fraţii lui Arney sunt practic adulţi şi sunt la fel de răi ca şi tatăl lui. Odată ce o să se plictisească să tragă ca nişte câini şi o să se hotărască în sfârşit s-o şteargă, probabil că Arney o să moară de foame sau o să mănânce bătaie până se rupe în două.

— Briny şi Queenie pot să-ţi găsească un loc, promit. O să fie aşa de fericiţi că ne duci înapoi pe Fern şi pe mine, că o să-ţi găsească un loc bun. Dacă Zede nu mai e pe Mud Island, poţi să stai cu noi pe *Arcadia* până ne întâlnim iar cu el.

Un mic fior de teamă mă împunge pe sub piele. De fapt, n-am cum să fiu sigură că Briny şi Queenie mai sunt la mal în acelaşi loc… atâta doar că ştiu *pur* şi simplu. Ar aştepta acolo o veşnicie dacă ar trebui, chiar dacă nopţile sunt tot mai reci, şi cad frunzele, şi e timpul să meargă pe râu spre sud, în zone mai calde.

Ce mă tem că n-o să meargă uşor e să-i conving pe Briny şi Queenie să dezlege parâma după ce ne întoarcem Fern şi cu mine pe *Arcadia.*

Oare le-a spus Silas că n-am mai rămas decât Fern şi cu mine, că a dispărut Camellia, iar Lark şi Gabion sunt departe? Oare ştiu?

Nu pot să mă gândesc prea mult, pentru că doare. *Nu-ţi face griji până îţi pierzi minţile,* spunea mereu Briny. În momentul ăsta, trebuie să mă concentrez numai pe

coborârea pe meandru până la râul mare. De acolo, o să rămânem pe lângă mal şi o să fim atenţi la siajul bărcilor şi barjelor… şi o să fim cu ochii pe grinduri şi crengile plecate ale copacilor şi aşa mai departe. În multe dintre nopţile petrecute în casa Sevier, am urcat în cupolă şi m-am uitat afară. Nu pot să văd râul de-acolo, dar pot să-l simt. Sunt sigură că aud sirenele de ceaţă şi fluierele în depărtare. La orizont, pot să văd luminile din Memphis. Din ce mi-a spus Arney, îmi imaginez că meandrul care se scurge din lac trebuie să ajungă în Old Man River undeva între capul Chickasaw şi bancurile din sus de Mud Island. Arney nu e foarte sigur, dar nu pot greşi prea tare.

Arney încuviinţează, ceea ce e o uşurare.

— Bine. Vă duc. Da' la noapte. N-am de un' să ştiu când se-ntorc fraţii mei.

— Bine. Fern şi cu mine o să ne strecurăm aici cum se ridică luna peste vârful copacilor. Ne vedem la barcă. Să ai grijă să se apuce taică-tu de whisky devreme diseară. Lasă-l să şi mănânce bine. O să fie adormit. O să am grijă să aducă Hootsie multă mâncare la cină.

Asta n-o să fie greu. Nu trebuie decât să-i spun noii noastre mămici că băiatul de-aici, de la şantier, suferă de foame şi n-are destulă mâncare. O s-o pună pe Zuma să încropească ceva mai multă mâncare.

Doamna Sevier are o inimă plăpândă ca puful de păpădie. Şi la fel de fragilă. Nu vreau să mă gândesc cum o să-i fie după ce plecăm. Nu *pot* să mă gândesc. Şi Queenie şi Briny au nevoie de noi, şi ei sunt familia noastră. E foarte simplu. N-ai cum să priveşti lucrurile altfel.

A venit vremea să plecăm.

Arney încuviinţează din nou.

— Foarte bine. O să fiu la barcă, da' dacă e să mergem împreună pe râu, tre' să ştii ceva. S-ar putea să schimbe nişte lucruri.

— Ce e?

Îmi stă puţin răsuflarea.

Umerii osoşi ai lui Arney se ridică şi coboară, iar el îmi aruncă o privire printre gene înainte să vorbească.

— Nu’s băiat.

Îşi descheie gulerul cămăşii, care oricum e doar o zdreanţă. Dedesubt e înfăşurată, ca bandajul unui doctor, o fâşie de muselină veche şi murdară, şi Arney nu e băiat.

— Arney vine de la Arnelle, dar tati nu vrea să ştie nimeni. Dacă se află, lumea nu s-ar uita cu ochi buni la mine că muncesc.

Acum sunt mai sigură ca oricând că Arney trebuie să stea cu noi pe râu. În afara faptului că el e o *ea* şi că asta nu-i viaţă pentru o fată, tot trupul ei slăbănog e plin de vânătăi.

Dar ce-ar zice Zede despre o fată pe barca lui?

Poate că Briny şi Queenie o să ne lase s-o ţinem pe Arney pe *Arcadia.* Cumva, o să găsesc o cale.

— N-are importanţă dacă eşti fată, Arney. O să-ţi găsim un loc. Doar să fii gata diseară după ce ajunge luna peste vârful copacilor.

Jurăm încrucişându-ne degetele mici şi apoi tăticul lui Arney răcneşte după ea de dincolo de copaci. Prânzul s-a terminat.

Toată după-amiaza mă întreb dacă Arney o să fie pe barcă diseară, când o să ajung acolo cu Fern. Dar îmi închipui că da, pentru că, dacă stă să se gândească, nu prea are ce s-o ţină aici. Are tot atâta nevoie ca şi noi să scape pe râu.

Soţii Sevier discută din nou în dormitor înainte să plece domnul Sevier la întâlnirea lui din Memphis. Când coboară, are la el o geantă cu bagaje pentru noapte.

— Dacă se prelungeşte întâlnirea, s-ar putea să rămân în oraş, spune el şi apoi o sărută pe Fern pe cap, dar şi pe mine, ceea ce n-a mai făcut niciodată până acum.

Scrâşnesc din dinţi şi încerc din răsputeri să stau nemişcată când se apleacă peste mine. Nu pot să mă gândesc decât la domnul Riggs.

— Voi trei să aveţi grijă una de alta.

Se uită la doamna Sevier.

— Nu-ţi face griji. O să fie totul bine.

Zuma îi dă pălăria când iese pe uşă, şi după aceea

rămânem doar noi, fetele. Doamna Sevier le spune Zumei şi lui Hootsie că se pot duce la şopronul de trăsuri şi să-şi tragă sufletul. Nu-i nevoie de deranj pentru masă. Noi, fetele, o să mâncăm doar o tavă cu sandvişuri de ceai.

Zuma aranjează tava chiar drăguţ înainte să plece.

— O mică petrecere în pijamale, doar pentru noi. Diseară e *Captain Midnight*[12] la radio, spune doamna Sevier. Şi cacao fierbinte. Poate că îmi linişteşte stomacul.

Îşi umezeşte buzele şi-şi apasă o mână pe burtă.

— Cred că nici stomacul meu nu se simte bine.

Ard de nerăbdare să mă duc sus şi să strâng câteva lucruri. N-o să iau mai mult decât trebuie din ce ne-au cumpărat soţii Sevier. Nu e corect. Oricum, avem lucrurile noastre pe *Arcadia.* Nu elegante ca astea, dar avem ce ne trebuie. Ce să facă un nomad de pe râu cu rochii cu volănaşe şi pantofi lucioşi de piele? Tălpile care troncănesc ar speria toţi peştii.

— Voi duceţi-vă şi spălaţi-vă şi puneţi-vă halatele. May, o să te simţi mai bine după ce ne aşezăm comod cu nişte cacao şi gustări.

Doamna Sevier îşi şterge fruntea cu dosul palmei şi apoi îşi împinge buzele într-un zâmbet.

— Ei, haideţi. O să ne aranjăm o seară plăcută. Doar între noi, fetele.

O iau pe Fern de mână şi urcăm.

Fern e aşa de entuziasmată de petrecerea cu doamna Sevier, că se spală singură şi-şi pune pijamaua cât ai clipi, chiar dacă e cu faţa în spate.

I-o îndrept şi-i pun halatul deasupra şi-l iau şi pe-al meu, dar rămân cu hainele pe dedesubt. Dacă observă doamna Sevier, o să-i spun că îmi era frig. În ultima vreme, a fost răcoare în casă noaptea. Încă ceva care să-mi aducă aminte că e vremea să ne întoarcem pe râu înainte să vină iarna.

Încerc să mă port ca şi cum m-aş bucura de petrecerea noastră cu piesa de la radio, dar sunt agitată ca o pisică în timp ce mâncăm sanvişurile. Scap unul pe halat şi-l pătez,

[12] Serial radiofonic de aventuri, difuzat între 1938 şi 1949.

iar doamna Sevier îmi şterge murdăria.

Îmi verifică fruntea, să vadă dacă am temperatură.

— Cum te simţi acum, după ce am băgat ceva în gură?

Nu pot să mă gândesc decât că-mi doresc să fi fost Queenie. Mi-aş dori ca Briny şi Queenie să aibă casa asta mare, şi mi-aş dori ca doamna Sevier să poată să aibă copii, unul după altul, aşa cum face Queenie, ca să nu rămână singură după ce plecăm.

Scutur din cap şi şoptesc:

— Ar trebui să mă duc sus la culcare. Pot s-o iau şi pe Fern cu mine şi s-o culc.

— Nu-i nevoie să-ţi baţi capul.

Îşi trece o mână prin părul meu, strângându-l între degete şi ridicându-mi-l de pe ceafă aşa cum făcea şi Queenie.

— O aduc eu când termină. La urma urmelor, sunt mămica ei.

În mine se răcesc şi încordează toate din nou. Abia simt când mă sărută pe obraz şi mă întreabă dacă am nevoie să vină să mă bage în pat.

— Nu… mămico.

Ies în grabă din cameră, cât de repede pot, şi nu privesc nici măcar o dată în urmă.

Sus, pare că trece o veşnicie până o aduce pe Fern la culcare. O aud, prin perete, îngânând un cântec de leagăn. Îmi apăs mâinile pe urechi.

Queenie şi cu mine le cântam de multe ori cântecul ăsta copiilor.

Hai la nani, nu mai plânge,
Dormi, copile,
Când te trezeşti,
O să ai
Toţi căluţii cei drăguţi.

Toate mi se amestecă în cap: *Arcadia* şi locul ăsta. Părinţii mei adevăraţi şi doamna Sevier şi domnul Sevier. Queenie şi Mămica şi Briny şi Tăticul. Râul cel mare.

Lacul. Mlaştina. Verande albe mari şi prispe mici care plutesc, şi plutesc, şi plutesc pe apă, fără niciun fel de vopsea pe ele.

Mă fac că dorm când intră în cameră doamna Sevier şi-mi pipăie iar fruntea. Mi-e teamă că o să încerce să mă trezească şi să mă întrebe cum mă simt, dar după aceea pleacă. Uşa din capul coridorului se închide şi pot să răsuflu în sfârşit uşurată.

Luna abia a răsărit când îmi pun haina şi pantofii, îmi leg un sac în spate şi mă strecor în camera lui Fern, s-o ridic din pat.

— Şşşşttt… fii foarte liniştită. O să mergem până la râu şi să vedem dacă pot să găsesc nişte licurici. Dacă ne aude cineva, n-o să ne lase să mergem.

O învelesc pe surioara mea într-o pătură, iar ea îmi adoarme pe umăr înainte să coborâm scările şi să ieşim pe uşa spre verandă. Acolo e întuneric şi plin de umbre, şi aud ceva zgrepţănând prin grădina de lângă casă, un raton sau poate un sconcs. Câinii de vânătoare ai domnului Sevier latră când cobor în iarbă, dar tac după ce văd că nu sunt decât eu. Nu aprinde nimeni niciun felinar în şopronul de trăsuri. Rouă sare şi mă stropeşte pe picioare în timp ce o ţin strâns pe Fern şi fug spre copaci. Deasupra crengilor, luna plină străluceşte sus, luminoasă ca felinarul pe care-l agaţă Briny de *Arcadia* în fiecare noapte. E destulă lumină ca să vezi şi n-avem nevoie de altceva. Ajungem repede pe malul lacului. Arney aşteaptă, aşa cum a promis.

Vorbim în şoaptă, deşi îmi spune că tăticul ei e beat criţă, ca de obicei.

— Dacă se trezeşte şi mă caută, nu poa' să se ridice să vină să caute.

Dar Arney ne zoreşte oricum să urcăm pe barcă. Când se uită peste umăr spre şantier, ochii îi sunt nişte cercuri albe mari pe chip.

În cele din urmă, rămâne acolo, cu o mână pe bărcuţa cu fundul lat şi cu picioarele pe ţărm. Pare o veşnicie de când s-a întors spre şantier, fără să facă altceva decât să privească.

— Urcă, şoptesc eu.

Fern se trezeşte puţin pe fundul bărcii, căscând, întinzându-se şi clipind. Dacă îşi dă seama ce se petrece, mi-e teamă că s-ar putea să facă gălăgie.

Degetele lui Arney împing barca până când n-o mai atinge decât cu vârfurile lor.

— Arney.

Are de gând să ne trimită singure? Habar n-am cum să merg singură cu o barcă cu motor şi nu ştiu drumul prin meandru. O să ne rătăcim acolo şi n-o să mai ieşim niciodată.

— Arney, trebuie să plecăm.

Dincolo de vârfurile copacilor, pe pajişte se mişcă umbrele şi mi se pare că văd raze de lumină trecând prin iarbă. Dispar până mă ridic să văd mai bine. Poate că doar mi-am închipuit… sau poate că domnul Sevier s-a hotărât să vină acasă în seara asta în loc să rămână în oraş. Poate că-şi parchează maşina şi intră în casă chiar acum. O să se uite în dormitoarele noastre şi o să ştie că am plecat.

Mă împleticesc pe punte şi o prind pe Arney de braţ, iar ea tresare de parcă ar fi uitat cu totul de mine. Mă ţintuieşte cu privirea prin lumina lunii.

— Nu ştiu dacă ar trebui, spune ea. N-o să-i mai văd niciodată pe-ai mei.

— Se poartă rău cu tine, Arney. Trebuie să pleci. Trebuie să vii cu noi. Acum *noi* o să fim ai tăi. Eu, şi Fern, şi Briny, şi Queenie, şi bătrânul Zede.

Ne privim una pe alta multă vreme. În cele din urmă, încuviinţează din cap şi dezleagă barca aşa de repede, încât cad peste Fern. Luăm vâslele şi vâslim o vreme, lăsând vântul şi curentul să ne tragă spre meandru până suntem destul de departe de mal.

— Unde’s… un li… licuricii? mormăie Fern când mă târăsc peste ea.

— Şşşttt. Trebuie să ajungem întâi până la râu. Poţi să mai dormi încă niţel.

Trag pătura peste ea şi-i pun pantofii în picioarele goale ca să rămână calde şi o las să folosească sacul ca pernă.

— O să te trezesc când vine vremea să ne uităm.

N-o să fie niciun licurici, dar când o să vadă în cele din urmă *Arcadia* n-o să-i mai pese deloc.

Arney porneşte motorul şi se aşază la pupa ca să se ocupe de el. Eu îmi iau vâsla şi mă aşez în faţă, ca să mă uit după buşteni plutitori.

— Aprinde felinarul, spune Arney. Sunt chibrituri în cutia de-acolo.

Fac ce-mi cere şi, după doar câteva minute, plutim în mijlocul unui lac mare şi limpede, agitând creaturile nopţii care se îndepărtează în grabă de cercul de lumină al felinarului. Mă simt liberă ca gâştele canadiene care trec pe deasupra, presărate printre stele, strigându-şi gâgâitul de chemare. Se îndreaptă în aceeaşi direcţie ca şi noi. Spre sud, către râu. Le privesc trecând şi-mi doresc să prind una şi s-o las să mă ducă acasă.

— Mai bine fii atentă acolo.

Arney încetineşte barca în momentul în care lacul se îngustează, iar copacii se apropie.

— Împinge buştenii dacă zăreşti vreunul. Nu lăsa barca să se urce pe vreunul.

— Ştiu.

Aerul nopţii se răceşte şi devine mai greu şi miroase a baltă. Îmi închid mai strâns haina. Copacii acoperă cerul, cu trunchiurile late şi răsucite şi cu multe rădăcini. Crengile se întind spre noi ca nişte degete. Ceva hârşâie de-a lungul cocii şi ne ridică într-o parte.

— Ţine-i departe, se răsteşte Arney. Dacă ne găureşte vreunul barca, suntem pierdute.

Mă uit după buşteni şi noduri de chiparos şi orice fel de lemne care plutesc. Le împing cu vâsla, iar kilometrii trec încet pe lângă noi. Ici şi colo, la mal stau legate schituri, iar casele ridicate în mlaştină se leagănă pe tălpicile lor, cu felinarele licărind, dar în general suntem singure. Nu mai e nimic în afară de noi şi kilometri întregi de ţinut jos şi mlăştinos, unde trăiesc vidre şi lincşi şi unde muşchiul atârnă greu de crengile de deasupra capului. Copacii au forme care arată ca nişte monştri în întuneric.

Se aude o bufniţă şi atât Arney, cât şi eu ne lăsăm în jos. O auzim cum trece chiar pe deasupra capetelor noastre.

Fern se foieşte în somn, deranjată de zgomot.

Mă gândesc la poveştile lui Briny despre bau-bau şi cum îi duce pe copilaşi în mlaştină. Mă trece un fior, dar n-o las pe Arney să vadă. Aici nu sunt monştri mai răi decât cei care ne aşteaptă la casa doamnei Murphy, dacă suntem trimise înapoi.

Nu contează ce se mai întâmplă, Fern şi cu mine nu mai putem fi prinse.

Privesc apa şi încerc să nu mă gândesc la ce-ar putea fi prin mlaştină. Arney întoarce barca dintr-o parte într-alta, găsind canalul de fiecare dată, exact aşa cum spusese că poate să facă.

În cele din urmă, rămânem fără lumina lunii, iar kerosenul din felinar se termină. Flacăra sfârâie până nu mai rămâne decât un fitil care arde. Briza îl stinge când tragem la mal şi legăm parâma de o creangă de copac. Îmi simt braţele şi picioarele grele ca buştenii îmbibaţi de apă pe care i-am împins cu vâsla. Mă dor şi trosnesc când mă târăsc spre mijlocul bărcii ca să mă bag sub pătură lângă Fern, care a dormit aproape tot timpul.

Vine şi Arney.

— Nu mai e mult pân' în capu' meandrului de-aci, spune ea şi ne ghemuim toate trei, înfrigurate şi ude şi vrând să dormim.

De undeva, mi se pare că aud muzică, şi-mi spun că e un teatru plutitor şi că asta înseamnă că râul e aproape, dar s-ar putea să-mi joace mintea feste. În timp ce adorm, sunt sigură că în depărtare se aude sunetul bărcilor şi al barjelor. Sirenele de ceaţă şi fluierele se aud până departe noaptea. Ascult atent şi încerc să hotărăsc dacă ştiu care sunt. *Benny Slade, Generalul P* şi o barcă cu zbaturi cu sunetul ei care o trădează – *puff, slap, slap, slap, puff.*

Sunt acasă. Sunt învăluită de cântecul de leagăn pe care-l ştiu pe dinafară. Las întunericul şi sunetele nopţii să mă pătrundă, şi nicăieri nu-i niciun vis şi nicio spaimă. Maica-apă mă leagănă uşor şi blând până nu mai există

nimic altceva în jurul meu.

Dorm somnul adânc al nomadului de pe râu.

Dimineaţă, mă smulg din tăcere nişte glasuri. Glasuri… şi sunetul lemnului bătând în lemn. Arunc pătura, iar Arney sare drept de cealaltă parte a lui Fern. Ne uităm o clipă una la alta, aducându-ne aminte unde suntem şi ce am făcut. Între noi, Fern se întoarce şi clipeşte spre cer.

— Ţ-am zis io că-i cineva în barca aia, Remley.

Trei băieţi de culoare stau uitându-se la noi de pe nodurile unui chiparos, cu salopetele suflecate deasupra picioarelor slăbănoage şi pline de noroi.

— Asta-i *fată!* spune băiatul cel mai mare, împingând bărbia în faţă ca să se uite mai bine la mine şi bătând cu capătul harponului pentru broaşte în barcă. Şi iaca şi o fetiţă! Fete albe!

Ceilalţi se dau înapoi, dar băiatul mai mare – n-are cum să aibă mai mult de nouă sau zece ani – rămâne pe poziţie şi se reazemă în harpon.

— Ce faceţi aici? V-aţi rătăcit?

Arney se ridică în picioare şi împinge mâna spre ei.

— Fugiţi d’aici! Mai bine dispăreţi dacă ştiţi ce-i bine pentru voi.

Are glasul mai profund, ca vocea pe care o folosea înainte să ştiu că e fată.

— Am ieşit la pescuit. Am aşteptat să se facă dimineaţă ca s-o luăm de la capăt. Să se caţăre unu’ din voi aici şi să dezlege parâma aia, să putem să plecăm.

Băieţii rămân unde erau, încă uitându-se la noi cu ochii căscaţi.

— Hai, fuga, n-auziţi?

Arney scutură vâsla spre creanga de care e legată barca. Apa ne-a împins în timp ce dormeam, iar parâma s-a încurcat printre crengi. Ne-ar fi greu să ajungem singure la ea.

Scotocesc în sac şi scot un fursec. La familia Sevier nu-i niciodată greu să pleci cu prăjiturile Zumei. Am pus deoparte câteva în ultimele zile, ca să le am pregătite pentru călătorie. Acum prind bine.

— Îţi arunc un fursec dacă dezlegi parâma.

Fern se freacă la ochi şi şopteşte:

— Unde-i mămica?

— Taci, îi spun. Stai foarte nemişcată acum. Fără întrebări.

Ridic fursecul ca să-l vadă băieţii negri. Cel mai mic rânjeşte, apoi îşi lasă jos harponul şi se caţără pe creangă, aşa cum n-ar putea s-o facă decât o şopârlă. Se chinuie puţin la nod, dar îl desface. Înainte să ne îndepărtăm, arunc trei fursecuri pe mal.

— Nu era nevoie să le dai, se plânge Arney.

Fern se întinde spre mine şi se linge pe buze.

Le dau lui Fern şi Arney ultimele două fursecuri.

— O să avem o grămadă de mâncare după ce ajungem pe *Arcadia.* Queenie şi Briny o să se bucure aşa de tare că ne văd, că o să gătească o grămadă aşa de mare, de n-o să-ţi vină să-ţi crezi ochilor.

Încă de când am început călătoria, i-am promis lui Arney lucruri care s-o facă să meargă mai departe. Îmi dau seama că tot mai vrea să se întoarcă la ai ei. E ciudat cum lucrurile cu care eşti învăţat ţi se par bune, chiar dacă sunt rele.

— O să vezi, îi spun eu. După ce ajungem pe *Arcadia,* o să plecăm pe râu în jos, unde nu poate să ne facă nimeni necazuri. O să mergem spre sud, şi bătrânul Zede o să vină chiar în urma noastră.

Îmi spun asta iar şi iar şi iar în timp ce pornim motoraşul şi ne croim drum spre gura mlaştinii, dar în mine parcă ar fi o parâmă care e încă legată de ceva din urmă. Se întinde tot mai tare şi mai tare, chiar şi după ce cotim, iar copacii se îndepărtează, şi văd râul, gata să ne ducă acasă. În mine creşte o îngrijorare, şi n-are nicio legătură cu siajul de la bărcile mari care ne împinge şi ne leagănă în timp ce ne îndreptăm încet spre Memphis.

Când începe în cele din urmă să se zărească Mud Island, îngrijorarea îmi opreşte cu totul răsuflarea şi aproape că-mi doresc să ne răstoarne o barjă în derivă când traversăm spre golfuleţ. Ce-o să spună Briny şi Queenie când o să

vadă că Fern e singura care a mai rămas în afară de mine?

Întrebarea devine tot mai apăsătoare când trecem pe lângă fosta tabără de case plutitoare, care e aproape golită acum, şi o îndrum pe Arney în golfuleţul prin care am trecut deja de o sută de ori în mintea mea. Am venit aici din maşina domnişoarei Tann, şi din beciul doamnei Murphy, şi de pe canapeaua de la petrecerea de vizionare, şi din dormitorul cu dantelă roz din casa mare a soţilor Sevier.

E greu de crezut, chiar şi când cotim şi *Arcadia* aşteaptă acolo, că e reală. Nu e doar un vis.

Barca lui Zede e legată un pic mai jos, dar, cu cât mă apropii mai mult, cu atât pare ceva mai în neregulă cu *Arcadia.* Balustrada verandei e ruptă. Pe acoperiş sunt împrăştiate frunze şi ramuri căzute. Cioburile unei ferestre sparte lucesc în lumina soarelui lângă coşul sobei. *Arcadia* se înclină în apă, cu coca aşa de înfundată în noroiul de pe mal, că mă întreb cum o s-o mai scoatem vreodată de-acolo.

— *Arcadia! Arcadia!* se bucură Fern, şi bate din palme, şi arată cu mâna, cu buclele ei aurii săltând în sus şi-n jos.

Se ridică în mijlocul bărcii aşa cum numai o fată de pe râu ştie s-o facă.

— *Arcadia!* Queenie! Queenie! strigă iar şi iar pe măsură ce ne apropiem.

Nu se vede nici urmă de oameni prin preajmă. *Poate că s-au trezit dimineaţă şi s-au dus la pescuit sau la vânătoare? Sau poate că sunt la Zede?*

Dar Queenie nu prea pleacă de pe barcă. Îi place să stea acasă, doar dacă n-are prin jur ceva femei la care să se ducă în vizită. Pe-aici nu mai e nimeni.

— Asta e?

Arney pare îndoită.

— Probabil că nu-s acasă în clipa asta.

Încerc să par sigură pe mine, dar nu sunt. Mă cuprinde un sentiment negru şi greu. Queenie şi Briny n-ar lăsa niciodată barca să arate aşa. Briny a fost întotdeauna mândru de *Arcadia.* A îngrijit-o întotdeauna foarte frumos.

Chiar şi cu cinci copii, Queenie ţinuse căsuţa noastră curată lună. *În perfectă ordine,* spunea ea.

Arcadia e departe de a fi în perfectă ordine acum. Arată chiar şi mai rău când Arney ne duce lângă pasarelă şi apoi opreşte motorul ca să ne apropiem plutind. Când mă prind de balustradă ca să trag barca, îmi rămâne în mână o bucată şi aproape că mă răstorn în apă.

Nici n-apucăm să legăm barca la mal, că îl şi văd pe Silas fugind pe mal, cu picioarele lui lungi lovind în nisip. Sare peste o grămadă de uscături, agil ca o vulpe, şi, pentru o clipă, mă gândesc la Camellia tulind-o când a venit poliţia.

Pare să fi fost acum ani de zile, nu acum câteva luni.

Silas mă întâmpină când cobor de pe barcă. Mă prinde într-o îmbrăţişare de urs şi mă leagănă şi mă ridică deasupra nisipului, în vreme ce picioarele lui se înfundă în mal. Apoi mă lasă jos în capul pasarelei.

— E o binecuvântare că eşti aici, spune el. N-am crezut că o să te mai văd vreodată.

— Şi eu mă îndoiam la un moment dat.

În spatele meu, o aud pe Arney ajutând-o pe Fern, dar nu pot decât să mă uit la Silas. *El* e o binecuvântare, asta e.

— Am venit acasă. Am reuşit să ajungem acasă.

— Aşa e. Şi ai adus-o şi pe Fern. Stai să vadă Zede!

Mă îmbrăţişează din nou şi de data asta nu-mi mai ţine braţele lipite de mine. Îl îmbrăţişez şi eu.

Abia când vorbeşte Fern îmi aduc aminte că se mai uită şi altcineva.

— Unde-i Queenie? întreabă ea.

În clipa în care-i dau drumul lui Silas şi mă dau înapoi ca să mă uit la el, îmi dau seama că e ceva în neregulă. Din cabină n-a ieşit nimeni, nici chiar cu toată hărmălaia pe care am făcut-o.

— Silas, unde-i Queenie? Unde-i Briny?

Silas mă prinde pe după umeri. Ochii lui întunecaţi mă ţintuiesc adânc. Îi tremură puţin colţul gurii.

— Mama ta a murit acum trei săptămâni, Rill. Doctorul a

zis că a fost septicemie, dar Zede mi-a zis că i s-a frânt inima. Îi era prea dor de voi.

Vestea mă spintecă la fel ca pe un peşte. Sunt pustie pe dinăuntru. *Mama mea nu mai e pe lumea asta? A plecat de pe lumea asta şi n-o s-o mai văd niciodată?*

— Unde… unde-i Briny? întreb.

Silas mă strânge mai tare. Îmi dau seama că-i e teamă că, dacă-mi dă drumul, o să mă prăbuşesc ca o păpuşă de cârpă. Pentru o clipă, cred că aşa o să se şi întâmple.

— Nu-i bine, Rill. S-a apucat de băut după ce v-a pierdut pe toţi. E şi mai rău de când a murit Queenie. De două ori mai rău.

Capitolul 23

Avery

Stau alături de Trent şi ne uităm în sus spre coloanele antice care îngrădesc perimetrul unei fundaţii ruinate de piatră şi beton. Stau ca nişte santinele, cu atitudine marţială, cu picioarele pierdute în iederă şi iarbă deasă şi capetele încoronate de ornamente în cartuş sculptate şi heruvimi având culoarea muşchiului.

Trec câteva clipe până să ne dăm vreunul seama că Jonah a urcat treptele ca să cerceteze ceva ce trebuie să fi fost cândva o verandă pe mai multe niveluri. Balustradele ruginite de la al doilea etaj se arcuiesc pe lângă coloane, mult deasupra capetelor noastre, legându-le între ele ca nişte fâşii decolorate de împletitură aurie.

— Hei, vino înapoi, prietene, îi strigă Trent lui Jonah.

Pietrele par solide, dar n-ai de unde să ştii cât de stabil e totul.

Odinioară aici se aflase o casă ridicată pe o plantaţie, ascunsă pe o colină de-a lungul râului Savannah, nu departe de Augusta. A cui a fost? Pe-aproape, se ridică părăginite o gheţărie şi alte acareturi, cu acoperişurile cu olane roşu de Burgundia deteriorându-se încet şi scânduri dezmembrate ieşind în afară ca nişte oase rupte.

— Ce naiba *făcea* bunica mea aici?

Mi-e imposibil să mi-o imaginez într-un loc ca ăsta pe bunica Judy – femeia care se plângea dacă veneam din hambar cu păr de cal pe pantaloni şi făceam greşeala să mă aşez pe vreo mobilă.

Şi *în fiecare* joi, timp de *ani de zilei* De ce?

— Un lucru e sigur. Nimeni nu ar putea deranja pe aici. Mă îndoiesc că îşi mai dă măcar cineva seama că locul ăsta există.

Trent se duce spre trepte şi îi întinde o mână lui Jonah, iar băieţelul sare voios jos.

— Stai aici, lângă tati, prietene. Ştiu că arată

extraordinar, dar s-ar putea să fie şerpi.

Jonah se ridică pe vârfuri ca să vadă dincolo de fundaţie.

— Unde şape?

— Am zis că s-ar putea să fie.

— Ahhh…

Sunt distrasă de ei o clipă. Arată ca o poză de revistă, cu soarele amiezii revărsându-se printre copacii bătrâni şi căzând peste ei, luminându-le părul blond şi posturile asemănătoare.

Mă întorc până la urmă la ruinele casei. La vremea ei, fusese probabil măreaţă.

— Păi, ţinând cont de faptul că folosea un taxi în loc să-l pună pe şoferul ei s-o aducă, nu voia să ştie nimeni unde e.

Vreau ca adevărul să fie atât de nevinovat, dar ştiu că nu e cazul. E o coincidenţă prea mare că May Crandall a pomenit de Augusta, iar bunica mea tot venea aici. Era ceva care le implica pe amândouă. E casa lui May, ştiu. Relaţia ei cu bunica Judy înseamnă mult mai mult decât colaborarea pentru o poveste despre adopţii tragice petrecute cândva.

— Pare că drumul continuă pe-acolo.

Trent face un semn către cărarea pe care am venit dinspre poartă. Cu iarbă crescută pe mijloc şi spicele aplecându-se peste făgaşe de roţi şterse, abia dacă poate fi considerat drum, dar e evident că s-a mers pe el şi iarba a fost cosită de anul trecut. Cineva s-a ocupat de locul ăsta până destul de recent.

— Presupun că ar trebui să vedem unde duce.

Dar o parte din mine – cea mai mare parte – se teme să afle.

O luăm pe drum, trecând peste ce fusese odată o peluză. Jonah ridică sus picioarele la fiecare pas, înaintând prin iarba necosită de parcă ar încerca valurile de-a lungul ţărmului. Trent îl ridică şi-l aşază pe braţ când iarba devine mai înaltă şi cărarea ne duce printre copaci.

Jonah arată spre păsări şi veveriţe şi flori, făcând expediţia noastră să pară nevinovată – o mică plimbare în natură cu prietenii. Vrea să-i comentăm, şi eu, şi tatăl lui,

descoperirile. Fac tot ce pot, dar mintea îmi goneşte la vale cu milioane de kilometri pe oră. Printre copaci, zăresc apa. E luminată de soare, uşor vălurită de briză. Râul, fără îndoială.

Jonah îmi spune Ai-ber-ii. Tatăl lui îl corectează, spunând:

— E domnişoara Stafford.

Trent îmi zâmbeşte într-o parte.

— Familia mea e de modă veche. Nu folosim prenumele pentru adulţi.

— E drăguţ.

Şi eu am fost crescută la fel. Honeybee m-ar fi pedepsit să stau în camera mea dacă n-aş fi folosit corespunzător *domnul* şi *doamna* pentru adulţi. Regula a rămas în vigoare până am terminat colegiul, devenind oficial adultă.

În faţă, cărarea ocoleşte resturile unui gard de sârmă ruginit. E aşa de năpădit de luleaua-turcului, încât, până nu ajungem aproape deasupra ei, nu-mi dau seama că de fapt urmează limitele unei curţi. Printre trandafirii căţărători roşii şi liliacul indian alb ca zăpada e ascunsă o căsuţă îngrijită. Aflată pe o colină deasupra râului, e ca o căsuţă fermecată dintr-un basm pentru copii – genul de ascunzătoare care ar adăposti o prinţesă deghizată sau un bătrân pustnic înţelept care a fost cândva rege. O alee acoperită cu scânduri coboară de la poarta din faţă a curţii până la docul lăsat spre apă.

Deşi grădinile din jurul casei sunt năpădite de vegetaţie acum, e evident că au fost îngrijite cu pasiune. Umbrare şi bănci şi bazine pentru păsări stau răbdătoare lângă cărări pavate îngrijit cu piatră. Căsuţa e aşezată pe piloni scurţi, pregătită să înfrunte fluxul. Judecând după tocurile decolorate de lemn ale ferestrelor şi acoperişul din foi de tablă, aş zice că se află acolo de zeci de ani.

Deci aceasta era destinaţia bunicii. Nu-i greu de imaginat că-i plăcea să vină aici. Era un loc unde putea lăsa în urmă obligaţiile, grijile, îndatoririle, reputaţia familiei, atenţia publică – tot ce umplea agendele acelea administrate cu grijă.

— N-ai zice că se află aşa ceva aici.

Trent admiră micul refugiu în vreme ce ocolim ca să ajungem în faţă, unde printre copaci se iţeşte o verandă lată cu plasă. La ferestrele din faţă atârnă perdele de dantelă. Un clopoţel de vânt cântă muzica dulce şi blândă a amiezii. Crenguţele şi frunzele de pe trepte confirmă că n-a mai măturat nimeni după ultimele furtuni.

— Nu, n-ai zice.

Asta e oare casa lui May Crandall, locul unde a fost găsită alături de trupul neînsufleţit al surorii ei?

Trent deschide poarta strâmbă, făcându-ne loc să intrăm. Poarta hârşâie pe aleea de piatră, protestând în faţa intruziunii.

— Pare foarte liniştit. Să vedem dacă e cineva acasă.

Urcăm împreună treptele, iar Trent îl lasă jos pe Jonah pe verandă, unde uşa de plasă se închide scârţâind în urma noastră.

Ciocănim la uşă şi aşteptăm şi, în cele din urmă, tragem cu ochiul prin perdelele de dantelă. Înăuntru, o banchetă înflorată, încadrată de măsuţe Queen Anne şi lămpi Tiffany, pare nepotrivită în căsuţa umilă de pe râu. Pereţii micuţei sufragerii sunt acoperiţi cu tablouri şi fotografii, dar nu pot să le văd clar de aici. În capătul îndepărtat e o bucătărie. Uşile care dau din încăperea principală par să ducă spre dormitoare şi o verandă în spate, care a fost închisă.

M-am mutat la cealaltă fereastră, ca să văd mai bine, când îl aud pe Trent încercând clanţa.

— Ce *faci?*

Aruncând o privire peste umăr, aproape că mă aştept să aud alarme sau, şi mai rău, să văd o puşcă îndreptată spre noi.

Trent îmi face cu ochiul, având o sclipire neastâmpărată în ochi când clanţa scoate un ţăcănit.

— Verific o potenţială proprietate de scos la vânzare. Cred că m-a sunat cineva să fac o evaluare.

Ajunge înăuntru înainte să apuc să protestez. Oricum, nu sunt sigură că aş face-o. Nu pot să plec fără să aflu mai

multe, fără să descopăr ce se petrecea aici. E greu de imaginat cum cineva aflat în starea lui May putea să fi locuit aşa de departe de drumurile cunoscute.

— Jonah, tu stai aici, pe verandă. Nu treci de uşa de plasă.

Trent îi aruncă o privire poruncitoare peste umăr.

— ’ine.

Jonah e ocupat să culeagă ghindele pe care probabil că le strecurase vreo veveriţă prin colţul sfâşiat al uşii de plasă. Cât le numără, îl urmez pe Trent înăuntru.

— Una, două, tei… şapte… opt… patuşpatu.

Numărătoarea se stinge când rămân pe covoraşul de lângă uşă şi mă uit prin încăpere. Nu e ce mă aşteptam. Nu-i niciun strat de praf, nicio grămadă de insecte moarte pe pervazuri. Totul străluceşte de curăţenie. Îţi dă un sentiment limpede că e locuită, dar singurele zgomote vin de la clopoţelul de vânt, de la păsări, frunze, glasul şoptit al lui Jonah şi chemarea unei păsări de pe râu.

Trent atinge un plic care stă pe blatul de bucătărie şi se răsuceşte ca să se uite la el.

— May Crandall.

Prezintă dovada, dar eu aproape că n-o văd.

Sunt atentă la un tablou aflat deasupra şemineului. Pălăriile de soare colorate, rochiile fără mâneci din anii ’60 bine călcate, zâmbetele, buclele blonde ridicate de briza sărată, râsul pe care poţi să-l vezi, dar nu să-l şi auzi…

Recunosc scena, dacă nu chiar poza exactă. În asta, cele patru femei se uită una la cealaltă şi râd. Băieţii care se jucau în nisip au dispărut din fundal. Fotografia pe care am găsit-o în atelierul lui Trent Senior era alb-negru, iar femeile zâmbeau către camera foto. Instantaneul care inspirase pictura fusese făcut probabil cu o clipă înainte sau după asta. Pictorul adăugase culori vii. Nu există nicio nuanţă cu care să pictezi râsul, totuşi momentul surprins radiază bucurie. Femeile stau cu braţele prinse la cot, în timp ce-şi dau capetele pe spate. Una dintre ele aruncă stropi de apă spre fotograf.

Mă apropii de tablou ca să cercetez semnătura din colţul

de jos. *Fern,* scrie acolo.

Titlul lucrării e scris pe o plăcuţă de aramă prinsă pe ramă: ZIUA SURORILOR.

Bunica mea e în stânga. Conform poveştii pe care am auzit-o la cămin, celelalte trei sunt May, Lark şi Fern.

Cu capetele date pe spate şi mai mult soare decât umbre pe chipuri, femeile chiar *arată* a surori.

Inclusiv bunica mea.

— Nu e singura imagine.

Trent se răsuceşte, cercetând încăperea. Peste tot se află fotografii. Diverse decenii, diverse locuri, o varietate de rame şi dimensiuni, dar totdeauna aceleaşi patru femei. Pe doc, lângă râu, cu blugii suflecaţi şi undiţe în mână; bând ceai lângă trandafirii căţărători din spatele căsuţei; în canoe roşii, cu pagaiele pregătite.

Trent se apleacă peste o masă, deschide un album foto negru uzat şi îl frunzăreşte.

— Au petrecut o grămadă de timp aici.

Fac un pas spre el.

Dintr-odată, se aude lătrând un câine afară. Pe măsură ce se apropie zgomotul, înlemnim amândoi. Pe treptele verandei se aud răsunând ghearele. Din patru salturi grăbite, Trent e în cealaltă parte a încăperii şi iese pe uşa din faţă, dar nu-i destul de rapid. Un câine negru mare mârâie din cealaltă parte a uşii de plasă, iar Jonah stă încremenit.

— Uşurel, prietene…

Trent înaintează, îl prinde pe Jonah de braţ şi îl împinge în spate spre mine.

Câinele înalţă capul şi latră, după care zgârie în partea de jos a uşii, încercând să-şi bage nasul prin colţul sfâşiat.

Nu prea departe, huruie un fel de motor. Poate o cositoare. Vine spre noi. Trent şi cu mine n-avem de ales, trebuie să aşteptăm. Nici măcar nu îndrăznesc să închid în urma noastră uşa din faţă a casei. Dacă pătrunde câinele, ne trebuie o cale de scăpare.

Suntem ca nişte infractori surprinşi în flagrant. De fapt, *suntem* nişte infractori surprinşi în flagrant.

Doar Jonah, care e complet nevinovat, e entuziasmat, îi ţin o mână pe umăr, în timp ce el ţopăie încercând să vadă de unde vine zgomotul de motor.

— A… tractor! Tractor!

Bate din palme când se iveşte pufăind un bărbat în salopetă şi cu o pălărie de paie, într-un tractor roşu şi gri, de o vechime ce nu poate fi apreciată. În urma lui se hurducăie o remorcă pe două roţi, cu o cositoare Weed Eater şi câteva crenguţe în ea. Soarele trece pe deasupra, lăsând pete pe pielea arămie lucioasă a bărbatului în timp ce acesta trage lângă poartă şi opreşte motorul.

La o privire mai atentă, văd că e mai tânăr decât îl fac să arate veşmintele. Poate cam de vârsta părinţilor mei… vreo şaizeci de ani, probabil?

— Sammy!

Are glasul profund şi poruncitor când coboară din tractor şi cheamă câinele.

— Încetează, acum! Taci! Vino’ ncoace!

Sammy are alte gânduri. Aşteaptă până bărbatul ajunge aproape lângă el înainte să asculte comanda.

Străinul se opreşte la jumătatea scării, dar e aşa de înalt, că suntem aproape la acelaşi nivel.

— Vă ajut cu ceva? întreabă el.

Trent şi cu mine ne uităm unul la altul. În mod evident, niciunul dintre noi nu îşi făcuse vreun plan pentru momentul ăsta.

— Am vorbit cu May la cămin.

Trent e insinuant ca un comisionar. Totul pare ca o explicaţie, deşi de fapt nu e.

— E… Asta-i… casa… ei? mă bâlbâi eu, făcând să părem şi mai vinovaţi.

— Ai tractor!

Dintre noi trei, Jonah face cel mai inteligent comentariu.

— Da, domnule, chiar acolo, băieţaş.

Bărbatul îşi sprijină mâinile de genunchi, ca să stea de vorbă cu Jonah.

— Ăla a fost tractorul tăticului meu. L-a cumpărat când era nou-nouţ, în 1958. Vin doar să-l pornesc când am timp,

curăţ buruienile în jurul fermei, strâng crengile şi văd ce face mama. Nepoţeilor le place grozav să vină cu mine. Chiar acum am cu mine unul cam cât tine.

— Ah…

Jonah e impresionat corespunzător.

— Am tlei ani.

Se chinuie să ridice trei degete şi să ţină strânse degetul mic şi pe cel mare.

— Mda, Bart e chiar de vârsta ta.

Bărbatul e de acord.

— Trei şi jumătate. Botezat după tataia. Adică eu.

Bart cel mare se îndreaptă, cercetându-ne pe Trent şi pe mine.

— Sunteţi rude de-ale lui May? Ce mai face? Mama mi-a zis că sora ei a murit şi a trebuit s-o ducă pe doamna Crandall la azil. A zis că nepoţii au dus-o la un cămin din Aiken, crezând că e mai bine dacă nu e aşa de aproape de casă. Foarte trist. Îi plăcea mult locul ăsta.

— Face pe cât de bine se poate, bănuiesc, îi spun eu. Nu cred că-i place prea tare acolo. După ce i-am văzut casa de aici, înţeleg de ce.

— Sunteţi vreo nepoată?

Mă ia direct în vizor. Îl văd cum răsfoieşte catalogul mental, încercând să se hotărască cine aş putea fi eu.

Mi-e teamă să-l mint. N-am de unde să ştiu nici măcar dacă May *are* vreo nepoată. S-ar putea să mă testeze.

Oricum, o minciună nu mi-ar rezolva cu adevărat problema.

— Nu sunt… foarte sigură, ca să fiu sinceră. Aţi spus că mama dumneavoastră stă pe-aproape? Mă întreb dacă ar putea să ştie ceva despre – *secretul pe care-l păstrează bunica mea – f*otografiile din casă şi tabloul de deasupra şemineului? Bunica mea e una dintre femeile de-acolo.

Bart aruncă o privire complet neştiutoare spre casă.

— N-aş putea zice. Eu, unul, n-am mai fost înăuntru de ani de zile. Mama a fost cea care s-a ocupat de locul ăsta de multă vreme. Chiar de dinainte să ardă de la trăsnet casa mare, în ’82.

— Am putea cumva… să vorbim cu ea? Am abuza prea mult de bunăvoinţa ei?

Îşi dă pălăria pe spate, zâmbind.

— Doamne, Dumnezeule! Niciun pic. Îi place când vine oricine în vizită. Doar să fiţi siguri că aveţi timp de pierdut. Mama chiar e în stare să *vorbească.*

Se lasă pe spate şi se uită pe după colţul casei.

— Aţi venit pe jos de la casa veche? E un drum mai uşor spre ieşire pe-aici. O alee mică până la drumul spre fermă. May îşi ţinea maşina parcată în garajul de la mama.

— Ah, n-am ştiut.

Dar asta explică multe, cum ar fi intrarea din faţă năpădită de vegetaţie şi cărarea accidentată pe care am ajuns aici.

— Am intrat pe poarta veche de fier.

— Ah, fir-ar, o să vă umpleţi de purici până mâine. Să-mi aduceţi aminte să vă dau nişte săpun de la mama. Şi-l face singură.

Începe pe loc să mă mănânce pielea.

— Hopa sus în remorca de-acolo. Vă duc până la mama. Sau poate că vreţi mai bine să mergeţi pe jos?

Mă uit peste drum şi nu văd decât miliarde de purici aşteptând să se prindă de mine şi să-mi producă mâncărimi o veşnicie.

Jonah deja trepidează, trăgând de pantalonii lui taică-su şi arătând spre tractor.

— Cred că venim cu tine, decide Trent.

Jonah bate din palme şi se bucură, susţinând moţiunea.

— Atunci hai încoace, micuţule.

Bart deschide uşa de plasă, iar Jonah întinde mâna după el, de parcă ar fi un vechi prieten. Bart îl ridică pe Jonah în aer şi-l duce în josul scărilor şi e evident că are experienţă la chestii de-astea. E clar că e un bunic de nota zece.

Jonah e în al nouălea cer când urcăm în micuţa remorcă de lemn pe două roţi, care-mi aduce aminte de căruţul pentru bălegar pe care-l folosesc grăjdarii la Drayden Hill. Ba chiar am o bănuială că remorca asta s-ar putea să fi fost folosită în acelaşi scop. Substanţe dubioase sar prin jur de

sub grămada de crengi. Pe Jonah nu-l deranjează niciun pic. Pare fericit ca o rățuşcă într-o baltă când trecem printr-un lăstăriş din marginea curţii şi o luăm pe un drum în mod vădit folosit intens, poate pentru o maşină de teren sau o maşină de golf.

Traseul ne îndepărtează de râu, ducându-ne pe un drum de ţară, unde cotim pe prima alee. Casa albastră, proaspăt zugrăvită, arată ca locul unde ar sta o fostă nevastă de fermier. În curte, ciugulesc găini. O vacă de lapte bălţată stă tolănită la umbra unui copac. Rufele se leagănă leneş pe o frânghie. Sammy ţopăie înainte, lătrând şi hămăind, să ne anunţe sosirea.

Mama lui Bart îşi târăşte picioarele pe verandă, îmbrăcată într-un *muumuu* colorat, papuci de casă şi o eşarfă galben-strălucitor. O floare de mătase asortată îi împodobeşte cocul cărunt din vârful capului. Când ne vede în remorca tractorului, se trage înapoi şi-şi duce mâna streaşină la ochi.

— Ce-ai acolo, Barthol'mew?

Îl las pe fiul ei să-i dea o explicaţie, pentru că eu n-am niciuna.

— Erau la doamna Crandall acasă. Zic că au vizitat-o la cămin.

Bărbia bătrânei dispare în cutele tăbăcite, de culoarea scorţişoarei, ale gâtului.

— Cin' ziceaţi că sunteţi?

Cobor din remorcă înainte să se hotărască dacă să-l pună pe fi-su să ne ducă înapoi de unde ne-a luat.

— Avery.

Nu-s decât doi paşi până pe verandă şi întind în grabă mâna ca s-o strâng pe a ei.

— Îl întrebam pe fiul dumneavoastră despre fotografiile şi tablourile de la May de-acasă. E şi bunica mea în ele.

Bătrâna se uită de la mine la Trent, care aşteaptă la baza scărilor, în timp ce Jonah inspectează tractorul împreună cu Bart. Dintr-un hambar de alături se iveşte un băieţel înalt cam cât Bart şi vine în fugă prin curte spre ei. Prezentările nu sunt necesare, dar sunt făcute rapid.

Acesta e micul Bart.

Bătrâna îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine. Îşi lungeşte gâtul şi mă priveşte mult şi atent, de parcă mi-ar carta conturul feţei, comparându-l cu ceva. Mi se pare mie, sau a apărut o străfulgerare de recunoaştere?

— Şi cine ziceai că eşti?

— Avery, repet eu, mai tare de data asta.

— Av'ry şi mai cum?

— Stafford.

Nu i-am oferit intenţionat informaţia până acum. Dar nu vreau să plec de-aici fără răspunsuri şi, dacă asta trebuie făcut, asta fac.

— Eşti fata domnişoarei Judy?

Inima îmi bate aşa de tare, că îmi simt timpanele pulsând.

— Nepoata.

Timpul pare să stea în loc. Nu mai sunt deloc conştientă de pălăvrăgeala băieţeilor, de discuţiile despre tractor, de Bart cel mare şi de cloncănitul găinilor, nici de văcuţa care alunga muştele, nici de cântecul fără sfârşit al unei mierle.

— Vreţi să ştiţi de casa de-alături. De ce se ducea acolo.

Nu e o întrebare, ci o afirmaţie, de parcă femeia asta aşteptase ani de zile, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, o să vină cineva să întrebe.

— Da, doamnă, asta vreau. Aş întreba-o pe bunica, dar, sinceră să fiu, nu se simte foarte bine din punct de vedere mental. Nu-şi mai aduce aminte multe lucruri.

Clatină încet din cap, cu limba scoţând încet un *ţţ, ţţ, ţţ.* Când îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea, spune:

— Ce nu-şi mai aduce aminte capul, inima tot ştie. Dragostea, mai tare ca orice. Mai tare ca toate alelalte. Vrei să ştii despre surori.

— Vă rog, şoptesc eu. Da. Vă rog, spuneţi-mi.

— Nu-i secretul meu, să pot să-l spun.

Se întoarce şi pleacă târându-şi picioarele spre casă şi, pentru o clipă, cred că am fost trimisă la plimbare, dar o privire scurtă pe care o aruncă peste umăr îmi spune altceva. Mi se cere să mă duc după ea înăuntru.

Mi se *spune.*

Mă opresc imediat după prag, aşteptând cât deschide capacul strâmb al unui birou mic de stejar şi scoate un crucifix de tablă îndoit. De sub el, scoate trei foi de hârtie şifonate, rupte cândva dintr-un carnet de notiţe galben. Deşi au fost mototolite şi apoi netezite, nu arată deosebit de vechi şi cu siguranţă nu au aceeaşi patină ca bucata de tablă presată.

— Le-am luat doar să le ţin bine, spune femeia.

Îmi dă separat bucata de tablă şi hârtiile.

— Crucea a fost a lui Queenie, acum multă vreme. Domnişoara Judy le-a scris pe alelalte. E povestea *ei,* dar n-a scris niciodată restul. Au hotărât c-o s-o ducă în groapă cu ele, cred. Dar mi-am închipuit că o să vină cineva să întrebe într-o bună zi. Secretele nu-s lucru sănătos. Secretele nu-s lucru sănătos, orişicât de vechi ar fi. Uneori cele mai vechi secrete îs cele mai rele. Du-o pe bunica s-o vadă pe domnişoara May. Inima încă ştie. Încă ştie pe cine iubeşte.

Cobor privirea spre crucifix, îl întorc în mână, apoi despăturesc foile galbene. Recunosc scrisul. E al bunicii. M-am uitat destul la agendele ei ca să fiu sigură.

— Stai jos, copilă.

Mama lui Bart mă conduce spre un fotoliu. Pe jumătate mă aşez, pe jumătate mă prăbuşesc. Pe pagina de deasupra scrie:

PRELUDIU

Baltimore, Maryland
3 august 1939

Ziua şi locul în care s-a născut bunica mea.

Povestea mea începe într-o seară înăbuşitoare de august, într-un loc pe care n-o să-l mai văd niciodată. Încăperea prinde viaţă numai în imaginaţia mea. De cele mai multe ori când o invoc, e mare. Pereţii sunt albi şi curaţi, lenjeria de pe pat

foşneşte ca frunzele toamnei. Rezerva privată are tot ce-i mai bun…

Plutesc prin timp, rostogolindu-mă cu ani şi decenii în urmă, călătorind în spaţiu până într-un salon de spital, în august 1939, către o viaţă micuţă care vine pe lume şi o părăseşte în aceeaşi clipă, către sânge şi durere şi o tânără mamă ostenită care se cufundă într-un somn îndurător.

Acolo se aud discuţii şoptite între oameni puternici. Un bunic care, cu toată averea şi poziţia lui, nu-şi poate salva nepoţelul.

E un om important… un congresmen, poate?

Nu-şi poate salva fiica. Sau poate?

Ştiu despre o femeie din Memphis…

E făcută o alegere disperată.

Aici se termină povestea scrisă.

Şi începe o altă poveste. Saga unei copile cu păr blond care, dacă povestea sordidă a Georgiei Tann reprezintă vreun indiciu, e luată de la mamă imediat după naştere. Se semnează acte false, sau poate că proaspetei mămici extenuate i se spune doar că bebeluşul ei s-a născut mort. Copilul se face nevăzut în braţele Georgiei, livrat în taină unei familii care-l aşteaptă şi care îl va reclama ca fiind al ei şi-şi va îngropa secretul deznădăjduit.

Fetiţa devine Judy Myers Stafford.

Acesta este adevărul pe care-l căuta inima mea încă din ziua în care văzusem poza îngălbenită de pe noptiera lui May şi fusesem frapată de asemănare.

În fotografia de la cămin sunt Queenie şi Briny. Nu sunt doar nişte oameni din amintirile lui May Crandall. Sunt străbunicii mei. Nomazi de pe râu.

Aşa cum aş fi fost şi eu dacă soarta n-ar fi luat o întorsătură de negândit.

Mama lui Bart vine lângă mine. Se aşază pe braţul fotoliului, mă freacă pe spate şi-mi dă o batistă, pentru că îmi curg lacrimile.

— Of, scumpo. Of, copilă. Cel mai bine e *să ştii.* Mereu le-am zis, cel mai bine e să fii cine *eşti.* Cine *eşti* în tine.

Nu-i altă cale să trăieşti cum trebuie. Dar nu eu hotărăsc.

Nu ştiu sigur cât stau acolo, cu bătrâna bătându-mă uşor pe spate şi liniştindu-mă în timp ce mă gândesc la toate lucrurile care i-au ţinut despărţiţi pe copiii de pe *Arcadia.* Mă gândesc cum a explicat May deciziile lor: *Eram femei tinere, cu vieţile şi soţii şi copiii noştri. Am decis să nu amestecăm una cu alta. Ne era suficient să ştim că şi celelalte erau bine...*

Dar adevărul e că nu era destul. Nici chiar meterezele reputaţiei, şi ambiţiei, şi poziţiei sociale nu pot şterge dragostea surorilor, legătura dintre ele. Dintr-odată, barierele pe care le-a ridicat nevoia lor de a avea nişte vieţi ascunse şi nişte locuri tainice de întâlnire par aproape la fel de nemiloase ca şi adopţiile acelea intermediate, actele modificate şi separările forţate.

— Du-o pe bunica ta să-şi vadă sora.

O mână tremurătoare o strânge pe a mea.

— N-au mai rămas decât ele două. Singurele două surori. Să le zici că Hootsie spune că-i timpul să fie cine sunt.

Capitolul 24

Rill

Ţipătul caprimulgului încearcă să mă smulgă din vis, dar îl alung şi rezist. În vis, suntem cu toţii la bordul *Arcadiei…* Briny, şi Lark, şi Fern, şi Gabion. Plutim în jos pe Mississippi, unde fluviul e lat şi noi mergem chiar pe mijloc, de parcă am avea actul de proprietate pentru tot râul. Ziua e senină şi frumoasă şi nu se zăreşte niciun remorcher, sau barjă, sau vas cu zbaturi.

Suntem *liberi.* Suntem liberi şi lăsăm râul să ne ducă spre sud. Undeva departe, foarte departe de Mud Island şi de tot ce s-a întâmplat acolo.

Sunt cu noi şi Silas şi Zede. Şi Camellia şi Queenie.

Aşa ştiu că nimic nu-i adevărat.

Deschid ochii şi arunc pătura de pe mine şi, pentru o clipă, sunt orbită de soare şi dezorientată. E miezul zilei, nu noapte. Apoi îmi dau seama că sunt ghemuită în schif cu Fern, şi suntem ascunse sub nişte pânze aspre, nu sub pături. Schitul e legat în spatele *Arcadiei* şi nu merge nicăieri. E singurul loc unde ne putem odihni în cursul zilei şi să fim sigure că nu vine pe furiş Briny.

Se aude din nou chemarea caprimulgului. Ştiu, e Silas. Mă uit după el prin desiş, dar s-a ascuns.

Mă foiesc sub pânze, iar Fern se trezeşte şi mă prinde de gleznă. De când ne-am întors la *Arcadia,* îi e frică să rămână singură fie şi un minut. Nu e niciodată sigură dacă Briny o s-o împingă aşa de tare, că o să cadă, sau o s-o strângă aşa de tare, că o să se sufoce.

Răspund la chemarea păsării, iar Fern se ridică în patru labe, încercând să vadă în pădure.

— Şşştttt, şoptesc eu.

Când ne-am furişat spre schif azi-dimineaţă, Briny se învârtea pe-acolo cu o sticlă de whisky. Probabil că până acum a adormit pe verandă. Doar că nu sunt sigură.

— Mai bine nu-l lăsăm pe Briny să afle că e Silas aici.

Fern încuviinţează şi se linge pe buze. Îi chiorăie burtica. Probabil ştie că Silas o să ne aducă de mâncare. Dacă n-ar fi fost Silas şi bătrânul Zede şi Arney, am fi murit de foame în cele trei săptămâni de când ne-am întors pe *Arcadia.* Briny n-are prea mare nevoie de mâncare. Trăieşte mai mult cu whisky acum.

Ridic pânza pentru Fern.

— Intră la loc un minut.

Dacă vede Briny că a venit Silas şi face o criză din cauza asta, nu vreau să-i stea în cale Fern.

Trebuie s-o desprind de mine ca s-o bag la loc sub pânze, dar rămâne acolo.

Silas aşteaptă în desiş. Mă strânge tare în braţe, iar eu îmi muşc buza ca să nu plâng. Mergem împreună puţin mai departe, dar nu aşa de departe ca să n-o aud pe Fern dacă are nevoie de mine.

— Eşti bine? întreabă Silas când ne aşezăm sub un copac.

Dau din cap.

— Totuşi, pescuitul n-a mers bine dimineaţă.

Nu vreau să cer mâncare, dar sper că asta-i în săculeţul pe care-l duce.

Îmi dă un pacheţel nu mai mare decât doi pumni, dar înseamnă mult. Proviziile lui Zede sunt pe terminate, şi o mai are de hrănit şi pe Arney. S-a mutat pe barca lui, unde o să fie în siguranţă. Zede voia să ne ducem şi Fern şi cu mine, dar eu ştiu că Briny n-o să ne facă rău.

— Nişte biscuiţi de ovăz şi un pic de peşte sărat. Un măr pe care puteţi să-l împărţiţi.

Silas se lasă în spate şi se sprijină în mâini, trage aer în piept şi se uită spre râu, printre rugi.

— Briny e mai bine azi? Îşi revine măcar?

— Puţin.

Nu sunt sigură dacă-i adevărat sau doar vreau eu să fie. În principal, Briny se învârte pe barcă şi bea şi urlă noaptea. După aia doarme în timpul zilei ca să-şi revină.

— Zede zice că o să plouă diseară.

Am văzut şi eu semnele de ploaie. Mă îngrijorează.

— Nu te întoarce şi nu încerca iar să dezlegi parâmele, bine? Nu încă. Poate peste câteva zile. Încă vreo câteva zile şi cred că o să fie pregătit şi Briny.

Timp de două săptămâni, am stat la ţărm peste râu de Mud Island, în timp ce vremea se răcea tot mai tare. Deşi Silas şi Zede îl avertizaseră pe Briny că poliţia ne-ar putea găsi uşor dacă ar veni să ne caute, Briny nu lăsase pe nimeni să dezlege parâmele de la ţărm. Aproape că-l împuşcase pe Silas în mână când încercase. Aproape că o împuşcase şi pe biata Arney. Îi dădusem o parte dintre hainele lui Queenie, iar Briny decisese că ea chiar era Queenie şi era furios pe ea că murise.

— Doar încă un pic, mă rog eu de Silas.

Se scarpină la ureche de parcă nu asta e ce vrea să audă.

— Tre' s-o iei pe Fern şi să veniţi cu mine pe barca lui Zede. O s-o scoatem în canalul principal, să vedem dacă nu vine şi Briny după noi.

— Doar câteva zile. Briny o să se facă mai bine. Şi-a pierdut minţile o vreme, asta-i tot. O să-i treacă.

Sper că am dreptate, dar adevărul este că Briny nu vrea s-o părăsească pe Queenie, iar Queenie e îngropată în pământul gros de pe Mississippi nu departe de-aici. I-a citit ultimele cuvinte un preot catolic, mi-a zis Zede. Nu ştiusem niciodată că mama era catolică. Până n-am stat la soţii Sevier, nici măcar nu ştiam ce înseamnă. Zuma purta o cruciuliţă cum era cea de pe peretele bărcii noastre. O ţinea în mână şi uneori vorbea cu ea, exact cum făcea şi Queenie, dar nu în poloneză. Soţilor Sevier nu le prea păsa, pentru că ei erau baptişti.

Îmi imaginez, oricum ar fi, că e o mângâiere să ştiu că mama a fost îngropată cum se cuvine şi că a fost acolo şi un preot ca să-i spună rugăciuni la mormânt.

— Zede vrea să-i spui lui Briny că în cel mult patru zile mută barca şi că, dacă nu vrea să vină şi el, vă ia pe Fern şi pe tine de pe *Arcadia.* Veniţi cu noi în josul râului.

— Cin' i-acolo?

Glasul lui Briny bubuie de undeva, de lângă mal.

Cuvintele sunt îngroşate de urmele băuturii. Probabil că l-a auzit vorbind pe Silas.

— Cin' îi p'acolo?

Briny vine zdrobind lăstărişul şi iarba uscată.

Iau săculeţul, îl îndes sub rochie şi-l gonesc pe Silas. Briny se clatină prin jur în timp ce eu mă strecor spre schit, o ridic pe Fern şi o duc în cabină.

Briny ne găseşte acolo când se întoarce în cele din urmă. Mă prefac că tocmai am prăjit biscuiţii de ovăz în tigaie. Nici măcar nu observă că nu-i aprins focul în sobă.

— Aproape am terminat de făcut cina.

Mă dau în spectacol punând mâncarea pe farfurii.

— Ţi-e foame?

Clipeşte, o ridică în braţe pe Fern şi se aşază la masă, ţinând-o strâns. Fern se uită la mine, cu chipul palid şi speriat.

Mi se pune un nod în gât. Cum să-i spun lui Briny că Zede nu mai aşteaptă decât patru zile? Nu pot, aşa că zic:

— Biscuiţi de ovăz şi peşte sărat şi felii de măr.

Pun mâncarea pe masă, iar Briny o aşază pe Fern la locul ei. Arată ca şi cum am avea o masă normală cu toţii în fiecare zi. O vreme, totul e cum ar trebui să fie. Briny îmi zâmbeşte cu ochi întunecaţi şi obosiţi, care-mi aduc aminte de Camellia.

Mi-e dor de sora mea, chiar dacă ne certam tot timpul. Mi-e dor de cât de dură şi încăpăţânată era. Cum nu renunţa niciodată.

— Zede zice că în patru zile de-acum curenţii o să fie buni, şi-i timpul să plecăm pe râu. Să coborâm unde merge pescuitul şi e vreme caldă. Zice că a venit timpul.

Briny îşi propteşte cotul pe masă şi se freacă la ochi, clătinând din cap înainte şi înapoi. Cuvintele îi sunt neclare, dar tot le aud pe ultimele:

— …nu fără Queenie.

Se ridică şi se îndreaptă spre uşă, apucând în drum sticla goală de whisky. Un minut mai târziu, îl aud plecând cu schitul.

Ascult până dispare, iar în tăcerea rămasă în urma lui

simt că toată lumea se prăbuşeşte în jurul meu. Când eram la doamna Murphy şi apoi în casa soţilor Sevier, credeam că, dacă reuşesc să mă întorc pe *Arcadia,* o să rezolv totul. Am crezut că o să îmi *rezolve* mie problemele, dar acum văd că mă amăgeam, doar ca să pot merge mai departe, de la o zi la alta.

Adevărul este că, în loc să rezolve totul, *Arcadia* a făcut totul să devină real. Camellia nu mai e. Lark şi Gabion sunt undeva, departe. Queenie e îngropată într-un mormânt sărăcăcios, iar inima lui Briny s-a dus acolo, cu ea. Şi-a băut minţile şi nu vrea să se întoarcă.

Nici chiar pentru mine. Nici chiar pentru Fern. Nu suntem de ajuns pentru el.

Fern mi se târăşte în poală, iar eu mă ţin strâns de ea. Petrecem toată seara ascultând, ca să-l auzim pe Briny, dar nu vine nimeni. Probabil că s-a dus în oraş să facă bani în sălile de biliard, până strânge destui pentru băutură.

Până la urmă, o bag pe Fern în patul ei şi mă strecor şi eu într-al meu şi zac acolo încercând să-mi găsesc somnul. N-am nici măcar o carte să mă întovărăşească. Orice putea cumpăra whisky fusese deja dat la schimb.

Ploaia începe înainte să adorm, dar tot nu se vede nici urmă de Briny.

Îl găsesc în vis. Suntem cu toţii şi totul e aşa cum ar trebui să fie. Briny cântă la muzicuţă, iar noi suntem la picnic pe nisipul de pe ţărm. Culegem margarete şi gustăm caprifoi. Gabion şi Lark fugăresc broscuţe până reuşesc să umple un borcan.

— Nu-i mama ta frumoasă ca o regină? întreabă Briny. Şi atunci, tu ce eşti? Păi, prinţesa Rill din Regatul Arcadia, fireşte.

Când mă trezesc, îl aud pe Briny afară, dar nu şi muzica. Urlă în furtuna tot mai puternică. Năduşeala îmi lipeşte cearşafurile de piele, aşa că trebuie să le dezlipesc de mine când mă ridic în şezut. Am gura cleioasă şi uscată, iar ochii nu vor să se limpezească. E întuneric beznă. Ploaia răpăie pe acoperiş. Soba fusese umplută şi probabil că rămăsese larg deschisă clapeta, pentru că trosneşte şi

fluieră, iar în încăpere e zăpuşeală.

Afară, Briny revarsă blesteme. Prin geam străfulgeră un felinar. Îmi dau picioarele jos ca să mă ridic, dar barca se leagănă sălbatic, dărâmându-mă la loc pe aşternut. *Arcadia* se clatină dintr-o parte într-alta.

Fern cade direct peste bara patului şi se rostogoleşte grămadă pe podea.

Dintr-odată, ştiu… nu mai suntem legaţi la mal. Suntem pe apă.

Silas şi Zede au venit şi ne-au tăiat parâmele după ce s-a întors Briny. Ăsta-i primul lucru la care mă gândesc. *Răcneşte afară pentru că e furios că au făcut-o.*

Dar la fel de repede sunt convinsă că ei nu ne-ar lăsa în derivă noaptea. E prea periculos, cu buştenii şi grindurile şi siajul navelor mari şi al barjelor. Silas şi Zede ştiu.

Şi Briny ştie, dar e pe jumătate înnebunit. Nu încearcă să ne ducă la mal. Provoacă râul să ne ia.

— Haide, nemernicule! răcneşte el, cum făcea căpitanul Ahab în *Moby Dick.* Încearcă să câştigi! Ia-mă! Haide!

Tunetul bubuie. Fulgerele trosnesc. Briny blestemă râul. Râde.

Felinarul dispare din fereastră, apoi se leagănă spre scara laterală, când Briny urcă pe acoperiş.

Traversez încăperea clătinându-mă, să văd ce face Fern şi s-o pun la loc în pat.

— Stai aici. Stai aici până îţi zic eu.

Mă prinde de cămaşa de noapte şi mormăie:

— Nuuuu.

De când ne-am întors pe *Arcadia,* e speriată de moarte noaptea.

— N-o să păţesc nimic. Cred că s-au slăbit parâmele, asta-i tot. Probabil că Briny încearcă să ne ducă înapoi la mal.

Ies în grabă, lăsând-o în pat. *Arcadia* se clatină în timp ce mă împleticesc pe podea, iar un remorcher îşi sună sirena, şi aud scârţâitul şi şuieratul carenelor barjelor, şi ştiu că vin siaje şi mai puternice. Întind mâna spre uşă şi mă prind chiar la timp. *Arcadia* se ridică pe un val de siaj,

apoi se înclină mult când coboară. Lemnul îmi alunecă printre unghii, lăsându-mi aşchii dedesubt. Cad în faţă şi aterizez pe punte, în frig. Barca se leagănă în cealaltă direcţie, rotindu-se într-o parte în curent.

Nu, nu! Te rog, nu!

Arcadia se îndreaptă singură, de parcă m-ar fi auzit. Trece peste următorul val drept şi fără probleme.

— Crezi că poţi să mă iei? Crezi că poţi să mă iei? strigă Briny de sus.

Se sparge o sticlă, iar cioburile se rostogolesc de pe acoperişul verandei, sclipind în ploaia nopţii şi proiectorul remorcherului. Pare să cadă încet. Apoi ajunge cu un sunet metalic în apa întunecată.

— Briny, trebuie s-o ducem la mal! strig eu. Briny, trebuie s-o legăm!

Dar sirena remorcherului şi furtuna îmi acoperă glasul.

Undeva, un bărbat urlă blesteme şi avertismente. Se aude un fluier de urgenţă. *Arcadia* se ridică pe un val de siaj uriaş şi se leagănă ca o balerină pe poante.

Se înclină când cade. Peste prispă năvăleşte apa rece.

Ne rotim într-o parte spre râu.

Lumina remorcherului trece peste noi şi se opreşte asupra noastră.

Spre prova se îndreaptă o bucată de lemn plutitor – un trunchi uriaş de copac de pe mal, cu toate rădăcinile şi pământul încă prinse de el. Îl văd chiar înainte să se îndepărteze lumina de noi. Mă târăsc de-a buşilea să iau cangea ca să-l împing, dar cangea nu-i la locul ei. Nu pot face nimic altceva decât să mă prind strâns de stâlpul verandei şi să strig la Fern să se ţină bine şi să mă uit cum loveşte copacul, cu rădăcinile întinzându-se peste *Arcadia* ca nişte degete, prinzându-mi glezna, răsucindu-se şi trăgând cu putere.

În cabină, Fern îmi strigă numele.

— Ţine-te! Ţine-te bine! ţip eu.

Copacul se trage şi se rupe, răsucind *Arcadia* ca pe un titirez, învârtind-o în loc, apoi eliberându-se şi lăsându-ne să ne înclinăm în curent. Valurile vin peste noi cu forţă,

năvălind în cabină.

Picioarele îmi alunecă de sub mine.

Arcadia geme. Cuiele sar de la locul lor. Scândurile se despică.

Coca loveşte ceva dur, stâlpul prispei mi se smuceşte în mâini şi, imediat după aceea, zbor prin ploaie. Îmi iese tot aerul din piept. Totul se cufundă în beznă.

Nu mai aud sunetul lemnului despicat şi glasurile care ţipă şi tunetul din depărtare.

Apa e rece, totuşi mie mi-e cald. Văd o lumină şi, în ea, o văd pe mama. Queenie întinde mâna după mine, iar eu mă încordez s-o prind şi, chiar înainte să ajung la ea, râul mă smuceşte, trăgându-mă înapoi de mijloc.

Mă zbat şi mă lupt şi ies la suprafaţă. Văd *Arcadia* în luminile remorcherului. Văd un schif venind spre noi. Aud fluierături şi strigăte.

Mi se înţepenesc picioarele şi am pielea rece ca gheaţa.

Arcadia e suspendată, înfiptă într-un grind imens. Mississippi vine după ea ca gura unui dragon uriaş, înghiţindu-i încet pupa.

— Fern!

Glasul mi se pierde în apă şi în zgomot. Înot din răsputeri, simt vârtejul şi tracţiunea în jos când mă izbesc în grind. Vâltoarea încearcă să mă smulgă înapoi, dar mă lupt cu ea, reuşesc să ajung deasupra, urc şovăitor pe punte şi mă caţăr până la uşă.

Când o deschid, cade înăuntru cu un bufnet.

— Fern! Fern! strig eu. Fern! Răspunde-mi!

Fumul îmi înăbuşă glasul. Soba cu lemne zace răsturnată. Pe podea se rostogolesc tăciuni încinşi.

Sfârâie pe puntea udă şi îmi şuieră sub picioare.

Totul e răsturnat şi nu văd nimic. Întâi pornesc în direcţia greşită şi ajung la masă, nu la patul lui Fern. Cuvertura din sac de pe patul lui Briny şi al lui Queenie pluteşte pe lângă mine ca o balenă colorată, ducând cu ea o flăcăruie. Alături, focul şfichiuieşte perdelele.

— Fern!

Unde s-a dus? A căzut în râu? A scos-o deja Briny?

Un val năvăleşte înăuntru, prinde tăciunii şi-i scoate pe uşă. Sar şi şuieră ascuţit când se sting.

— Riiiill! Prinde-mă! Prinde-mă!

Proiectorul trece peste noi, lumina croindu-şi drum prin fereastră într-un cerc alungit, care se mişcă încet. Văd chipul surorii mele, cu ochii mari şi îngroziţi sub pat. Întinde mâna după mine şi apoi, în clipa următoare, o prind şi încerc s-o trag, dar ne ia apa pe amândouă. Pe lângă noi trece repede un scaun şi mă loveşte tare în spinare, doborându-mă la podea. Apa îmi trece peste faţă şi urechi. Mă agăţ din răsputeri de Fern.

Scaunul se răstoarnă. O trag pe sora mea, mă clatin şi mă târăsc prin cabină până la uşa laterală.

Proiectorul trece din nou peste noi. Văd poza cu Briny şi Queenie atârnată pe perete şi crucea lui Queenie dedesubt.

N-ar trebui, dar o ţintuiesc acolo pe Fern cu piciorul, iau poza şi crucea mamei şi le îndes în cămaşa de noapte şi în betelia pantalonaşilor. Mi se izbesc de piele şi îmi intră în carne când ne căţărăm trăgându-ne cu mâinile şi picioarele peste balustradă şi ajungem pe grind, unde ne cocoţăm pe o grămadă de crengi, scânduri şi copaci. Suntem iuţi ca nişte şoricei. Asta am făcut toată viaţa.

Dar amândouă ştim destule ca să înţelegem că un grind nu e un loc sigur. Chiar şi când ajungem în celălalt capăt, simt dogoarea focului. O ţin pe Fern de mână, mă întorc şi mă uit spre *Arcadia* şi ridic braţul ca să-mi feresc ochii. Flăcările pornesc din cabină, se răsucesc şi se întind în sus, arzând prin acoperiş, şi pereţi, şi punte, jupuind *Arcadia* până la os, despuind-o de frumuseţe. În aer plutesc bucăţi din ea. Sus, şi mai sus, şi mai sus, se învârtejesc până ajung să zboare deasupra, ca un milion de stele noi.

Răcite de ploaie, cad şi ni se aşază pe piele. Fern scânceşte când o atinge una dintre ele, caldă încă. Îmi înfăşor un braţ în jurul gulerului cămăşii ei de noapte, mă las pe vine şi o împing în apă, spunându-i să se ţină foarte strâns de crengile încâlcite. Curentul e prea puternic aici

ca să înotăm până la mal. Îi clănţănesc dinţii, iar faţa i se albeşte.

Grindul începe să ardă. Focul o să ajungă destul de repede la noi.

— Briny!

Numele se smulge din mine. E pe aici, pe undeva. Sigur a coborât de pe barcă. O să ne salveze.

Nu-i aşa?

— Staţi acolo! strigă cineva, dar nu e glasul lui Briny. Staţi acolo. Nu vă mişcaţi!

Pe *Arcadia* explodează un rezervor. Tăciunii zboară în toate părţile şi cad peste tot. Unul îmi ajunge pe picior, şi mă străbate durerea. Ţip şi dau din picior şi-l bag în apă şi mă ţin de Fern.

Grindul se mişcă. Mocneşte acum în zeci de locuri.

— Aproape am ajuns! se aude strigând vocea bărbatului. Din întuneric se desprinde o bărcuţă, cu doi vâslaşi cu glugi trase pe cap trăgând din greu la rame.

— Nu vă daţi drumul, haide. Nu vă daţi drumul!

Crengile pârâie. Buştenii gem şi şuieră. Tot grindul coboară pe râu vreo jumătate de metru. Unul dintre bărbaţii din barca de salvare îi atrage atenţia celuilalt că o să se împotmolească dacă se desprinde bancul.

Totuşi vin, ne smulg şi ne urcă în barcă, aruncă nişte pături peste noi şi vâslesc cu putere.

— Mai era şi altcineva pe barcă? Altcineva? vor ei să ştie.

— Tati al meu, spun eu tuşind. Briny. Briny Foss.

Nimic nu-i mai bun decât malul, când ne lasă acolo şi se întorc să-l caute pe Briny. O strâng pe Fern în braţe sub pătura mea, cu poza şi crucea lui Queenie între noi. Dârdâim şi tremurăm şi privim *Arcadia* arzând până când bancul se desprinde în cele din urmă şi ia cu el ce-a mai rămas din barcă.

Fern şi cu mine ne ridicăm şi ne ducem la marginea apei, privind cum dispare în apă, puţin câte puţin, Regatul Arcadia. În cele din urmă, a dispărut cu totul. N-a mai rămas nicio urmă. De parcă nici n-ar fi fost vreodată.

În lumina cenuşie a zorilor dinspre est, privesc bărbaţii şi bărcile. Caută, şi caută, şi caută. Strigă, şi cercetează cu felinarele, şi vâslesc.

Mi se pare că văd pe cineva stând în picioare mai jos pe mal. În jurul genunchilor îi flutură un impermeabil. Nu se mişcă, şi nu strigă, şi nu face semn către lumini. Nu face decât să se uite la râu, unde a fost înghiţită viaţa pe care o ştiam noi.

E Briny?

Făcându-mi mâinile căuş la gură, strig către el. Glasul mi se aude prin negura dimineţii, răsunând iar şi iar.

Unul dintre căutătorii din bărci se uită spre mine.

Când mijesc din nou ochii spre mal, abia îl disting pe bărbatul în impermeabil. Se întoarce şi porneşte spre copaci, până îl acoperă umbrele zorilor.

Poate că nici n-a fost acolo.

Mă apropii câţiva paşi, strig din nou şi ascult.

Se aude ecoul vocii mele, apoi se stinge.

— Rill!

Când, în cele din urmă, se aude un răspuns, nu vine din josul râului. Nu e glasul lui Briny.

De ţărmul nisipos se apropie o barcă, iar Silas sare de pe *Jenny* înainte să apuce măcar să se oprească. Prinde în grabă parâma, venind în fugă spre mine până mă prinde în braţe. Mă agăţ de el şi plâng.

— Eşti bine! Eşti bine!

Îmi răsuflă în păr, strângându-mă aşa de tare, încât rama fotografiei şi crucea lui Queenie îmi intră adânc în carne.

— Zede şi cu mine şi cu Arney aproape că ne-am ieşit din minţi de teamă când am văzut că a dispărut *Arcadia.*

— Briny a dezlegat-o aseară. M-am trezit şi era pe râu.

Spun restul poveştii printre suspine – Briny pe acoperiş vorbind ieşit din minţi, cum aproape că ne-am ciocnit de barjă, lovind grindul, focul, cum am ajuns în apă, cum am văzut-o pe Queenie, apoi m-am ridicat din nou şi m-am căţărat pe *Arcadia* când râul o înghiţea cu totul.

— Ne-au scos nişte oameni de pe grind înainte să se

desprindă, spun eu, încheind povestea noastră tristă, cu tot trupul dârdâind de frig.

— S-au dus să-l caute pe Briny.

Nu-i spun lui Silas că mi se pare că l-am văzut şi că, în loc să vină la noi, a plecat.

Dacă nu spun *nimănui,* n-o să fie niciodată adevărat. Nu aşa va fi dispărut Regatul Arcadia.

Silas mă îndepărtează ca să se uite la mine.

— Dar tu eşti bine. Amândouă sunteţi întregi. Mulţumesc sfinţilor! Zede şi Arney o să aducă barca lui Zede în josul râului cât pot de repede. O să-l găsim şi pe Briny. O să fiţi toţi cu noi. O să ne ducem unde-i cald, şi se pescuieşte bine, şi…

Sporovăieşte mai departe despre cum Zede şi Briny o să adune scânduri şi resturi de pe malurile râului şi o să facă o barcă nouă. O *Arcadia* nouă. O s-o luăm de la capăt şi o să mergem totdeauna împreună, de-acum şi până în veacul veacurilor.

Mintea mea ar vrea să îngăduie imaginile astea, dar nu poate. Barca lui Zede e prea mică pentru toţi, iar Briny nu mai e. Zede e prea bătrân să mai navigheze multă vreme pe râu. E prea bătrân s-o crească pe Fern. Încă nu-i decât o copilă.

Atârnată de piciorul meu, se cuibăreşte sub pătură şi mă trage de rochie.

— Vleeeeau la mămiiica, boceşte ea.

Degetele aproape că ating rama pozei lui Queenie, dar ştiu că nu la ea se referă.

Mă uit drept la Silas, în timp ce razele răsăritului îi luminează faţa. Mi se strânge aşa de tare inima, că mă doare. Aş vrea să fim mai mari. Aş vrea să fim destul de mari. Îl iubesc pe Silas. Ştiu că-l iubesc.

Dar o iubesc şi pe Fern. Pe Fern am iubit-o prima. E tot ce mi-a mai rămas din familie.

Puţin mai jos pe mal, căutarea se domoleşte când soarele din zori îşi aruncă lumina pe râu. În orice clipă, bărbaţii o să vadă că nu-i nicio speranţă să mai găsească vreun supravieţuitor. O să se întoarcă după Fern şi după

mine.

— Silas, trebuie să ne scoţi de-aici. Trebuie să ne iei de-aici *acum.*

Mă îndepărtez de el şi mă duc spre barcă, trăgând-o şi pe Fern după mine.

— Dar… Briny… spune Silas.

— Trebuie să *plecăm.* Înainte să vină încoace bărbaţii ăia. O să ne ducă iar la casa de copii.

Atunci, Silas înţelege. Ştie că am dreptate. Ne urcă în barcă şi ne îndepărtăm în linişte până suntem destul de departe să nu bage nimeni de seamă motorul care porneşte. Rămânem lângă malul de peste râu de depozitele de bumbac, şi docuri, şi Mud Island, şi tot Memphisul. Când ajungem în golfuleţul nostru, îi spun lui Silas că vreau să ne ducă pe barca lui Zede doar cât să ne luăm rămas bun.

Trebuie s-o duc pe Fern în susul râului şi să sper că soţii Sevier o s-o primească din nou. Nu-i vina ei că am plecat. N-a fost ideea ei să fure lucruri. A fost a mea. Ce s-a întâmplat, n-a făcut ea.

Dacă avem noroc, o s-o lase să se întoarcă… dacă n-au luat deja altă fetiţă de la casa de copii. Poate că, şi dacă au luat, tot o s-o ţină pe Fern. Poate că o să promită s-o iubească puţin şi s-o ferească de domnişoara Tann.

N-am de unde să ştiu ce o să se întâmple cu mine după asta. Soţii Sevier sigur n-o să mă vrea – o mincinoasă şi o hoaţă. Nu pot s-o las pe domnişoara Tann să mă găsească iar. Poate că reuşesc să găsesc de lucru pe undeva, pe aproape, dar sunt vremuri grele. N-o să mă mai întorc pe râu. Bătrânul Zede nu mai poate hrăni şi alte guri, dar nu ăsta-i adevăratul motiv pentru care nu pot să rămân.

Adevăratul motiv este că trebuie să fiu aproape de sora mea. Inimile noastre au fost legate încă de când s-a născut. Nu pot să răsuflu într-o lume în care ea nu-i aproape.

Îi spun lui Silas ce vreau să facă pentru noi. Clatină din cap, iar faţa i se lungeşte tot mai tare pe măsură ce îi spun.

— Ai grijă de Arney, îi spun la sfârşit. N-are la ce să se

întoarcă. Ai ei se purtau rău cu ea. Găseşte-i un loc, bine? N-o deranjează să muncească din greu.

Silas se uită la apa care trece pe lângă noi, nu la mine.

— Aşa o să fac.

Poate că Silas şi Arney o să se căsătorească peste câţiva ani, îmi zic eu.

Inima mi se strânge din nou.

Din tot ce-mi dorisem eu să fie viaţa mea, n-o să se mai întâmple nimic acum. Calea care m-a adus aici e acoperită de ape. Nu mai e cale de întoarcere. Ăsta-i adevăratul motiv pentru care, când ajungem la barca lui Zede, îi spun că soţii Sevier o să se bucure sigur să ne primească înapoi pe Fern şi pe mine.

— N-am nevoie de Silas decât să ne ducă în susul râului.

Nu vreau să vină şi Zede. Mi-e teamă că n-o să ne lase să plecăm când ajungem acolo.

Se uită prin uşa deschisă în cabina lui, de parcă încearcă să hotărască dacă ne poate ţine pe toţi.

— Fern are o grămadă de haine şi jucării frumoase la soţii Sevier. Şi creioane colorate. Şi eu o să încep şcoala destul de curând.

Îmi tremură vocea şi înghit în sec ca s-o stăpânesc.

Când Zede întoarce privirea spre mine, am senzaţia că se uită prin mine.

Fern se întinde spre el, iar Zede o ridică, lăsându-şi capul peste al ei.

— Mititico, spune el gâtuit şi apoi mă trage spre el şi ne îmbrăţişează strâns pe amândouă.

Miroase a cenuşă, şi a peşte, şi a petrol lampant, şi a fluviu. Lucruri cunoscute.

— Dacă aveţi vreodată nevoie de mine, daţi de veste pe râu, spune el.

Încuviinţez, dar când ne dă drumul ştim amândoi că ne luăm rămas bun pentru totdeauna. Fluviul e un loc mare.

Pe chip i se aşterne tristeţea. O alungă înainte să încuviinţeze, apoi închide gura şi o lasă jos pe Fern pe *Jenny,* ca să putem pleca.

— Tre’ să vin şi eu, că voi nu ştiţi meandrul, spune

Arney. Da’ nu stau când ajungem. Iau barca lu’ tata şi o las legată p’acolo. Puteţi să-i ziceţi voi unde-o găseşte. Nu vreau nimic de-al lui.

Nu aşteaptă să-i răspund, ci se duce după barcă. Chiar şi cu tot ce i-a făcut familia ei, încă mai e îngrijorată că n-or să se descurce fără barcă.

Nu plâng când plecăm din nou. Motorul Waterwitch trebuie să tragă din greu să ne ducă în amonte, dar până la urmă ajungem la gura meandrului. Copacii se apleacă mai jos după ce cotim, iar eu mai arunc o privire în urmă. Las apa să ducă şi ceva din mine cu ea.

Duce ultimele rămăşiţe ale lui Rill Foss.

Rill Foss e prinţesa Regatului Arcadia. Regele nu mai e, şi nici regatul.

Rill Foss trebuie să moară odată cu el.

Acum sunt May Weathers.

Capitolul 25

Avery

— Şi *aşa* se încheie povestea mea.

Ochii albaştri ai lui May, înceţoşaţi şi umezi, mă cercetează pe deasupra măsuţei din firida de la cămin.

— Eşti fericită că ştii? Sau nu-i decât o povară? Totdeauna m-am întrebat ce aţi crede voi, tinerii. Mă aşteptam să nu aflu niciodată.

— Cred… că e câte un pic din fiecare.

Chiar şi după ce am stat şi m-am gândit o săptămână după vizita la căsuţa de pe râu şi ferma lui Hootsie, tot mai am probleme în a asimila trecutul ăsta cu trecutul familiei *mele.*

Am tot cântărit avertismentele lui Elliot că mă joc cu focul – că trecutul trebuie lăsat trecutului. Nici măcar descoperirile mele surprinzătoare din vizita la căsuţa de pe râul Savannah nu i-au schimbat părerea. *Gândeşte-te la consecinţe, Avery. Sunt oameni care nu ţi-ar… mai vedea familia la fel.*

Prin *oameni,* am senzaţia că se referă la *Bitsy.*

Ce e trist e că Bitsy nu e singura. Dacă devine totul public, nu se poate şti ce se va întâmpla cu viitorul politic, reputaţia sau numele Stafford.

Vremurile s-au schimbat, dar vechile doctrine încă se mai aplică. Dacă ar fi să afle toată lumea că familia Stafford nu e cine am pretins noi că suntem, urmările ar fi…

Nici măcar nu-mi pot imagina.

Mă sperie într-un fel la care nu vreau să mă gândesc, dar adevărul este că nu pot suporta gândul ca bunica mea şi sora ei să-şi petreacă ultima parte a vieţii despărţite. Până la urmă, trebuie să ştiu că am făcut ce trebuia pentru bunica Judy.

— O dată sau de două ori, m-am gândit să le spun nepoţilor, spune May. Dar sunt aşezaţi la casele lor. După

ce a murit băiatul meu, mama lor s-a recăsătorit cu un bărbat care avea deja şi alţi copii. Sunt nişte tineri minunaţi, care-şi cresc propriii lor copii printre cârduri de mătuşi, şi unchi, şi veri. Seamănă destul de mult cu familiile surorilor mele. Lark s-a măritat cu un om de afaceri care a clădit un imperiu de magazine universale. Fern s-a căsătorit cu un doctor bine cunoscut din Atlanta. Împreună, au fost opt copii şi peste douăzeci de nepoţi şi, desigur, strănepoţi. Toţi au succes şi sunt fericiţi… şi ocupaţi. Ce le poate oferi trecutul apus din ce nu au deja?

May se uită atent la mine, privindu-mă cum fac echilibristică pe linia de separaţie care s-a mişcat din vremea generaţiei ei până în vremea mea.

— O să spui familiei povestea asta? întreabă ea.

Înghit în sec, în conflict cu mine însămi.

— O să-i spun tatei. E mai mult decizia lui decât a mea. Bunica Judy e mama lui.

Habar n-am cum o să reacţioneze tata la informaţiile astea sau ce o să vrea să facem cu ele.

— O parte din mine crede că Hootsie are dreptate. Adevărul e tot adevăr. Are valoarea lui.

— Hootsie, bombăne ea. Asta-i mulţumirea pe care o capăt fiindcă i-am vândut bucata aia de pământ lângă casa bunicii, ca să poată să-şi facă ferma împreună cu Ted. După toţi anii ăştia, îmi spune secretele.

— Chiar cred că i s-a părut că e în interesul tău. Voia să înţeleg legătura dintre tine şi bunica. Se gândea la voi două.

May dă din mână alungând ideea, de parcă ar fi o muscă supărătoare care-i bâzâie pe lângă cap.

— Pppfff! Lui Hootsie nu-i place decât să facă probleme. Aşa a fost dintotdeauna. Ştii, din cauza ei am ajuns să stau la soţii Sevier. Când am ajuns la ei, Silas aproape că mă convinsese să mă întorc cu el pe râu. Stătea pe mal, şi mă prinsese de umeri şi mă săruta. Prima dată când m-a sărutat un băiat.

Chicoteşte, iar obrajii i se înroşesc şi ochii îi capătă o lucire copilăroasă. Pentru o clipă, o văd pe fata aceea de

12 ani pe malurile lacului.

— Te iubesc, Rill Foss, mi-a spus. O să aştept o oră. O să aştept să te întorci. Pot să am grijă de tine, Rill. Pot s-o fac.

Ştiam că face promisiuni pe care nu le poate ţine. Doar cu câteva luni înainte, hoinărea cu trenul, încercând să supravieţuiască. Dacă învăţasem ceva de la Briny şi Queenie, era că dragostea nu-ţi pune mâncare pe masă. Nu ţine în siguranţă o familie.

Încuviinţează în faţa propriei concluzii, încruntându-se.

— Să vrei şi să faci sunt două lucruri diferite. Bănuiesc că, într-un fel, ştiam că nu ne e dat să fie aşa. Oricum, nu când eram aşa de tineri. Dar când am pornit pe cărare cu Fern, nu voiam decât să fug înapoi la băiatul brunet şi înapoi la râu. Poate că aş fi făcut-o dacă nu era Hootsie. A ales ea pentru mine înainte să apuc să fac eu alegerea. Planul meu era să mă furişez până la lizieră, să mă ascund acolo şi să mă asigur că soţii Sevier o primesc din nou pe Fern. Eram înspăimântată de moarte că, dacă mă prind, o să mă trimită înapoi la casa de copii sau la vreo casă de corecţie pentru fete rele sau chiar la închisoare. Dar Hootsie era afară, dezgropând rădăcini pentru maică-sa, şi ne-a zărit lângă curte şi a început să răcnească. Imediat după aia, Zuma, şi Hoy, şi domnul şi doamna Sevier coborau în goană dealul, cu câinii ţopăind înaintea lor. Nu mai aveam unde să fug, aşa că am rămas acolo şi am aşteptat să se întâmple ce e mai rău.

Se opreşte, iar eu simt cum mă clatin pe marginea hăului unde mă lăsase.

— *Ce* s-a întâmplat?

— Am aflat că nu e nevoie să te naşti într-o familie ca să te iubească.

— Deci v-au primit înapoi?

În colţul gurii i se ridică un zâmbet.

— Da, ne-au primit. Tăticul Sevier, şi Hoy, şi ceilalţi bărbaţi ne căutaseră săptămâni în şir prin mlaştini. Ştiau că trebuie să fi plecat cu barca lui Arney. Până să ne întoarcem, nu mai sperau să ne găsească vreodată.

Râde încet.

— Chiar şi Zuma şi Hootsie ne-au îmbrăţişat în ziua aia, aşa de uşuraţi erau să ne vadă în viaţă.

— După aceea, ai fost fericită cu familia Sevier?

— Au fost înţelegători pentru ce făcuserăm, după ce au aflat adevărul despre *Arcadia,* adică. Sau ce am reuşit să mă conving să dezvălui din adevăr. M-am hotărât să nu le spun niciodată că mai erau şi alţi fraţi în afară de Fern şi de mine. Bănuiesc că, în inima de la doisprezece ani, tot îmi mai erau ruşine că nu reuşisem să-i apăr pe Camellia, şi pe Lark, şi pe Gabion. Mi-era teamă că soţii Sevier n-o să mă iubească dacă o să ştie. Erau oameni buni – răbdători şi blânzi. M-au învăţat să găsesc muzica.

— Muzica?

Se întinde deasupra mesei.

— Da, muzica, draga mea. Vezi tu, am învăţat un lucru urmând calea tatei Sevier în copilărie. Viaţa nu e chiar aşa de diferită de cinema. Fiecare secvenţă are propria muzică, iar muzica e scrisă pentru fiecare secvenţă, împletită în ea în feluri pe care nu le înţelegem. Nu contează cât de mult ne-ar plăcea melodia unei zile apuse sau cum ne imaginăm cântecul unei zile ce va să vină, trebuie să dansăm pe muzica zilei de azi, altfel o să fim veşnic în contratimp, împleticindu-ne în ceva care nu se potriveşte cu momentul. Am lăsat în urmă cântecul râului şi am găsit muzica acelei case mari. Am găsit loc pentru o viaţă nouă, o nouă mamă care ţinea la mine şi un nou tată care m-a învăţat răbdător nu numai cum să cânt, ci şi cum să am încredere. Era cel mai bun om pe care l-am cunoscut. A, n-a fost niciodată ca pe *Arcadia,* dar a fost o viaţă bună. Am fost iubite, şi preţuite, şi apărate.

Un oftat îi ridică umerii, apoi o destinde.

— Când mă vezi acum, ai zice că n-am înţeles niciodată secretul. Muzica bătrâneţii… nu-i făcută pentru dans. E aşa de… singuratică. Eşti o povară pentru toată lumea.

Mă gândesc la bunica mea, la casa ei goală, la camera ei de la cămin, la neputinţa ei de a mă recunoaşte în cele mai multe zile. Ochii mi se umplu de lacrimi. Muzica bătrâneţii e greu de auzit când cântă pentru cineva pe care-l iubeşti.

Mă întreb dacă bunica o s-o recunoască pe May când o să fie în sfârşit împreună. O să fie May de acord să vină cu mine? N-am întrebat-o încă. Trent aşteaptă pe coridor. A venit de pe Edisto. După ce am discutat variantele, am hotărât că ar fi mai bine să vorbesc întâi doar eu cu May.

— L-ai mai văzut vreodată pe Silas?

Întrebarea mi-a venit pe neaşteptate, şi în primul moment pare întâmplătoare. După aceea îmi dau seama că am întrebat pentru că mă gândeam la Trent… şi la povestea lui May despre prima ei dragoste. Destul de ciudat, m-am gândit la asta în ultima vreme. Zâmbetul lui Trent, glumele lui aiurite, felul lui apropiat de-a fi, chiar şi numai vocea lui la telefon trezesc ceva în mine. Faptul că pentru el nu contează câtuşi de puţin care-ar putea fi trecutul familiei mele sau ce decizii iau eu în legătură cu asta mă emoţionează într-un mod pentru care nu sunt pregătită. Nu ştiu în ce categorie să-l încadrez sau cum să-i găsesc loc în viaţa mea.

Ştiu doar că nu pot să nu-l iau în seamă.

Expresia lui May mă sfredeleşte. De parcă ar săpa şi ar urma filoanele de minereu drept până în suflet.

— Mi-aş fi dorit, dar unele dorinţe nu ajung să se împlinească. Tăticul Sevier ne-a mutat în Augusta, ca să ne ferească de Georgia Tann. Familia noastră era destul de bine cunoscută acolo, aşa că îmi închipui că a considerat că n-ar îndrăzni să se joace cu el în alt stat. Silas şi bătrânul Zede n-aveau de unde să ştie unde să ne găsească. N-am aflat niciodată ce s-a ales de ei. Ultima dată l-am zărit pe Silas printre buclele de păr ale noii mele mame, care mă ţinea strâns în braţe. Silas stătea la liziera unde mă aflasem şi eu cu doar câteva clipe înainte, şi apoi s-a întors şi a plecat spre apă. Nu l-am mai văzut niciodată.

Clatină încet din cap.

— Totdeauna m-am întrebat ce s-a ales de el. Poate că a fost mai bine că n-am ştiut. M-am integrat într-o viaţă diferită, într-o lume diferită, cu un nume diferit. Am primit veşti de la Arney după mulţi ani. A apărut din senin o scrisoare. Mama mă aştepta cu ea când m-am întors la

sfârşitul semestrului de la facultate. Totdeauna îmi imaginasem că poate Arney şi Silas s-au căsătorit, dar n-a fost aşa. La scurt timp după ce am plecat, Zede i-a găsit lui Arney un loc la o fermă de lapte. Arney a fost nevoită să muncească din greu, dar lumea a fost corectă cu ea. Până la urmă, şi-a găsit o slujbă la o fabrică de avioane de luptă şi s-a măritat cu un soldat. Stăteau în străinătate când mi-a scris, şi era foarte fericită că vede lumea. Nu se gândise niciodată că o să aibă o asemenea ocazie.

Chiar şi acum, povestea îi aduce un zâmbet pe buze.

— Mă bucur că i-a mers bine după aşa un început greu în viaţă.

Ţinând cont că May are nouăzeci de ani, iar Arney era mai mare ca ea, e puţin probabil să mai trăiască, dar simt o senzaţie caldă de uşurare. Povestea lui May i-a făcut pe Arney şi pe Silas şi pe toţi oamenii râului să-mi pară reali.

— Da.

May încuviinţează din cap.

— Mi-a insuflat hotărârea să mă ocup de toate femeile astea tinere şi naive care se trezesc că profită de ele playboy-ii de la Hollywood. Am cunoscut multe în anii pe care i-am petrecut acolo şi m-am ocupat să le ajut – să le ofer un loc de dormit sau un umăr pe care să se sprijine. Se întâmpla foarte des, cu fete care ajungeau în situaţii îngrozitoare. Totdeauna m-am gândit la cuvintele pe care mi le-a adresat Arney în încheierea scrisorii.

— Ce-a zis?

— A zis că am salvat-o.

May îşi şterge o urmă de umezeală de lângă ochi.

— Dar bineînţeles că nu era adevărat. Ne-am salvat una pe cealaltă. Dacă n-ar fi fost Arney să mă ducă până la râu, dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat pe *Arcadia,* n-aş fi putut să renunţ niciodată la Briny, şi la Queenie şi la râu. Aş fi căutat toată viaţa muzica. Ducându-mă înapoi, Arney m-a dus înainte. I-am spus asta când i-am răspuns.

— Îmi închipui că a însemnat mult pentru ea.

— Oamenii nu ajung întâmplător în vieţile noastre.

— Nu, aşa e.

Din nou, mă gândesc la Trent. Din nou, simt lupta dintre sentimentele mele şi speranţele şi planurile pe care le-a avut dintotdeauna familia pentru mine. Planuri despre care am crezut mereu că sunt şi ale mele.

— Am rămas în legătură cu Arney de-a lungul anilor, continuă May, iar eu încerc să revin în povestea ei, să las deoparte îngrijorarea pentru cum o să meargă restul zilei. Era o femeie care te însufleţea. Ea şi soţul ei au pus bazele propriei companii de construcţii când s-au întors acasă. A lucrat cot la cot cu el, cot la cot cu bărbaţii şi s-a descurcat foarte bine. Îmi închipui că locuinţele alea erau cât se poate de solide. O să dureze mai mult ca noi.

— Fără îndoială.

May se întoarce intenţionat spre mine şi se întinde foarte aproape, ca şi cum ar avea de gând să împărtăşească un secret.

— Trecutul unei femei nu trebuie neapărat să-i prezică viitorul. Poate să danseze pe o muzică nouă dacă aşa vrea ea. Muzica *ei.* Ca să audă melodia, trebuie doar să nu mai vorbească. Să-şi vorbească singură, vreau să zic. Totdeauna încercăm să ne convingem de diverse lucruri.

Sunt frapată de profunzimea cuvintelor ei. Oare poate să simtă că, de când am făcut vizita la căsuţa de pe râu, de când am aflat despre bunica, am pus sub semnul întrebării tot ce e legat de viaţa mea?

Nu vreau să fac rău nimănui, dar vreau să-mi găsesc propria muzică. May mă face să cred că *este* posibil. Ceea ce mă aduce la adevăratul scop al vizitei de azi.

— Mă întreb dacă vrei să vii undeva cu mine azi, spun eu în cele din urmă.

— Pot întreba unde anume?

Dar deja se ridică în fotoliu, cu mâinile strângând braţele acestuia.

— Eşti dispusă să mergi dacă nu-ţi spun dinainte?

— E în afara zidurilor ăstora cenuşii nenorocite?

— Da.

E surprinzător de vioaie când se ridică în picioare.

— Atunci presupun că nu-mi pasă *unde* mergem. Sunt cu

totul a ta. Câtă vreme nu mă duci la vreun eveniment politic, adică. Detest politica.

Râd.

— Nu e un eveniment politic.

— Minunat.

Pornim împreună pe coridor, May împingându-şi cadrul cu o viteză surprinzătoare. Aproape că mă aştept să-l arunce cât colo şi s-o rupă la fugă spre uşă.

— Trent ne aşteaptă afară.

— Ăla frumos cu ochii albaştri?

— Da, *ăla.*

— Ah, acum chiar că abia aştept.

Se încruntă la bluza ei de bumbac ca de pijama şi la pantaloni.

— Nu-s îmbrăcată foarte frumos. Poate că ar trebui să mă schimb?

— Cred că eşti în regulă aşa.

Nu protestează când ajungem în camera ei. De fapt, se opreşte doar cât să-şi ia geanta.

Trent se ridică din fotoliu când ajungem la intrarea din faţă. Zâmbeşte şi-mi face un semn de aprobare în spatele lui May, în timp ce ea o informează pe supraveghetoare că o scoatem *afară* în după-amiaza asta. Îmi dă mie cadrul şi alege braţul lui Trent când ieşim pe uşă. Rămân să strâng dispozitivul şi să-l pun în portbagaj, în timp ce Trent o aşază pe May în maşină. Din fericire, are ceva experienţă cu genul ăsta de lucruri.

May îi spune lui Trent povestea ei în timp ce mergem – toată, nu doar părţile pe care ni le-a spus după prima noastră incursiune prin atelierul casei lui Trent de pe Edisto. Trent îmi prinde în repetate rânduri privirea în oglinda retrovizoare şi clatină din cap cu un fel de uluire tristă. E greu de crezut că, acum nu foarte mulţi ani, copiii orfani nu însemnau mult mai mult decât nişte sclavi.

May e aşa de cufundată în poveste sau aşa de fascinată de Trent, că nu bagă de seamă încotro mergem. Abia când ne apropiem de Augusta se apleacă spre geam şi oftează.

— Mă duceţi acasă. Ar fi trebuit să-mi spuneţi. Mi-aş fi

pus pantofii de sport.

Trent aruncă o privire la pantofii fără toc ai lui May.

— O să fii în regulă. Vecinul tău a tuns iarba.

— Hootsie a crescut cei mai dulci copii. Greu de crezut. Ea era aşa o nemernică! M-am ciorovăit cu ea mai mult decât m-am ciorovăit vreodată cu surorile mele.

Trent rânjeşte.

— După ce-am ajuns s-o cunosc un pic, nu mi-e greu să cred.

A vorbit cu Hootsie despre excursia de azi. Ea şi Bart s-au dat peste cap să fie de ajutor.

May observă diferenţa când trecem de casa lui Hootsie, pe drumul de fermă, iar drumul prin pădure e curăţat până la căsuţă. Parcăm pe pietrişul proaspăt de lângă poartă.

— Cine a făcut toate astea?

May se uită împrejur la iarba abia cosită, la grădinile proaspăt tunse, la veranda cu scaune care aşteaptă după uşa de plasă.

— Mi-a fost teamă că n-o să poţi merge prea mult pe jos, îi spun eu. Părea să fie cea mai bună cale. Sper că nu te deranjează.

Îşi şterge ochii, cu buzele strânse tare şi tremurând.

— M-am gândit că poate o să vrei să vii mai des, după asta. Bunica mea avea o cursă regulată plătită la o companie de taxi. Ştiu ei drumul încoace.

— Nu sunt sigură dacă o să… mă lase.

Nu poate decât să şoptească.

— Cei de la cămin. Nu vreau să-i sune pe nepoţi şi nici să-i bată la cap.

— Am discutat despre asta cu un prieten, un om care conduce un grup de sprijin pentru vârstnici. Cred că putem găsi ceva ajutor cu unele dintre problemele astea. Nu eşti prizonieră la cămin, May. Ei nu încearcă decât să se asigure că eşti în siguranţă.

O s-o las deocamdată să se gândească la ideea asta. Mai încolo, putem să discutăm mai multe despre sugestiile lui Andrew Moore, inclusiv ideea lui că May şi-ar putea găsi o ocupaţie făcând voluntariat pentru comitetul lui. Andrew

este o persoană uimitoare, plină de idei. Cred că i-ar plăcea lui May.

În momentul ăsta, e prea fascinată de peisaj ca să mai discute despre orice altceva. Se apleacă mai aproape de fereastra din faţă, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Ah… ah, sunt acasă. N-am crezut că o s-o mai văd vreodată.

— Hootsie şi nepoata ei au făcut curăţenie.

— Dar… n-am mai putut s-o plătesc… de când… Lacrimile îi înăbuşă cuvintele.

— De când m-au luat de aici.

— Zice că n-o deranjează.

Întind mâna spre uşă, în timp ce Trent ocoleşte maşina.

— Chiar te iubeşte, să ştii.

— Doar n-a *zis* aşa ceva?

— Păi, nu, dar e evident.

May pufneşte sceptic şi încă o dată văd precocitatea nomadului de pe râu.

— M-ai făcut să mă îngrijorez că s-a scrântit Hootsie.

Îmi zâmbeşte superior, lăsându-l pe Trent s-o ajute să coboare.

— Hootsie şi cu mine ne-am ţinut întotdeauna în formă. Ar fi păcat să distrugem aşa ceva devenind sentimentale acum.

În timp ce mă ridic şi mă întind, mă uit printre copaci spre ruinele casei mari. Mi-e greu să pricep complexitatea relaţiei dintre cele două femei de-a lungul anilor.

— Poţi să-i spui şi personal lui Hootsie, dacă vrei. O să vină încoace mai târziu. Am rugat-o să ne lase întâi singuri.

May aruncă o privire bănuitoare spre mine în timp ce trece pe poartă, cu mâna îndoită pe cotul lui Trent.

— Ce aveţi voi de gând să faceţi aici? Ţi-am zis totul de data asta. E toată povestea.

În depărtare, aud deja o altă maşină scrâşnind pe drumul de ţară. May n-a băgat încă de seamă, ceea ce probabil că e cel mai bine. Aveam de gând s-o bag în căsuţă şi s-o aşez comod înainte. Dar sincronizarea s-ar putea să nu meargă cum am plănuit eu. Las' pe mama să

apară mai devreme, chiar dacă habar n-are unde se duce şi ce o aşteaptă.

— I-am rugat pe părinţii mei să vină.

Nu-mi trece prin cap vreo altă cale mai bună să-i fac să creadă toate astea decât să le arăt direct. Altfel, mă tem că ar putea crede că mi-am pierdut complet minţile.

— Senatorul?

Ochii lui May se măresc de groază şi începe imediat să-şi netezească părul.

Trent încearcă s-o treacă prin poartă, dar May se prinde de stâlp şi se ţine de el ca un şcolar dus la doctor pentru o injecţie.

— Dumnezeule! spune ea. Te-am întrebat dacă trebuie să mă schimb. Nu pot să mă întâlnesc cu ei aşa.

Simt bunele mele intenţii lovindu-se de barierele bunelor maniere, iar aceste ziduri nu se sfărâmă în faţa nimănui. Fusese aproape imposibil să-i conving pe părinţi să coopereze la planul meu misterios de duminică după-amiază. Le spusesem că are legătură cu un serviciu pentru un prieten, dar mama poate să simtă gogoşile de la distanţă. O să fie în stare de vigilenţă maximă când ajunge, mai ales luând în considerare bizareria solicitării şi locul îndepărtat.

Chestia asta *chiar* se întâmplă, indiferent dacă părţile implicate o vor sau nu şi, undeva, în mine, ştiu că am aranjat intenţionat lucrurile aşa. Mi-era teamă că, dacă nu pornesc totul ca un bulgăre, o să-mi piară curajul.

— Păi, să ne grăbim!

May o ia spre casă, dezechilibrându-l pe Trent.

— Restul hainelor sunt încă în şifoniere. O să reuşesc să găsesc ceva decent pe-acolo.

Printre copaci, văd limuzina albă a companiei de taxi.

— N-avem timp. Au intrat deja pe drum.

Nările lui May se dilată.

— *Hootsie* a ştiut?

— Da şi nu, dar a fost ideea mea. Te rog. Ai încredere în mine. Chiar cred că aşa e cel mai bine.

După ziua de azi, fie vom fi legate una de alta, fie May n-

o să mai vorbească niciodată cu mine.

— Cred că o să leşin.

May se sprijină de Trent. Nu sunt sigură dacă e sau nu spectacol.

Trent îşi trece un braţ în jurul ei, pregătit s-o sprijine.

— Ce-ar fi să te duc până în casă?

Merge alături de el, prea uluită ca să protesteze.

Aştept la poartă. Când trage limuzina, mama iese pe partea ei fără să aştepte să coboare Oz şi să-i deschidă uşa. Honeybee e furioasă la culme.

— Avery Judith Stafford, ce naiba se petrece? Am fost sigură că şoferul s-a rătăcit sau că am fost răpiţi.

Se vede limpede, după faţa ei roşie şi uşor lucioasă, că începuse să se enerveze cu kilometri întregi în urmă, probabil plângându-i-se tatei şi sâcâindu-l pe bietul Oz, care n-a fost cooptat în misiunea asta decât pentru că ştie drumul.

— Te-am sunat pe mobil de cel puţin 15 ori. De ce n-ai răspuns?

— Nu cred că e reţea aici.

Habar n-am dacă e adevărat. Am avut telefonul închis toată dimineaţa. Dacă Honeybee nu poate să ia legătura cu mine ca să anuleze sau să modifice planurile pe care le-am convenit, n-o să aibă de ales şi va trebui să vină. Honeybee nu ratează niciodată un angajament.

— Ei, fetelor.

Tata e într-o dispoziţie mult mai îngăduitoare. Spre deosebire de mama, îi place natura neîmblânzită. Iar acum, după ce hemoragia intestinală a fost oprită de intervenţia laparoscopică, analizele de sânge sunt mai bune şi îşi recapătă puterile. La capacitate aproape maximă, e pe măsura celor care-l atacă pe tema căminelor pentru bătrâni. A început să demonteze sistematic scandalul. Adună şi susţinere pentru măsuri legislative care să-i împiedice pe proprietarii unor astfel de instituţii să folosească firme-fantomă ca să evite plata despăgubirilor decise în justiţie.

Aruncă o privire plină de interes spre râu.

— A fost o plimbare plăcută de duminică. N-am mai venit de ceva vreme spre Augusta. Aş vrea să-mi fi adus şi o undiţă şi ceva echipament.

Îmi zâmbeşte şi, dintr-odată, îmi trece prin minte toată viaţa noastră împreună, de la fetiţa care venea în vizită la birou, până la excursiile fără noroc la pescuit, la baluri de absolvire şi baluri de prezentare în societate şi absolviri… şi mult mai recentele şedinţe de informare şi de strategie şi evenimente publice.

— Nu ne cere prea des ceva, Honeybee.

Îmi face cu ochiul doar mie.

— Nu şi ea.

Vrea să mă asigure că, indiferent ce aş fi plănuit azi, el e dispus s-o facă, dar de fapt îmi aduce aminte de cât de mult am de pierdut – bunăvoinţa tatei fiind pe primul loc. Sunt preferata lui. Totdeauna am fost fetiţa lui de aur.

Cum o să reacţioneze la faptul că săptămâni în şir, m-am strecurat, săpând după informaţii pe care bunica le-a ascuns ca să protejeze moştenirea Stafford?

Ce o să se întâmple mai târziu, când o să-i spun cum m-a schimbat pe mine aventura asta? Nu vreau să duc viaţa pe care a dus-o bunica. Vreau să fiu cine sunt eu în sufletul meu. Asta s-ar putea să însemne sau nu că dinastia politică Stafford se încheie cu tata. E foarte posibil ca el să se simtă suficient de bine ca să mai rămână în funcţie o vreme. Pe deplin sănătos, o să controleze controversa legată de cămine şi, odată cu asta, o să câştige şi ceva bunăvoinţă; sunt convinsă de asta.

O să fiu aici să-l ajut cât pot, dar adevărul este că nu sunt pregătită pentru o candidatură politică. N-am destulă experienţă. Nu mi-am câştigat poziţia. Funcţia n-ar trebui să-mi fie înmânată doar pentru că sunt cine sunt. Vreau s-o câştig în modul tradiţional. Vreau să ajung să înţeleg problemele – pe toate, nu doar câteva – şi să hotărăsc care-i poziţia mea. Dacă o să-mi *vină* vreodată rândul, o să candidez pe baza calităţilor mele, nu ca fetiţa tatei. Până atunci, Andrew Moore spusese că are nevoie de un avocat bun la comitetul lui de acţiune. Salariul e fără îndoială mic,

dar nu asta-i ideea. Dacă vreau să-mi bag nasul în lumea întunecată a politicii, ăsta-i genul de loc unde se bălăceşte omul obişnuit, iar eu *sunt* un avocat bun.

O să înţeleagă tata?

O să mă mai iubească?

Bineînţeles. Bineînţeles că da. Totdeauna a fost în primul rând tată. Ştiu că e adevărat. Da, o să existe o dezamăgire când o să-i informez pe părinţi despre planurile mele. Da, o să existe nişte urmări, dar o să le dovedim. Totdeauna reuşim.

— Avery, *nu* o las pe bunica ta să coboare din maşină aici.

Honeybee cercetează căsuţa, râul de la poalele dealului, copacii neîngrijiţi care se apleacă până aproape de acoperişul verandei. Îşi strânge braţele în jurul ei şi-şi trece mâinile în sus şi-n jos peste braţe.

— Honeybee, încearcă tata s-o împace, zâmbindu-mi indulgent. Avery nu ne-ar fi adus până aici dacă n-avea un motiv serios.

Se apleacă mai aproape, îşi trece un braţ peste mijlocul lui Honeybee şi o ciupeşte de punctul sensibil pe care doar el îl ştie. E arma lui secretă.

Mama se străduieşte să-şi reţină un zâmbet.

— Încetează.

Privirea pe care o întoarce în direcţia mea nu-i nici pe departe la fel de veselă.

— Avery, pentru numele lui Dumnezeu, chiar era nevoie de toate astea? De ce atâta secret? De ce venim *aici* tocmai într-o *limuzină?* Şi de ce *naiba* a trebuit s-o cărăm şi pe bunica ta? Dacă o scoatem de la Magnolia Manor, o dezorientează foarte tare. E greu să-şi reintre în rutină după aceea.

— Voiam să văd dacă îşi aduce aminte ceva, spun eu.

Buzele lui Honeybee se întredeschid cu zgomot.

— Mă îndoiesc că o să-şi aducă aminte de asta.

— De *cineva,* de fapt.

— N-ar avea cum să cunoască pe nimeni care să stea aici, Avery. Cred că ar fi mai bine să…

— Mamă, vino cu mine înăuntru doar. Bunica Judy *a mai fost* aici. Am senzaţia că s-ar putea să-şi dea seama.

— Mă scoate cineva de-aici?

Bunica face semn din maşină.

Oz se uită întrebător la noi. Tata încuviinţează. Se teme că, dacă-i dă drumul lui Honeybee în clipa asta, fuge.

O preiau pe bunica la poartă şi pornim împreună pe alee. În ciuda degradării ei mentale, bunica Judy n-are decât şaptezeci şi opt de ani şi încă se ţine destul de bine. Ceea ce face ca demenţa să fie şi mai nedreaptă.

O privesc în timp ce mergem. Cu fiecare pas, se luminează. Privirea îi fuge prin jur, ajungând pe trandafirii căţărători şi azalee, banca de lângă râu, gardul vechi, un spalier cu glicină, o luleaua-turcului, un bazin de bronz pentru păsări, cu statuetele a două fetiţe jucându-se în apă.

— Ah, şopteşte ea. Ah, îmi place locul ăsta. A trecut ceva vreme?

— Aşa cred, răspund eu.

— Mi-a fost dor de el, şopteşte bunica. Mi-a fost foarte dor.

Mama şi tata ezită în capul scării verandei, clipind spre bunica şi spre mine, ca pe ghimpi. Honeybee se află într-o situaţie pe care n-o poate controla şi, din cauza asta, o detestă deja, indiferent despre ce e vorba.

— Avery Judith, ai face bine să începi să explici toate astea.

— Mamă! mă răstesc eu, iar Honeybee dă înapoi.

Nu i-am mai vorbit niciodată mamei aşa. Niciodată în 30 de ani.

— Las-o doar pe bunica Judy să vadă ce-şi aduce aminte.

Punând o mână pe umărul bunicii, o conduc peste pragul căsuţei. Se opreşte o clipă, să i se obişnuiască ochii cu lumina.

Mă uit la ea cum cercetează camera, fotografiile, tabloul de deasupra şemineului vechi.

Trece o clipă până să-şi dea seama că spaţiul nu e neocupat.

— Ah, ah… May! spune ea firesc, de parcă s-ar fi văzut ieri.

— Judy.

May încearcă să se ridice de pe canapea, dar aceasta e lăsată, iar ea nu reuşeşte să se pună pe picioare, aşa că întinde braţele. Trent, care era pe punctul s-o ajute să se ridice, se trage înapoi.

Bunica traversează camera. O las să parcurgă singură traseul. Ochii lui May se umplu de lacrimi, iar ea ridică braţele, cu degetele deschizându-se şi strângându-se, făcându-i semn surorii ei să se apropie. Bunica Judy, care acum e adesea nesigură cine sunt oamenii pe care-i vede, n-are nicio ezitare. Ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, se apleacă peste canapea şi în braţele lui May. Îşi oferă îmbrăţişarea tremurătoare a bătrâneţii, ochii lui May închizându-se când îşi cuibăreşte bărbia pe umărul surorii ei. Se agaţă una de cealaltă până când, în cele din urmă, bunica se cufundă ostenită în fotoliul de lângă canapea. Ea şi sora ei se ţin de mână pe deasupra măsuţei. Se uită una la cealaltă de parcă n-ar mai fi nimeni altcineva în încăpere.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, recunoaşte May.

Zâmbetul plin de viaţă al bunicii pare să n-aibă nicio legătură cu obstacolele care le-au ţinut despărţite.

— Ştii că o să vin întotdeauna. Joia. Ziua Surorilor. Face semn spre balansoarul de lângă fereastră.

— Unde-i Fern azi?

May ridică mâinile împreunate şi le scutură puţin.

— Fern s-a dus, scumpo. A murit în somn.

— Fern?

Umerii bunicii se prăbuşesc, iar ochii i se umezesc. O lacrimă se scurge şi i se prelinge pe lângă nas.

— Ah… Fern.

— Nu mai suntem decât noi două.

— O avem pe Lark.

— Lark a murit acum cinci ani. Cancerul, ţii minte? Bunica Judy se încovoaie încă un pic şi lasă să se scurgă o

altă lacrimă.

— Dumnezeule, uitasem. Nu mi-a mai rămas decât un pic de minte.

— N-are importanţă.

May se întinde să acopere cu palma mâinile lor împreunate.

— Ţii minte când am stat prima dată o săptămână pe Edisto?

Face semn cu capul spre tabloul de deasupra şemineului.

— N-a fost bine? Toate patru, împreună? Lui Fern îi plăcea acolo.

— Da, aşa e, e de acord bunica Judy.

Nu-mi dau seama dacă îşi aduce aminte cu adevărat sau doar încearcă să fie politicoasă, dar zâmbeşte la tablou şi, dintr-odată, apare o expresie de limpezime.

— Ne-ai dat brăţările cu libelule. Trei libelule, ca să ne aducem aminte de cei trei pe care nu i-am mai văzut niciodată. Camellia, Gabion şi fratele meu geamăn. Sărbătoream ziua Camelliei în după-amiaza în care ni le-ai dat, nu? Camellia era libelula cu onix.

În ochii bunicii sclipeşte lumina amintirii. Dragostea pentru surori îi încălzeşte zâmbetul.

— Doamne, dar bine mai arătam pe-atunci, nu-i aşa?

— Chiar aşa. Toate, cu părul minunat al mamei, dar tu ai fost mereu cea care a avut şi chipul ei dulce. Dacă n-aş fi ştiut că tu eşti în tablou, aş fi zis că e mama acolo cu noi.

În spatele meu, mama şopteşte printre dinţi:

— *Ce* se *petrece* aici?

Simt căldura care-i radiază din corp. Transpiră, iar Honeybee nu transpiră niciodată.

— Poate că ar trebui să ieşim.

Încerc să-i adun pe părinţii mei şi să-i duc înapoi pe verandă. Tata pare că aproape n-ar vrea să iasă din încăpere. E ocupat să se uite la poze, încercând să găsească o logică. E o parte a lui care-şi aduce aminte de absenţele neexplicate ale mamei lui? Îşi aminteşte că a fost în fundalul fotografiei făcute pe Edisto? A bănuit

dintotdeauna că mama lui era ceva mai mult decât femeia pe care o ştia?

Trent îmi face semn cu capul din celălalt capăt al camerei înainte să închid uşa dintre verandă şi căsuţă, încurajarea lui mă ajută să mă simt puternică, încrezătoare, capabilă. El crede că adevărul trebuie lăsat să fie ceea ce este. Ceva ce are în comun cu Hootsie.

— Mai bine vă aşezaţi, le spun părinţilor mei.

Honeybee se leagănă fără tragere de inimă pe marginea unui balansoar. Tata se aşază pe un leagăn cu două locuri şi îşi asumă o postură care îmi spune că se aşteaptă la ceva serios şi neplăcut. Se apleacă în faţă, cu picioarele bine înţepenite, cu coatele sprijinite pe genunchi şi degetele împreunate. Oricare ar fi situaţia, e pregătit s-o analizeze şi să limiteze daunele.

— Doar să mă lăsaţi să vă spun tot, mă rog eu. Nu mă întrebaţi nimic până nu termin, bine?

Fără să aştept răspunsul, trag adânc aer în piept şi încep povestea.

Tata ascultă din spatele obişnuitei lui măşti stoice. Mama se lasă până la urmă în balansoar, cu încheietura mâinii la frunte.

Când termin, atmosfera rămâne grea şi tăcută. Nimeni nu ştie ce să spună. E evident că nici măcar tata nu avusese nici cea mai vagă idee despre toate astea, deşi în expresia lui e şi ceva care-mi spune că unele detalii legate de purtarea mamei lui încep să aibă logică acum.

— De unde… de unde ştii că toate astea sunt adevărate? Poate că… poate că femeia asta…

Vocea mamei se pierde, în timp ce priveşte spre fereastra căsuţei. Se gândeşte la ce a auzit înăuntru, la fotografiile de pe pereţi.

— Nu văd cum ar fi posibil.

Tata răsuflă pe deasupra degetelor împreunate, sprâncenele încărunţite adunându-i-se laolaltă. Ştie că e posibil; doar că nu vrea să şi fie. Dar i-am spus ce am aflat Trent şi cu mine despre Societatea Casa de Copii din Tennessee şi îmi dau seama că cea mai mare parte n-a fost

o noutate pentru el sau pentru mama. Fără îndoială, au auzit de scandal, poate că au văzut emisiuni de televiziune care dramatizau evenimentele de la cunoscuta casă de copii a Georgiei.

— Nu pot… *Mama?* murmură el. Tata ştia?

— Nu cred că ştia nimeni. Bunica Judy şi surorile ei erau femei în toată firea când s-au regăsit. May mi-a spus că n-au vrut să se amestece una în vieţile celorlalte. Ţinând cont că actele au fost făcute în aşa fel încât să împiedice familiile naturale să se regăsească, e un miracol că au reuşit să fie reunite fie şi numai patru dintre surori.

— Dumnezeule.

Clatină din cap de parcă ar încerca să rearanjeze gândurile de-acolo, să le pună într-o ordine cu care să poată face ceva.

— Mama a avut un geamăn?

— Aşa s-a născut. A căutat de-a lungul anilor, dar n-a reuşit niciodată să afle ce s-a întâmplat după aceea – dacă geamănul ei a murit sau a supravieţuit şi a fost adoptat.

Tata îşi sprijină bărbia în mâini. Ridică privirea spre copaci.

— Doamne, Dumnezeul meu.

Ştiu la ce se gândeşte. Am răsucit şi eu în cap aceleaşi lucruri încă din ziua în care am aflat adevărul. Toată săptămâna am oscilat între a lua secretul cu mine în mormânt… şi a lăsa liber adevărul, fie ce-o fi. Până la urmă, totul se reduce la asta: Tata merită să ştie cine e. Bunica merită să-şi petreacă împreună cu sora ei ce timp i-a mai rămas.

Cei cinci micuţi nomazi de râu care au avut de suferit pe mâna Societăţii Casa de Copii din Tennessee merită ca poveştile lor să fie duse mai departe în viitor. Dar, fără o bizară întorsătură de situaţie, mama tatei ar fi crescut pe o barcă de locuit, printre oameni obişnuiţi, înconjurată de sărăcia Marii Crize.

N-ar fi făcut parte din pătura care să-i permită să-l cunoască pe bunicul, cu atât mai puţin să se mărite cu el.

N-am fi fost familia Stafford.

Mama îşi revine puţin, ridică bărbia şi se întinde ca să-i descleşteze mâinile tatei şi să prindă una dintre ele.

— Sunt vremuri apuse. N-are niciun rost să ne facem probleme acum, Wells. N-avem niciun motiv să aducem aşa ceva în discuţie.

Îndreaptă o privire în direcţia mea – un avertisment.

Rezist dorinţei de a mă pierde cu firea. Pentru mine, nu mai e cale de întoarcere.

— Tată, ce decizi tu să faci de-acum înainte e alegerea ta. Nu cer decât ca bunica Judy să poată să-şi petreacă timpul cu sora ei… indiferent cât timp mai au. Şi-au petrecut toată viaţa ascunzându-se de lume, în folosul nostru. Merită să stea în pace măcar acum.

Tata sărută mâna mamei, îi strânge degetele şi încuviinţează. În tăcere, ne spune amândurora că o să mediteze şi o să-şi ia propriile decizii.

Honeybee se apleacă spre mine.

— Şi ce-i cu… *bărbatul* dinăuntru? Putem avea încredere că n-o să… mă rog… *folosească* informaţia asta? Cu campania pentru Senat de anul viitor, lui Cal Fortner nu i-ar plăcea nimic mai mult decât un scandal personal ca să distragă atenţia de la temele reale.

Sunt uşurată când se uită mecanic la tata, nu la mine, în legătură cu viitoarea campanie pentru Senat. Simt cum viaţa revine spre vechiul său echilibru şi mă bucur. O să fie mai uşor să le spun că în grădina noastră n-o să aibă loc nicio nuntă avantajoasă din punct de vedere politic în sezonul azaleelor. Nu sunt dispusă încă să deschid subiectul, dar o voi face.

Faptul că sunt aici, că le văd pe May şi pe bunica împreună mă face să fiu şi mai sigură. Mult mai sigură pe mine.

— Nu trebuie să vă faceţi probleme pentru Trent. N-o s-o facă. E un prieten. Dacă n-ar fi fost bunicul lui, surorile bunicii Judy n-ar fi găsit-o niciodată. N-ar fi aflat adevărul despre trecutul ei.

Expresia mamei arată că nu e convinsă că n-ar fi fost mai bine aşa.

Chipul tatei spune altceva.

— Aş vrea să stau puţin de vorbă cu doamna Crandall.

Gura lui Honeybee se cască puţin. Apoi o închide brusc, se îndreaptă şi dă din cap într-un acord tacit. Orice cale va alege tata, va păşi pe ea alături de el. Aşa au fost întotdeauna părinţii mei.

— Cred că May s-ar bucura. Putem să vă lăsăm singuri pe voi patru, ca să-ţi poată spune povestea ei.

Dacă o aude de la May, cu vorbele ei, sper că povestea o să-i devină clară tatei. E istoria familiei noastre.

— Poţi să rămâi, spune mama, nesigură.

— Aş prefera să vă las puţin.

De fapt, vreau să rămân singură cu Trent. Ştiu că moare să întrebe cum au primit părinţii mei vestea despre bunica Judy. Se tot uită la mine prin fereastra căsuţei.

E evident uşurat când ne ridicăm şi venim spre uşă. Înăuntru, bunica vorbeşte despre o excursie cu barca în josul râului. Vorbeşte despre ea ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Se pare că May cumpărase la un moment dat o barcă cu fundul lat. Bunica Judy râde de ele patru plutind în derivă pe râul Savannah când motorul n-a vrut să pornească.

Tata se îndreaptă şovăitor spre un scaun şi se uită la mama lui de parcă n-ar fi mai fi văzut-o niciodată până acum. Într-un fel, aşa şi e. Femeia de care-şi aduce el aminte era o actriţă care juca un rol, cel puţin în parte. În toţi anii de când o găsiseră surorile ei, în trupul lui Judy Stafford se aflaseră două persoane. Una dintre ele este soţie de senator. Cealaltă poartă sângele nomazilor de pe râu.

În căsuţa asta, cu ocazia încă unei Zile a surorilor, cele două se contopesc într-una singură.

Trent e mai mult decât fericit să părăsească incinta cu mine.

— Hai să urcăm pe deal, propun eu. Voiam să fac câteva poze cu ruinele casei de pe plantaţie… în cazul în care toate astea se vor nărui şi nu ne vom mai întoarce aici niciodată.

Trent zâmbeşte când trecem pe poartă şi lăsăm în urmă grădinile.

— Nu cred că o să se întâmple aşa ceva.

Mergem pe cărarea de la lizieră. Mă gândesc la Rill Foss care a devenit May Weathers cu atâţia ani în urmă.

Şi-ar fi putut oare imagina viaţa pe care avea s-o ducă?

Soarele mă încălzeşte când ieşim în câmp deschis şi începem să urcăm dealul. E o zi frumoasă – o zi care sugerează apropiata schimbare a anotimpului. Umbra rămăşiţelor antice ale conacului cade pe iarbă, făcând structura impozantă să pară din nou solidă. Mâinile îmi tremură când îmi scot telefonul şi fac poze. Nu de-asta voiam de fapt să vin aici. Exista un motiv pentru care simţisem nevoia să ies din raza vizuală a căsuţei… şi din zona unde puteam fi auzită.

Acum, nu-mi pot găsi cuvintele… sau curajul. În schimb, fac ridicol de multe poze. Până la urmă, rămân fără subterfugii.

Înghit o năvală neaşteptată de fluturi şi încerc să-mi adun curajul necesar.

Trent mi-o ia înainte.

— Nu porţi inelul, observă el, cu ochii umplându-se de întrebări când mă întorc spre el.

Privesc în jos spre mână, mă gândesc la tot ce am aflat de când acceptasem propunerea lui Elliot şi apoi mă întorsesem în Carolina de Sud ca să fac ce se aştepta din partea mea. Aceea pare o altă viaţă, muzica unei alte femei.

— Am stat de vorbă cu Elliot. Nu e de acord cu deciziile mele în legătură cu bunica Judy şi cu May, şi probabil nici n-o să fie vreodată, dar asta nu-i tot. Cred că ştim deja amândoi de ceva vreme că ne e mai bine ca prieteni decât în cuplu. Avem un trecut bogat împreună, o mulţime de amintiri tandre, dar e ceva care… lipseşte. Cred că de-asta am evitat să stabilim o dată sau să facem planuri definitive. Nunta era mai mult pentru familiile noastre decât pentru noi. Poate că, într-un fel, am ştiut tot timpul.

Îl privesc pe Trent în timp ce cercetează umbrele

noastre în iarbă, încruntându-se meditativ.

Inima mi se zbate, apoi începe să bată cu putere. Clipele seamănă cu o caramelă, lipicioase şi mişcându-se încet. *Oare şi Trent simte ca mine? Şi dacă nu?*

În primul rând, trebuie să se gândească la băieţelul lui.

În al doilea rând, eu nu ştiu încotro mă îndrept. Dacă lucrez pentru comitetul de acţiune, o să am timp să aflu cine vreau să fiu. Îmi place să îndrept lucruri care sunt greşite. Cred că de-asta am săpat aşa de adânc după povestea lui May, de-asta le-am adus azi aici pe bunica şi pe May.

O greşeală veche a fost îndreptată astăzi, în măsura în care a fost posibil după atâţia ani.

Îmi dă un sentiment de satisfacţie, dar acum întrebările despre Trent îl eclipsează. *Cum se încadrează în viitorul pe care abia am început să mi-l închipui? Familia lui şi a mea sunt aşa de diferite!*

Îi sclipesc ochii în lumină când întoarce privirea spre mine. Au albastrul apelor adânci şi, pentru prima dată, îmi dau seama că probabil nu suntem chiar aşa de diferiţi cum părem. Avem o moştenire comună bogată. Descindem amândoi de pe râu.

— Asta înseamnă că pot să te ţin de mână?

Zâmbeşte când rosteşte cuvintele, ridică o sprânceană, şi aşteaptă.

— Da. Cred că da.

Îşi întoarce palma în sus, iar eu îmi pun mâna peste ea.

Degetele i se strâng peste mâna mea, un cerc cald, puternic, şi urcăm dealul îndepărtându-ne de ruinele unei vieţi care a fost.

Şi către o viaţă care ar putea să fie.

Capitolul 26

May Crandall

ÎN ZILELE NOASTRE

Povestea noastră începe într-o seară înăbuşitoare de august, într-o încăpere albă sterilă, unde e luată o singură decizie fatidică prin pustiirea iraţională a durerii. Dar povestea noastră nu se încheie acolo. Încă nu s-a încheiat.

Aş schimba cursul vieţilor noastre dacă aş putea? Aş vrea să-mi fi petrecut viaţa cântând la coarde melodii pe un teatru plutitor, sau săpând pământul ca nevastă de fermier, sau aşteptând un barcagiu să vină acasă de la muncă şi să se cuibărească lângă mine în faţa unui foc tihnit?

Aş schimba fiul pe care l-am purtat cu un alt fiu, cu mai mulţi copii, cu o fată care să mă mângâie la bătrâneţe? Aş renunţa la soţii pe care i-am iubit şi i-am îngropat, la muzică, la simfonii, la luminile Hollywood-ului, la nepoţii şi strănepoţii care trăiesc la mare depărtare, dar au ochii mei?

Reflectez la toate astea stând pe banca de lemn, cu mâna lui Judy în mâna mea, ambele bucurându-ne în tăcere de încă o Zi a surorilor. Aici, în grădinile de la Magnolia Manor, putem să avem Ziua surorilor oricând vrem. Nu trebuie decât să ies din camera mea, să mă duc pe coridorul de-alături şi să-i spun supraveghetoarei „Cred că o s-o scot pe draga mea prietenă Judy la o plimbare scurtă. A, da, bineînţeles, o să mă asigur că va fi predată în siguranţă înapoi în Secţia de îngrijire a persoanelor cu probleme de memorie. Ştiţi că aşa fac de fiecare dată”.

Uneori, sora mea şi cu mine râdem de tertipul nostru inteligent.

— *De fapt,* suntem surori, nu prietene, îi amintesc eu. Dar nu le spune. E secretul nostru.

— N-o să spun.

Zâmbeşte în felul ei drăgălaş.

— Dar surorile sunt şi prietene. Surorile sunt prietene speciale.

Ne aducem aminte de multele noastre aventuri, de Ziua surorilor din anii care au trecut, iar ea mă roagă să-i spun ce-mi aduc aminte despre Queenie şi Briny şi viaţa noastră pe râu. Îi spun despre zilele şi anotimpurile petrecute cu Camellia, şi Lark, şi Fern, şi Gabion, şi Silas, şi bătrânul Zede. Vorbesc despre golfuleţe liniştite şi curenţi rapizi, despre baletul libelulelor din toiul verii şi sloiurile iernii, care îi lăsau pe oameni să meargă pe apă. Împreună, călătorim pe râul viu. Ne întoarcem feţele în soare şi zburăm iar şi iar acasă, în Regatul Arcadia.

În alte zile, sora mea nu mă recunoaşte decât ca vecină în conacul acesta vechi. Dar dragostea surorilor n-are nevoie de cuvinte. Nu depinde de amintiri, sau de vreun memento, sau de dovezi. Ajunge până la bătaia inimii. E la fel de prezentă ca pulsul.

— Nu sunt cât se poate de drăgălaşi?

Judy arată spre tânărul cuplu care se plimbă, mână în mână, pe aleile din grădina de lângă Manor Lake. Arată încântător împreună.

O bat uşor pe Judy pe braţ.

— Ea e nepoata ta. Îmi imaginez că a venit aici să te vadă pe tine. Şi şi-a adus şi drăguţul cu ea. Arată bine, băiatul ăsta. I-am zis de prima dată când i-am văzut împreună că e de păstrat. Recunosc o scânteie când o văd.

— Ah, bineînţeles, nepoata mea.

Judy se preface că a ştiut de la bun început. Într-unele zile ştie, dar nu şi azi.

— Şi drăguţul ei.

Mijeşte ochii spre aleea din grădină.

— Am probleme să-mi aduc aminte numele în clipa asta. Mintea mea neputincioasă, ştii tu.

— Avery.

— A, da… Avery.

— Şi Trent.

— Am cunoscut un Trent Turner odată, nu? Era un om

drag. A vândut loturile de case de lângă terenul de pe Edisto, cred.

— Da, aşa e. Cel care vine pe alee cu Avery e nepotul lui.

— Ei, ca să vezi.

Judy face semne entuziaste, iar Avery îi răspunde la fel. După aceea, dispare împreună cu drăguţul ei o clipă în spatele chioşcului. Nu ies pe cât de repede ar trebui.

Judy îşi duce o mână la gură, chicotind.

— O, Doamne.

— Chiar aşa.

Îmi aduc aminte de iubiri pierdute şi iubiri care n-au existat.

— Noi, familia Foss, am fost dintotdeauna o ceată plină de pasiune. Nu cred că o să se schimbe vreodată.

— Nu cred că ar trebui vreodată, e de acord Judy, şi ne cufundăm împreună în dulcea îmbrăţişare a surorilor, râzând de propriile noastre secrete.

Nota autoarei

Pe măsură ce terminaţi paginile acestea, probabil că vă întrebaţi *Cât din toată povestea aceasta e adevărat?* Într-un fel, e greu de răspuns la această întrebare. Dacă vreţi să săpaţi mai adânc în istoria reală a fermelor de copii, a orfelinatelor, a modificărilor în legislaţia privind adopţiile, a Georgiei Tann şi a scandalului din jurul Societăţii Casa de Copii din Tennessee de la Memphis, o să găsiţi informaţii excepţionale în *Pricing the Priceless Child: The Changing Social Value of Children* (Preţuirea copilului nepreţuit: Valoarea socială în schimbare a copiilor) de Viviana A. Zelizer (1985), *Babies for Sale: The Tennessee Children's Home Adoption Scandal* (Copii de vânzare: Scandalul adopţiilor de la Casa de Copii din Tennessee), de Linda Tollett Austin (1993), *Alone in the World: Orphans and Orphanages in America* (Singur pe lume: Orfani şi orfelinate în America), de Catherine Reef (2005) şi *The Baby Thief: The Untold Story of Georgia Tann, the Baby Seller Who Corrupted Adoption* (Hoaţa de copii: Povestea nespusă a Georgiei Tann, vânzătoarea de copii care a corupt adopţiile), de Barbara Bisantz Raymond (2007), care include şi interviuri cu câteva dintre victimele Georgiei Tann. Pentru o imagine a scandalului când a izbucnit, puteţi vedea originalul *Raportului către guvernatorul Gordon Browning pe marginea filialei din comitatul Shelby a Societăţii Casa de Copii din Tennessee* (1951), care este disponibil în sistemul de biblioteci publice din Statele Unite. Sunt disponibile şi numeroase articole de ziar şi revistă apărute despre scandal chiar în timp ce se desfăşura şi despre reuniri ale familiilor naturale în anii care au urmat, precum şi emisiuni de televiziune în cadrul *60 Minutes, Unsolved Mysteries* şi *Deadly Women* de la Investigation Discovery. Toate aceste surse mi-au fost nepreţuite ca materiale de cercetare.

Copiii familiei Foss şi *Arcadia* s-au născut din imaginaţie şi din apele nămoloase ale fluviului Mississippi. Deşi Rill şi

fraţii ei nu există decât între aceste pagini, întâmplările trăite de ei le oglindesc pe cele relatate de copii care au fost luaţi de lângă familiile lor începând din anii 1920 şi până în 1950.

Povestea adevărată a Georgiei Tann şi a filialei din Memphis a Societăţii Casa de Copii din Tennessee este un paradox bizar şi trist. Nu încape îndoială că organizaţia a salvat mulţi copii din situaţii lamentabile şi periculoase sau că a primit copii care erau nedoriţi şi i-a plasat în cămine iubitoare. Nu încape îndoială nici că nenumăraţi copii au fost luaţi fără motiv şi fără proceduri juridice şi nu au mai fost văzuţi niciodată de familiile biologice profund îndurerate. Relatările supravieţuitorilor dovedesc faptul că mame naturale rămase fără copii au dus zeci de ani dorul acestora şi că mulţi dintre aceşti copii au fost plasaţi în instituţii unde au fost neglijaţi, molestaţi, supuşi abuzurilor şi trataţi ca simple obiecte.

Ţintele predilecte erau mame singure, părinţi nevoiaşi, femei aflate în instituţii psihiatrice şi cei care căutau ajutor prin serviciile de asistenţă socială sau clinicile maternităţilor. Mamele naturale erau înşelate să semneze documente în timp ce erau sedate după naştere sau li se spunea că predarea temporară a custodiei era necesară pentru asigurarea tratamentului medical al copiilor sau erau adesea informate pur şi simplu că le-au murit copiii. Copii care au stat câte o perioadă în custodia orfelinatului – cei care erau destul de mari ca să aibă amintiri din vieţile lor de dinainte – au relatat că au fost luaţi de pe verandele caselor, de pe marginea drumului când se duceau la şcoală şi, da, de pe casele plutitoare de pe râu. Practic, dacă erai sărac şi locuiai, stăteai sau te opreai în apropiere de Memphis, copiii îţi erau în pericol.

Cei blonzi, ca fraţii Foss, erau în mod special apreciaţi în sistemul Georgiei Tann şi erau adesea vizaţi de „cercetaşii” care lucrau în instituţii medicale şi clinici de asistenţă publică. Locuitorii obişnuiţi din oraş, deşi nu erau conştienţi de metodele ei, nu erau străini de activitatea ei. Ani de zile, au urmărit anunţurile din ziare

cu fotografii ale unor bebeluşi şi copii adorabili, scoase în evidenţă cu explicaţii de genul „Ai voştri, la cerere”, „Vreţi un cadou de Crăciun real şi viu?” şi „George vrea să se joace cu mingea, dar are nevoie de un tătic”. Georgia Tann era prezentată drept „Mama adopţiei moderne” şi a fost consultată chiar de Eleanor Roosevelt pe teme legate de protecţia copiilor.

Pentru marele public, Tann nu era decât o femeie respectabilă şi plină de bune intenţii care îşi devotase viaţa salvării copiilor aflaţi în situaţii dificile. Reclama făcută copiilor adoptaţi de familii înstărite şi celebre a contribuit la popularizarea ideii de adopţie în general şi la risipirea convingerii larg răspândite că orfanii erau nedoriţi şi, inevitabil, afectaţi. Lista de personalităţi a Georgiei includea figuri politice cum era guvernatorul New York-ului, Herbert Lehman, şi celebrităţi de la Hollywood, cum erau Joan Crawford, June Allyson şi soţul ei, Dick Powell. Foşti membri ai personalului de la orfelinatul din Memphis al lui Tann spuneau pe la colţuri despre câte şapte bebeluşi luaţi în acelaşi timp la adăpostul întunericului ca să fie duşi în „case de asistenţă maternală” din California, New York şi alte state. În realitate, aceşti copii erau adesea trimişi pentru adopţii profitabile în afara statului, din care Tann băga în buzunar partea leului din taxele de livrare exorbitante. Interogată în legătură cu metodele ei, Georgia a ridicat în slăvi fără jenă beneficiile extragerii din familie a copiilor cu părinţi modeşti care nu aveau posibilitatea să-i crească aşa cum se cuvine şi adopţia lor în familii „bine plasate”.

Din perspectiva zilelor noastre, e greu de închipuit cum au reuşit Georgia Tann şi reţeaua ei să acţioneze în mare măsură fără restricţii timp de zeci de ani sau unde a găsit supraveghetori dispuşi să închidă ochii la tratamentul inuman aplicat copiilor în casele organizaţiei şi în internatele fără licenţă, cum este cel unde au ajuns Rill şi fraţii ei, şi totuşi lucrurile acestea s-au întâmplat. La un moment dat, Departamentul american pentru protecţia copilului a trimis la Memphis un anchetator pentru a

investiga rata în creştere a mortalităţii infantile. În 1945, în decurs de patru luni, o epidemie de dizenterie a provocat moartea a patruzeci-cincizeci de copii aflaţi în grija organizaţiei conduse de Georgia Tann, în pofida eforturilor unui medic care se oferise voluntar pentru această instituţie. Cu toate acestea, Georgia a insistat că n-au pierit decât doi copii. În urma presiunilor, legislatura locală a adoptat o lege care impunea acordarea de licenţe pentru toate internatele pentru copii din Tennessee. Legislaţia proaspăt adoptată includea o subsecţiune care excepta toate internatele folosite de operaţiunea Georgiei Tann.

În vreme ce doamna Murphy şi casa ei din poveste sunt fictive, întâmplările trăite de Rill au fost inspirate de cele relatate de supravieţuitori. Au fost şi mulţi copii care, din cauza abuzurilor, neglijenţei, bolilor sau îngrijirii medicale inadecvate, nu au supravieţuit. Ei sunt victimele tăcute ale unui sistem nereglementat, alimentat de lăcomie şi de şansa de a face bani.

Conform estimărilor, numărul copiilor care ar fi dispărut pur şi simplu în grija Georgiei Tann ajunge până la cinci sute. Alte mii au dispărut în urma unor adopţii realizate pentru profit, în cursul cărora au fost modificate nume, dar şi date şi acte de naştere, pentru a împiedica familiile biologice să dea de urma copiilor.

Ţinând cont de aceste statistici înspăimântătoare, se poate presupune că influenţa Georgiei Tann ar fi sfârşit în cele din urmă într-o furtună de dezvăluiri publice, anchete poliţieneşti şi acţiuni juridice. În cazul în care *înainte să fim ai voştri* ar fi fost în întregime o ficţiune, aşa i-aş fi scris finalul, cu scene de justiţie rapide şi sigure. Din păcate, nu aşa stau lucrurile. Perioada îndelungată în care a operat Georgia pe piaţa adopţiilor nu s-a încheiat decât în 1950. Într-o conferinţă de presă susţinută în septembrie 1950, guvernatorul Gordon Browning a ocolit tragedia umană sfâşietoare a întregii afaceri şi a discutat în schimb despre bani – domnişoara Tann, a anunţat el, a avut beneficii ilegale de până la un milion de dolari

(echivalentul a circa zece milioane de dolari în prezent) în perioada cât a fost angajată de Societatea Casa de Copii din Tennessee. În pofida dezvăluirii infracţiunilor comise, Tann nu mai putea fi atinsă la vremea aceea de acţiunile în justiţie. La câteva zile după conferinţa de presă, a fost răpusă de un cancer ovarian şi a murit acasă, în patul ei. Ziarul local a publicat pe prima pagină o dezvăluire de presă alături de necrologul ei. Casa ei de copii a fost închisă şi a fost numit un anchetator, dar curând acesta a ajuns să se confrunte cu obstrucţii din partea unor persoane influente, care aveau de păstrat secrete, reputaţii şi, în unele cazuri, copii adoptaţi.

Deşi închiderea casei de copii le-a dat familiilor îndurerate motive de speranţă, această speranţă le-a fost repede răpită. Parlamentarii şi politicienii cu influenţă au adoptat legi care legalizau chiar şi cele mai îndoielnice dintre adopţiile ei şi secretizarea dosarelor acestora. Dintre cei douăzeci şi doi de copii aflaţi sub tutelă în momentul decesului Georgiei Tann, numai doi – care fuseseră deja respinşi de familiile adoptive – au fost returnaţi părinţilor naturali. Mii de familii biologice n-au aflat niciodată ce s-a ales de copiii lor. Sentimentul opiniei publice a fost că, ajungând din familii sărace în familii privilegiate, copiilor le era mai bine acolo unde erau, indiferent de condiţiile în care fuseseră făcute adopţiile.

Deşi unii dintre copiii adoptaţi, fraţii separaţi şi familiile naturale au reuşit să se regăsească, fie cu ajutorul amintirilor puse cap la cap şi al actelor strecurate din dosarele tribunalelor, fie cu sprijinul unor detectivi particulari, victimele Georgiei Tann nu au avut acces la dosarele acesteia decât în 1995. Pentru mulţi dintre părinţii naturali şi copiii adoptaţi, care şi-au plâns pierderile toată viaţa, a fost pur şi simplu prea târziu. Pentru alţii, a fost începutul unor reuniuni de familie mult amânate şi o ocazie să-şi spună în sfârşit poveştile.

Dacă există o lecţie cuprinzătoare care să fie învăţată de la copiii familiei Foss şi din povestea reală a Societăţii Casa de Copii din Tennessee, este aceea că bebeluşii şi

copiii, indiferent din ce colţ al lumii vin, nu sunt o marfă, sau obiecte, sau „pagini curate”, cum îi prezenta adesea Georgia Tann pe cei aflaţi sub tutela ei; sunt fiinţe umane care au un trecut, şi nevoi, şi speranţe, şi visuri ale lor.

Mulţumiri

Oamenii din poveşti seamănă puţin cu oamenii reali – indiferent care le sunt începuturile umile „periplul lor e definit de familie, prieteni, vecini, colegi şi tot felul de cunoştinţe. Unii îi încurajează, unii îi îndrumă, unii le oferă iubire necondiţionată, unii îi învaţă, unii îi provoacă să facă tot ce pot. Această poveste, ca majoritatea poveştilor, îşi datorează existenţa unui sat întreg de persoane unice şi generoase.

În primul şi în primul rând, sunt recunoscătoare familiei mele, care m-a susţinut în toţi aceşti ani de scris, chiar şi când asta însemna lucrat târziu, programe nebuneşti şi mâncat orice mai rămânea prin bucătărie. Anul acesta, mulţumiri speciale pentru fiul meu mai mare, pentru că s-a îndrăgostit şi, în cele din urmă, a adus o fată în familie. Nu numai că nunta este o distragere minunată de la editare, scris, rescris şi încă un pic de editare, dar acum, în sfârşit, am pe cineva pe care nu-l deranjează să vină cu mine la evenimente de lansare şi să discute în continuu pe drum.

Îi mulţumesc mamei, care îmi este asistent oficial şi este şi un prim cititor fantastic. Nu oricine este destul de norocos să aibă un ajutor care-ţi spune când coafura sau ultimul capitol trebuie puţin aranjate. Îi mulţumesc scumpei mele soacre, pentru ajutorul dat cu listele de adrese şi pentru că-i iubeşte pe băieţii mei prea-curând-maturizaţi, şi lui Paw-paw, care s-a asigurat că următoarea generaţie a familiei Wingate ştie cum să spună o poveste minunată la cină. Mulţumiri şi rudelor şi prietenilor de aproape şi de departe, pentru că mă iubesc şi mă ajută şi mă găzduiesc în călătoriile mele. Sunteţi cei mai buni.

Sunt recunoscătoare şi prietenilor speciali care sunt ca nişte membri ai familiei, în special lui Ed Stevens, pentru ajutorul dat la documentare şi pentru încurajările permanente, şi lui Steve şi Rosemary Fitts, care ne-au găzduit pe insula Edisto. Dacă există vreun alt loc mai bun pentru o vizită de documentare, eu încă n-am fost acolo.

Mulţumiri şi echipei excepţionale care m-a ajutat cu primele lecturi şi planuri pentru turnee: Duane Davis, Mary Davis şi Virginia Rush şi, nu în ultimul rând, minunatei mele mătuşi Sandy, care are un simţ remarcabil al intrigii şi un simţ al umorului pe măsură. Pentru Kathie Bennett şi Susan Zurenda de la Magic Time Literary, mulţumiri pentru că au planificat turnee minunate de promovare în trecut, pentru că au sărit în ajutorul acestei cărţi încă din primele etape şi pentru că au lucrat cu elan ca s-o aducă pe lume.

În zona editorială, îi sunt veşnic îndatorată fantasticei mele agente, Elisabeth Weed, care m-a încurajat să scriu cartea şi apoi s-a străduit cu pricepere ca să se asigure că aceasta îşi găseşte editura potrivită. Mulţumiri remarcabilului editor Susana Porter, pentru că m-a împins să aprofundez experienţele copiilor Foss şi periplul lui Avery în trecutul ascuns al familiei sale. Mulţumiri echipei extraordinare de editori din spatele acestei cărţi: Kara Welsh, Kim Hovey, Jennifer Hershey, Scott Shannon, Susan Corcoran, Melanie DeNardo, Kristin Fassler, Debbie Aroff, Lynn Andreozzi, Toby Ernst, Beth Pearson şi Emily Hartley. Nu am cuvinte să exprim aprecierea pentru fiecare dintre voi şi pentru felul în care aţi adus pe piaţă această poveste, cu o asemenea atenţie plină de iubire. Multă recunoştinţă datorez şi echipei artistice, a celor de design, producţie, marketing, publicitate şi vânzări. Fără munca voastră, poveştile ar sta, la propriu, pe rafturi, nedescoperite şi necitite. Voi faceţi legătura dintre cărţi şi cititori şi, în acest fel, faceţi legătura dintre oameni. Dacă o carte ar putea schimba lumea, aceia dintre voi care le ajutaţi să vină pe lume sunteţi agenţi ai schimbării.

În sfârşit, sunt recunoscătoare numeroşilor cititori care mi-au împărtăşit călătoriile trecute şi acum o împărtăşesc şi pe aceasta. Vă preţuiesc. Preţuiesc timpul pe care-l petrecem împreună de-a lungul poveştii. Vă mulţumesc că aţi ales această carte. Vă mulţumesc că le-aţi recomandat celelalte cărţi ale mele prietenilor voştri, că le-aţi propus cluburilor de carte şi că v-aţi găsit timp să-mi trimiteţi mici

notiţe de încurajare pe e-mail, Facebook şi Twitter. Vă sunt îndatorată tuturor celor care citiţi aceste poveşti, ca şi librarilor care le vând cu atâta devotament. Cum a spus odată domnul Rogers, „Caută ajutoare. O să găseşti întotdeauna oameni care dau ajutor”. Voi, prietenii mei, sunteţi cei care mă ajutaţi.

Şi pentru asta sunt cât se poate de recunoscătoare.

LISA WINGATE

Memphis, 1939. Rill Foss, o fată de doisprezece ani, duce o viață fericită la bordul unei case plutitoare de pe Mississippi, alături de părinți și de cei patru frați mai mici. Într-o noapte furtunoasă, tatăl trebuie s-o transporte de urgență pe mama lor la spital. Rill rămâne cu frații ei și primesc vizita unor străini care îi iau pe toți cu forța și îi duc la un orfelinat din Tennessee. Copiii sunt asigurați că în scurtă vreme vor fi înapoiați părinților, însă își dau seama repede care este crudul adevăr. Rămași la mila directorului necruțător al orfelinatului, Rill se luptă să-și țină frații laolaltă, într-o lume plină de pericole și incertitudine.

Carolina de Sud, în prezent. Născută într-o familie înstărită, Avery Stafford pare să aibă o viață perfectă: o carieră de succes ca procuror federal, un logodnic frumos și, în scurt timp, o nuntă luxoasă. Însă când tatăl ei se îmbolnăvește și Avery se duce să-l ajute, o întâlnire neașteptată o îndeamnă să exploreze trecutul îndelung tăinuit al familiei sale.

Inspirat de cazul real al Georgiei Tann, directoarea unui orfelinat din Memphis care răpea și vindea copii familiilor bogate, romanul Lisei Wingate spune povestea tulburătoare a unor frați cu destine frânte, care reușesc, în cele din urmă, să-și găsească izbăvirea.

virtual project

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0560-1

9 786064 005601